

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Max. Vydty

**ΑΙΣΩΠΕΙΩΝ ΜΥΘΩΝ
ΣΥΝΑΓΩΓΗ.**

FABULAE AESOPICAE COLLECTAE.

EX RECOGNITIONE

CAROLI HALMII.

LIPSIAE

SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLII.

PRAEFATIO.

Cum ab honestissimo librario invitatus essem, ut fabulas quas vocant Aesopicas in corpore scriptorum Graecorum et Latinorum, quod acerrimo studio edere ingressus est, publicarem, ut haud invitus negotium suscepi, ita novam editionem paraturus statim in magnam difficultatem incurri, cum incertus haererem, quae collectio ex tribus quae hoc saeculo in lucem emissae sunt typis repetenda esset. Sed quo diutius rem mecum reputabam, eo magis in eam sententiam deducebar non unam aliquam universam hodie repeti oportere, sed novam ex tribus concinnandam esse. Quam enim *Franciscus de Furia* anno 1810. publicavit collectionem, eam iam propterea, ut alia omittam, integram repetere nolui, quod inter fabulas 199, quas ille ex codice Florentino edidit, aliae interpolationibus ineptissimis foedatae, aliae sermone plane barbaro conscriptae sunt, quae eadem in aliis codicibus multo emendatiores et puriore sermone compositae exstant. Haec editio repetita est in stereotypa Tauchnitziana, quam qui curavit nec ipse innumerabilia vitia, quibus Florentina scatet, corrigere scivit nec audisse videtur ingentem vitiorum numerum, quae editor Florentinus in suo exemplo patienter toleravit, iam aliquot annis ante cura Corais et Car. Ern. Christoph. Schneideri, qui editionem Florentinam Lipsiae a. 1810. iterum vulgavit, recte emendata fuisse. Post editionem Francisci de Furia eodem anno Parisiis prodiit amplissimum fabularum Aesopicarum corpus quod *Corais* curavit. Haec editio quamquam omnium optima merito habetur, tamen ita est instituta, ut neque totum corpus repeti neque unicum novae editionis fundamentum fieri potuerit. Nam Corais omnes fabulas, quotquot ex diversis codicibus editae erant, in unum corpus coegit, qua re ad usum criticum ille quidem apparatus copiosissimum congegisset, sed minus legentium iucunditati prospexit; nam pauci erunt qui unam eandemque fabulam quinques sexiesve narratam et haud raro aliam alia deterrius sine taedio lectitare possint. Neque delectus ex hac una editione fieri poterat, sed simul tertia collectio, quam *Io. Gottl.*

*

Schneiderus ex codice Augusteo bibliothecae Wolfenbottelanae a. 1812. Vratislaviae publicavit, adhibenda erat. Haec enim, quae 231 fabulas continet, eo nomine praedicanda est quod haud exigua fabularum pars reliquis eiusdem argumenti aut inventionis aut orationis laude multum praestat. Ex his igitur tribus collectionibus novam ita adornavi, ut si quam fabulam a compluribus auctoribus narratam inveniebam, eam quae optime narrata vel minime vitata videretur eligerem, et ubi operae pretium videbatur, eiusdem fabulae aliam narrationem, quae aliquam insignem aut in argumenti tractatione aut in elocutione diversitatem haberet, adiungerem. Quoniam autem ex tribus diversis collectionibus nova componenda erat, ne vetus quidem fabularum ordo, quippe qui in quaque collectione diversus sit, servari poterat. Quae res cum ita se haberet, optimum duxi titulorum ordinem alphabeticum sequi, quo facilius quaeque fabula in mea editione inveniri posset.

Sed alia praeterea difficultas superanda erat, quae mihi quidem tanta videbatur, ut quidquid faceres male factum videretur. Nam constat Franciscum de Furia sex et triginta fabulas, quas apud alios auctores non invenerat, ex codice Vaticano primum edidisse, quarum quidem pleraeque tam manifesta choliamborum vestigia prae se ferunt, ut non interpretationem aut paraphrasim Babrii poetae, sed ipsos eius versus ac multos ne solutos quidem ante te habeas. Quod si editor Florentinus animadvertisset, ut Niebuhrius primo aspectu agnovisse dicitur, fortasse nunc integrum Babrium haberemus; nam codicem Florentia Romam remissum iam Niebuhrius ibi frustra quaesivit, cum incertum est quo fato deperisset. Iam postquam complures fabulae, quas Fr. de Furia ex codice Vaticano primum publicavit, iterum ex codice Babrii in monte Athoo reperto editae sunt, quid faciendum erat totum corpus fabularum pedestrium iterum edituro? Cum enim quod unum mihi probabatur, ut omnes Babrii fabulae in novam editionem reciperentur, librario ob eam causam displicuisset, quod Babrium edendum iam prius Schneidewino commiserat eundemque poetam bis typis exprimere noluit, mihi aut pars fabularum Vaticanarum prorsus omittenda (nam semicholiambos nemo iam ferret, cum plenos choliambos nunc ex alio fonte habeamus), aut saltem aliquot Babrianae recipiendae erant. Re autem tu mecum reputata tandem eam viam ingressus sum, ut in iis

fabulis Vaticanis, quae non haberent nisi versus Babrii solutos, ipsos versus choliambicos darem, in aliis, quae verbis liberius immutatis in codice Vaticano exstant, interpretationem pedestrem eligerem. Quoniam autem aliquot fabulae Babrianae a nova editione excludi non poterant, etiam longius progressus illas quoque fabulas Babrianas recipiendas existimavi, quarum nulla exstat interpretatio pedestri sermone composita, ut nova editio totum thesaurum fabularum, qui ad nostram aetatem pervenit, modico volumine complecteretur.

Restat ut locos indicem, qui mihi coniectura sanandi videbantur, qua in re multa leviora quae correxi silentio praetermittam itemque plerosque eos locos, qui comparatis aliis fabulis eiusdem argumenti levi negotio emendari poterant. In fabula 1. quae est una ex Vaticanis, codex habet: *καὶ τὰ γὰρ ἀθὰ ἡρώτησαν τὸν Δία, πῶς εἶναι μετὰ ἀνθρώπων*. Putabat Corais εἶναι ex εἰῆ corruptum esse; ego malui *δεῖ* inserere, unde etiam sequens infinitivus *ἐπέρχεσθαι* pendet. — Sub finem fabulae 5 pro eo quod cod. Augusteus habet „*καὶ γὰρ ἦσαν ἔτι πτηνοὶ ἀτελεῖς*“ scribendum duxi: *ἔτι ἀπτήνες οἱ ἀετιδεῖς*, cum sit in edit. Neveletiana: *οἱ ἀετιδεῖς ἀπτήνες ἔτι τυγχάνοντες*. — In fab. 8 fere paenitet non scripsisse τὰ ὠκύπτερα pro τὰ ὀξύπτερα, quamquam diversi codices, quibus haec fabula continetur, in hac voce omnes consentiunt. — In fab. 12 scripsi *παραβάλλον* pro *παραβαλὼν*, quod sequens *ἐκ παραλλήλου* positum *περισωφεύων* requirere videbatur. In epimythio eiusdem fabulae cod. Augusteus corrupte habet: *ἓνα . . συνλῆσθαι τὰς φίλλας*. Quid lateat nescio, fortasse *ἐνλῆσθαι* vel *συνενλῆσθαι*; sed dedi *προσεταιρίζεσθαι*, quod saltem sententiae convenit, quamquam ne ipse quidem verum iudico. — In fab. 12^b scripsi *γελαστός* pro *γελάσας*, ut haud scio an etiam apud Babrium 45, 12 pro *γελοῖος* corrigendum sit. — Fab. 16^b in editionibus sic orditur: *Ὅρνις δέ ποτε*, quod mendum sic corrigendum erat: *Ὅρνις δῆποτε*. In posteriore enim graecitate *δῆποτε* fere promiscue pro *ποτὲ* in usu erat, ut exstat item in initio fabulae num. 25, 152, 362, 383 ed. Fur. Contra vitiosum *δέ ποτε* est ibidem num. 119, 120 (in nostra edit. 21^e et 303), 196, 198, quae menda ne Corais quidem sustulit. — In fab. 21^e pro *τὴς αὐτὴν ἐγγήμει* scripsi: *τὴς αὐτὴν ἐγγήμη*, ut saltem soloecismus tolleretur; sed num ipsum *ἐγγαμείν* sanum sit, admodum dubium videtur. Paulo post Corais acute coniecit *φαιδρὸς* pro *σφο-*

δρῶς corrigendum videri, quae haud scio an necessaria sit emendatio. — In fab. 28 scripsi *αὐξυνθεῖσαν* pro *αὐξανθεῖσαν* ex Lachmanni emendatione. Cum enim iam exemplum fabularum a me correctum Lipsiam misissem, ex amplissima Lachmanni bibliotheca emptionis iure comparata ad me pervenit editio Schneideriana a. 1812, in cuius marginibus homo in paucis ingeniosus aliquot egregias emendationes notavit. Non idem subsidium praebuit editio Corais, quam ex eiusdem bibliotheca possideo; in hac enim nullae emendationes, sed haud paucis locis vestigia metrorum, quae in fabulis in pedestrem sermonem dissolutis inveniuntur, significata sunt; uno tamen loco (v. ad fab. 280 pag. XI) egregiam emendationem suppeditavit. — In fab. 30 adhuc sic legebatur: *Τοῦ δὲ φεύματος ταύτην (τὴν ἀλώπεκα) εἰς μέσον κατασύραντος, καὶ τῶν λοιπῶν, παρὰ τὴν ὄχθην ἐστηκνυῶν, πρὸς αὐτὴν εἰπον, Μὴ ἐάσης ἡμᾶς, ἀλλὰ στραφεῖσα ὑπόδειξον τὴν εἴσοδον, δι' ἧς ἀκινδύνως δυνησόμεθα πιεῖν. Ἐκείνη ἀπαγομένη ἔλεγεν* etc. Restitui verborum compositionem, quae nulla erat, *εἰπουσῶν* pro *εἰπον* scribens; apparet enim apodosim a verbis *ἐκείνη ἀπαγομένη ἔλεγεν* incipere. — In fab. 41 reliquit I. C. Schneiderus vitiosam scripturam cod. Augustei *τῶν ἀρνῶν ἓνα λαβομένη*, quamquam cod. Florent. habet *τῶν ἀρνίων ἓν λαβομένη* et auctor ipse infra scripsit *τιθηνοῦμαι αὐτὸ* et deinde *ἦν μὴ ἀφῆς τὸ ἀρνίον*. Sed sic demum absoluta erit emendatio, si mecum scripseris: *τῶν ἀρνίων ἓν ἀναλαβομένη*, ut item in ed. Flor. restituendum est. Cf. fab. 47^b. — In fab. 43^b, quae una est ex Syntipae *παραδειγματικοῖς λόγοις*, qui omnes pessimam graecitatem habent, dubito num rectum sit *ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁδοιπόρου*, videturque *ἐπὶ τῷ αὐτῷ* scribendum esse, quoniam exemplum codicis Augustei (in mea ed. num. 43) *ἐν τῷ αὐτῷ ὁδοιποροῦντες* habet. — In epimythio fabulae 45 scripsi *αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν* pro eo quod est in cod. Augusteo *ἐγχειρεῖν*. — In fab. 47 idem codex habet: *οἷα κεφαλὴ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει*. Malim: *οἷα κεφαλὴ ἐγκέφαλον δ' οὐκ ἔχει*. — In fab. 53, quae item una est ex Syntipianis, intacta reliqui verba *φόβου εὐθὺς καὶ χαρᾶς ἀνάπλεως γίνεταί*, quamquam exspectes *φόβου* pro *φόβου*, sed nescio alibine hoc vocabulum substantivi vicem gerens inveniat. — In fab. 57 scripsi pro *πότερον κυνὸς* cum Lessingio *πότερον λύκου*, cum lectio librorum a sententia fabulae prorsus abhorreat. — In fab. 63 *πρὸς αὐτὸν* emendavi in *πρὸς αὐτήν*, ut

στήλη intelligatur. — In fab. 84 (Babr. 28) videndum est ne in versu extremo, cum codex ex monte Athoo ποσότητα habeat, verius sit ποσότητα i. e. *granditatem*, quam quod ex cod. Vaticano Lachmannus recepit ποιότητα, quod Corais in πιότητα mutare voluerat. — Ad fab. 85. De avi noctivaga incertae significationis βαταλῖς (nisi nomen corruptum est; nam in aliis codd. βούταλῖς scribitur) v. Cor. p. 416 et I. G. Schneid. p. 170. In eadem fabula cum codex Aug. habeat συνελήφθην, malui scribere συνελήφθην et deinde έσωφρονίσθην, quam prius vulgatum συνελήφθην recipere. — Fabula 87 nunc primum accessit, ut etiam specimen mythographiae Byzantinae exhiberetur. — In fab. 91 (Babr. 2) scripsi: καὶ τὴν δίκελλαν ἀπολέσας ἀνεξήτει, ubi codex habet έξήτει, Lachmannus autem ἀπολέσας ποτ' έξήτει dedit. Cf. locum simillimum Babriæ 23, 2: Ταῦρον κεράσθην ἀπολέσας ἀνεξήτει. — In fab. 94^b sustuli μὲν ante τῆς ὄψεως et scripsi εξαγριουμένη pro έπαγριουμένη, ut est infra εξαγριαίνουσιν. — In fab. 97^b dubia videtur forma ἀνεξώθη, pro qua fort. ἀνεξώθη scribendum est; reliqui tamen scripturam ob id quod Lobeckius ad Buttmanni grammat. maiorem Vol. II, p. 192, not. 3 adnotavit. — In fab. 100^b scripsi: τοὺς γὰρ ὄφεις καὶ τὰ λοιπὰ έρπετὰ συλλαμβάνων ἀναιρεῖν, ὃ ὀρνιθοθήρας έφη, ubi cod. Florentinus vitiose habet: ἀναιρεῖ καὶ ὃ ὀρνιθ. έφη. — In fab. 103 pro eo quod habet cod. Augusteus δεσμῖα κομῖσαι posui δέσμην κομῖσαι, cum nec numerus pluralis nec vocabulum ipsum ferendum videretur. Accedit quod infra codex ipse habet: λύσας τὴν δέσμην. — In fab. 107 invita loci sententia legebatur: ἀπήτει τὸν συναχθέντα μισθόν. Correxī τὸν συνταχθέντα μισθόν, quae emendatio faciliior videbatur, quam alia quae item locum habere poterat: τὸν στοιχηθέντα μ., ut est in fab. 107^b, in qua αὐτὸν ante ἐνώπιον delendum putavi. In eadem fabula dubito num verum sit έξήτει τὸν σ. μισθόν, cuius loco cum in fab. 107 ἀπήτει τὸν σ. μισθόν inveniatur, hic quoque έξήτει scribendum videtur. Deinde cod. Florent. mance habet: ἀναβλέψασα τολύνη ἡ γραῦς οὐδὲν τῶν προσόντων αὐτῇ έθεάσατο ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς· ὥς οὖν ἐπέμενευ ὁ ιατρός etc., quem locum ex cod. Oxoniensi, in quo prior pars fabulae fere ad verbum cum cod. Flor. conspirat, supplevi. — In fab. 112 et 112^b pro διετέλει πολλὰ ποιούσα ex fabula eiusdem argumenti in cod. Flor., quam propter magnas quas habet interpolationes recipere nolui, fortasse rectius διετέλει πολλὰ τελοῦσα

scribendum erat. Deinde scripsi in fab. 112: οὐ μικρὸν βίον πορρίζουσα, ubi cod. Aug. barbarismum habet: οὐ μικρὰ βιοπορισθεῖσα. Sed possis etiam οὐ μικρὰ τῷ βίῳ πορρίζουσα corrigere. Nec verba quae sequuntur „θεασάμενος δέ τις αὐτὴν ἐκ τῶν δικαστηρίων“ sana videntur, ubi ἀπαγομένην post αὐτὴν intercidisse videtur, nisi sic corrigendum est: θεασάμενος δέ τις αὐτὴν τῶν ἐκ τοῦ δικαστηρίου. — In epimythio fabulae 131, quae Syntipam auctorem habet, adhuc vulgabatur: οἱ περιττοὺς καὶ ἀνοήτους κτώμενοι φίλους, ubi necessario ἀνοήτους corrigendum erat. — In fab. 138 codex Aug. habet: ὅθεν ὀρύξαντες σπήλαιον ποιήσουσι, quam lectionem I. G. Schneiderus egregiam nominat, quamquam ego non video, qua ratione cum argumento fabulae conveniat. Certam medicinam afferunt aliorum codicum lectiones qui habent: πλέον ὀνήσωσιν vel οἰήσωσιν vel οἰώσωσιν. His adsumptis hanc novam effinxi: ὅθεν ὀρύξαντες πλείον ποιήσουσι. Sed nescio quo pacto factum ut πλείον, non πλέον scriberem, quod a Lachmanno in margine rectius pro σπήλαιον substitutum postea vidi. — In fab. 148 pro „διὰ τοῦ ἀρχοῦ“ habet codex Aug. διὰ τὰς ἀρχάς, alii codd., in quibus est eadem fabula, διὰ τοῦ ὄχλου. Illud quod I. G. Schneiderus invenit recipere malui quam C. Fr. Hermanni commentum διὰ τοῦ ὄρκου (v. Mus. Rhen. Welckeri et Ritschellii V, p. 621) aut Volgeri διὰ τοῦ ὄχετοῦ in Praef. ad Fab. Aesop. p. XVIII ed. Lips. 1811. Sed male in eadem fabula Schneiderus ἂν ante verba αὐτὴν εἰσαγάγῃ adiecit, quod inducendum esse (invenitur enim in aliis codd.) iam Corais intellexerat, cuius sententia lectione codicis Aug. confirmata est. Deinde Lachmanno auctore codicis lectionem „ἂν ἔτερον μοι ἐπεισέλθῃ“ retinui; acute enim intellexit membrum virile significari, quam obscenam significationem qui ignorabant Ἔρως pro ἔτερον inepte substituerunt. — Sub finem fabulae 150 Schneiderum secutus ἄλλὰ ante verba μέχρι γονάτων inserui, sed incertus sum rectene id fecerim; nam potest μέχρι γονάτων etiam glossema verborum εἰς πᾶν τὸ σῶμα haberi. — In fab. 165 quod ante me vulgabatur „ὦ δειλότατον θηρίον, ποῦ σου ἡ προλαβοῦσα ἰσχὺς;“ C. Ern. Christ. Schneiderus in Indice Graecitatis sic interpretatus est: ubinam est vis illa tua, quae antea abstulit? sc. oves; vel intellecto ἐαυτήν: ubi est vis illa, quae sibi magna videbatur? Mihi cum neutra explicatio ne in tali quidem scriptore (habet enim fabella Syntipam auctorem) ferenda vide-

retur, scribendum putavi *προσβαλοῦσα* pro *προλαβοῦσα*: *ubi est fortitudo, quae istum impetum fecit?*, ut est supra: *λύκον θεασάμενος προσβάλλοντα τῇ ποίμνῃ*. — In fab. 166 perperam legebatur *καὶ οὕτως ἐπυνθάνετο*, quod mutavi in *καὶ ὡσαυτως ἐπυνθάνετο*. Sic enim vel *καὶ ὁμοίως* (cf. fab. 173^b) scribendum fuisse sententia ipsa docet. In extrema autem fabula *συνεῦξωμαι* pro *συνεύωμαι* correxi. — In epimythio fab. 167 malui pro eo quod cod. Augusteus habet *ῥάδιον φέρονσι*, corrigere *ῥᾶον φέρονσι* quam ex cod. Florent. *ῥαδίως* sumere; illud enim sententiae magis convenire videtur. Contra in epimythio fab. 187 fere paenitet non scripsisse: *ῥάδιον παραινεῖν ἃ πονεῖν ὑπῆρξεν ἀδύνατον*, pro *ῥᾶον κτλ.* — In fab. 168 adhuc vulgabatur: *προῆλθεν ὡχρὸς καὶ μόλις ζῶν*. Correxī *μόλις βαδίζων*, id quod confirmatur Babrii fab. 75, 10: *προῆλθεν ὡχρὸς, τοῖς ποσὶν μόλις βαίνων*. Intactam reliqui in eadem fab. lectionem *δεινὸν ἡπείλουν τοὺς ἱατροὺς πάντας*, quamquam vix sana videtur. — In fab. 174^b lectionem vulgatam *μύλον ἀντὶ μάχης ἐλάμβανεν* ita emendavi, ut *μυλῶνα* restituerem, id quod necessarium erat, cum inferius idem legatur: *ἀντιλαμβάνω τὸν μυλῶνα τῆς μάχης*. — In fab. 185 scripsi τοῦ χειμῶνος ἐνισταμένου pro τοῦ χ. ἐφισταμένου; cf. fab. 173^b in. — In fab. 187 scripsi *τί δὴ λοξὴν* etc. pro *τί δὲ λ.*, rectius, opinor, quam Corais, qui δὲ delevit. — In fab. 196 malae graecitatis, quam de Furia ex cod. 30. Plut. LVII bibliothecae Mediceae edidit, quod codex habet *ἀπειθὼν καὶ ὁ κλέπτης* mutavi in *ἐπειθὼν κ. ὁ κ.* — In fab. 200 legitur: *Γλαυῆς δὲ μόνῃ ἐπιγνοῦσα, τὸ ἑαυτῆς ἀφηρεῖτο τὸν κολοῖον, καὶ τὰ ἄλλα πράττειν ἀνέπειθεν*. Addidit Corais οὕτως post *πράττειν*; at, ni fallor, haec est sententia: *et reliquis quoque anibus persuasit, ut suum quaeque repesceret*. — In eo, quod legitur in fab. 200^b: *ὅπως τὸν ὡραιότερον πάντων καταστήσῃ ἐπ' αὐτοὺς βασιλέα*, haud scio an ἐπ' αὐτοῖς emendandum sit. — In fab. 201 pro *τῆς* ἐξ ἀμφοτέρων διαίτης correxi: *τῆς μετ' ἀμφοτέρων διαίτης*; cf. fab. 201^b et 202. — In fab. 207^b vereor ut rectum sit ὅμως πέπονθας, sed non suppetebat probabilis emendatio. — In fab. 215 malim ὁ καιρὸς οὐκ ἐφῆκεν pro ὁ κ. οὐκ ἀφῆκεν. — In fabula Syntipae num. 223 dubium est, num verum sit *μεγίστη συνολκῇ καταπέτωκε*, et fortasse scribendum est: *μεγίστη σὺν ὀλκῇ κ.* In eadem fabula, ubi codex habet *ἀδεκάστως*, vulgatum est *ἀδικάστως*, quam Corais *ἀκριβῇ διόρθωσιν* vocat, quamquam bona

graecitas ἀλογίστως flagitaverit. Vide tamen ne auctor ἀκηδέστως scripserit; vereor enim ne ἀδικάστως plane barbarum sit ac fortasse ne Graecum quidem vocabulum. — In fab. 224 perverse adhuc legēbatur: Γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ· „κύων, τί φαντάξῃ; κτλ.“ Restitui sententiā ex Babrio 104, verborum distinctione sic emendata: γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ κύων· „τί φαντάξῃ κτλ.“ — In fab. 234 scripsi ἐπινίκιον ἄσας ἀπέπτατο pro ἐ. ἄ. ἔπτατο. Nec sanum videtur quod paulo ante legitur ἡγανάκτησεν, quem locum Car. Ern. Christ. Schneiderus ex usu posterioris graecitatis p. 61 sic interpretatur: *leo suis unguibus se discerpsit, donec fessus et aegrotus procubuit*. Talis utique esse debet sententia, sed num verbo ἀγανακτεῖν, pro quo ἀπανδᾶν vel simile aliquod exspectes, exprimi potuerit, admodum dubium est. — Fabula 240^b, quae ex codice Florentino primum edita est, sic incipit in codice: Φάσις ἦλθε πᾶσι τοῖς τετραπόδοις, καύχημα κατέχουσα εἰς παιδων πλήθῃ. Scripsi στάσις pro φάσις, itemque suspiciosum habeo κατέχουσα, pro quo malim καταχέουσα, i. e. *diffundens*. — In fab. 252 versus quartus sic vulgabatur: πᾶς νῦν μανείς οὐ μεστὰ δακρῶν δράσεις; Metrum iambicum flagitabat ut δράσεις δακρῶν corrigeretur. — In fab. 255 scripsi: καί τίς σε, ἔφη, τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν; ubi a vulgatis σε abest. — In extrema fabula interpunxi: εἶπεν οὕτως· οὐ χρῆ, ubi in vulg. οὕτως cum οὐ χρῆ invita sententia coniunctum est. — In fab. 257 corruptam lectionem cod. Florentini περιελίττετο (cod. Augusteus habet περιειλεῖτο) intactam reliqui, quamquam emendatio περιηλυτεύετο haud improbabilis videbatur. Afferunt autem lexicographi exemplum verbi περιηλυτεύεσθαι ex versione Septuag. v. Ierem. 49, 3. Simili ratione in aliquot codicibus Plutarchi v. Cat. c. 13 περιήλυσιν in περιέλλησιν transiit. — De verbis dubiis 257^b ἀλλὰ τὴν κακὴν ὁδὸν... ἀνατρέπω v. Io. Gottl. Schneiderum p. 190. — In fab. 258 initio necessario θήρας ἐθήρεον pro θήρας ἐθήρεον scribendum erat; v. quod sequitur: ἐπεὶ δὲ ζωᾷ τινα ἐθήρευσαν. — Initio fab. 264 scribit fort. rectius Lachmannus καταλιπὼν αὐτὸν ἔφευγε. Quod autem in extrema fabula legitur τοῦτον εἰς ἐμὲ ἐξαιμάτωσας, pro quo habet cod. Flor. εἰς ἐμὲ τοῦτον ἀφαιματοῦσι, notavi obelo, cum quod in mentem venit ἐξεμάστευσας non sufficere videretur. Requiritur autem verbum quod significat *transferre* vel *derivare*. — In fab. sequenti ex Babr. num. 30 codex Athous habet in v. 7 sqq.:

ὁ δὲ λιθοργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὀνειρεῖταις
εἶδε λέγοντα τὰμὰ νῦν ταλαντεύη·

quos ex sententia Meineckii Lachmannus ita constituit:

ὁ δὲ λιθοργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὀνειρεῖταις,
„σὺ δὴ” λέγοντα „τὰμὰ νῦν ταλαντεύη.”

Ego faciliorem adhibens medelam *εἶπεν* (= *εἶτα*) scripsi pro *εἶδεν*, et deinde in v. 9. *εἶδεν λέγοντα*. — In fab. 266 nolui ἐὰν *πεισῇσθε* mutare in ἐὰν *πεισθῇτε*, veritus ne scriptorem ipsum corrigerem. — In epimythio fabulae 269 scripsi δι' ὄρκων *πεισθέντα*, ubi perperam habent editiones δι' ὄρκων *π*. In fab. ipsa verius videtur *συνετίθεντο* quam quod nunc legitur *συνέθεντο*, cf. Babr. 93, 6. — In fab. 271^b emendavi *κακῶς ἀπόλουντο* pro *κ. ἀπολοῦνται*, sed intacta reliqui verba antecedentia *παραπλησίως ἡμαρτηκέναι τυφλῷ*, quae Io. G. Schneidero p. 193 haud immerito subobscura videbantur. Si sana est lectio, in hanc, nisi fallor, sententiam accipienda est: *ulinam lupus tamquam caecus aberrasset*, i. e. *me non apprehendisset*. — In fab. 274^b quod cod. Aug. habet ἐὰν σὺ ἀπολογιῶν εὐπορῆς, ἐγὼ σε οὐ κατέδομαι, poterat utrumque ferri; sed propter lectiones, quibus idem responsum in aliis codd. traditum est, Schneiderum secutus lectionem emendandam existimavi, sed ita ut pressius, quam ille fecerat, codicis vestigia sequeretur; scripsi enim: *κὰν σὺ ἀπολογιῶν εὐπορῆς, ἐγὼ σε οὐχ ἦτον κατέδομαι*. — In fab. 275^b est quod de veritate lectionis ἀπειλουμένης (pro ἀπειλούσης) dubites. — In sequenti fab. 275^c correxi *πιστεύσας γυναικί*, ubi adhuc legebatur *πιστεύσει γ*. cf. Babr. 18, 10. — In fab. 276 scripsi *ἐξήτει* pro *ἐξήτει*; v. Babr. 94, 5. — In fab. 278 scripsi: *δήσας τίς σ' ἐξέθρεψε τοῦτον*; ubi in vulg. σ' deest. Verba sequentia *ἀλλὰ τοῦτο* etc. lupus dicere videtur, quare *ἔφη* addidi. In epimythio subobscura vereor ut Corais hac emendatione sententiam assecutus sit: *Ὁ λόγος δηλοῖ τὸ ἐν ταῖς συμφοραῖς μὴ δεῖν γαστρίζεσθαι*. — In fab. 279 vulgatam *ἀφείλε το πρόβατον* restituto *ἀφείλετο* correxi, id quod cum sermonis usus flagitavit, tum quod sequitur: *ἀδίκως ἀφείλου τὸ ἐμόν*. — In fab. 279^b pro *ἄρας ἀρνὸν* corrigendum fuisse *ἄρας ἀρνίον*, quae sequuntur docent. — Fabulam 280 auctore Lachmanno (v. supra pag. VI) in versus iambicos digessi, sed ita ut primum versum, quem

ille sic ordinaverat *Τόποις ἐρήμοις ἐμπλανώμενος λύκος*, ex mea emendatione et faciliore et comptiore ita scriberem: *Λύκος πλανώμενός ποτ' ἐν ἐρήμοις τόποις*. — In fab. 281 cod. Flor., item ed. Nevelet. habet: *ἵνα τις αὐτῶν τιποτοῦν κυνηγήσας εἰς μέσον ἀγάγη*. Non sufficit quod proposuit Corais p. 154: *ἔν' ὃ τις αὐτῶν τιποτοῦν κυνηγήσῃ, εἰς μ. ἀ.* Ego certa emendatione mihi videor scripsisse: *ἔν' ὅτι τις αὐτῶν δημοτοῦν κυνηγήσῃ κτλ.*, qua facta et sententia et metrum (nam exiit integer versus choliambiacus, cuius metri alia quoque vestigia in fabula supersunt) restituta sunt. — In fab. 285 ineptum *συρξασάσης* ex Babr. 114, 4 in *συρισάσης* emendavi. — In fab. 291^b sententia ipsa requirebat, ut pro *παρὰ λόγως* scriberetur *οὐ παρὰ λόγως*; cf. Babr. 31, 3. Sub finem autem fabulae scripsi *οἱ μὲν οὖν ἄσπλοι* pro eo quod cod. Flor. habet *οἱ μὲν γὰρ ἄσπλοι*. — In fab. 292 nolui *θνησκούσης οὐ μέλει μοι* propagare, sed scripsi *θνησκούσῃ*. De voc. autem, quod legitur in epimythio *παρακολουθῶσι*, v. Car. Ern. Chr. Schneid. in not. crit. p. 15. Corais tamen p. 384 emendandum esse proposuit *παρακολουθήσῃ* scil. *ὁ θάνατος*, quod fere paenitet non recepisse. — In fab. 294 Lachmannum secutus *ἐποφθαλμιῶν* pro *ἐποφθαλμιζῶν* scripsi; cf. fab. 168 ed. I. G. Schneideri. — In verbis fab. 301 *ὑπελόμενος τὸ κρέος*, pro quibus cod. Flor. habet *ἀφελόμενος μέρος τι τοῦ κρέατος*, vereor ut rectum sit *τὸ κρέας*, quod quamquam ita ferri possit, ut caro quam adolescentuli empturi erant intelligatur, tamen suspicor scribendum esse: *ὑπελόμενος τοῦ κρέως*. In eadem fabula et item in sequenti vitiosum *λήσεσθε* in *λήσετε* emendavi, ut etiam Lachmannus in exemplo ed. Schneiderianae correxit. In epimythio denique scripsi *ἢ αὐτῇ* pro *αὐτῇ*, quā in verbis obscuris hanc sententiam inesse existimem: *Eadem est periurii impietas, etiam si quis eam sibi commodam reddit*, i. e. ita impietatem committit, ut nullam commisisse videatur. — In fab. 306^b edd. vulgatae habent: *ἢ μὲν αἶθρῳ τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μὴ που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἢ θάλαττα*. Corrigendum esse mihi videbatur: *μὴ που ... ἐκβάλλει*, i. e. *mergus litoribus adsidet, si forte mare aes eructet*. — In fab. 316^b scripsi *κάτω τοῦ φρέατος* pro *κάτωθεν τ. φ.*; in fab. autem 318 *συνέβη δ' οὖν* pro *συνέβη γοῦν*. In epimythio eiusdem *αὐθωρὸν πτώμα γίνονται* vitiosum videtur et fort. scribendum: *αὐθωρὸν πτώμα πεσοῦνται*, si quid in tali scriptore, qualis Syntipas est, divinare licet.

— In fab. 320 malui verba καὶ ὅς οὐδὲν ἐπολεῖ ut spuria uncinis circumcludere quam deletō οὖν cum Corai scribere: Καὶ ὡς οὐδὲν ἐπολεῖ, δῆσας κτλ. Cum enim dominus dicat, sibi probatione asini ne opus quidem esse, qui iam ex consortio eius mores cognoverit, alienum videtur illud quoque narrari, asinum nihil laborasse et propterea pristino domino redditum esse. — In fab. 322^b, quae sermone plane barbaro ex Babrii fab. n. 111 translata est, cod. Flor. mendose habet κυλισθέντων τῶν σπόγγων. Emendavit Corais ad sententiam recte: ἐμπλησθέντων τῶν σπ.; ego vestigia codicis pressius sequens: κλυσθέντων τῶν σπόγγων. In verbis autem superioribus scripsi cum Car. Ern. Chr. Schneidero ὑποζύγιον i. e. subiugem pro ὑποζυγίῳ, quamquam verum eum assecutum esse praestare nolim. — In fab. 330 perverse legebatur πᾶν αὐτῷ μόνον ὀφθῶμεν (a quo tandem?), quod vitium emendatione αὐτὸ μόνον correxi. — Non minus certum videtur quod in fab. 332 scripsi, ἔνθεν δὴ καὶ ἔφησε τῷ ὄνῳ, ubi cod. Flor. ἔνθεν τι habet. — In fab. 335 cod. Flor. pro eo, quod est in cod. Aug. ἀφείς τὴν λείαν διὰ κρημνῶν ἐφέρετο, habet: ἀφείς τὴν λείαν ἀτὰρ δ. κ. ἐ., quod ita mutabat C. Fr. Hermannus, ut scriberet τὴν λεωφόρον; rectius, opinor, Corais, si quae ratio est habenda vocabuli corrupti ἀτὰρ, correxit τὴν λείαν ἀταρπὸν sive ἀτραπὸν. — In fab. 342 scripsi Lachmanno auctore ἐξεκόλαπτε pro ἐξεκόλαψε. — In fab. 343^b reliqui scripturam codicis Aug.: συνέβη δ' αὐτὸν μὴ μόνον ὃ προσεδόκησε σφαλῆναι, quamquam bona Graecitas flagitabat ut οὐ προσεδόκησε scriberetur. — In fab. 351 lectionem codicis Aug. στερονοπονουμένης mutavi in στερνοκοπουμένης; inferius autem ex cod. Flor. ὠτίου pro ὠτὸς recepi, quod fur non aurem, sed auriculam matris apprehendisse putandus est. Sub finem denique, ubi cod. habet πρῶτον μὲν δέλτον, emendavi: πρῶτον τὴν δέλτον. — In fab. 349^b scripsi ἀπεμορφώθη pro ἀνεμορφώθη, ut ἀποτυποῦν, ἀποζωγραφεῖν, ἀποπλαττεῖν et similia dicuntur. — In fab. 353^b debebam fortasse ἐπιβοῶμενος ... ἐπὶ βοήθειᾳ pro ἐπὶ βοήθειαν corrigere, cum infra auctor fabulae item scripserit ἐπιβοῶντος ἐπὶ βοήθειᾳ. Sed non ferendum videbatur κατὰ τὸ ἦθος, cuius loco quod sententia requirebat κατὰ τὸ ἔθος restitui. — In extrema fab. 352 scripsi μέμψαι pro μέμψη, propterea quod cum in repetitionibus eiusdem fabulae μέμφου legitur, tum imperativus futuro aptius videbatur. Epimythium autem, quod in cod. Aug. et Flor. plane

absurdum est, ex Hudsoniana transferendum putavi; quamquam ne hoc quidem placet, cum fabula potius *πρὸς τοὺς παρὰ καιρὸν νουθετοῦντας* scripta sit. — Ad verba fabulae 367 „*καὶ στεφθεὸς ὁ κυβερνήτης ὑπάρχων ἔφη*“ adnotavit Corais: *ὑποπιος ἢ γραφή*. Si quid mutandum est, non dubito quin verum sit: *καὶ αὐστηρὸς ὁ κυβ. κτλ.* — In fab. 403 displicet quod legitur *ὅπου γὰρ τοιούτον πικρὸν ἄγγελον ἔχει*, nolui tamen *οὕτω πικρὸν* ex Babrio corrigere. Itemque incertus haereo, utrum in verbis quae sequuntur *οὐκ ἂν ὑποίσω*, quod facile in *οὐκ αὐτὸν ὑποίσω* corrigas, soloecismus librariis an ei qui fabulam ex Babrio concinnavit imputandus sit. — In fab. 405 lectio vulgata *πότερον . . . χρήσονται* necessario coniunctivo *χρήσονται* restituto corrigenda erat. In sequenti autem fabula scripsi *διελέχθη* pro *διετέθη* auctore C. Fr. Hermanno (v. Mus. Rhen. Ritschelii et Welckeri V, p. 620), qui de huius verbi solemnī in rebus Venereis usu doctam Pier-soni ad Moeridem. p. 131 adnotationem conferri iubet. In eiusdem fabulae epimythio invita Minerva confecto sententia flagitabat, ut *αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνων* pro vulg. *τούτους ὑπ' ἐκείνων* scriberem. Quod autem verbum *λογοθετεῖν* attinet, idem quod vulgare *νουθετεῖν* significare existimo. — In fab. 414 quod antea vulgabatur *διαβαλῶν πέλαιος ἐν τύχῃ*, si sententiam spectes, Corais sic recte emendavit: *διαβαλῶν πέλαιος, εἰ τύχοι*, sed et facilius et verius erat *ἢν τύχῃ* scribere. — In fab. 418 vix sanum est *ξένη*, quamquam bis in fabella legitur, videturque utroque loco *ξουθῇ* ex Babrio restituendum esse. — In fab. denique 425 intactum reliqui *καταναλίσκων*, cum tria exempla, Neveletianum et Florentinum et Augusteum, genus masculinum habeant. Ac videtur ferri posse, si cogites homini interroganti *τίς εἶ*; ut naturam, ita sexum bestiolae ignotum fuisse. — Intelligo equidem etiam nunc haud pauca vitia in his fabulis inesse, sed spero fore ut iudices aequi agnoscant me haud inutilem operam post Coraim in iis emendandis collocasse.

Scribebam Monachii mense Iulio a. 1852.

Carolus Halm.

1. Ἀγαθὰ καὶ Κακά. (F. 347. C. 402.)

Ἀγαθὰ πάντα ὑπὸ τῶν κακῶν ἐδιώχθη, ὡς ἀσθενῆ ὄντα· εἰς οὐρανὸν δὲ ἀνῆλθον. Καὶ τὰγαθὰ ἠρώτησαν τὸν Δία, πῶς εἶναι δεῖ μετὰ ἀνθρώπων. Ὁ δὲ εἶπε, μὴ μετ' ἀλλήλων πάντα, ἐν δὲ καθ' ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπέρχεσθαι. Διὰ τοῦτο τὰ μὲν κακὰ συνεχῇ τοῖς ἀνθρώποις, ὡς πλησίον ὄντα, ἐπέρχεται, τὰ δὲ ἀγαθὰ βράδιον ἐξ οὐρανοῦ κάτεισι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀγαθῶ μὲν οὐδεὶς ταχέως ἐπιτυγχάνει, ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν ἕκαστος καθ' ἐκάστην πλήττεται.

2. Ἀγαλματοπώλης. (F. 128. C. 148 et p. 345. S. 99.)

Ξύλινόν τις Ἑρμῆν κατασκευάσας, προσενεγκὼν ἐπώλει. Μηδενὸς δὲ ὠνητοῦ προσιόντος, ἐκκαλέσασθαι τινὰς βουλόμενος ἐβόα, ὡς ἀγαθοποιὸν δαίμονα καὶ κέρδους τηρητικὸν πιπράσκει. Τῶν δὲ παρατηχόντων τινὸς εἰπόντος πρὸς αὐτόν· „ὦ οὔτος, καὶ τί τοῦτον ὄντα τοιοῦτον πωλεῖς, δέον τῶν παρ' αὐτοῦ ὠφελειῶν ἀπολαύειν;“ ἀπεκρίνατο· „ὅτι ἐγὼ μὲν ταχείας ὠφελείας τινὸς ἐπιδέομαι, αὐτὸς δὲ βραδέως εἴωθε τὰ κέρδη περιποιεῖν.“

Πρὸς ἄνδρα αἰσχροκερδῆ καὶ τὸ θεῖον περιφρονοῦντα.

3. Ἀγροῖκος καὶ Ὀνάρια. (F. 413. C. 346.)

Γεωργός τις ἐπ' ἀγροῦ γεγηρακώς, ἐπεὶ μηδέποτε εἰσῆλθεν εἰς ἄστυ, παρεκάλει τοὺς οἰκείους τοῦτο θεάσασθαι. Οἱ δὲ ζευξάντες Ὀνάρια καὶ ἐπὶ τῆς ἀπῆνης αὐτὸν ἀναβιβασάμενοι, μόνον ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. Ὅθεν οὐτι δὲ χριμῶνος καὶ θυέλλης τὸν ἄερα καταλαβόντων

καὶ ξόφου γενομένου, τὰ ὄντρια τῆς ὁδοῦ πλανηθέντα εἰς τινα κρημνὸν ἐξετόπισαν τὸν πρεσβύτερον. Ὁ δὲ μέλων ἤδη κατακρημνίζεσθαι „ὦ Ζεῦ,“ εἶπε „τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι, καὶ ταῦτα οὐδ' ὑφ' ἵππων γενναίων οὐδ' ἡμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὄναρτων εὐτελεστίων;“

4. Ἀετός. (C. 133.)

Ἐπεράνωθεν πέτρας αἰτὸς ἐκαθέζετο, λαγῶν θηρεῦσαι ζητῶν. Τοῦτον δὲ τις ἔβαλε τοξεύσας· καὶ τὸ μὲν βέλος ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθεν, ἡ δὲ γλυφίς σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἰστήκει. Ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη· „καὶ τοῦτό μοι ἑτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίῳις πτεροῖς ἐναποδυνήσκειν.“

Ὁ μῦθος δημοῖ, ὅτι δεινὸν ἐστίν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων κινδυνεύῃ.

4^b. Ἄλλως. Τοξότης καὶ Ἀετός. (C. 133. F. 218.)

Τοξότης αἰτοῦ κατεστοχάζετο, καὶ βέλος ἀφελὲς εἶλε τὸν αἰτόν. Ἐπιστραφείς δὲ ὁ αἰτὸς, καὶ τὸ βέλος ἰδὼν ἐπτερωμένον τοῖς οἰκείοις πτεροῖς, ἔφη· „τὰ παρ' αὐτῶν τοῖς πολλοῖς πραγμάτων οἰκείων ἐπιβουλή.“

5. Ἀετός καὶ Ἀλώπηξ. (S. 1. C. 1 et p. 279 sq. F. 1.)

Ἀετός καὶ ἀλώπηξ φιλεῖν ἀλλήλους συνθέμενοι, πλησίον ἑαυτῶν οἰκεῖν διέγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας τὴν συνήθειαν ποιούμενοι. Καὶ δὴ ὁ μὲν ἀναβὰς ἐπὶ τι περιμήκηδες δένδρον ἐνεοττοποίησατο· ἡ δὲ εἰσελθοῦσα εἰς τὸν ὑποκείμενον θάμνον ἔτεκεν. Ἐξελθούσης δὲ ποτε αὐτῆς ἐπὶ νομὴν, ὁ αἰτὸς ἀπορῶν τροφῆς, καταπὰς εἰς τὸν θάμνον καὶ τὰ γεννήματα ἀναρπάσας, μετὰ τῶν αὐτοῦ νεοτῶν καταδοιμήσατο. Ἡ δ' ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα ὡς ἔγνω τὸ πραχθὲν, οὐ μᾶλλον ἐπὶ τῷ τῶν νεοτῶν θανάτῳ ἐλυπήθη, ὅσον ἐπὶ τῇ τῆς ἀμύνης ἀπό-

ρῶ· χερσαία γὰρ οὐσα πτηνὸν διώκειν ἡδυνάτει. Διὸ πόρρωθεν σταῖσα, ὃ μόνον τοῖς ἀσθενέσι καὶ ἀδυνάτοις ὑπολείπεται, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο. Συνέβη δ' αὐτῷ τῆς εἰς τὴν φιλίαν ἀσεβείας οὐκ εἰς μακρὰν δίκην ὑπελθεῖν· θνόντων γάρ τινων αἶγα ἐπ' ἄγρου, καταπτάς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ σπλάγχχνον ἔμπυρον ἀνῆνεγκεν· οὗ κομισθέντος εἰς τὴν καλιὰν, σφοδρὸς ἔμπεσὼν ἄνεμος ἐκ λεπτοῦ καὶ παλαιοῦ κάρφους λαμπρὰν φλόγα ἀνῆψε· καὶ διὰ τοῦτο καταφλεχθέντες οἱ νεοττοὶ (καὶ γὰρ ἦσαν ἐτι ἀπτήνες οἱ ἀετιδεῖς) ἐπὶ τὴν γῆν κατέπεσον. Καὶ ἡ ἀλώπηξ προσδραμοῦσα ἐν ὄψει τοῦ ἀετοῦ πάντας αὐτοὺς κατέφαγεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν παρασπονδοῦντες, καὶ τὴν τῶν ἡδικομένων ἐκφύγῳσι κόλασιν δι' ἀσθένειαν, ἀλλ' οὖν γε τὴν ἐκ θεοῦ τιμωρίαν διακροῦνται οὐδ' ὁλως.

6. Ἀετὸς καὶ Ἀνθρωπος. (F. 23. C. 147 et p. 345.)

Ἀετὸς ποτε ἐάλω ὑπ' ἀνθρώπου, ὅστις τὰ πτερὰ αὐτοῦ εὐθέως τίλλας, εἶασεν αὐτὸν ἐν οἴκῳ σὺν ὄρνισιν· ὁ δὲ κατηφὴς ἐκ τῆς λύπης ὑπῆρχεν. Ἐτερος δὲ τις τοῦτον ἐξαγοράσας, ἀνεπτέρωσε τὸν ἀετὸν αὐτίκα. Ὁ δὲ πετασθεὶς καὶ λαγῶν ἀρπάσας, ἤνεγκεν εὐθύς δῶρον τῷ εὐεργέτῃ. Τοῦτο ἀλώπηξ κατιδοῦσα ἐβόα· „μὴ τοῦτον σὺ ξένιζε, ἀλλὰ τὸν πρῶτον, μήπως ὁ αὐτός σε πάλιν κυνηγήσῃ, καὶ αὖθις τὰ πτερὰ τὰ σὰ κατερημώσῃ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ χρηστὰς ἀμοιβὰς τοῖς εὐεργέταις παρέχειν, τοὺς δὲ κακοὺς ἐκκλίνειν.

7. Ἀετὸς καὶ Κάνθαρος. (S. 3. C. 2. F. 223.)

Ἀετὸς λαγῶν ἐδίωκεν· ὁ δὲ ἐν ἐρημίᾳ τῶν βοηθησόντων ὑπάρχων, ὃν μόνον ὁ καιρὸς παρέσχε κανθαρον ἰδὼν, τοῦτον ἰκέτευεν. Ὁ δὲ παραθαφρῶνας αὐτὸν,

ὥς ἐγγὺς ἐλθόντα τὸν αἰτὸν ἐθεάσατο, παρεκάλει μὴ ἀπάγειν αὐτοῦ τὸν ἰκέτην· κἀκεῖνος ὑπεριδὼν τὴν σμικρότητα, ἐν ᾧφει κανθάρου τὸν λαγῶν κατεθοινήσατο. Ὁ δὲ ἀπ' ἐκείνου μνησικακῶν διετέλει, παρατηρούμενος τοῦ αἰτοῦ τὰς καλιὰς, καὶ εἴ ποτε ἐκεῖνος ἔτικτε, μετάρσιος διαιρόμενος ἐκύλιε τὰ ῥά καὶ κατέασσε, μέχρις οὐ πανταχόθεν ἐλαννόμενος ὁ αἰτὸς ἐπὶ τὸν Δία κατέφυγεν (ἐστὶ δὲ τοῦ Διὸς ἱερὸς ὁ ὄρνις), καὶ αὐτοῦ ἐδεήθη, τόπον αὐτῷ πρὸς νεοττοποιίαν ἀσφαλῆ παρασχέιν. Τοῦ δὲ Διὸς ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ τίκτειν ἐπιτρέψαντος αὐτῷ, ὁ κἀνθάρος τοῦτο ἑωρακὼς, κόπρου σφαῖραν ποιήσας ἀνέπτυ, καὶ γενόμενος κατὰ τοὺς τοῦ Διὸς κόλπους, ἐνταῦθα καθῆκεν. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀποδύσασθαι τὴν κόπρον βουλόμενος, ὥς διανέστη, ἔλαθεν ἀποφύγας τὰ ῥά· ἀπ' ἐκείνου τε φασί, περὶ ὃν καιρὸν οἱ κἀνθαροὶ γίνονται, τοὺς αἰτούς μὴ νεοττεύειν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὅτι οὐδεὶς οὕτω ἐστὶν ἀδύνατος, ὥς προπηλακισθεὶς μὴ δύνασθαι ἑαυτὸν ἐκδικῆσαι.

8. Ἀετὸς καὶ Κολοῖος καὶ Ποιμὴν. (S. 2. C. 203 et p. 370. F. 3.)

Ἀετὸς καταπτὰς ἀπὸ τινος ὑψηλῆς πέτρας ἄρνα ἤρπασε· κολοῖος δὲ τοῦτο θεασάμενος διὰ ξῆλον τοῦτον μιμήσασθαι ἤθελε. Καὶ δὴ καθεὶς ἑαυτὸν μετὰ πολλοῦ τοῦ ροῖζου ἐπὶ κριὸν ἠνέχθη· ἐμπαρέντων δ' αὐτοῦ τῶν ὀνύχων τοῖς μαλλοῖς, ἐξαρθῆναι μὴ θυνάμενος ἐπεφύσσετο, ἕως ὁ ποιμὴν, τὸ γεγονὸς αἰσθόμενος, προσδραμὼν συνέλαβεν αὐτόν. Καὶ περικόψας αὐτοῦ τὰ ὀξύπτερα, ὥς ἐσπέρα κατέλαβε, τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἐκόμισε. Τῶν δὲ πυνθανομένων, τί ἂν εἴη τὸ ὄρνεον, ἔφη· „ὥς μὲν ἐγὼ σαφῶς οἶδα, κολοῖός, ὥς δὲ αὐτὸς βούλεται, αἰετός.“

Οὕτως ἡ πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας ἄμιλλα πρὸς τῷ μηδὲν ἀνύειν καὶ ἐπὶ συμφοραῖς προσκτᾷται γέλωτα.

9. Ἀηδῶν καὶ Ἰέραξ. (S. 4. C. 3 et p. 281. F. 2.)

Ἀηδῶν ἐπὶ τινος ὑψηλῆς δρυὸς καθημένη κατὰ τὸ σύνηθες ἦδεν· Ἰέραξ δὲ αὐτὴν θεασάμενος, ὥς ἡπόρει τροφῆς, ἐπιπτὰς συνέλαβεν· ἡ δὲ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι ἐδέετο μεθεῖναι αὐτὴν, λέγουσα, ὥς οὐχ ἱκανὴ ἐστὶν Ἰέρακος γαστέρα αὐτῇ πληρῶσαι· δεῖν δὲ αὐτὸν, εἰ τροφῆς ἀπορεῖ, ἐπὶ τὰ μελζονα τῶν ὀρνέων τρέπεσθαι. Καὶ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν· „ἀλλ’ ἐγωγε ἀπόπληκτος ἂν εἴην, εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἐτοίμην βορὰν ἀφελὺς τὰ μηδέπω φαινόμενα διώκοιμι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὥς οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀλόγιστοί εἰσιν οἱ δι’ ἐλπίδα μειζόνων [πραγμάτων] τὰ ἐν χερσὶν ὄντα προτενται.

10. Ἀηδῶν καὶ Χελιδών. (C. 149. F. 260. B. 12.)

Ἀηδόνι συνεβούλευε χελιδὼν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι ὁμόροφον καὶ σύνοικον, ὥς αὐτή. Ἡ δὲ εἶπεν· „οὐ θέλω τὴν λύπην τῶν παλαιῶν μου συμφορῶν μεμνήσθαι, καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἐρήμους οἰκῶ.“

Τὸν λυπηθέντα ἔκ τινος τύχης καὶ τὸν τόπον φεύγειν θέλειν, ἐνθα ἡ λύπη συνέβη.

11. Ἀθηναῖος χρεωφειλέτης. (S. 5. C. 289. F. 328.)

Ἀθήνησιν ἀνὴρ χρεωφειλέτης ἀπαιτούμενος ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ τὸ χρέος, τὸ μὲν πρῶτον παρεκάλει ἀναβολὴν αὐτῷ παρασχέσθαι, ἀπορεῖν φάσκων· ὥς δ’ οὐκ ἔπειθε, προσαγαγὼν ὓν, ἣν μόνην εἶχε, παρόντος αὐτοῦ ἐπώλει. Ὡνητοῦ δὲ προσελθόντος καὶ διερωτῶντος, εἰ τοκὰς ἢ ὕς εἴη, ἐκεῖνος ἔφη, μὴ μόνον αὐτὴν τίκτειν, ἀλλὰ καὶ παραδόξως· τοῖς μὲν γὰρ μυστηρίοις

θήλεα ἀποκύνειν, τοῖς δὲ Παναθηναίοις ἄρσενα. Τοῦ δὲ ἐκπλαγέντος πρὸς τὸν λόγον, ὁ δανειστὴς εἶπεν· „ἀλλὰ μὴ θαύμαζε· αὕτη γάρ σοι καὶ Διονυσίοις ἐρίφους τέξεται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ τὸ ἴδιον κέρδος οὐκ ὀκνοῦσιν οὐδὲ τοῖς ἀδυνάτοις ψευδομαρτυρεῖν.

12. Αἰγοβοσκὸς καὶ Αἶγες. (S. 6. B. 45.)

Αἰπόλος τὰς αἶγας αὐτοῦ ἐπὶ νομὴν ἀπελάσας ὥς ἐθεᾶτο ἄγρῃαις αὐτὰς ἀναμειγίσας, ἐσπέρας ἐπιλαβοῦσθης πάσας εἰς τὸ ἑαυτοῦ σπήλαιον εἰσήλασε. Τῇ δ' ὕστεραίᾳ χειμῶνος πολλοῦ γενομένου, μὴ δυνάμενος ἐπὶ τὴν συνήθη νομὴν αὐτὰς παραγαγεῖν, ἔνδον ἐστήσε μένειν, ταῖς μὲν ἰδίαις μετρίαν τροφὴν παραβάλλων πρὸς μόνον τὸ μὴ λιμῶναι, ταῖς δὲ ὀθνηαῖς πλείονα περισωρεύων πρὸς τὸ καὶ αὐτὰς ἐξειδιοποιήσασθαι. Πανσαμένου δὲ τοῦ χειμῶνος ἐπειδὴ πάσας ἐπὶ νομὴν ἐξήγαγεν, αἱ ἄγρῃαι ἐπιλαβόμεναι τῶν ὀρῶν ἔφρευγον. Τοῦ δὲ ποιμένος ἀχαριστίαν αὐτῶν κατηγοροῦντος, εἰ περιττοτέρας αὐταὶ ἐπιμελείας ἐπιτυχοῦσαι καταλείπουσιν αὐτόν, ἔφασαν ἐπιστραφεῖσαι· „ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο μᾶλλον φυλαττόμεθα· εἰ γὰρ ἡμᾶς τὰς χθῆς σοὶ προσεληλυθυίας μειζόνως τῶν πάλαι σὺ προετίμησας, δῆλον ὅτι, εἰ καὶ ἕτερά σοι μετὰ ταῦτα προσπελάσουσιν, ἐκείνας ἡμῶν προκρινεῖς.“

Ὁ λόγος δηλοῖ μὴ δεῖν τούτων προσεταιριζέσθαι τὰς φιλίας, οἳ τῶν παλαιῶν φίλων ἡμᾶς τοὺς προσφάτους προτιμῶσι, λογιζομένους, ὅτι καὶ, κἂν ἡμῶν ἐγχορονίζοντων ἐτέροις φιλιάσωσιν, ἐκείνους προκρινοῦσιν.

12b. Ἄλλως. (F. 261. C. 150.)

Ἐν σπηλαίῳ ἀοικήτῳ αἰγοβοσκὸς ἐν χειμῶνι αἶγας ἤγαγεν. Εὗρεν δὲ ἐκεῖ ἄγρῃαις αἶγας καὶ τράγους, πλείο-

νας ὧν εἶχεν αὐτὸς καὶ μεῖζους. Τὰς ἰδίας δὲ ἀφελὲς ἐπὶ ταῖς ἀργαίαις, ταύτας ἔτρεφε τοῖς φύλλοις. Ὅτε δὲ εὐδία γέγονε, τὰς μὲν ἰδίας εὗρε τεθνεώσας ἐκ τοῦ λιμοῦ, αἱ δὲ ἄγριαὶ πρὸς τὸ ὄρος ἔφυγον. Ὁ δὲ αἰπόλος γελαστός εἰς τὸν οἶκον ἦλθε κενός.

Ὅτι οὐδαμῶς ἡμᾶς πρέπει ἀμελεῖν τῶν οἰκείων, ἐκ ἐλπίδι κέρδους ἐξ ἀλλοτρίων γεννησομένου.

13. Αἰθίοψ. (F. 204. C. 75.)

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος. Καὶ παραλαβὼν οἰκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύμματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο παιδρύνειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ ἔσχε, νοσεῖν δὲ τῷ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὸ πρότερον.

14. Αἴλουρος καὶ Ἀλεκτρυών. (C. 6. F. 15. S. 16. B. 17.)

Αἴλουρος συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, μετ' εὐλόγου τοῦτον αἰτίας ἡβουλήθη καταφαγεῖν. Καὶ δὴ κατηγόρει αὐτοῦ, ὥς ὀκλήρως εἴη τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κεκραγὼς καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυγχάνειν. Τοῦ δ' ἀπολογουμένου, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, ὥς ἐπὶ τὰ συνήθη τῶν ἔργων ἐγείρεσθαι, πάλιν ὁ αἴλουρος αἰτίαν ἐπέφερεν, ὥς ἀσεβὴς εἴη περὶ τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος. Τοῦ δὲ καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλειαν τῶν δεσποτῶν πράττειν φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὧν τικτομένων, ὁ αἴλουρος εἰπὼν· „ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐπροσώπων ἀπολογιῶν, ἔγωγε μέντοι ἄτροφος οὐ μενῶ,“ τοῦτον κατεθοινήσατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν αἰρουμένη, εἰ μὴ μετ' εὐλόγου δυνηθείη προσχήματος, ἀπαρακαλύπτως γε μὴν πονηρεύεται.

15. *Αἰλουρος καὶ Μύες.* (S. 80. C. 28 et p. 294. F. 67.)

Ἐν τινι οἰκίᾳ πολλοὶ μύες ἦσαν. Αἰλουρος δὲ τοῦτο γνούς ἤκεν ἐνταῦθα, καὶ συλλαμβάνων ἕνα ἕκαστον κατήσθιεν. Οἱ δὲ μύες συνεχῶς ἀναλίσκόμενοι κατὰ τῶν ὀπῶν ἔδυνον, καὶ ὁ αἰλουρος μηκέτι αὐτῶν ἐφικέσθαι δυνάμενος, δεῖν ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτοῦς ἐκκαλεῖσθαι. Διόπερ ἀναβὰς ἐπὶ τινα πάσσαλον καὶ ἑαυτὸν ἐνθένδε ἀποκρεμάσας προσεποιεῖτο νεκρόν. Τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας ὥς ἐθεάσατο αὐτὸν, εἶπεν· „ἀλλ', ὦ οὔτος, σοὶ γε, καὶν θύλαξ γένῃ, οὐ προσελευσόμεθα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ταῖς ὑποκρίσεσιν ἐξαπατῶνται.

16. *Αἰλουρος καὶ Ὅρνιθες.* (S. 7. C. 150. F. 14.)

Αἰλουρος ἀκούσας ὅτι ἐν τινι ἐπαύλει ὄρνιθες νοσοῦσι, σχηματίσας ἑαυτὸν εἰς ἱατρὸν, καὶ τὰ τῆς ἐπιστήμης πρόσφορα ἀναλαβὼν ἐργαλεῖα, παρεγένετο, καὶ στὰς πρὸ τῆς ἐπαύλεως, ἐπυνθάνετο αὐτῶν πῶς ἔχοιεν· αἱ δὲ ὑποτυχοῦσαι „καλῶς,“ ἔφασαν, „ἐὰν σὺ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῇς.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ τοὺς φρόνιμους οὐ λανθάνουσι, καὶ τὰ μάλιστα χρηστότητα ὑποκρίνονται.

16^b. *Ἄλλως. Ὅρνις καὶ Αἰλουρος.* (F. 157. C. p. 347. B. 121.)

Ὅρνις δῆποτε κατακλιθεὶς ἡρῴωσται· εἰς ὃν αἰλουρος προκύνψας ἔφη ταῦτα· „πῶς ἔχεις, φίλε; τί δέ σοι; ἐάν τι χρήσης, ἀνάγγειλόν μοι, καὶ πάντα σοι παρέξω· ὅμως ἔγριφε, καὶ τεύξῃ τῆς ὑγείας.“ Ἡ δὲ ἀπεκρίθη πρὸς τὸν αἰλουρον ταῦτα· „ἐὰν σὺ παρέλθῃς, ἐγὼ οὐκ ἀποθνήσκω· ζῶν γὰρ ζήσω δορκάδος ὑπερτέραν.“

Τεὺς δολίους ὑποκριτὰς, τοὺς λέγοντας φιλεῖν, ὁ μῦθος ἐλέγχει.

17. Αἴξ καὶ Αἰπόλος. (F. 203. C. 151. B. 3.)

Αἴγα ἀποστᾶσαν ἀγέλης ἐπανάγειν αἰπόλος ἐπει-
ρατο πρὸς τὰς λοιπὰς. Ὡς δὲ φωναῖς καὶ συριγμοῖς
χρῶμενος οὐδὲν μᾶλλον ἤνυεν, λίθον ἀφείδς καὶ τοῦ κέ-
ρας τυχῶν, ἐδεδίκετο τῷ δεσπότῃ μὴ κατεπειν. Ἡ δὲ
„ἀνούστατε“ εἶπεν „αἰπόλων, τὸ κέρας κεκράξεται,
καὶ ἐγὼ σιωπήσω.“

Οὕτως λίαν εὐήθεις οἱ τὰ πρόδηλα κρύπτειν ἐθέ-
λοντες.

18. Αἴξ καὶ ὄνος. (F. 262. C. 153.)

Αἴγα καὶ ὄνον ἔτρεφέ τις. Ἡ δὲ αἴξ φθονήσασα τῷ
ὄνῳ διὰ τὸ περισσὸν τῆς τροφῆς, ἔλεγεν, ὥς ἄπειρα κο-
λάξῃ, ποτὲ μὲν ἀλήθων, ποτὲ δὲ ἀχθοφορῶν· καὶ συνε-
βούλευεν ἐπίληπτον ἑαυτὸν ποιῆσαι καὶ καταπεσεῖν ἐν
τινὶ βόθρῳ, καὶ ἀναπαύσεως τυχεῖν. Ὁ δὲ πιστεύσας
καὶ πεσὼν συνετρίβη. Ὁ δὲ δεσπότης τὸν ἰατρὸν καλέ-
σας ἤτει βοηθεῖν. Ὁ δὲ αἰγὸς πνεύμονα ἐγγυματίσαι
ἔλεγεν αὐτῷ, καὶ τῆς ὑγείας τυχεῖν. Τὴν δὲ αἴγα θύ-
σαντες τὸν ὄνον ἰάτρειον.

Ὅτι ὅστις καθ' ἑτέρου δόλια μηχανᾶται, ἑαυτοῦ γί-
νεται τῶν κακῶν ἀρχηγός.

19. Αἴσωπος ἐν ναυπηγίῳ. (S. 8. C. 311 et p. 404. F. 375.)

Αἴσωπος ποτὲ ὁ λογοποιὸς σχολὴν ἄγων εἰς ναυπή-
γιον εἰσῆλθε· τῶν δὲ ναυπηγῶν σκωπτόντων τε αὐτὸν
καὶ ἐκκαλουμένων εἰς ἀπόκρισιν, ὁ Αἴσωπος ἔλεγε· „Τὸ
παλαιὸν χάος καὶ ὕδωρ γενέσθαι· τὸν δὲ Δία βουλόμε-
νον καὶ τὸ τῆς γῆς στοιχεῖον ἀναδεῖξαι, παραινέσαι αὐ-
τῇ, ὅπως ἐπὶ τρεῖς ἐκροφήσῃ τὴν θάλασσαν. Καὶ κελὴν
ἀρξαμένη τὸ μὲν πρῶτον τὰ ὄρη ἐξέφηγεν, ἐκ δευτέρου

δὲ ἐκροφήσασα καὶ τὰ πεδία ἀπεγύμνωσεν· ἐὰν δὲ δόξη αὐτῇ καὶ τὸ τρίτον ἐκπιεῖν τὸ ὕδωρ, ἄχρηστος ὑμῖν ἢ τέχνη γενήσεται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοὺς κρείττους χλευάζοντες λανθάνουσι μερίζοντας ἑαυτοῖς τὰς ἀνίας ἐξ αὐτῶν ἐπι-σπώμενοι.

20. Αἰσωπος καὶ Κύων.

(C. 426. ex Aristophanis Vespis v. 1402 sqq.)

Αἰσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἐσπέρας
θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κᾶπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν· „ὦ κύον, κύον,
εἰ νῆ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς.“

21. Ἀλέκτορες. (C. 145. B: 5.)

Ἀλεκτόρων δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ὀρνίθων, ὁ εἰς τὸν ἕτερον κατετροπώσατο. Καὶ ὁ μὲν ἡττηθεὶς εἰς τόπον κατάσκιον ἀπιὼν ἐκρύβη· ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὕψος ἀρθεὶς καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ τοίχου στὰς, μεγαλοφώ-νως ἐβόησε. Καὶ παρευθὺς αἰτὸς καταπτὰς ἤρπασεν αὐτόν. Ὁ δ' ἐν σκοτῷ κεκρυμμένος ἀδεῶς ἔκτοτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσ-σεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

21^b. Ἄλλως. (C. p. 87.)

Ἀλεκτρύονες συμπεσόντες ἀλλήλοις, ὡς νόμος εἶχεν, ἐμάχοντο. Καὶ ὁ μὲν νικηθεὶς κλίνῃ ὑποδὺς ἀπε-κρύπτετο, ὁ δὲ νενικηκὼς ἐπὶ στέγους ἀρθεὶς ἀνέκραγε μέγιστον, τὴν νίκην κατάδηλον ἐξ ᾧδῆς ἐργαζόμενος. Καὶ καταπτὰς αἰτὸς τοῦτον ἀρπάζει λαβών.

Νίκης ἀσφάλεια μετριότης φρονήματος.

21°. "Αλλως. Ἀλέκτορες καὶ Ἀετός. (F. 119. C. p. 343.)

Μαχομένων δῆποτε τῶν ἀλεκτόρων διὰ τὴν ὄρνιν, τὸ τίς αὐτὴν ἐγγήμη, ὁ εἷς ἡττηθεὶς ἐκρύπτετο ἐν τινὶ γωνίᾳ, ὡς δειλιάσας καὶ εἰς τροπὴν χωρήσας· ὁ δὲ ἕτερος σφοδρῶς μέγα κοκκύσας, ἀνεπέτασεν ἐπάνω τῶν θυμάτων, ὡς τροπαιοῦχος κατὰ τοῦ πολεμίου, φωνῶν· „ἡττησα τὸν ἴδιον ἐχθρόν μου, τροπώσάμενος ἀντίπαλον εἰς κράτος.“ Ὡς οὖν ἐβόα τοιαῦτα ὁ ἀλέκτωρ, ἤκεν αἰτὸς καταπτάς ἐκ τῶν ἄνω, καὶ καταλαβὼν τὸν νικητὴν ἐκείνον, ἤγαγεν αὐτὸν τοῖς τέκνοις παραντίκα, βρωμα ποιήσας τοῖς νεοττοῖς καὶ πόμα. Ὁ δὲ ἕτερος ἐλευθερίως ζήσας, ἤγετο οὕτως ἐν ἀδείᾳ τυγχάνων, λαβὼν εὐκλειαν κατὰ τοῦ πολεμίου τοῦ ἐκπορθοῦντος καὶ τροπώσαντος τοῦτον καὶ καυχωμένου, ὡς ὄντος νικηφόρου.

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρας θεομάχους.

22. Ἀλεκτρύονες καὶ Πέρδιξ. (S. 23. C. 10 et p. 286. F. 16.)

Ἀλεκτρύονας τις ἐπὶ τῆς οἰκίας ἔχων, ὡς περιέτυχε πέρδικι τιθασσῶ πωλουμένῳ, τοῦτον ἀγοράσας ἐκόμισεν οἰκαδὲ ὡς συντραφισόμενον. Τῶν δὲ τυπτόντων αὐτὸν καὶ ἐκδιωκόντων, ὁ πέρδιξ ἐβαρυνθῆμει, νομίζων διὰ τοῦτο αὐτὸν καταφρονεῖσθαι, ὅτι ἀλλόφυλός ἐστι· μικρὸν δὲ ὕστερον ὡς ἐθεάσατο τοὺς ἀλεκτρύονας πρὸς ἑαυτοὺς μαχομένους, καὶ οὐ πρότερον ἀποστάντας, πρὶν ἢ ἀλλήλους πατάξαι, ἔφη πρὸς ἑαυτόν· „ἀλλ' ἐγώ γε οὐκ ἄχθομαι ὑπὸ τούτων τυπτόμενος· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲ αὐτῶν ἀπεχομένους.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς ἐκ τῶν πέλας ὕβρεις οἱ φρόνιμοι δέχονται, ὅταν ἴδωσιν αὐτοὺς μηδὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

23. Ἀλιεῖς. (S. 13. C. 13 et p. 287. F. 28.)

Ἀλιεῖς σαγήνην εἰλκον· βαρείας δ' αὐτῆς οὔσης, ἔχειρον καὶ ὠρχοῦντο, πολλὴν εἶναι νομίζοντες τὴν

ἄγραν· ὥς δὲ ἐλκύσαντες ἐπὶ τὴν ἡόνα τὸν μὲν ἰχθὺν ὀλίγον εὖρον, λίθων δὲ καὶ ἄμμων μεστήν τὴν σαγήνην, οὐ μετρίως ἐβαρυθύμουν, οὐχ οὕτω μᾶλλον ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι δυσφοροῦντες, ὅσον ὅτι καὶ τὰ ἐναντία προσειλήφασιν. Εἷς δὲ τις ἐν αὐτοῖς γηραιὸς ὢν εἶπεν· „ἀλλὰ πανσώμεθα, ὧ ἑταῖροι· χαρᾶς γὰρ ὥς ἔοικεν ἀδελφή ἐστὶν ἡ λύπη· καὶ ἡμᾶς ἔδει τοσαῦτα προησθέντας πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.“

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ τοῦ βίου τὸ εὐμετάβλητον ὀρῶντας μὴ τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ πράγμασιν ἐπαγάλλεσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἐκ πολλῆς εὐδίας ἀνάγκη καὶ χειμῶνα γενέσθαι.

24. Ἀλιεῖς. (C. 17 et p. 289. F. 35. S. 21.)

Ἀλιεῖς, ἐξελθόντες ἐπ' ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον ταλαιπωρήσαντες οὐδὲν εἶλον, σφόδρα τε ἡθύμουν καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο. Εὐθύς δὲ θύννος, ὑπὸ τοῦ τῶν μεγίστων διωκόμενος ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσῆλατο. Οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες μεθ' ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις, ἢ μὴ τέχνη παρέσχε, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

25. Ἀλιεύς. (S. 26. C. 87. F. 241.)

Ἀλιεύς ἐν τινι ποταμῷ ἡλίουε. Καὶ δὴ κατατείνας τὰ δίκτυα ὥς περιέλαβεν ἑκατέρωθεν τὸ ρεῦμα, προσδήσας κάλῳ λίθον, ἔτυπτε τὸ ὕδωρ, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. Τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τις θεασάμενος αὐτὸν τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο, ὥς τὸν ποταμὸν θολοῦντα καὶ μὴ ἑῶντα αὐτοὺς διανγὲς ὕδωρ πίνειν· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· „ἀλλ' ἐὰν μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράσσηται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.“

Οὕτω καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσεις περιάγωσιν.

26. Ἀλιεύς. (C. 154. F. 263. B. 4.)

Ἀλιεύς, τὸ πρὸς ἄγραν δίκτυον ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκβαλὼν, τῶν μὲν μεγάλων ἰχθύων ἐγκρατὴς γέγονε, καὶ τούτους ἐν τῇ γῇ ἥπλωσεν· οἱ δὲ βραχύτεροι τῶν ἰχθύων διὰ τῶν τρυμαλιῶν διέδρασαν ἐν τῇ θαλάσῃ.

Ὅτι εὐκολὸς ἡ σωτηρία τοῖς μὴ μεγάλως εὐτυχοῦσιν, τοὺς δὲ μεγάλους ὄντας τῇ δόξῃ σπανίως ἰδοὺς ἂν ἐκφεύγειν τὴν δίκην.

27. Ἀλιεύς αὐλῶν. (S. 11. C. 130 et p. 332. F. 34. B. 9.)

Ἀλιεύς αὐλητικῆς ἔμπειρος, ἀναλαβὼν τοὺς αὐλοὺς καὶ τὰ δίκτυα παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ στὰς ἐπὶ τινος προβλήματος πέτρας τὸ μὲν πρῶτον ἦδε, νομίζων αὐτομάτους πρὸς τὴν ἡδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐξελεύσεσθαι· ὥς δ' αὐτοῦ ἐπὶ πολὺ διατεινομένου οὐδὲν πέρας ἦνύετο, ἀποθήμενος τοὺς αὐλοὺς ἀνέλλετο τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος πολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν. Ἐκβαλὼν δ' αὐτοὺς ἀπὸ τῶν δικτύων ἐπὶ τὴν ἡόνα, ὥς ἐθεάσατο ἀσπαίροντας, ἔφη· „ὦ κάκιστα ζῶα, ὑμεῖς, ὅτε μὲν ἡὔλουν, οὐκ ὠρχεῖσθε· νῦν δὲ, ὅτε πέπανμαι, τοῦτο πράττετε.“

Πρὸς τοὺς παρὰ καιρὸν τι πράττοντας ὁ λόγος εὐκαιρος.

27^b. Ἄλλως. (ex Herodoto I, c. 141.)

Ἰωνες καὶ Αἰολεῖς, ὥς οἱ Ἀνδοὶ τάχιστα κατεστράφατο ὑπὸ Περσέων, ἐπεμπον ἀγγέλους ἐς Σάρδις παρὰ Κῦρον, ἐθέλοντες ἐπὶ τοῖσι αὐτοῖσι εἶναι τοῖσι καὶ Κροίσῳ ἔσαν κατήκοοι. Ὁ δὲ ἀκούσας αὐτέων τὰ προῖσχοντο, ἐλεξέ σφι λόγον, ἄνδρα φᾶς αὐλητὴν, ἰδόντα

ἰχθυὺς ἐν τῇ θαλάσῃ, αὐλέειν, δοκέοντά σφεας ἐξελεύ-
σεσθαι ἐς γῆν· ὥς δὲ ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος, λαβεῖν
ἀμφίβληστρον καὶ περιβαλεῖν τε πλῆθος πολλὸν τῶν
ἰχθύων καὶ ἐξειρῶσαι· ἰδόντα δὲ παλλομένους, εἶπεν
ἄρα αὐτὸν πρὸς τοὺς ἰχθυὺς· „παύεσθέ μοι ὀρχεόμενοι,
ἐπεὶ οὐδ' ἐμέο αὐλέοντος ἠθέλετε ἐκβαίνειν ὀρχεόμε-
νοι.“ Κῦρος μὲν τοῦτον τὸν λόγον τοῖσι Ἰωσι καὶ τοῖσι
Αἰολεῦσι τῶνδε εἵνεκα ἔλεξε, ὅτι δὴ οἱ Ἰωνες πρότερον,
αὐτοῦ Κύρου δεηθέντος δι' ἀγγέλων ἀπίστασθαι σφεας
ἀπὸ Κροίσου, οὐκ ἐπέλθοντο, τότε δὲ, κατεργασμένων
τῶν πρηγμάτων, ἔσαν ἑτοιμοὶ πεῖθεσθαι Κύρῳ.

28. Ἀλιεὺς καὶ Μαινίς. (S. 18. C. 124 et p. 326. F. 20. B. 6.)

Ἀλιεὺς καθεὶς τὸ δίκτυον ἀνήνεγκε μαινίδα. Τῆς
δὲ ἱκετευούσης αὐτὸν πρὸς τὸ παρὸν μεθεῖναι αὐτήν,
ἐπειδὴ μικρὰ τυγχάνει, ὕστερον δὲ αὐξυνθεῖσαν συλλα-
βεῖν εἰς μέζονα ὠφέλειαν, ὁ ἀλιεὺς εἶπεν· „ἀλλ' ἐγὼ γε
εὐηθέστατος ἂν εἴην, εἰ τὸ παρὸν κέρδος ἀφελὶς ἄδηλον
ἐλπίδα διώκοιμι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι αἰρετώτερόν ἐστι κέρδος τὸ πα-
ρὸν, καὶ μικρὸν ἢ, τοῦ προσδοκωμένου, καὶ μέγα
ὑπάρχη.

29. Ἀλκυὼν. (S. 25. C. 86. F. 240.)

Ἀλκυὼν ὄρνεόν ἐστι φιλέρημον διὰ παντὸς ἐν θα-
λάττῃ διαιτώμενον. Ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώ-
πων θήρας φυλαττομένην ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις
νεοττοποιεσθαι. Καὶ δὴ ποτε τίκτειν μέλλουσα παρε-
γένετο εἰς τι ἀκρωτήριον, καὶ θεασαμένη πέτραν ἐπὶ
θαλάσῃ ἐνεοττοποιεῖτο ἐνταῦθα. Ἐξελθούσης δ' αὐ-
τῆς ποτε ἐπὶ νομῇν, συνέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρων
πνευμάτων κυματωθεῖσαν ἐξαρθῆναι μέχρι τῆς καλιᾶς,
καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. Καὶ

ἡ ἀλκυνὼν ἐκανελθοῦσα ὥς ἔγνω τὸ γεγονὸς, εἶπεν· „ἀλλ’ ἔρωγε δειλαία, ἥτις τὴν γῆν ὥς ἐπὶ βουλον φυλαττομένη ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἢ πολλῶ μοι γέγονεν ἀπιστοτέρα.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι λανθάνουσι πολλῶ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

30. Ἀλώπεκες. (C. 155. F. 264.)

Ποτὲ ἀλώπεκες ἐπὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν συνηθροίσθησαν, πιεῖν ἐξ αὐτοῦ θέλousai· διὰ δὲ τὸ φοιξήδον φέρεσθαι τὸ ὕδωρ, ἀλλήλας προτρεπόμεναι οὐκ ἐτόλμων εἰσελθεῖν. Μιᾶς δὲ αὐτῶν διεξιούσης, ἐπὶ τῷ εὐτελίζειν τὰς λοιπὰς, καὶ δειλίαν καταγελώσης, ἐαυτὴν ὥς γενναιοτέραν προκρίνασα θαρσαλέως εἰς τὸ ὕδωρ ἐπήδησεν. Τοῦ δὲ ρεύματος ταύτην εἰς μέσον κατασύραντος, καὶ τῶν λοιπῶν, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἐστηκυῶν, πρὸς αὐτὴν εἰπουσῶν „μὴ ἐάσης ἡμᾶς, ἀλλὰ στραφείσα ὑπόδειξον τὴν εἰσοδὸν, δι’ ἧς ἀκινδύνως δυνησόμεθα πιεῖν,“ ἐκείνη ἀπαγομένη ἔλεγεν· „ἀπόκρισιν ἔχω εἰς Μίλητον, καὶ ταύτην ἐκεῖσε ἀποχομίσαι βούλομαι· ἐν δὲ τῷ ἐπανιέναι με, ὑποδείξω ὑμῖν.“

Πρὸς τοὺς κατὰ ἀλαζονείαν ἑαυτοῖς κίνδυνον ἐπιφέροντας.

31. Ἀλώπηξ ἐξογκωθείσα τὴν γαστέρα. (S. 24. C. 158.)

Ἀλώπηξ λιμώττουσα ὥς ἐθιάσατο ἐν τινι δρυὸς κοιλώματι ἄρτους καὶ κρέα ὑπὸ τινων ποιμένων καταλελειμμένα, ταῦτα εἰσελθοῦσα κατέφαγεν· ἐξογκωθείσα δὲ τὴν γαστέρα, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο ἐξελθεῖν, ἐστέναζε καὶ ὠδύρετο. Ἐτέρα δὲ ἀλώπηξ τῇδε παριοῦσα εἰσήκουσε αὐτῆς τῶν στεναγμῶν, καὶ προσελθοῦσα ἐκυνθά-

νευ τὴν αἰτίαν. Μαθοῦσα δὲ τὰ γεγενημένα, ἔφη πρὸς αὐτήν· „ἀλλὰ μενετέον σοι ἐνταῦθα, ἕως ἂν τοιαύτη γένῃ, ὅποια οὐσα εἰσῆλθες, καὶ οὕτω ῥαδίως ἐξελεύσῃ.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει.

31^b. Ἄλλως. (F. 12. C. p. 350. B. 86.)

Ἀλώπηξ λιμώττουσα ἐν πῆρα ἐθιάσατο ἐπὶ τινα καλύβην βοσκοῦ κρέα καὶ ἄρτον ὑπ' αὐτοῦ καταλειφθέντα, καὶ εἰσελθοῦσα ἔφαγεν αὐτὰ ἡδέως. Ἐξογκωθείσης δὲ αὐτῆς τῆς γαστρὸς, καὶ διὰ τοῦτο μὴ δυναμένης ἐξελθεῖν τῆς καλύβης, ἔστενε καὶ ἐπωδύρετο. Ἐτέρα δὲ ἀλώπηξ διερχομένη ἤκουσεν αὐτῆς τῶν στεναγμῶν, καὶ προσελθοῦσα ἐπυνθάνετο, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο ποιεῖς; Μαθοῦσα δὲ τὸ γεγεμένον ἡ ἀλώπηξ ἔφη· „ἀλλὰ μένε τέως ἐνταῦθα σὺ, ἕως ἂν τοιαύτη γένῃ, ὅποια οὐσα εἰσῆλθες.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει.

32. Ἀλώπηξ καὶ Βάτος. (S. 19. C. 8 et p. 285. F. 8.)

Ἀλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθαίνειν ἔμελλε, βάτου ἐπελάβετο. Ξυσθεῖσα δὲ τὸ πέλμα καὶ δεινῶς διατεθεῖσα, ἤτιατο αὐτήν, εἰ γε καταφυγοῦσα ἐπ' αὐτήν ὥς ἐπὶ βοηθὸν χεῖρονι αὐτῇ ἐχρήσατο καὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ ἡ βάτος ὑποτυχοῦσα εἶπεν· „ἀλλ' ἐσφάλῃς τῶν φρενῶν, ὦ αὖτη, ἐμοῦ ἐπιλαβέσθαι βουληθεῖσα, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοί εἰσιν ὅσοι τοῦτοις ὡς βοηθοῖς προσφεύγουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔστιν ἐμφυτον.

33. Ἀλώπηξ καὶ Βότρυς. (S. 15. C. 156. F. 5. 170. B. 19.)

Ἀλώπηξ λιμώττουσα ὥς ἐθεάσατο ἐπὶ τινος ἀνα-
δενδράδος βότρυνας κρεμαμένους, ἡβουλήθη αὐτῶν πε-
ριγενέσθαι, καὶ οὐκ ἠδύνατο· ἀπαλλαττομένη δὲ πρὸς
ἑαυτὴν εἶπεν· „ὄμφακές εἰσιν.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, τῶν πραγμάτων
ἐπικέσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθένειαν, τοὺς καιροὺς
αἰτιῶνται.

33^b. Ἄλλως. (C. 156.)

Κερδῶ βότρυν βλέπουσα μακρᾶς ἀμπέλου,
πρὸς ὕψος ἦρτο, καὶ καμουῖσα πολλάκις
ἔλεῖν ἀπέειπε· πρὸς ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη·
„μὴ κάμνε· ῥᾶγες ὀμφακίζουσιν μάλα.“

Πρὸς τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

34. Ἀλώπηξ καὶ Γέρανος.

(C. 326. F. 397. ex Plut. Symp. Disput. I, c. 5. p. 614, E.)

Οἱ τοιαῦτα προβλήματα καθιέντες οὐδὲν ἂν τῆς
Αἰσωπείου γεράνου καὶ ἀλώπεκος ἐπικεικότεροι πρὸς
κοινωνίαν φανεῖεν· ὧν ἡ μὲν ἔτνος τι λιπαρὸν κατὰ
λίθου πλατείας καταχεαμένη, ἡνία ἅμα γέλωτα παρέ-
χουσιν· ἐξέφευγε γὰρ ὑγρότητι τὸ ἔτνος τὴν λεπτότητα
τοῦ στόματος αὐτῆς. Ἐν μέρει τοίνυν ἡ γέρανος αὐτῇ
καταγγέλλασα δεικνον, ἐν λαγυνίδι προὔθηκε λεπτὸν
ἐχούσῃ καὶ μακρὸν τράχηλον, ὥστε αὐτὴν μὲν καθιέναι
τὸ στόμα ῥαδίως καὶ ἀπολαύειν, τὴν δὲ ἀλώπεκα, μὴ
δυναμένην, κομίζεσθαι συμβολὰς πρεπούσας.

Οὕτω τοίνυν, ὅταν οἱ φιλόσοφοι παρὰ πότον εἰς
λεπτὰ καὶ διαλεκτικὰ προβλήματα καταδύντες, ἐνοχλῶσι
τοῖς πολλοῖς ἔπεσθαι μὴ δυνάμενοις, ἐκεῖνοι δὲ πάλιν
ἐπ' ὥδᾳς τινας καὶ διηγήματα φλυαρώδη καὶ λόγους
βαναύσους καὶ ἀγοραίους ἐμβάλωσιν ἑαυτοὺς, οἴχεται

τῆς συμποτικῆς κοινωνίας τὸ τέλος καὶ καθύβρισται ὁ Διόνυσος.

35. Ἀλώπηξ καὶ Δρυτόμος.

(S. 22. C. 127 et p. 329. F. 10. B. 50.)

Ἀλώπηξ κυνηγούς φεύγουσα ὥς ἐθεάσατο τινα δρυτόμον, τοῦτον ἰκέτευε κατακρύψαι αὐτήν· ὁ δ' αὐτῇ παρήνεσεν, εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλύβην εἰσελθοῦσαν κρυβῆναι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ παραγενομένων τῶν κυνηγῶν καὶ τοῦ δρυτόμου πυνθανομένων, εἰ τεθέαται ἀλώπεκα τῇδε παριούσαν, ἐκείνος τῇ μὲν φωνῇ ἤρνεϊτο ἑωρακέναι, τῇ δὲ χειρὶ νεύων ἐσήμαινεν ὅπου κατεκρύπτο. Τῶν δὲ οὐχ οἷς ἔνευε προσσχόντων, ἀλλ' οἷς ἔλεγε πιστευσάντων, ἡ ἀλώπηξ ἰδοῦσα αὐτοὺς ἀπαλλαγέντας, ἐξελθοῦσα ἀπροσφωνητὶ ἐπορεύετο· μεμφομένου δ' αὐτήν τοῦ δρυτόμου, εἶγε διασωθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φωνῆς αὐτὸν ἠξίωσεν, ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε ἠὐχαρίστησα ἄν σοι, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια τὰ ἔργα τῶν χειρῶν καὶ τοὺς τρόπους εἶχες.“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἂν τις πρὸς ἐκείνους τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες τὰ μὲν χρηστὰ σαφῶς ἐπαγγέλλονται, ἔργα δὲ φαῦλα δρῶσιν.

35^b. Ἄλλως. Ἀλώπηξ καὶ Ποιμὴν. (C. p. 70.)

Ἐλαφον διώκει λέων. Ἡ δὲ φεύγουσα ὑπεξάγει καὶ καταδύεται εἰς δρυμῶνα βαθύν. Ὁ δὲ λέων, ἐπιστὰς τῷ δρυμῷ, ἐρωτᾷ τὸν ποιμένα, εἴ που εἶδε πτήξασαν τὴν ἔλαφον. Ὁ δὲ ποιμὴν οὐκ ἔφη εἰδέναι, καὶ ὁμοῦ λέγων τὴν χεῖρα ἀνατείνας ἐδειξε τὸ χωρίον. Ὁριχέτο ὁ λέων ἐπὶ τὴν δειλαίαν ἔλαφον· ἡ δὲ ἀλώπηξ πρὸς τὸν ποιμένα λέγει· „ὥς δειλὸς ἄρα καὶ πονηρὸς ἦσθα, δειλὸς μὲν πρὸς λέοντας, πονηρὸς δὲ εἰς ἐλάφους.“

36. Ἀλώπηξ καὶ Ἐχῖνος.

(C. 314. F. 384. ex Aristot. Rhetor. II, c. 20.)

Αἰσωπος ἐν Σάμῳ δημηγορῶν, κρινομένου δημαγωγοῦ περὶ θανάτου, ἔφη· Ἀλώπεκα διαβαίνουσιν ποταμὸν ἀπωσθῆναι εἰς φάραγγα· οὐ δυναμένην δ' ἐκβῆναι πολὺν χρόνον κακοπαθεῖν, καὶ κυνοραϊστὰς πολλοὺς ἔχεσθαι αὐτῆς· ἐχῖνον δὲ πλανώμενον, ὥς εἶδεν αὐτὴν, κατοικτεῖραντα εἰπεῖν, εἰ ἀφέλοι αὐτῆς τοὺς κυνοραϊστάς· τὴν δὲ οὐκ ἔαν. Ἐρομένου δὲ, διὰ τί, „ὅτι οὗτοι μὲν“ φάναι „ἤδη μου πλήρεις εἰσὶ καὶ ὀλίγον ἔλκουσιν αἷμα, ἐὰν δὲ τούτους ἀφέλῃ, ἕτεροι ἐλθόντες πεινῶντες ἐκπιούνηται μου τὸ λοιπὸν αἷμα.“ — „Ἀτὰρ καὶ ὑμᾶς,“ ἔφη „ὧ ἄνδρες Σάμιοι, οὗτος μὲν οὐδὲν ἔτι βλάψει· πλούσιος γάρ ἐστιν· ἐὰν δὲ ἀποκτείνῃτε, ἕτεροι ἥξουσι πένητες, οἳ ὑμῖν ἀναλώσουσι τὰ κοινὰ κλέπτοντες.“

37. Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλος. (S. 20. C. 9 et p. 285. F. 9.)

Ἀλώπηξ καὶ κροκόδειλος περὶ εὐγενείας ἤριζον. Πολλὰ δὲ τοῦ κροκοδείλου διεξιόντος περὶ τῆς τῶν προγόνων λαμπρότητος, καὶ τὸ τελευταῖον λέγοντος, ὅτι γεγυμνασιαρχηκότων ἐστὶ πατέρων, ἡ ἀλώπηξ ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἀπὸ τοῦ δέρματος φαίνῃ, ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰ γεγυμνασμένος.“

Οὕτω καὶ τῶν ψευδολόγων ἀνθρώπων ἔλεγχός ἐστι τὰ πράγματα.

38. Ἀλώπηξ καὶ Κύων. (S. 41. C. 157 et p. 350. F. 18.)

Ἀλώπηξ εἰς ἀγέλην προβάτων εἰσελθοῦσα θηλαζόντων, τῶν ἀρνίων ἐν ἀναλαβομένη προσεποιεῖτο καταφιλεῖν· ἐρωτηθεῖσα δὲ ὑπὸ κυνός „τί τοῦτο ποιεῖς;“ „τιθηνοῦμαι αὐτὸ, ἔφη, καὶ προσπαίζω.“ Καὶ ὁ κύων

ἔφη· „καὶ νῦν, ἂν μὴ ἀφῆς τὸ ἄρνιον, τὰ κυνῶν σοι ,
προσολίσω.“

Πρὸς ἄνδρα ραδιουργὸν καὶ μωροκλέπτην ὁ λόγος
εὐκαιρος.

39. Ἀλώπηξ καὶ Λέων. (F. 7. C. 5 et p. 284. S. 10.)

Ἀλώπηξ μὴδέποτε θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατὰ
τινα τύχην ὑπήντησεν αὐτῷ, τὸ μὲν πρῶτον ἰδοῦσα
αὐτὸν οὕτως ἐφοβήθη, ὥς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. Ἐκ
δευτέρου δὲ αὐτῷ περιτυχοῦσα, ἐφοβήθη μὲν, ἀλλ’
οὐχ ὥς τὸ πρότερον. Ἐκ τρίτου δὲ θεασαμένη αὐτὸν
οὕτως κατεθάρσεν, ὥς καὶ προσελθοῦσα αὐτῷ δια-
λεχθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων
ἢ συνήθεια καταπραῦνει.

40. Ἀλώπηξ καὶ Λέων. (C. 375. F. 335.)

Ἀλώπηξ θεασαμένη ἐγκάθειρκτον λέοντα, καὶ τού-
του σταῖσα ἐγγὺς, δεινῶς αὐτὸν ὕβριζεν. Ὁ δὲ λέων
ἔφη πρὸς αὐτήν· „οὐ σύ με καθυβρίζεις, ἀλλ’ ἡ προσ-
πεσοῦσά μοι ἀτυχία.“

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὥς πολλοὶ τῶν ἐνδόξων,
δυσπραγίαις περιπίπτοντες, ὑπ’ εὐτελῶν ἐξουθενοῦνται.

41. Ἀλώπηξ καὶ Λέων. (C. 298. F. 210.)

Ἀλώπηξ λέοντι συνῆν ἐν ὑπηρέτου προσχήματι·
καὶ ἡ μὲν ἄγρας ἐμήνυνεν, ὁ δὲ ἐμπίπτων ἐλάμβανεν.
Ἐκατέρῳ τοίνυν πρὸς τὴν ἀξίαν διηρεῖτο μερίς. Ζη-
λοτυπήσασα δὲ ἡ ἀλώπηξ τῶν πλεόνων τὸν λέοντα,
θηρᾶν ἀντὶ τοῦ μηνύειν ἤρεῖτο. Καὶ πειρωμένη ποί-
μνης τι λαβεῖν, κατέστη πρώτη τοῖς θηρῶσιν εἰς θή-
ραμα.

Ἀρχεσθαι μᾶλλον ἀσφαλῶς ἄμεινον, ἢ κρατεῖν
σφαλερῶς.

42. Ἀλώπηξ καὶ Πάρδαλις. (S. 12. C. 159 et p. 351. F. 13.)

Ἀλώπηξ καὶ πάρδαλις περὶ κάλλους ἤριζον. Τῆς δὲ παρδάλεως παρ' ἑκαστα τὴν τοῦ σώματος ποικιλίαν προβαλλομένης, ἡ ἀλώπηξ ὑποτυχοῦσα ἔφη· „καὶ πόσον ἐγὼ σου καλλίων ὑπάρχω, ἦτις οὐ τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν πεποιτίζμαι;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῦ σωματικοῦ κάλλους ἀμείνων ἐστὶν ὁ τῆς διανοίας κόσμος.

42^b. Ἄλλως. (C. 159. B. 133.)

Στικτὴ ποτε πάρδαλις ἐκαυχᾶτο φορεῖν ἀπάντων ζώων ποικιλωτέραν δέξφιν. Πρὸς ἣν ἡ ἀλώπηξ εἶπεν· „ἐγὼ σου τῆς δορᾶς κρείττονα καὶ ποικιλωτέραν γνώμην ἔχω.“

43. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος. (S. 14. C. 374. B. 81.)

Ἀλώπηξ καὶ πίθηκος ἐν ταύτῃ ὁδοιποροῦντες περὶ εὐγενείας ἤριζον. Πολλὰ δὲ ἑκατέρων διεξιόντων, ἐπειδὴ ἐγένοντο κατὰ τινα τόπον, ἐνταῦθα ἀποβλέψας ἀνεστέναιξεν ὁ πίθηκος· τῆς δ' ἀλώπεκος ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὁ πίθηκος ἐπιδείξας αὐτῇ τὰ μνήματα, ἔφη· „ἀλλ' οὐ μέλλω κλαίειν, ὁρῶν τὰς στήλας τῶν πατρικῶν μου ἀπελευθέρων καὶ δούλων;“ Κἀκείνη πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἀλλὰ ψεύδου ὅσα βούλει· οὐδεὶς γὰρ τούτων ἀναστὰς σε ἐλέγξει.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ ψευδολόγοι τότε μάλιστα καταλαζονεύονται, ὅταν τοὺς ἐλέγχοντας μὴ ἔχωσι.

43^b. Ἄλλως. (C. 334. F. 334.)

Ἀλώπηξ καὶ πίθηξ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁδοιπόρουν. Παρερχόμενοι δὲ διὰ τινῶν μνημείων, ἔφη ὁ πίθηξ τῇ ἀλώπεκι, ὥς πάντες οἱ νεκροὶ οὗτοι ἀπελευθέροι τῶν ἐμῶν γεννητόρων ὑπάρχουσιν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ λέγει τῷ πί-

θημι· „εὐκαίρως ἐψεύσω· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐνταῦθα ταφέντων ἀπελέγξαι σε δύναται.“

Οὗτος ὁ μῦθος παριστᾷ τὸν τοὺς ψευδολόγους ὀρθῶς διελέγχοντα, καὶ τοὺς προδήλως τὸ ψεῦδος ἀντὶ ἀληθείας προσφέροντας.

44. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος. (S. 82. C. 29 et p. 295. F. 69.)

Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων πίθηκος ὀρχησάμενος καὶ εὐδοκιμήσας βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη· ἀλώπηξ δὲ αὐτῷ φθονήσασα ὥς ἐθεάσατο ἐντινι παρίδι κρέας κείμενον, ἀγαροῦσα αὐτὸν ἐνταῦθα ἔλεγεν, ὥς εὐροῦσα θησαυρὸν αὐτῇ μὲν οὐκ ἐχρήσατο, γέρας δὲ αὐτῷ τῆς βασιλείας τετήρηκε, καὶ παρήνει αὐτῷ λαβεῖν. Τοῦ δὲ ἀτημελήτως ἐπελθόντος, καὶ ὑπὸ τῆς παρίδος συλληφθέντος, αἰτιωμένου τε τὴν ἀλώπεκα ὥς ἐνεδρεύσασαν αὐτῷ, ἐκείνη ἔφη· „ὦ πίθηκε, σὺ δὲ τοιαύτην ψυχὴν ἔχων τῶν ἀλόγων ζώων βασιλεύσεις;“

Οὕτως οἱ τοῖς πράγμασιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες σὺν τῷ δυστυχεῖς εἶναι καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

45. Ἀλώπηξ καὶ Τράγος. (S. 9. C. 4 et p. 281. F. 4.)

Ἀλώπηξ πεσοῦσα εἰς φρέαρ, ἐπάναναγκες ἔμμενε, πρὸς τὴν ἀνάβασιν ἀμηχανοῦσα· τράγος δὲ δίψῃ συνεχόμενος ὥς ἐγένετο κατὰ τὸ αὐτὸ φρέαρ, θεασάμενος αὐτὴν, ἐπυνθάνετο, εἰ καλὸν εἴη τὸ ὕδωρ· ἡ δὲ, τὴν δυστυχίαν ἀσμενισαμένη, πολὺν ἔπαινον τοῦ ὕδατος κατέτεινε, λέγουσα, ὥς χρηστὸν εἴη, καὶ καταβῆναι αὐτῷ παρήνει. Ὁ δὲ ἀμελετήτως κατήλθε διὰ μόνην ἐπιθυμίαν, καὶ ἅμα τῷ τὴν δίψαν σβέσαι, μετὰ τῆς ἀλώπεκος ἐσκόπει τὴν ἄνοδον· καὶ ἡ ἀλώπηξ χρήσιμόν τι ἔφη ἐπινενοηκέναι εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν· „εἰ γὰρ θελήσεις τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τῷ τοίχῳ

προσερεῖσαι, ἐγκλίνας τὰ κέρατα, ἀναδραμουῖσα αὐτὴ διὰ τοῦ σοῦ νώτου καὶ σὲ ἀναβιβάσω.“ Τοῦ δὲ καὶ πρὸς τὴν δευτέραν παραίνεσιν ἐτοίμως ὑπηρετήσαντος, ἡ ἀλώπηξ ἀλομένη διὰ τῶν σκελῶν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν νῶτον ἀνέβη, καὶ ἀπ’ ἐκείνου ἐπὶ τὰ κέρατα διερεισαμένη, ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ φρέατος ἀνελθοῦσα ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ τράγον μεμφομένου αὐτὴν, ὡς τὰς ὁμολογίας παραβαίνουσαν, ἐπιστραφεῖσα εἶπεν· „ὦ οὔτος, ἀλλ’ εἰ τοσαύτας φρένας εἶχες, ὅσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ πρότερον δὴ κατεβεβήκεις, πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον ἐσκέψω.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς φρονίμους δεῖ πρότερον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων σκοπεῖν, εἴθ’ οὕτως αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν.

45^b. Ἄλλως. (C. p. 6.)

Τράγος, ἐν θέρει σφοδρῶς διψήσας, κατῆλθεν εἰς βαθύκρημνον ὕδωρ πιεῖν. Πιὼν δὲ καὶ χορτασθεὶς οὐκ ἠδύνατο ἀνελθεῖν καὶ μετενόει καὶ βοηθὸν ἐξήτει. Ἀλώπηξ δὲ τοῦτον ἰδοῦσα ἔφη· „ὦ ἀνόητε, εἰ τόσας φρένας εἶχες, ὅσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, πρότερον οὐκ ἂν κατέβης, ἢ μὴ τὴν ἄνοδον ἐσκέψω.“

Ὅτι δεῖ πρότερον προσκοποῦντα τὰ τέλη τῶν πραγμάτων, οὕτω ποιεῖσθαι (ποιεῖν?).

46. Ἀλώπηξ κόλουρος. (S. 17. C. 7 et p. 284. F. 6.)

Ἀλώπηξ ὑπὸ τινος παρίδος τὴν οὐρὰν ἀποκοπεῖσα, ἐπειδὴ δι’ αἰσχύνην ἀβίωτον ἡγεῖτο τὸν βίον ἔχειν, ἔγνω δεῖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας εἰς τὸ αὐτὸ προσαγαγεῖν, ἵνα τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον ἐλάττωμα συγκρύψῃ. Καὶ δὴ ἀπάσας ἀθροίσασα παρῆναι αὐταῖς τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, λέγουσα, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ περισσόν τι αὐταῖς βάρος προσήρηται. Τούτων δέ τις ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ὦ αὐτή, ἀλλ’ εἰ μὴ σοι τοῦτο συνέφερον, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευσας.“

Ὁ λόγος πρὸς ἐκείνους, οἱ τὰς συμβουλίας ποιοῦνται τοῖς πέλας οὐ δι' εὐνοίαν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἑαυτοῖς συμφέρον.

47. Ἀλώπηξ πρὸς μορμολύκειον. (S. 27.)

Ἀλώπηξ εἰσελθοῦσα εἰς πλάστου ἐργαστήριον, καὶ ἕκαστον τῶν ἐνόντων διερευνῶσα ὥς περιέτυχε τραγῶδων προσώπῳ, τοῦτο ἐπάρασα εἶπεν· „οἷα κεφαλὴ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.“

Ὁ λόγος εὐκαιρος πρὸς ἄνδρα μεγαλοπρεπῇ μὲν σώματι, κατὰ ψυχὴν δὲ ἀλόγιστον.

47^b. Ἄλλως. (C. 11 et p. 286. F. 11.)

Ἀλώπηξ εἰς οἶκIAN ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διερευνωμένη, εὗρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκείου εὐφυῶς κατεσκευασμένην, ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσὶν ἔφη· „ὦ οἷα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίστους.

48. Ἀνδροφόνος. (S. 32. C. 160 et p. 351. F. 29.)

Ἀνθρωπὸν τις ἀποκτείνας ὑπὸ τῶν αὐτοῦ συγγενῶν ἐδιώκετο. Γενόμενος δὲ κατὰ τὸν Νεῖλον ποταμὸν, λύκου αὐτῷ ἀπαντήσαντος, φοβηθεὶς ἀνέβη ἐπὶ τι δένδρον τῷ ποταμῷ παρακείμενον, κάκει ἐκρύπτετο. Θεασάμενος δὲ ἐνταῦθα ἔχιν κατ' αὐτοῦ ἐρχόμενον, ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν καθῆκεν· ἐν δὲ τούτῳ ὑποδεξάμενος αὐτὸν κροκόδειλος κατεθοινήσατο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ἐναγέσι τῶν ἀνθρώπων οὔτε γῆς οὔτε ἀέρος οὔτε ὕδατος στοιχεῖον ἀσφαλές ἐστίν.

49. Ἀνὴρ ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος. (S. 34. C. 15 et p. 288. F. 31.)

Ἀνὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ παρὰ τῶν ἰατρῶν ἀπηλπίσθη, τοῖς θεοῖς ἤνχετο ἕκα-

τόμβην ποιῆσαι, ἐπαγγειλάμενος καὶ ἀναθήματα καθιε-
ρώσειν, εἰὰν ἐξαναστῇ. Τῆς δὲ γυναικὸς, ἐτύγγανε γὰρ
αὐτὴ παρεστῶσα, πυνθανομένης „καὶ πόθεν αὐτὰ
ἀποδώσεις;“ ἔφη· „νομίζεις γάρ με ἐξαναστήσεσθαι,
ἵνα καὶ ταῦτα οἱ θεοὶ ἀπαιτήσωσι;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα ῥαδίως οἱ ἄνθρωποι κα-
τεπαγγέλλονται, ἃ τελέσειν ἔργῳ οὐ προσδοκῶσι.

50. Ἀνὴρ Ἀθηναῖος καὶ Θηβαῖος. (B. 15.)

Ἀνὴρ Ἀθηναῖός τις ἀνδρὶ Θηβαίῳ
κοινῶς ὁδεύων, ὥσπερ εἰκὸς, ὠμίλει·
ῥέων δ' ὁ μῦθος ἦλθε μέχρ' ἡρώων,
μακρὴ μὲν ἄλλως ῥῆσις οὐδ' ἀναγκαίη.
τέλος δ' ὁ μὲν Θηβαῖος υἱὸν Ἀλκμήνης
μέγιστον ἀνδρῶν, νῦν δὲ καὶ θεῶν ὕμνει·
ὁ δ' ἐξ Ἀθηναίων ἔλεγεν ὥς πολὺ κρείσσων
Θησεὺς γένοιτο, καὶ τύχης ὁ μὲν θεῖης
ὄντως λέλογχεν, Ἡρακλῆς δὲ δουλείης.
λέγων δ' ἐνίκα· στωμύλος γὰρ ἦν ῥήτωρ·
ὁ δ' ἄλλος, ὥς Βοιωτὸς, οὐκ ἔχων ἴσην
λόγοις ἄμιλλαν, εἶπεν ἀργεῖη μούσῃ·
„πέπαυσο· νικᾷς, τοιγαροῦν χολωθεῖη
Θησεὺς μὲν ἡμῖν, Ἡρακλῆς δ' Ἀθηναίοις.“

Ὅτι οὐ δεῖ τοὺς μεγιστᾶνας κινεῖν εἰς ὀργὴν κατὰ
τῶν ὑπεξουσίων. [Εἰς ματαιολογίας καὶ ἐριδας.]

51. Ἀνὴρ, Ἴππος καὶ Πῶλος. (C. 383. F. 343.)

Ἀνὴρ τις ἐπαχεῖτο θηλείᾳ τινὶ ἵππῳ ἐγκνύῳ ὑπαρ-
χούσῃ, καὶ ὁδοιποροῦντος αὐτοῦ πῶλον ἢ ἵππος ἀπέτε-
κεν. Ὁ δὲ πῶλος κατόπιν αὐτῆς εὐθύς πορευόμενος,
καὶ ταχέως ἰλιγγιάσας, πρὸς τὸν τῆς ιδίας μητρὸς ἐπι-
βάτην ἔλεγεν· „ἰδοὺ, ὄρᾳς με βραχύτατον καὶ πρὸς
πορείαν ἀδύνατον· γίνωσκε τοίνυν, ὥς εἰ ἐνταῦθα

ἐγκαταλίπης με, αὐθωρὸν διαφθείρομαι. Εἰ δὲ ἐντεῦθεν ἄρῃς με, καὶ ἀπαγάγῃς ἐν τόπῳ, καὶ ἀνατραφῆναι παρασκευάσῃς, οὕτως αὐξυνθεὶς ἐν ὑστέρῳ ἐποχεῖσθαι μοι ποιήσω σε.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὥς ἐκείνους χρὴ εὐεργετεῖν, ὅφ' ὧν καὶ ἡ ἀντάμειψις τῆς εὐποιίας ἐλπίζεται.

52. Ἀνὴρ καὶ Γυνή. (S. 96. C. 93. F. 246.)

Ἐχων τις γυναῖκα πρὸς πάντας τοὺς κατ' οἶκον λίαν τὸ ἦθος ἀργαλέαν ἡβουλήθη γνῶναι, εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρῷους οἰκέτας ὁμοίως διάκειται· ὅθεν μετὰ προφάσεως εὐλόγου πρὸς τὸν πατέρα αὐτὴν ἐπεμψε. Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἀνελθούσης αὐτῆς ἐπυνθάνετο, πῶς αὐτὴν οἱ οἰκετοὶ προσεδέξαντο; Τῆς δὲ εἰπούσης· „οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο,“ ἔφη πρὸς αὐτήν· „ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπήχθου, οἱ ὄρθρου μὲν τὰς πολίμνας ἐξελαύνουσιν, ὅψε δὲ εἰσίασι, τί χρὴ προσδοκᾶν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν τὴν ἡμέραν συνδιέτριβες;“

Οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα καὶ ἐκ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζονται.

53. Ἀνὴρ καὶ Κύκλωψ. (C. 384. F. 344.)

Ἀνὴρ τις τῶν εὐλαβῶν τυγχάνων [τάχα], καὶ τοῖς πρακτέοις σεμνὸς, ἐπὶ χρόνον ἱκανὸν εὐμαρῶς τοῖς ἰδίοις παισὶ συμβιοτεύων, μετὰ ταῦτα ἐνδεῖα περιπίπτει ἐσχάτῃ, καὶ τὴν ψυχὴν καιρίως ἀλγῶν, ἐβλάσφημει τὸ θεῖον, καὶ ἑαυτὸν ἀνελεῖν ἀπηναγκάζετο. Λαβὼν οὖν σπάθην, ἐπὶ τινα τῶν ἐρημικῶν τόπων ἐξῆει, θανεῖν μᾶλλον αἰρετισάμενος, ἢ περ κακῶς ζῆν. Πορευόμενος δὲ λάκκον τινὰ βαθύτατον ἔτυχεν εὐρηκῶς, ἐν ᾧ χρυσίον οὐκ ὀλίγον παρὰ τινος τῶν γιγανταίων ἀπετέθειτο, ᾧ Κύκλωψ τὸ ὄνομα. Ἰδὼν δὲ ὁ [δῆθεν]

εὐλαβῆς ἀνὴρ τὸ χρυσίον, φόβου εὐθύς καὶ χαρᾶς ἀνά-
πλεως γίνεται, καὶ ῥίπτει μὲν τῆς χειρὸς τὸ ξίφος, αἵ-
ρει δὲ τὸ χρυσίον ἐκεῖθεν, καὶ ἄσμενος ἐπὶ τὴν οἰκίαν
καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἐπανερχεται. Εἴτα ὁ Κύνκλωψ ἐπὶ
τὸν λάκκον ἐλθὼν, καὶ τὸ μὲν χρυσίον μὴ εὕρηκώς,
αὐτ' αὐτοῦ δὲ κείμενον ἐκείσε τὸ ξίφος ἑωρακώς, αὐ-
τίκα τοῦτο σπασάμενος ἑαυτὸν διεχειρίσατο.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς τοῖς σκαιοῖς ἀνδράσιν
ἀκολούθως ἐπισυμβαίνει τὰ φαῦλα· τοῖς δὲ ἀγαθοῖς
καὶ εὐλαβέσι τὰ ἀγαθὰ ταμιεύεται.

54. Ἀνὴρ καὶ Μοιχός. (B. 116.)

Νυκτὸς μεσούσης ἦδε παῖς τις εὐφώνως·
γυνὴ δ' ἀκούει τοῦδε, κάξαναστᾶσα
θυρίδων προκύπτει, καὶ βλέπουσα τὸν παῖδα
λαμπρᾶς σελήνης ἐν φάει καλὸν λήην,
τὸν ἄνδρ' ἑαυτῆς καταλιποῦσα κοιμᾶσθαι,
κάτω μελάθρων ἦλθε, καὶ θύρης ἔξω
ἐλθοῦσ' ἐποίει τὴν προθυμίην πλήρη.
ἀνὴρ δὲ ταύτης ἐξανίστατ' ἐξαίφνης,
ζητῶν ὁπούστί, κούκ ἰδὼν δόμων εἴσω
ἀμυχανῶν τε καὶ αὐτὸς ἦλθεν εἰς οἶμον·
καὶ τῇ συνεύνφῃ φησί· „μηδὲν ἐκπλήσσου,
τὸν παῖδα δ' ἡμῶν πείσου εἰς δόμους εὐδεῖν.“
ὃν καὶ λαβὼν παρῆγεν. εἴτα ἀκείνος,
ἄμφω θελόντων δρᾶν τι, χῆδ' ἐραθύμει.

Τουτὶ μὲν οὕτως· ἔμφασις δὲ τοῦ μύθου,
κακὸν ἔστι χαίρειν, ὅταν ἔχη τις ἐκτίσαι.

55. Ἀνὴρ κακοπράγμων. (S. 36. C. 16 et p. 288. F. 32.)

Ἀνὴρ κακοπράγμων συνορισάμενος πρὸς τινα ψευ-
δὲς ἐπιδειξέειν τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ὡς ἐνέστη ἡ
προθεσμία, λαβὼν στρουθίον εἰς τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο

τῷ ἱματίῳ σκεπάσας, ἤκεν εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ στὰς ἀντι-
κρυσ ἐπηρώτα, πότερόν τι ἔμπνουν ἔχει μετὰ χειρας ἢ
ἄπνουν; βουλόμενος, εἰ μὲν ἄψυχον εἶπη, ζῶν τὸ
στρουθίον ἐπιδείξαι, εἰ δὲ ἔμπνουν, ἀποπνίξας προε-
νεγκεῖν. Καὶ ὁ θεὸς συνεῖς αὐτοῦ τὴν κακοτεχνίαν εἶ-
πεν· „ἀλλ' ὦ οὗτος, πέπανσο· ἐν σοὶ γὰρ ἔστι, τοῦτο
ὃ ἔχεις ἢ νεκρὸν εἶναι ἢ ἔμψυχον.“

Ὁ λόγος δηλοῦ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαρεγγεῖρητόν ἐστι.

56. Ἀνὴρ μεσαιπόλιος καὶ ἐταῖραι.

(S. 31. C. 162 et p. 352. F. 199. B. 22.)

Ἀνὴρ μεσαιπόλιος δύο ἐρωμένους εἶχεν, ὧν ἡ μὲν
νέα, ἡ δὲ πρεσβύτες. Καὶ ἡ μὲν προβεβηκυῖα αἰδου-
μένη νεωτέρῳ αὐτῆς πλησιάζειν, διετέλει, εἴ ποτε πρὸς
αὐτὴν παρεγένετο, τὰς μελαίνας αὐτοῦ τρίχας περιαι-
ρουμένη· ἡ δὲ νεωτέρα ὑποστελλομένη γέροντα ἐρα-
στήν ἔχειν, τὰς πολιὰς αὐτοῦ ἀπέσπα. Καὶ οὕτω συν-
έβη ὑπὸ ἀμφοτέρων αὐτὸν περιτιλλόμενον φάλακρον
γενέσθαι.

Οὕτω πανταχοῦ τὸ ἀνώμαλον ἐπιβλαβές ἐστι.

56^b. Ἄλλως. (C. 162.)

Ἀνὴρ τις, μέσῃν ἔχων ἥβην, δύο ἔσχεν ἐταῖρας,
μίαν μὲν γραῦν, τὴν δὲ ἐτέραν νέαν. Τούτῳ ἡ μὲν
γραῦς τὰς μελαίνας τρίχας ἔτιλλεν, ὥς γέροντα τοῦτον
θέλουσα, ἡ δὲ νέα τὰς πολιὰς· ἕως αὐτὸν φαλακρὸν
ἐποίησαν καὶ ὄνειδος ἀπάντων.

Ὅτι ἐλεεινός ἐστιν ὃς εἰς γυναῖκας ἐμπίπτει.

57. Ἀνὴρ πηρός. (S. 37. C. 161 et p. 351. F. 17.)

Ἀνὴρ πηρὸς εἰώθει πᾶν τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὰς
χεῖρας αὐτῷ ζῶον ἐφαπτόμενος λέγειν, ὅποτόν τι ἐστι.
Καὶ δὴ ποτε λυκιδίου αὐτῷ ἐπιδοθέντος, ψηλαφήσας

καὶ ἀμφιγνοῶν εἶπεν· „οὐκ οἶδα, πότερον λύκου εἴη ἢ ἀλώπεκος ἢ τοιούτου τινὸς ζώου γέννημα· τοῦτο μέντοι σαφῶς ἐπίσταμαι, ὅτι οὐκ ἐπιτήδειον τοῦτο τὸ ζῶον προβάτων ποιμένη συνιέναι.“

Οὕτω τῶν πονηρῶν ἡ διάθεσις πολλάκις καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος καταφαίνεται.

58. Ἀνὴρ φέναξ. (S. 28. C. 18 et p. 289. F. 36.)

Ἀνὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος ἠϋξάτο τοῖς θεοῖς ἑκατόμβην τελέσαι, εἰ περισώσειαν αὐτόν· οἱ δὲ ἀπόπειραν αὐτοῦ ποιήσασθαι βουλόμενοι, φάτται τάχιστα αὐτόν παρεσκεύασαν. Κἀκεῖνος ἐξαναστάς ἐπειδὴ ἀληθινῶν βοῶν ἠπόρει, στεατίνους ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τινος βωμοῦ κατέκαυσεν εἰπών· „ἀπέχετε τὴν εὐχὴν, ᾧ δαίμονες.“ Οἱ δὲ θεοὶ βουλόμενοι αὐτόν ἐν υἑρεὶ ἀντιβουκολῆσαι, ὄναρ αὐτῷ ἐπεμψαν, παραινούντες ἐλθεῖν εἰς τὸν αἰγιαλόν· ἐκεῖ γὰρ εὐρήσειν ἀττικὰς χιλίας. Καὶ ὃς περιχαρὴς γενόμενος, δρομαῖος ἦκεν ἐπὶ τὴν ἥονα, ἐνθα δὴ λησταὶς περιτυχὼν ἀπήχθη, καὶ ὑπ' αὐτῶν πωλούμενος εὗρε δραχμὰς χιλίας.

Ὁ λόγος εὐκαιρὸς πρὸς ἄνδρα ψευδολόγον.

59. Ἀνθρακεὺς καὶ Γναφεὺς. (S. 29. C. 12 et p. 286. F. 27.)

Ἀνθρακεὺς ἐπὶ τινος οἰκίας ἐργαζόμενος καὶ θεασάμενος γναφέα αὐτῷ παροικισθέντα, προσελθὼν παρεκάλει αὐτόν, ὅπως σύνοικος αὐτῷ γένηται, διεξιὼν ὥς οἰκειότεροι ἀλλήλοις ἔσονται καὶ λυσιτελέστεροι [διὰ] μίαν ἐπαυλιν οἰκοῦντες. Καὶ ὁ γναφεὺς ὑποτυχὼν ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ' ἔμοιγε παντελῶς τοῦτό ἐστιν ἀδύνατον· ὃ γὰρ ἐγὼ λευκανῶ, σὺ ἀσβολήσεις.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινῶνητόν ἐστι.

60. Ἄνθρωπος ἀριθμῶν τὰ κύματα.
(C. 333. F. 403. ex Luc. Hermot. c. 84.)

Αἰσωπος ἔφη, ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθε-
ζόμενον ἐπὶ τὴν κυματωγὴν ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφα-
λέντα δὲ ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδῶ
παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ· „τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾶ τῶν
παρελθόντων ἔνεκα, δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθ-
μεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων;“

61. Ἄνθρωπος καὶ Ἀλώπηξ. (F. 265. C. 163. B. 11.)

Ἀλώπεκά τις ἐχθρὰν ἔχων, ὥς βλάπτουσαν αὐτὸν
κρατήσας, καὶ θέλων ἐπὶ πολὺ τιμωρήσασθαι, στυπ-
πεῖα ἐλαίῳ βεβρεγμένα τῇ οὐρᾷ προσδήσας ὑφῆψε.
Ταύτην δὲ δαίμων εἰς τὰς ἀρούρας τοῦ λαβόντος ὠδή-
γει· ἦν δὲ καιρὸς ἀμητοῦ. Ὁ δὲ ἠκολούθει θρηνηῶν μη-
δὲν θερίσας.

Ὅτι πρᾶον εἶναι χρὴ, καὶ μὴ ἀμέτρως θυμουῖσθαι·
ἐξ ὀργῆς γὰρ πολλάκις τυγχάνει βλάβην γίνεσθαι μεγά-
λην τοῖς δυσοργήτοις.

61^b. Ἄλλως. Γεωργὸς καὶ Ἀλώπηξ. (C. 304. F. 221.)

Γεωργῷ πονηρῷ φθόνον ἐνεποιεῖ τὸ τοῦ γείτονος
αὐξάνομενον λῆϊον, καὶ διαφθείρειν τοὺς ἐκείνου πό-
νους ἐξήτει. Καὶ θηράσας ἀλώπεκα, προσάψας δαλὸν,
πρὸς τὸ τοῦ γείτονος ἀφίησι λῆϊον. Ἡ δὲ καθ' ἧς ἀφείτο
μὴ παριοῦσα, βουλομένου τοῦ δαίμονος τὸ τοῦ πέμψαν-
τος ἐνέπρησεν λῆϊον.

Πονηροὶ γείτονες πρῶτοι τῆς ἐτέρων μετέχουσι
βλάβης.

62. Ἄνθρωπος καὶ Κύων. (C. 129 et p. 331 sq. F. 22. B. 42.)

Ἄνθρωπός τις ἡτοιμάζε δειπνον, ἐστιάσων τινὰ
τῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων. Ὁ δὲ κύων αὐτοῦ ἄλ-

λον κύνα ἐκάλει, λέγων· „ὦ φίλε, δεῦρο συνδείπνησόν μοι.“ Ὁ δὲ προσελθὼν χαίρων ἵστατο, βλέπων τὸ μέγα δειπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ· „βαβαί, πόση μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναιῶς ἐφάνη· τραφήσομαι τε γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥστε με αὖριον μηδαμῇ γε πεινᾶσαι.“ Ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαρρόυντος, ὁ μάγειρος, ὡς εἶδε τοῦτον ὧδε κάκεισε τὴν κέρκον περιστρέφοντα, κατασχὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἐρρίψε παραγρήμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων. Ὁ δὲ κατιὼν ἀπῆει μέγας κράζων. Τῶν τις δὲ κυνῶν, τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῷ συναντώντων, ἐπηρώτα· „πῶς ἐδείπνησας, φίλος;“ Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη· „ἐκ τῆς πολλῆς πόσεως μεθυσθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν, ὅθεν ἐξῆλθον, οἶδα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαρβεῖν τοῖς ἐξ ἄλλοτρίων εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

63. Ἄνθρωπος καὶ Λέων συνοδεύοντες.

(F. 169. C. 219 et p. 374.)

Ποτὲ συνώδευσε λέων ἀνθρώπῳ. Ἐκαυχῶντο οὖν πρὸς ἀλλήλους τοῖς λόγοις. Εὐρον δὲ ἐν τῇ ὁδῷ πετρίνην στήλην ὁμοίαν ἀνδρὶ, ἐτέραν στήλην λέοντος συμπνίγουσαν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὑποδείξας πρὸς αὐτήν, ταῦτα ἔφη· „ἴδε πῶς ἐσμεν κρείττονες ὑμῶν πάντων, καὶ ῥωμαλέοι ὑπὲρ ἅπαν θηρίον.“ Ὑπολαβὼν δὲ ὁ λέων ἔφη· „ὕψ' ὑμῶν εἰσιν οὕτω ταῦτα γινόμενα καὶ πρατόμενα· εἰ γὰρ ἤδεσαν λέοντες γλύφειν λίθους, πολλοὺς ἂν εἶδες ὑποκάτω λεόντων.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ καυχώμενοι περὶ τῶν ἐν λόγοις ἑαυτοὺς ἐπιφημίζειν, καίπερ μὴ ὄντες τοιοῦτοι.

63^b. Ἄλλως. (C. 219.)

Εἰς ἔριν ἀλλήλοις ἀνὴρ τε καὶ λέων προῆλθον· καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ τὸ τῶν ἀνθρώπων κρείττον ἀπέφηνε γένος, ὁ δὲ τοῖς λέουσιν ἐδίδου τὸ πλεόν. Ἀμιλλωμένων δὲ περὶ τοῦ κρείττονος, πίστιν ὁ ἀνὴρ ἐξ εἰκότος ἐλάμβανεν, ἐν ᾗ λέων ἐγέγλυπτο ἐξ ἀνδρὸς ἀλίσκομενος. Καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὁ λέων· „εἰ καὶ παρ’ ἡμῖν ἦσαν οἱ γλύφοντες, πλείους ἂν εἶδες ἐαλωκότας ἐκ λεόντων ἀνθρώπους ἢ παρ’ ἀνθρώπων λέοντας.“

Ὁ τοῖς ἴσοις δικαίως χρώμενος οὐκ ἀπορήσει τῆς νίκης.

64. Ἀνθρωπος καὶ Σάτυρος. (S. 35. C. 126. F. 26.)

Ἀνθρωπὸν ποτε λέγεται πρὸς Σάτυρον φιλίαν σπείσασθαι. Καὶ δὴ χειμῶνος καταλαβόντος καὶ ψύχους γενομένου ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας τῷ στόματι ἐπέπνει. Τοῦ δὲ Σατύρου τὴν αἰτίαν ἐρομένου, δι’ ἣν τοῦτο πράττει, ἔλεγεν, ὅτι θερμαίνει τὰς χεῖρας διὰ τὸ κρύος. Ὑστερον δὲ παρατεθείσης αὐτοῖς τραπέξης καὶ προσφαγῆματος θερμοῦ σφόδρα ὄντος, ὁ ἄνθρωπος ἀναιρούμενος κατὰ μικρὸν τῷ στόματι προσέφερε καὶ ἐφύσα· πνιθανομένου δὲ πάλιν τοῦ Σατύρου, τί τοῦτο ποιεῖ; ἔφασκε καταψύχειν τὸ ἔδεσμα, ἐπεὶ λίαν θερμὸν ἐστὶ. Κἀκεῖνος ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ’ ἀποτάσσομαί σου τῇ φιλίᾳ, ὦ οὗτος, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξεῖς.“

Ἀτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς περιφεύγειν δεῖ τὴν φιλίαν ὣν ἀμφίβολός ἐστιν ἢ διάθεσις.

65. Ἀνθρωπος καὶ Τέττιξ. (C. 344. F. 411.)

Ἀνὴρ τις, ἀκρίδας συλλέγων καὶ ἀποκτιννύς, εἶλε καὶ τέττιγα. Ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνον ἠβούλετο κτείνειν, φησὶν ὁ τέττιξ· „ἄνθρωπε, μὴ με μάτην ἀνέλῃς· ἐγὼ

γὰρ οὔτε στάχυν βλάπτω, οὔτ' ἄλλο τι τῶν ἀπάντων
σε ἀδικῶ· τῇ κινήσει δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμένων ἡδὺ φθέγ-
γομαι, τέρπων τοὺς ὁδοιπόρους· φωνῆς οὖν παρ' ἐμοὶ
πλέον οὐδὲν εὐρήσεις.“ *Κάκεινος, ταῦτα ἀκούσας,*
ἀφῆκεν ἀπιέναι.

65^b. *Ἄλλως. Τέτιξ καὶ ἀνῆρ. (C. 385.)*

Τέτιξ, ἄνδρα τινὰ θεασάμενος κατασχεῖν αὐτὸν
μηχανώμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἐκείνοις τοῖς ὀρνέοις
ἐπέρχου, παρ' ὧν σοι καὶ ὄφελός τι προσγενήσεται·
ἐμὲ γὰρ εἰ κατάσχης, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ τὸ παράπαν κερ-
δανεῖς.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οὐ χρή τινα τῶν ἀχρήστων καὶ
ἀνουνήτων ἐφίεσθαι.

66. *Ἀνθρωπος καταθραύσας ἄγαλμα.*

(C. 128 et p. 330. F. 21. B. 119.)

Ἀνθρωπὸς τις, ξύλινον ἔχων θεὸν, πένης ὢν καθι-
κέτευε τοῦ ἀγαθοποιῆσαι. Ὡς οὖν ταῦτ' ἐπραττε, καὶ
μᾶλλον ἐν πενίᾳ διῆγε, θυμωθεὶς ἐκ τοῦ σκέλους ἄρας
αὐτὸν τῷ τοίχῳ προσέκρουσε. Τῆς δὲ κεφαλῆς αὐτοῦ
παραχρῆμα κλασθείσης, ἐρρέυσσε χρυσὸς ἐξ αὐτῆς, ὃν
συναγαγὼν ὁ ἄνθρωπος ἐβόα· „στρεβλὸς τυγχάνεις,
ὡς οἶμαι, καὶ ἀγνώμων· τιμῶντά σε γὰρ οὐδὲν ὠφείλη-
σάς με· τυπτήσαντα δὲ πολλοῖς καλοῖς ἡμέψω.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ὠφελήσεις σπαντὸν, πο-
νηρὸν ἄνδρα τιμῶν, αὐτὸν δὲ τύπτωι πλέον ὠφελήσεις.

67. *Ἀνθρωποςλέοντα χρυσοῦν εὐρών. (S. 71. C. 216. F. 295.)*

Δειλὸς φιλάργυροςλέοντα χρυσοῦν εὐρών ἔλεγεν·
Οὐκ οἶδα τίς γένωμαι ἐν τοῖς παροῦσιν· ἐγὼ ἐκβέβλη-
μαι τῶν φρενῶν, καὶ τί πράττειν οὐκ ἔχω· μερίζει με
φιλοχρηματία καὶ τῆς φύσεως ἡ δειλία. Ποία γὰρ τύχη
ἢ ποῖος δαίμων εἰργάσατο χρυσοῦνλέοντα; Ἡ μὲν γὰρ

ἐμὴ ψυχὴ πρὸς τὰ παρόντα ἑαυτῇ πολεμεῖ· ἀγαπᾷ μὲν τὸν χρυσόν, δέδοικε δὲ τοῦ χρυσοῦ τὴν ἐργασίαν· ἅπτεσθαι μὲν ἐλάνυνει ὁ πόθος, ἀπέχεσθαι δὲ ὁ τρόπος. Ὡς τύχης διδούσης καὶ μὴ λαμβάνουσας συγχωρούσης! ὦ θησαυρὸς ἡδονῆν μὴ ἔχων! ὦ χάρις δαίμονος ἄχαρις γενομένη! Τί οὖν; ποίῳ τρόπῳ χρήσωμαι; ἐπὶ ποίαν ἔλθω μηχανήν; ἅπειμι τοὺς οἰκέτας δεῦρο κομίσων, λαβεῖν ὀφείλοντας τῇ πολυπληθεῖ συμμαχίᾳ· καὶ γὰρ πόρρω ἔσομαι θεατής.

Ὁ λόγος ἀρμόζει πρὸς τινὰ πλούσιον, μὴ τολμῶντα προσπαῦσαι καὶ χρήσασθαι τῷ πλούτῳ.

68. Ἄραψ καὶ Κάμηλος. (B. 8.)

Ἄραψ κάμηλον ἀχθίσας ἐπηρώτα,
 πότερ' ἀναβαίνειν μᾶλλον ἢ κάτω βαίνειν
 αἰροῖτο. ὧς κάμηλος, οὐκ ἄτερ μούσης,
 εἶπ'· „ἦ γὰρ ὀρθὴ τῶν ὁδῶν ἀπεκλείσθη;“

Ὁ λόγος εὐθετος πρὸς ἄνδρας διεστραμμένους τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐκκλίνοντας.

69. Ἄρκτος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 165. F. 25. B. 14.)

Ἄρκτος τίς ποτε μέγας ἐκασχάτο, ὡς φιλανθρωπότατον πάντων ἐστὶ τῶν ζώων· φασὶ γὰρ ἄρκτον νεκρὸν μηδὲν βιβρώσκειν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀκούουσα ταῦτα ἐμειδίασε, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀντέφη· „εἶθε τοὺς νεκροὺς ἤσθιες καὶ μὴ τοὺς ζῶντας.“

Ὁ μῦθος τοὺς πλεονέκτας καὶ ἐν ὑποκρίσει βιοῦντας ἐλέγχει.

70. Ἀρότης καὶ Λύκος. (S. 38.)

Ἀρότης λύσας τὸ ζεύγος ἐπὶ πότον ἀπήγαγε· λύκος δὲ λιμώττων καὶ τροφὴν ζητῶν ὡς περιέτυχε τῷ ἀρότῳ, τὸ μὲν πρῶτον τὰς τῶν ταύρων ζεύγλας περιέλειχε, λαθὼν δὲ κατὰ μικρὸν, ἐπεὶ καθῆκε τὸν αὐχένα,

ἀνασπᾶν μὴ δυνάμενος, ἐπὶ τὴν ἄρουραν τὸ ἄροτρον ἔσυρεν. Ὁ δὲ ἀρότης ἐπανελθὼν καὶ θεασάμενος αὐτὸν ἔλεγεν· „εἶθε γάρ, ὦ κακὴ κεφαλὴ, καταλιπὼν τὰς ἀρπαγὰς καὶ τὸ ἀδικεῖν ἐπὶ τὸ γεωπνεῖν τραπέλης.“

Οὕτως οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ χρηστότητα ἐπαγγέλλονται, ψεύδονται.

71. Ἀσπάλαξ. (C. 51.)

Ὁ ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῶον ἐστι. Φησὶν οὖν ποτε τῇ μητρὶ· „συκαμινέαν, μήτερ, ὄρῳ.“ Εἴτα αὐθὺς φησι· „λιβάνου ὀσμῆς πεπλήρωμαι.“ Καὶ τρίτου πάλιν „χαλκῆς“ φησι „ψηφίδος κτύπον ἀκούω.“ Ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα εἶπεν· „ὦ τέκνον, ὥς ἦδη μανθάνω, οὐ μόνον ὅψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς καὶ ὁσφρήσεως.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνιοὶ τῶν ἀλαζόνων τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

71^b. Ἄλλως. Σπάλαξ καὶ Μήτηρ. (S. 210. C. 307. F. 177.)

Σπάλαξ (ἐστὶ δὲ τοῦτο τὸ ζῶον τυφλὸν) λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ, ὅτι βλέπω· κακείνη πειράζουσα αὐτὸν χόνδρον λιβανωτοῦ δοῦσα αὐτῷ ἐπηρώτα, τί τοῦτο εἴη. Τοῦ δὲ εἰπόντος ψηφίδα, ἡ μήτηρ εἶπεν· „ὦ τέκνον, οὐ μόνον τοῦ βλέπειν ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ τὰς ὁσφρήσεις ἀπώλεσας.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀλαζόνων, μέχρις οὗ τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

72. Ἀστρολόγος. (S. 40. C. 166 et p. 354. F. 19.)

Ἀστρολόγος ἐξιὼν ἐκάστοτε ἐσπέρας ἔθος εἶχε τοὺς ἀστέρας ἐπισκοπῆσαι· καὶ δὴ ποτε περιὼν εἰς τὸ προάστειον, καὶ τὸν νοῦν ὅλον ἔχων ἐν τῷ οὐρανῷ, ἔλαθε καταπεσὼν εἰς φρέαρ. Ὀδυρομένον δὲ αὐτοῦ καὶ βοῶν-

τος, παριών τις ὡς ἤκουσε τῶν στεναγμῶν, προσελθὼν καὶ μαθὼν τὰ συμβεβηκότα, ἔφη πρὸς αὐτόν· „ὦ οὗτος, σὺ τὰ ἐν οὐρανῷ βλέπεις πειρώμενος τὰ ἐπὶ τῆς γῆς οὐχ ὀρᾷς;“

Τῷ λόγῳ τούτῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἐκείνους τῶν ἀνθρώπων, οἱ παραδόξως ἀλαξονεύοντες οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δύνανται.

73. Ἀφροδίτη καὶ Δούλη. (B. 10.)

Αἰσχροῦς τις ἦρα καὶ κακοφρόνιου δούλης
ιδίᾳς ἑαυτοῦ, καὶ παρεῖχεν αἰτούσῃ
ἄπανθ' ἐτοίμως. ἡ δὲ χρυσίου πλήρης,
σύρουσα λεπτὴν πορφύραν ἐπὶ κνήμας,
πάσῃ μάχῃν συνῆπτεν οἰκοδεσποίνῃ·
τὴν δ' Ἀφροδίτην, ὥσπερ αἰτίην τούτων,
λύχνους ἐτίμα καὶ καθ' ἡμέραν πᾶσαν
ἔθνευ, ἡὔχεθ', ἰκέτευν, ἡρώτα·
ἕως πότ' αὐτῶν ἡ θεὸς καθευδόντων
ἦλθεν καθ' ὕπνους, καὶ φανείσα τῇ δούλῃ
„μή μοι χάριν σχῆς ὡς καλήν σε ποιούσῃ·
τούτῳ χολοῦμαι“ φησὶν, „ὦ καλὴ φαίνῃ.“

Ἄπας ὁ τοῖς αἰσχροῖσιν ὡς καλοῖς χαίρων
θεοβλαβής τίς ἐστι καὶ φρένας πηρός.

74. Βάτραχοι. (C. 19. F. 38. S. 43.)

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο· θέρους δὲ ξηραν-
θείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες ἐπεξήτουν ἑτέ-
ραν. Καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι, ὅπερ ἰδὼν
ἄτερος θατέρῳ φησί· „συγκατέλθωμεν, ὦ οὗτος, εἰς
τόδε τὸ φρέαρ.“ Ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν· „ἂν οὖν καὶ τὸ
ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσιέ-
ναι τοῖς πράγμασιν.

75. Βάτραχοι. (S. 69. C. 84. F. 238.)

Δύο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγειννίαζον· ἐνέμοντο δὲ ὁ μὲν βαθεῖαν καὶ τῆς ὁδοῦ πόρῳ λίμνην, ὁ δὲ ἐν ὁδῷ μικρὸν ὕδωρ ἔχων. Καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ λίμνῃ παραινοῦντος θατέρῳ μεταβῆναι πρὸς αὐτόν, ἵνα καὶ ἀμείνωνος καὶ ἀσφαλεστέρας διαίτης ἀπολαύῃ, ἐκείνος οὐκ ἐπέιθετο λέγων, δυσάποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας· ἕως οὗ συνέβη ἄμαξαν τῇδε παριοῦσαν ὀλέσαι αὐτόν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φανύλοις ἐπιτηδεύμασιν ἐνδιατρύβοντες φθάνουσιν ἀπολλύμενοι, πρὶν ἢ ἐπὶ τὰ καλλίονα τραπέσθαι.

76. Βάτραχοι αἰτοῦντες βασιλέα. (S. 44. C. 167.)

Βάτραχοι λυπούμενοι ἐπὶ τῇ ἑαυτῶν ἀναρχίᾳ πρέσβεις ἐπεμψαν ἐπὶ τὸν Δία, δεόμενοι βασιλέα αὐτοῖς παρασχεῖν. Ὁ δὲ συνιδὼν τὴν εὐήθειαν, ξύλον εἰς τὴν λίμνην καθῆκε. Καὶ οἱ βάτραχοι τὸ μὲν πρῶτον καταπλαγέντες τὸν ψόφον, ἑαυτοὺς εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης ἐδίδοσαν· ὕστερον δὲ, ὡς ἀκίνητον ἦν τὸ ξύλον, ἀναδύναντες εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἤλθον, ὡς ἐπιβαίνοντας αὐτῷ ἐπικαθέζεσθαι. Ἀναξιοπαθοῦντες δὲ τοιοῦτον ἔχειν βασιλέα, ἤκον ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν Δία, καὶ τοῦτον παρεκάλουν ἀλλάξαι αὐτοῖς τὸν ἄρχοντα· τὸν γὰρ πρῶτον λίαν εἶναι νωχελῆ. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν, ὕδραν αὐτοῖς ἐπέπεμψεν, ὃν ἡ συλλαμβανόμενοι κατησθλόντο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἄμεινόν ἐστι νωθεῖς καὶ μὴ πονηροὺς ἔχειν ἄρχοντας, ἢ ταρακτικούς καὶ κακούργους.

76^b. Ἄλλως. (C. 167 et p. 355. F. 37.)

Βάτραχοι λυπούμενοι ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀναρχίᾳ, πρέσβεις ἐπεμψαν, ἱκετεύοντες τὸν Δία, ὅπως αὐτοῖς βα-

σιλέα παράσχη. Ὁ δὲ συνιδὼν αὐτῶν τὴν εὐήθειαν, ξύλον ἔπηξε μέσον τῆς λίμνης. Συνστελλόμενοι δὲ τῷ φόβῳ οἱ βάτραχοι, εἰς τὰ βάθη ἑαυτοὺς κατέδυνον. Χρόνου δὲ πολλοῦ παρωχηκότες, ὥς ἐώρων τὸ ξύλον ἀκίνητον, ἀπεβάλοντο τὸν φόβον, καὶ τοσοῦτον κατεφρόνησαν αὐτοῦ, ὥστε ἐπιβαίνειν καὶ ἐπικαθέζεσθαι τούτῳ. Μὴ ἀξιοῦντες δὲ αὐτὸν ἔχειν βασιλέα, ἐκ δευτέρου ἦλθον πρὸς τὸν Δία, καὶ παρεκάλουν ἀλλάξαι αὐτόν. Τότε δ' ἔδωκεν αὐτοῖς βασιλέα ἐργχελν. Ἰδόντες δὲ αὐτοῦ τὴν εὐήθειαν, οὐκ ἀπεδέξαντο αὐτόν. Ἦλθον οὖν ἐκ τρίτου πρὸς τὸν Δία, ὅπως καὶ τοῦτον ἀλλάξῃ. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν, ὕδραν ἐπεμψεν, ἥτις ἕνα καθ' ἕνα τῶν βατράχων ἥσθιεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄμεινόν ἐστι θεῷ πεῖθεσθαι, καὶ μὴ πονηροὺς ἔχειν ἄρχοντας καὶ ταραχοποιούς.

77. Βάτραχοι καὶ Ἥλιος. (C. 350 et p. 407. F. 350. B. 24.)

Γάμοις ἔχαιρον βάτραχοι τοῖς Ἥλιου.

Καὶ τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεν· „ὦ δειλὸν γένος·

εἰ γὰρ μόνου τρέμοιμεν αὐγὰς ἡλίου,

τίς, εἴγε τεκνώσεις, τοῦτον βαστάσει;“

Πρὸς τοὺς ἐπ' ἰδίᾳ βλάβῃ ἀγνωσίᾳ χαίροντας.

77^b. Ἄλλως. (C. 350.)

Γάμοι τοῦ Ἥλιου θέρους ἐγίνοντο· πάντα δὲ τὰ ζῶα ἔχαιρον ἐπὶ τούτῳ, ἡγάλλοντο δὲ καὶ βάτραχοι. Εἷς δὲ τούτων εἶπεν· „ὦ μῶροι, εἰς τί ἀγάλλεσθε; εἰ γὰρ μόνος ὢν ὁ Ἥλιος πᾶσαν ὕλην ἀποξηραίνει, ἐὰν γήμας ὅμοιον αὐτῷ γεννήσῃ, τί οὐ πάθωμεν κακῶν;“

78. Βάτραχος ἱατρός. (F. 154. C. p. 401.)

Ὅντος ποτὲ βατράχου ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ τοῖς ζώοις πᾶσιν ἀναβοήσαντος, „ἐγὼ ἱατρός εἰμι φαρμάκων ἐπι-

στήμων, “ ἀλώπηξ ἀκούσασα ἔφη· „πῶς σὺ ἄλλους σώσεις, σαυτὸν χολὸν ὄντα μὴ θεραπεύων;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ παιδείας ἀμύητος ὑπάρχων, πῶς ἄλλους παιδεῦσαι δυνήσεται;

78^b. Ἄλλως. Σκώληξ καὶ Ἀλώπηξ. (C. 135. B. 120.)

Ὁ τῷ πηλῷ κρυπτόμενος σκώληξ, εἰς γῆν ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις· „ιατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν θεῶν ιατρός Παιών.“ Καὶ „πῶς“ εἶπεν ἀλώπηξ „ἄλλους ἰώμενος σαυτὸν χολὸν ὄντα οὐκ ἰάσω;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ἐὰν μὴ πρόχειρος ᾖ ἡ πεῖρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

78^c. Ἄλλως. Βάτραχος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 300. F. 213.)

Ὁ βάτραχος τῆς τῶν ιατρῶν κατηλαξονεύετο τέχνης, πάντα μὲν εἰδέναι φάρμακα γῆς ὑπισχνούμενος, πᾶσι δὲ μόνος εἰς ὑγίειαν ἀρκέσειν. Καὶ παρεστῶσα τοῖς λόγοις ἀλώπηξ τὸ ψεῦδος ἀπὸ τοῦ χρώματος ἤλεγχε, „τί δῆτα“ λέγουσα „νόσου μὲν τοὺς ἄλλους ἐλευθεροῖς, νόσου δὲ φέρεις ἐπὶ τῆς ὀψεως σύμβολον;“

Ἀλαξονεῖα τὸν ἔλεγχον οἰκοθεν εὗρατο.

79. Βόες καὶ Ἄξονες. (S. 45. C. 168 et p. 355. F. 39. B. 52.)

Βόες ἄμαξαν εἰλκον· τοῦ δὲ ἄξονος τρῶζοντος, ἐπιστραφέντες ἔφασαν οὕτως πρὸς αὐτόν· „ὦ οὔτος, ἡμῶν τὸ ὅλον βάρος φερόντων, σὺ τί κράζεις;“

Οὕτω καὶ ἐνιοι ἐτέρων μοχθούντων αὐτοὶ προσποιῶνται κάμνειν.

80. Βόες καὶ Μάγειροι. (B. 21.)

Βόες μαγείρους ἀπολέσαι πότ’ ἐξήτουν, ἔχοντας αὐτοῖς πολεμίαν ἐπιστήμην. καὶ δὴ συνηθροίζοντο, πρὸς μάχην ἥδη

κέρατ' ἀποξύνοντες· εἰς δέ τις λίην
γέρων ἐν αὐτοῖς (πολλὰ δ' ἦν ἀροτρεύσας),
„οὔτοι μὲν ἡμᾶς“ εἶπε „χερσὶν ἐμπείροις
σφάζουσι καὶ κτείνουσι χωρὶς αἰκίης·
ἦμ δ' εἰς ἀτέχνους ἐμπέσωμεν ἀνθρώπους,
διπλοῦς τὸτ' ἔσται θάνατος· οὐ γὰρ ἐλλείψει
τὸν βοῦν ὁ θύσων, καὶ μάγειρος ἐλλείψει.“

[Ὁ τὴν παροῦσαν πημονὴν φεύγειν σπεύδων
ὁρᾷν ὀφείλει, μὴ τι χεῖρον ἐξεύρη.]

Ὁ μῦθος τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ἄμεινον δουλεύειν σο-
φοῖς καὶ ἐπιεικέσιν ἢ δεσπόζεσθαι ὑπὸ σκαιῶν τε καὶ
ἀπαιδευτών.

81. Βοηλάτης καὶ Ἡρακλῆς. (C. 335. B. 20.)

Βοηλάτης ἐκ κόμης ἄμαξαν ἄγων, καὶ ταύτης ἐμ-
πεσούσης εἰς φάραγγα κοιλώδη, δέον βοηθεῖν, ἀργὸς
ἵστατο τῷ Ἡρακλεῖ προσευχόμενος· ἐκείνον γὰρ ἐκ πάν-
των ἀσπαζόμενος ἐτίμα. Ὁ δὲ θεὸς ἐπιστας εἶπε· „τῶν
τροχῶν ἅπτου, καὶ τοὺς βόας νύττε, καὶ τότε τῷ θεῷ
εὐχου, ὅταν καὐτός τι ποιῇς· μὴ μέντοιγε μάτην
εὐχου.“

82. Βορέας καὶ Ἥλιος. (S. 46. C. 306. B. 18.)

Βορέας καὶ Ἥλιος περὶ δυνάμεως ἥριζον· ἔδοξε δὲ
αὐτοῖς ἐκείνῳ τὴν νίκην ἀπονείμειν, ὅς ἂν αὐτῶν ἄν-
θρωπον ὁδοιπόρον ἐκδύσῃ. Καὶ ὁ Βορέας ἀρξάμενος
σφοδρὸς ἦν· τοῦ δὲ ἀνθρώπου ἀντεχομένου τῆς ἐσθῆ-
τος, μᾶλλον ἐπέκειτο. Ὁ δὲ, ὑπὸ τοῦ ψύχους καταπο-
νούμενος ἔτι μᾶλλον, καὶ περιττοτέραν ἐσθῆτα προσε-
λάμβανεν, ἕως ἀποκαμῶν ὁ Βορέας τῷ Ἠλίῳ μετὰ τοῦτο
παρέδωκε. Κάκεινος τὸ μὲν πρῶτον μετρίως προσέ-
λαμψε· τοῦ δὲ ἀνθρώπου τὰ περισσὰ τῶν ἱματίων ἀπο-
τιθεμένου, σφοδρότερον τὸ καῦμα ἐπέτεινε, μέχρις οὗ

πρὸς τὴν Ἀλέαν ἀντέχειν μὴ δυνάμενος, ἀποδυσάμενος ποταμοῦ ῥέοντος ἐπὶ λουτρὸν ἀπῆει.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλαῖς τὸ πείθειν τοῦ βιάζεσθαι ἀνυτικώτερόν ἐστι.

82^b. Ἄλλως. (C. p. 201. F. 391. ex Plut. Praec. coniug. c. 12.)

Ὁ ἥλιος τὸν βορέαν ἐνίκησεν. Ὁ γὰρ ἄνθρωπος, τοῦ μὲν ἀνέμου βιαζομένου τὸ ἱμάτιον ἀφελέσθαι καὶ λαμπρὸν καταπνέοντος, μᾶλλον ἐσφιγγε καὶ συνείχε τὴν περιβολήν. Τοῦ δὲ ἡλίου μετὰ τὸ πνεῦμα θερμοῦ γενομένου θαλπόμενος, εἶτα καυματιζόμενος, καὶ τὸν χιτῶνα τῷ ἱματίῳ προσαπεδύσατο.

Τοῦτο ποιοῦσιν αἱ πλείσται γυναῖκες. Ἀφαιρουμένοις τοῖς ἀνδράσι βία τὴν τρυφήν καὶ πολυτέλειαν διαμάχονται καὶ χαλεπαίνουσιν· ἂν δὲ πείθωνται μετὰ λόγον, πράως ἀποτίθενται καὶ μετριάζουσιν.

83. Βουκόλος. (S. 49. C. 131 et p. 333. F. 41. B. 23.)

Βουκόλος βόσκων ἀγέλην ταύρων ἀπώλεσε μόσχον· περιελθὼν δὲ καὶ μὴ εὐρὼν ἠῤῥατο τῷ Διὶ, ἔαν τὸν κλέπτην εὔρῃ, ἔριφον αὐτῷ θῦσαι. Ἐλθὼν δὲ εἰς τινα δρυμῶνα, καὶ θεασάμενος λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον, περίφοβος γενόμενος, ἐπάρας εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας εἶπε· „δέσποτα Ζεῦ, πάλαι μὲν σοι ἠῤῥάμην ἔριφον θῦσαι, ἔαν τὸν κλέπτην εὔρῃ· νῦν δὲ ταῦρον θύσω, ἔαν τὰς τοῦ κλέπτου χεῖρας ἐκφύγῃ.“

Οὗτος ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν κατ' ἀνδρῶν δυστυχοῦντων, οὔτινες ἀπορούμενοι εὔχονται εὐρεῖν, εὐρόντες δὲ ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

84. Βοῦς καὶ Φρύνος. (F. 378. C. p. 273. B. 28.)

Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων·
ἐλθοῦσα δ' αὐτόσ' (οὐ παρῇν γὰρ) ἡ μήτηρ

παρὰ τῶν ἀδελφῶν, ποῦ ποτ' ἦν, ἐπεξήτει.
 „τέθνηκε, μητέρα· ἄρτι γὰρ πρὸ τῆς ὥρης
 ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὑφ' οὗ κεῖται
 χηλῇ μαλαχθεῖς.“ ἡ δὲ φρονος ἠρώτα,
 φυσῶσ' ἑαυτήν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκω
 τὸ ζῶον. οἱ δὲ μητρὶ „παῦε, μὴ πρίου·
 θαῤσσον σεαυτήν“ εἶπον „ἐκ μέσου ῥήξεις,
 ἢ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήσῃ.“

Ὅτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλάττοσι παρατείνεσθαι τοῖς
 μείζοσι.

85. Βωταλλίς καὶ Νυκτερίς. (S. 48. C. 77. F. 235.)

Βωταλλίς ἀπὸ τινος θυρίδος κρεμαμένη νυκτὸς ᾗδε·
 νυκτερίς δὲ προσελθοῦσα ἐπυνθάνετο αὐτῆς τὴν αἰτίαν,
 δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ᾄδει. Τῆς δὲ
 λεγουσῆς, ὥς οὐ μάτην τοῦτο πράττει· „ἡμέρας γὰρ
 ποτε ἄδουσα συνελήφθην, διὸ ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρο-
 νίσθην.“ ἡ νυκτερίς εἶπεν· „ἀλλ' οὐ νῦν σε δεῖ φυ-
 λάττεσθαι, ὅτε οὐδὲν ὄφελός ἐστι, τότε δὲ πρὶν ἢ
 συλληφθῆναι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι μετάνοια
 ἀνωφελὲς καθέστηκε.

86. Γαλῆ. (F. 49. C. 81. S. 59.)

Γαλῆ εἰσελθοῦσα εἰς χαλκίως ἐργαστήριον, τὴν
 ἐκεῖ κειμένην ῥίνην περιέλειχε. Συνέβη δὲ ἐκτριβομέ-
 νης τῆς γλώσσης πολὺ αἷμα φέρεσθαι. Ἡ δὲ ἐτέρπετο,
 ὑπονοοῦσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖσθαι, μέχρι παντε-
 λῶς ἀπέβαλε τὴν γλῶσσαν.

Ὁ λόγος εἰρηται πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς
 καταβλάπτοντας.

87. Γαλή μέλαινα.

(Ex Nicephori Gregorae hist. Byzant. VII, 1. p. 216. ed. Schop.)

Ἦν τις ἀνὴρ τὴν τέχνην σκυτεὺς γαλῆν ἔχων τὸ χρώμα λευκὴν, ἣ τῶν κατ' οἶκον μυῶν καθ' ἡμέραν ἐθήρευν ἕνα. Αὕτη λαθοῦσά ποτε κατὰ μέσσην κρημνίζεται τὴν λεκάνην, ἐν ἣ τὸ τὰ σκύτῃ μελαίνον ὁ σκυτεὺς ἐκεῖνος εἶχεν ὑγρὸν, καὶ μόλις ἐκείθεν ἄνεισι μέλαν ἔχουσα χρώμα. Ἐδοξεν οὖν τοῖς μυσιν, ἐκείνην ἴσως μηκέτι κρεωφαγεῖν ἐθελήσειν εἰς μοναδικὸν ἑαυτὴν μεταμείψασαν σχῆμα. Ὅθεν καὶ ἀδεῶς ἑαυτοὺς ἐς τὸ ἔδος ἐφήπλωσαν, φινηλατοῦντες ἄνω καὶ κάτω οἷς τραφήσονται. ἀλλ' ἐκείνη πρὸς τοσοῦτον ἄγρας παρελθοῦσα θέατρον, πάντας μὲν ὁμοῦ σαγηνεύειν οὐκ εἶχε καὶ μάλα ἐθέλουσα· δύο δ' οὖν ὁμῶς συλλαβοῦσα κατεθοινήσατο. Οἱ δ' ἑτεροὶ πάντες ὥχοντο φεύγοντές τε ἄμα καὶ θαυμάζοντες, ὅπως ἀπηνεστέρα γέγονεν, ἂφ' οὗ τὸ μοναδικὸν περιέθετο σχῆμα.

88. Γαλή καὶ Ἀφροδίτη.

(S. 50. C. 169 et p. 356. F. 48. B. 32.)

Γαλῆ ἐρασθεῖσα νεανίσκου εὐπρεποῦς ἠΰξατο τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅπως αὐτὴν μεταμορφώσῃ εἰς γυναῖκα. Καὶ ἡ θεὸς ἐλέησασα αὐτῆς τὸ πάθος μετετύπωσεν αὐτὴν εἰς κόρην εὐεῖδῃ· καὶ οὕτως ὁ νεανίσκος θεασάμενος αὐτὴν καὶ ἐρασθεὶς οἴκαδε ὥς ἑαυτὸν ἀπήγαγε. Καθημένων δὲ αὐτῶν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἡ Ἀφροδίτῃ γινῶναι βουλομένη, εἰ μεταβαλοῦσα τὸ σῶμα ἢ γαλῇ καὶ τὸν τρόπον κατήλλαξε, μὴν εἰς τὸ μέσον καθῆκεν· ἡ δὲ ἐπιλαθομένη τῶν παρόντων, ἐξαναστᾶσα ἀπὸ τῆς κοίτης τὸν μὴν ἐδίωκε, καταφαγεῖν θέλουσα. Καὶ ἡ θεὸς ἀγανακτήσασα κατ' αὐτῆς, πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν ἀποκατέστησεν.

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φύσει πονηροὶ κατὰ

πάντα, καὶ τὴν φύσιν ἀλλάξωσι, τὸν γοῦν τρόπον οὐ μεταλλάσσουσι.

89. Γαλῆ συλληφθεῖσα. (F. 355. C. p. 265. B. 27.)

Γαλῆν δόλφ τις συλλαβὼν τε καὶ δήσας
ἐπνιγε βάλλον ὑδάτων συναγκεία.
τῆς δ' αὖ λεγούσης „ὥς κακὴν χάριν τίνεις
ὦν σ' ὠφέλουν, θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας,“
„ἐπιμαρτυρῶ σοι“ φησὶν· „ἀλλὰ καὶ πάσας
ἐπνιγες ὄρνεις, πάντα δ' οἶκον ἡρήμους,
κρεῶν (δ') ἀνέφργες ἄγγος, ὥστε τεθνήξῃ,
βλάπτουσα μᾶλλον ἢ περ ὠφελοῦσ' ἡμᾶς.“

Πρὸς τοὺς μετρίως μὲν ὠφελοῦντας, βλάπτοντας
δὲ τὰ μεγάλα, εὐκαιρός ἐστὶν ὁ λόγος.

90. Γέρων καὶ Θάνατος. (S. 60. C. p. 14 et p. 290. F. 50.)

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας [καὶ] ταῦτα φέρων πολλὴν
ὁδὸν ἐβάδιξε. Διὰ δὲ τὸν κόπον τῆς ὁδοῦ ἀποθέμενος,
τὸ φορτίον τὸν Θάνατον ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ δὲ Θανάτου
φανέντος καὶ πυθομένου, δι' ἣν αἰτίαν αὐτὸν παρακα-
λεῖται, ὁ γέρων ἔφη· „ἵνα τὸ φορτίον ἄρῃς.“ [θανεῖν
δὲ οὐ θέλω.]

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ἐν τῷ
βίῳ, καὶ δυστυχεῖ.

90^b. Ἄλλως. (C. 20.)

Γέρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους κάπῃ τῶν ὤμων
ἀράμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένος ἐβάδισεν,
ἀπειρηκὼς ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν Θάνατον ἐλ-
θεῖν ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ δὲ Θανάτου εὐθύς ἐπιστάντος,
καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν αὐτὸν καλοίῃ, ὁ
γέρων ἔφη· „ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπιθῇς μοι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, φιλόζωος ὢν,

καὶν μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῇ θανάτου ἐπι-
θυμεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺν πρὸ τοῦ θανάτου αἰρεῖται.

91. Γεωργὸς δίκηλλαν ἀπολέσας. (B. 2.)

Ἀνὴρ γεωργὸς ἀμπελῶνα ταφρεύων
καὶ τὴν δίκηλλαν ἀπολέσας ἀνεξήτει,
μὴ τῶν παρόντων τήνδ' ἔκλεψεν ἄγροικος.
ἤρνεϊθ' ἕκαστος· οὐκ ἔχων δ' ὃ ποιήσει,
εἰς τὴν πόλιν κατῆγε πάντας ὀρκώσων·
τῶν γὰρ θεῶν δοκοῦσι τοὺς μὲν εὐήθεις
ἀγροὺς κατοικεῖν, τοὺς δ' ἐσπτέρω τεύχους
εἶναι τ' ἀληθεῖς καὶ τὰ πάντ' ἐποπτεύειν.
ὥς δ' εἰσιόντες τὰς πύλας ἐπὶ κρήνης
τοὺς πόδας ἐνιζον ἀπέθεντο τὰς πήρας,
κῆρυξ ἐφώνει χιλίας ἀριθμήσειν
μήνυτρα σύλων, ὧν ὁ θεὸς ἐσυλήθη.
ὁ δὲ τοῦτ' ἀκούσας εἶπεν· „ὥς μάτην ἦκω!
κλέπτας γὰρ ἄλλους πῶς θεὸς γ' ἂν εἰδείη,
ὅς τοὺς ἑαυτοῦ φῶρας οὐχὶ γινώσκει,
ζητεῖ δὲ μισθοῦ, μὴ τις οἶδεν ἀνθρώπων;“

Ὅτι χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὑπισχνουμένοις ὧν οὐκ εἰσὶ
δεσπόται.

92. Γεωργὸς καὶ Ἀετός. (C. 307. F. 418.)

Γεωργὸς αἰτὸν εὐρὼν ἀγρευόμενον, τὸ κάλλος αὐ-
τοῦ θαυμάσας, ἀπέλυσεν αὐτὸν ἐλεύθερον. Ὁ δὲ οὐκ
ἄμοιρος αὐτῷ χάριτος κατεφάνη, ἀλλ' ὑπὸ τείχος σα-
θρὸν καθήμενον ἰδὼν, προσπετάσας τοῖς ποσὶν ἦρε
τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ φάκελον. Ὁ δὲ ἔξαναστὰς
ἐδίωκε· τοῦτον δὲ ὁ αἰτὸς ἐῤῥιψε. Καὶ ἀναλαβόμενος
αὐτὸν καὶ ὑποστρέψας, εὗρε τὸ τείχος συμπεπτωκὸς,
ἐνθα ἐκάθητο, καὶ τὴν ἀμοιβὴν ἐθαυμάσατο.

Ὅτι τοὺς ἀγαθόν τι πεπονθότας ἀντευεργετεῖν χρὴ.

93. Γεωργὸς καὶ Γέρανιοι. (B. 26.)

Γέρανιοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώραν,
ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.

ὁ δ' ἄχρι πολλοῦ σφενδόνην κενὴν σείων,
ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ φόβῳ καταπλήσσω.

αἱ δ' ὥς ἐπέσχον σφενδονῶντα τὰς αὔρας,
κατεφρόνησαν λοιπὸν, ὥστε μὴ φεύγειν,

ἕως ἐκεῖνος οὐκέθ', ὥς πρὶν εἰώθει,
λίθους δὲ βάλλων, ἠλόγησε τὰς πλείους.

αἱ δ' ἐκλιποῦσαι τὴν ἄρουραν, ἀλλήλαις
„φεύγωμεν“ ἐκραύγαζον „εἰς τὰς Πυγμαλίων·

ἄνθρωπος οὗτος οὐκέτ' ἐκφοβεῖν ἡμᾶς

ἔοικεν· ἦδη δ' ἄρχεται τι καὶ πράσσειν.“

Παραλίνεσιν ὁ λόγος ἔχει, δεῖν ταῖς ἐκ λόγων πα-
ραινέσεισι πταλόντας εἰκεῖν, ἵνα μὴ ταῖς ἐξ ἔργων ὀψέ
ποτε πειραθεῖεν ὀδύναις.

94. Γεωργὸς καὶ Θάλασσα. (F. 348. C. p. 385. B. 71.)

Γεωργὸς τις ἰδὼν ναῦν ἐν θαλάσῃ κυμαινομένην
καὶ βυθῷ πεμπομένην, κατηρᾶτο τὴν θάλασσαν δα-
κρύων. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἀνεβόα τοιαῦτα· „ἵνα τί, ἄν-
θρωπε, μέμψη με μάτην; οὐ γὰρ ἔγωγε τῶν κινδύνων
αἰτία, ἀλλ' οἱ ἄνεμοι οἱ ἐκταράττοντές με. Εἰ δὲ βου-
ληθῇς χωρὶς τούτων πλεῦσαι, ἡμερωτέραν δὴ με τῆς
γῆς εὐρήσεις.

Ὅτι γαληνοῦς δεσπότας οἱ χαιρέκακοι παραφυσῶν-
τες ἐπεγείρουσι πρὸς ὀργάς τε καὶ ζάλας.

94^b. Ἄλλως. Ναυαγὸς καὶ Θάλασσα. (S. 166. C. 247. F. 309.)

Ναυαγὸς ἐκβρασθεὶς εἰς τινα αἰγιαλὸν διὰ τὸν κό-
πον ἐκοιμᾶτο· μετὰ δὲ μικρὸν ἐξαναστὰς, ὥς ἐθεάσατο
πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐμέμφετο αὐτήν, ὅτι δελεάζουσα
τοὺς ἀνθρώπους τῇ τῆς ὄψεως λαμπρότητι, ἥνίκα ἂν

αὐτοὺς προσδέξεται, ἐξαγριουμένη διαφθείρει. Ἡ δὲ γυναικὶ ὁμοιωθεῖσα πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἀλλ' ὦ οὗτος, μὴ μέμφου ἐμὲ, ἀλλὰ τοὺς ἀνέμους· ἐγὼ γὰρ φύσει τοιαύτη εἰμι, ὅποια ἡ γῆ· οἱ δὲ αἰφνίδιοι ἐμπέτοντες κυματοῦσι καὶ ἐξαγριαίνουσιν.“

Ἀτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς ἐπὶ τῶν ἀδικημάτων οὐ δεῖ τοὺς δρῶντας αἰτιᾶσθαι, ὅταν ἐτέροις ὑποτεταγμένοι ᾖσι, τοὺς δὲ τούτοις ἐπιστατοῦντας.

95. Γεωργὸς καὶ Κύνες. (S. 52. C. 23 et p. 292. F. 43.)

Γεωργὸς ὑπὸ χειμῶνος ἐναποληφθεὶς ἐν τῇ ἐπαύλει, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο προελθὼν τροφήν ἑαυτῷ πορίσασθαι, τὸ μὲν πρῶτον τὰ πρόβατα κατέφαγεν· ἐπειδὴ δὲ ὁ χειμὼν ἐπέμενε, καὶ τὰς αἰγας κατεθοινήσατο· ἐκ τρίτου δὲ, ὡς οὐδεμία ἄνεσις ἐγένετο, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀροτῆρας βοῦς ἐχώρησεν. Οἱ δὲ κύνες θεασάμενοι τὰ πραττόμενα, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους· „ἀπιτέον ἡμῖν ἐντεῦθεν· ὁ δεσπότης γὰρ εἰ οὐδὲ τῶν συνεργαζομένων βοῶν ἀπέσχετο, ἡμῶν πῶς φείσεται;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τούτους φυλάττεσθαι μάλιστα, οἱ οὐδὲ τῆς τῶν οἰκείων ἀδικίας ἀπέχονται.

96. Γεωργὸς καὶ Ὀφίς. (S. 51. F. 42. C. p. 339.)

Γεωργοῦ παῖδα ὄφίς ἐρπύσας ἀπέκτεινεν. Ὁ δὲ ἐπὶ τούτῳ δεινοπαθήσας πέλεκυν ἀνέλαβε, καὶ παραγενόμενος εἰς τὸν φωλεὸν αὐτοῦ εἰστήκει, παρατηρούμενος, ὅπως, ἂν ἐξίῃ, εὐθέως αὐτὸν πατάξῃ. Παρακύψαντος δὲ τοῦ ὄφεως κατενεγκὼν τὸν πέλεκυν τοῦ μὲν διήμαρτε, τὴν δὲ παρακειμένην πέτραν διέκοψεν. Εὐλαβηθεὶς δὲ ὕστερον παρεκάλει αὐτὸν, ὅπως αὐτῷ διαλλαγῇ· ὁ δὲ εἶπεν· „ἀλλ' οὔτε ἐγὼ δύναμαι σοὶ εὐνοῆσαι, ὁρῶν τὴν κεχαραγμένην πέτραν, οὔτε σὺ ἐμοὶ, ἀποβλέπων εἰς τὸν τοῦ παιδὸς τάφον.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι αἱ μεγάλαι ἐχθραὶ οὐ φαδίως τὰς μεταλλαγαὺς ἔχουσι.

96^b. Ἄλλως. (C. 141 et p. 338. F. 155.)

Ὅφισ, ἐν γεωργοῦ προθύροις φωλεύων, ἀνείλεν αὐτοῦ τὸ νήπιον παιδίον. Πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα. Καὶ ὁ πατήρ, ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυν λαβὼν, ἔμελλε τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. Ὡς δὲ ἔκνυε μικρὸν, σπεύσας ὁ γεωργὸς τοῦ πατάξαι αὐτόν, ἡστόχησε, μόνον κρούσας τὴν τῆς τρώγλης ὀπήν. Ἀπελθόντος δὲ τοῦ ὄφεως, ὁ γεωργὸς, νομίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἄλας, ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. Ὁ δὲ ὄφισ, λεπτόν συρίζας, εἶπεν· „οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὁρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ τέκνου.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους ἢ ἀμύνης ἐπιλανθάνεται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι' οὗ ἐλυπήθη.

97. Γεωργὸς καὶ Ὅφισ. (S. 62. C. 170.)

Γέρων τις γεωργὸς χειμῶνος ὥρα ὄφιν εὐρὼν ὑπὸ κρύους πεπηγότα, τοῦτον ἐλεήσας καὶ λαβὼν ὑπὸ κόλπον ἔθετο. Θερμανθεὶς δὲ ἐκείνος καὶ ἀναλαβὼν τὴν ἰδίαν φύσιν, ἐπληξε τὸν εὐεργέτην καὶ ἀνείλε· θνήσκων δὲ ἔλεγε· „δίκαια πάσχω, τὸν πονηρὸν οἰκτεῖρας.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀμετάθετοί εἰσιν αἱ πονηρίαι, καὶ τὰ μέγιστα φιλανθρωπεύονται.

97^b. Ἄλλως. Ὀδοιπόρος καὶ Ἐχίς. (S. 171. F. 130. C. p. 357.)

Ὀδοιπόρος χειμῶνος ὁδεύων, ὡς ἐθαάσατο ἔχιν ὑπὸ τοῦ κρύους διαφθειρόμενον, τοῦτον ἐλεήσας ἀνείλετο, καὶ βαλὼν εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον, θερμαίνειν ἐπειράτο. Ὁ δὲ, μέχρι μὲν ὑπὸ τοῦ ψύχους συνείχετο, ἡρέμει· ἐπειδὴ δὲ ἐθερμάνθη, καὶ ἀνεξωώθη, τὴν αὐτοῦ γα-

στέρα ἔδακε. Καὶ ὃς ἀποθνήσκειν μέλλων ἔφη· „ἀλλ’ ἐγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τοῦτον ἀπολλύμενον ἔσωζον, ὃν ἔδει καὶ ἐρῶμένον ἀναιρεῖν;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πονηρία εὐεργετουμένη πρὸς τῷ ἀμοιβᾷς οὐκ ἀποδιδόναί καὶ κατὰ τῶν εὐεργετῶν ἀναπτεροῦται.

98. Γεωργὸς καὶ Παιδες αὐτοῦ. (C. 22 et p. 291. F. 33.)

Γεωργός τις, μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πείραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη· „παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τοῦ βίου ὑπέξειμι, ὑμεῖς δ’, ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται, ζητήσαντες, εὐρήσετε πάντα.“ Οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν· καὶ θησαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον, ἡ δὲ ἄμπελος, καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις.

98^b. Ἄλλως. (S. 42.)

Ἀνὴρ γεωργὸς μέλλων τελευτᾶν καὶ βουλόμενος τοὺς αὐτοῦ παῖδας ἐμπείρους ποιῆσαι τῆς γεωργίας, μετὰκαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη· „τεκνία μου, ἐν ἐνὶ μου τῶν ἀμπελώνων θησαυρὸς ἀπόκειται.“ Οἱ δὲ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν ὕννας τε καὶ δικέλλας λαβόντες πᾶσαν αὐτῶν τὴν γεωργίαν ὥρυξαν, καὶ τὸν μὲν θησαυρὸν οὐχ εὔρον, ἡ δ’ ἄμπελος πολλαπλασίονα τὴν φορὰν αὐτοῖς ἀντεδίδου.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις.

99. Γεωργὸς καὶ Παῖς καὶ Κολοιοί. (F. 374. C. p. 271. B. 33.)

Δυσμαὶ μὲν ἦσαν Πλειάδων, σπόρου δ' ὥρη·
καὶ τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν ῥίψας
ἐφύλασσε· καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει
μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων,
ψᾶρες τ' ὀρύκται σπερμάτων ἀρουραίων.
τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην
παιδίσκος. οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείης
ἤκουον, εἰ τὴν σφενδόνην πότ' ἤτῃκει,
καὶ πρὶν λαβεῖν ἔφευγον. εὗρε δὲ τέχνην
ὁ γεωργὸς ἄλλην, τὸν τε παῖδα φωνήσας
ἐδίδασκεν· „ὦ παῖ, χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς
σοφὸν δολῶσαι φῦλον· ἡνίκ' ἂν τοίνυν
ἔλθωσ', ἐγὼ μὲν“ εἶπεν „ἄρτον αἰτήσω,
σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις.“
οἱ ψᾶρες ἦλθον ἀνέμουντο τὴν χώραν.
ὁ δ' ἄρτον ἦτει, καθάπερ εἶχε συνθήκην·
οἱ δ' οὐκ ἔφευγον. τῷ δ' ὁ παῖς λίδων πλήρη
τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρων ῥίψας
τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,
ἐτέρου τὸν ὦμον· οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χώρας.
γέραναι συνήντων καὶ τὸ συμβὰν ἡρώτων.
καὶ τις κολοιῶν εἶπε· „φεύγετ' ἀνθρώπων
γένος πονηρὸν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων.“

[Δεινὸν τὸ φῦλον τῶν δόλῳ τι πραττόντων.]

100. Γεωργὸς καὶ Πελαργός. (C. 172 et p. 358. F. 76. B. 13.)

Ἐν ἀρούρα παγίδας γεωργὸς ἔστησε. Θηρεύσας δὲ
γεράνους, τοὺς τὸν σπόρον φθείροντας, σὺν αὐτοῖς
καὶ πελαργὸν εἰλήφει. Ὁ δὲ χωλεύων ἰκέτευεν ἀφεθῆ-
ναι λέγων· „οὐ γὰρ εἰμι γέρανος· πελαργός εἰμι, εὐ-

σεβέστατον ζῶον, ὃς τιμᾷ τὸν πατέρα καὶ δουλεύω·
 ἴδε καὶ τὴν χοιρᾶν, ὡς οὐχ ὁμοία.“ Ὁ δ' ἔφη· „οὐκ
 οἶδα τί λέγεις· ἐγὼ σὺν οἷς εἰληφά σε, μετ' αὐτῶν καὶ
 ἀπολέσω.“

Ὅτι καλὸν ἐστὶ φεύγειν, καὶ μὴ συγκοινωνεῖν ἀν-
 δράσι κακοῖς, μὴ πως κινδύνους σὺν αὐτοῖς ἐμπέσῃς.

100^b. Ἄλλως. Ὀρνιθοθήρας καὶ Πελαργός.

(F. 147. C. p. 359. S. 190.)

Ὀρνιθοθήρας δίκτυα γεράνοις ἀναπετάσας, πόρρω-
 θεν ἐθεώρει τὴν ἄγρην. Πελαργοῦ δὲ σὺν τοῖς γερά-
 νοις ἐπικαθίσαντος, ἐπιδραμὼν μετ' ἐκείνων καὶ αὐ-
 τὸν συνέλαβε. Τοῦ δὲ δεομένου μὴ θῦσαι αὐτὸν καὶ
 λέγοντος, ὡς οὐ μόνον [αὐτὸς] ἀβλαβής ἐστι τοῖς ἀν-
 θρώποις, ἀλλὰ καὶ ὠφελιμώτατος· τοὺς γὰρ ὄφεις καὶ
 τὰ λοιπὰ ἐρπετὰ συλλαμβάνων ἀναιρεῖν, ὁ ὀρνιθοθή-
 ρας ἔφη· „ἀλλ' εἰ τὰ μάλιστα οὐ φαῦλος εἶ, διὰ τοῦτο
 κολάσεως ἄξιός, ὅτι μετὰ πονηρῶν κεκάδικας.“

Ἀτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ τὰς τῶν πονηρῶν συνου-
 σίας φεύγειν, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἐκείνων τῆς κακίας
 κοινωνεῖν δόξωμεν.

101. Γεωργὸς καὶ Τύχη. (C. 82. F. 51. S. 61.)

Γεωργὸς τις σκάπτων χρυσίῳ περιέτυχε. Καθ' ἐκά-
 στην οὖν τὴν Γῆν, ὡς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθεὶς, ἔστεφε.
 Τῇ δὲ ἡ Τύχη ἐπιστάσῃ φησιν· „ὦ οὗτος, τί τῇ Γῇ τὰ
 ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἅπερ ἐγὼ σοι δέδωκα, πλου-
 τίσαι σε βουλομένη; Εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι, καὶ
 πρὸς ἐτέρας χεῖρας τοῦτό σοι τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ'
 ὅτι τηνικαῦτα ἐμεῖ, τὴν Τύχην, μέμψῃ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν εὐεργέτην ἐπιγινώ-
 σκειν καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

102. Γεωργὸς καὶ Φυτόν. (C. 173. F. 266.)

Φυτόν ἦν εἰς γεωργοῦ χώραν, καρπὸν μὴ φέρον, ἀλλὰ μόνον στρουθῶν καὶ τεττίγων κελαδούντων ἦν καταφυγή. Ὁ δὲ γεωργὸς ὥς ἄκαρπον ἐκτέμνειν ἤμελλε· καὶ δὴ τὸν πέλεκυν λαβὼν ἐπέφερε τὴν πληγὴν. Οἱ δὲ τέττιγες καὶ οἱ στρουθοὶ ἰκέτευον τὴν καταφυγὴν αὐτῶν μὴ ἐκκόψαι, ἀλλ' ἐᾶσαι, ὥστε ἄδειν ἐν αὐτῷ, καὶ αὐτὸν τὸν γεωργὸν τέρπειν. Ὁ δὲ μηδὲν αὐτῶν φροντίσας, καὶ δευτέραν πληγὴν καὶ τρίτην ἐπέφερε. Ὡς δὲ ἐκοίλανε τὸ δένδρον, σμήνος μελισσῶν καὶ μέλι εὔρε. Γευσάμενος δὲ τὸν πέλεκυν ἐρύψε, καὶ τὸ φυτόν ἐτίμα ὡς ἱερὸν, καὶ ἐπεμελεῖτο.

Ὅτι οὐ τοσοῦτον οἱ ἄνθρωποι φύσει τὸ δίκαιον ἀγαπῶσι καὶ τιμῶσιν, ὅσον τὸ κερδαλέον ἐπιδιώκουσιν.

103. Γεωργοῦ Παῖδες. (S. 53. C. 171 et p. 358. F. 52. B. 47.)

Γεωργοῦ παῖδες ἐστασίαζον· ὁ δ', ὡς πολλὰ παραινῶν οὐκ ἠδύνατο πείσαι αὐτοὺς λόγοις μεταβάλλεσθαι, ἔγνω δεῖν πρᾶγμα τοῦτο πρᾶξαι. Καὶ παρήνευσεν αὐτοῖς ῥάβδων δέσμην κομίσαι. Τῶν δὲ τὸ προσταχθὲν ποιησάντων, τὸ μὲν πρῶτον δοὺς αὐτοῖς ἀθρόας τὰς ῥάβδους ἐκέλευσε κατεάσσειν· ἐπειδὴ δὲ καὶ περιβιάζόμενοι οὐκ ἠδύναντο, ἐκ δευτέρου λύσας τὴν δέσμην ἀνὰ μίαν αὐτοῖς ῥάβδον ἐδίδου· τῶν δὲ ῥαδίως κατακλώντων, ἔφη· „ἀτὰρ οὖν καὶ ὑμεῖς, ὦ παῖδες, ἐὰν μὲν ὁμοφρονῇτε, ἀχέλρωτοι τοῖς ἐχθροῖς ἔσεσθε· ἐὰν δὲ στασιάζητε, εὐάλωτοι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοσοῦτον ἰσχυρότερόν ἐστιν ἡ ὁμόνοια, ὅσον εὐκαταγώνιστος ἡ στάσις.

104. Γηπόνος, Ὀνος καὶ Βοῦς. (F. 371. C. p. 270. ex B. 55.)

Ὀνον τις ἔχων καὶ τῷ βοὶ συζεύξας ἡροτρία, πτωχῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκαιῶς. Ἐπεὶ δὲ τὸ ἔργον ἐπληρώθη,

καὶ λύνειν ἐμελλεν αὐτοὺς, ἡ ὄνος διηρώτα τὸν βοῦν·
 „τίς ἄξει τῷ γηπόνῳ τὰ σκεύη;“ Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν
 εἶπε· „πάντως ὅσπερ εἴωθεν.“

105. Γλαῦξ καὶ Ὅρνεα.

(C. 331. ex Dione Chrysost. XII, §. 7 sq.)

Γλαῦξ, σοφὴ οὐσα, ξυνεβούλευε τοῖς ὀρνέοις, τῆς
 δρυὸς ἐν ἀρχῇ φυομένης, μὴ ἑᾶσαι, ἀλλ' ἀνελεῖν πάντα
 τρόπον· ἐσεσθαι γὰρ φάρμακον ἀπ' αὐτῆς ἄφυκτον,
 ὑφ' οὗ ἀλώσονται, τὸν ἱξόν. Πάλιν δὲ τὸ λίνον τῶν
 ἀνθρώπων σπειρόντων, ἐκέλευε καὶ τοῦτο ἐκλέγειν τὸ
 σπέρμα· μὴ γὰρ ἐπ' ἀγαθῷ φυήσεσθαι. Τρίτον δὲ,
 ἰδοῦσα τοξευτὴν τινα ἄνδρα, προέλεγεν, ὅτι οὗτος ὁ
 ἀνὴρ φθάσει ὑμᾶς τοῖς ὑμετέροισι πτεροῖς, πεζὸς ὢν
 αὐτὸς πτηνὰ ἐπιπέμπων βέλη. Τὰ δὲ ἠπίσται τοῖς λό-
 γοις καὶ ἀνόητον αὐτὴν ἡγοῦντο καὶ μαίνεσθαι ἔφα-
 σκον· ὕστερον δὲ πειρώμενα ἐθαύμαζε καὶ τῷ ὄντι
 σοφωτάτην ἐνόμιζεν. Καὶ διὰ τοῦτο, ἐπ' ἂν φανῇ, πρόσ-
 ειςιν ὡς πρὸς ἅπαντα ἐπισταμένην· ἡ δὲ ξυμβουλεύει
 μὲν οὐδὲν ἐτι αὐτοῖς, ὁδύρεται δὲ μόνον.

106. Γλαῦξ καὶ Ὅρνεα.

(C. 330. F. 385. ex Dione Chrysost. LXXII, §. 14 sq.)

Αἰσωπος ξυνετίθει λόγον τοιοῦτον· ὡς τὰ ὄρνεα
 ξυνῆλθε πρὸς τὴν γλαῦκα καὶ ἐδεῖτο, τῆς μὲν ἀπὸ τῶν
 οἰκοδομημάτων σκέπης ἀπανίστασθαι, πρὸς δὲ τὰ δέν-
 δρα τὴν καλιὰν, ὥσπερ καὶ αὐτὰ, καὶ τοὺς τούτων με-
 ταπήγνυσθαι κλῶνας, ἀφ' ὧν καὶ ἄδειν ἔστιν εὐσημό-
 τερον· καὶ δὴ καὶ πρὸς δρυὶν ἄρτι ταυτηνὶ φυομένην,
 ἐπειδὰν πρὸς ὥραν ἀφίκηται, ἐτοίμως ἔχειν ἱξάνειν καὶ
 τῆς χλοερᾶς κόμης ἀπόνασθαι. Ἀλλ' οὖν τὴν γε γλαῦκα
 μὴ τοῦτο τοῖς ὀρνέοις ποιεῖν παραινεῖν μηδὲ φντοῦ
 βλάβστη ἐφήδεσθαι ἱξὸν πεφυκότος φέρειν, πτηνοῖς
 ὀλεθρον. Τὰ δὲ μὴ τῆς ξυμβουλῆς ἀποδέχεσθαι τὴν

γλαῦκα· τὸναντίον δὲ ἔχαιρε τῇ δροὶ φρυομένη· ἐπειδὴ δὲ ἱκανὴ ἦν, καθίσαντα ἐπ' αὐτὴν ἦδεν. Γενομένου δὲ τοῦ ἱξοῦ ῥαδίως ἦδη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀλίσκόμενα μετενόουν καὶ τὴν γλαῦκα ἐθαύμαζον ἐπὶ τῇ ξυμβουλῇ. Καὶ νῦν ἐτι οὕτως ἔχουσιν, ὥς δεινῆς καὶ σοφῆς οὔσης αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐθέλουσι πλησιάζειν, ἡγούμενα ἀγαθὸν τι ἀπολαύειν τῆς ξυνουσίας. Προσίσσι δὲ μάτην ἐπὶ κακῷ. Ἡ μὲν γὰρ ἀρχαία γλαῦξ τῷ ὄντι φρονίμη τε ἦν καὶ ξυμβουλεύειν ἐδύνατο· αἱ δὲ νῦν μόνον τὰ πτερὰ ἔχουσιν ἐκείνης καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ ῥάμφος, τὰ δὲ ἄλλα ἀφρονέστερα εἰσι τῶν ἄλλων ὀρνέων.

107. Γραῦς καὶ Ἰατρός. (S. 57.)

Γυνὴ πρεσβῦτις τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσοῦσα ἰατρὸν ἐπὶ μισθῷ παρεκάλεσεν· ὁ δὲ εἰσιὼν, ὅποτε αὐτὴν ἔχρειε, διετέλει ἐκείνης συμμουσῆς καθ' ἕνα σκευῶν ὑφαيروόμενος. Ἐπεὶ δὲ πάντα ἐκφορήσας κάκειννην ἐθεράπευσεν, ἀπῆτει τὸν συνταχθέντα μισθόν. Μὴ βουλομένης δ' αὐτῆς ἐπιδοῦναι, ἡγάγεν αὐτὴν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. Ἡ δ' ἔλεγε, τὸν μὲν μισθὸν ὑπισχνείσθαι, ἐὰν θεραπεύσῃ αὐτῆς τὰς ὀράσεις· νῦν δὲ χεῖρον διατεθῆναι· „τότε μὲν γὰρ ἔβλεπον“ ἔφη „πάντα τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας μου σκεύη, νῦν δὲ οὐδὲν ἰδεῖν δύναμαι.“

Οὕτως οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ πλεονεξίαν λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἑλεγχον ἐπισπώμενοι.

107^b. Ἄλλως. (F. 46. C. 21 et p. 291.)

Γυνὴ πρεσβῦτις τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσοῦσα, ἰατρὸν τινα ἐπὶ μισθῷ ἰατρεῦσαι αὐτὴν παρεκάλει, στοιχήσασα ἐνώπιον μαρτύρων, ὅτι ἐὰν θεραπεύσῃ αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, πολὺν λήψεται παρ' αὐτῆς τὸν μισθόν· ἐὰν δὲ μὴ θεραπευθῇ, ἐπιμείνη δὲ ἡ ἀρρώστια, μηδὲν αὐτῷ παράσχη. Καὶ οὕτω γενομένου, ὅσον ὅσον ὁ ἰα-

τὸς ἐπετίθει τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς τὴν ἰατρείαν, κατ' ὀλίγον ὀλίγον τὰ προσόντα αὐτῇ ἐκλεπτε. Μετ' οὐ πολὺ δὲ θεραπεύσας αὐτήν, ἐξήτει τὸν στοιχηθέντα μισθόν. Ἀναβλέψασα τοίνυν ἡ γραῦς, ὥς οὐδὲν τῶν προσόντων αὐτῇ ἐθεάσατο ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς, οὐδὲν ἐδίδου αὐτῷ. Ὡς οὖν ἐπέμενεν ὁ ἰατρὸς ἐκβιάζων αὐτήν, ἐκείνη δὲ ἀνεβάλλετο, ἀπήγαγεν αὐτήν πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Στάσα οὖν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφη· „ὁ ἄνθρωπος αὗτος, καθὼς λέγει, ἀλήθειαν λέγει· ἐπηγυελάμην γὰρ δοῦναι αὐτῷ τὸν μισθόν, ἐὰν καλῶς ἀναβλέψω· ἐὰν δὲ ἐπιμείνω τῇ ἀρρώστια, ἵνα μηδὲν παρέξω αὐτῷ. Νῦν οὖν φάσκει, ὅτι ἐθεραπεύθην· ἐγὼ δὲ τοῦναντίον λέγω παθεῖν με· ὅτε γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, τότε καὶ σκευὴ διάφορα καὶ χρήματα ἐβλεπον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου· νυνὶ δὲ, ὅτε αὐτὸς φάσκει βλέπειν με, οὐδὲν δύναμαι ἄρτι θεάσασθαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ πλεονεξίαν λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

108. Γυνή. (C. 73. F. 234.)

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε· τοῦ δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοιόνδε τι σοφίζεται. Κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα καὶ νεκροῦ δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο καὶ ἀπῆλθεν. Ἡνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐστοχάσατο, προσελθοῦσα τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πολυανδρίου. Ἐκείνου δὲ φήσας τις ὁ τὴν θύραν κόπτων; „ἡ γυνὴ ἀπεκρίνατο· „ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων ἐγὼ πάρεμι.“ Κἀκεῖνος· „μή μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πιεῖν, ὃ βέλτιστε, μᾶλλον προσένεγκε· λυπεῖς γάρ με βρώσεως, ἀλλὰ

μὴ πόσεως μνημονεύων.“ Ἡ δὲ τὸ στῆθος πατάξασα „οἴμοι τῇ δυστήνῃ“ φησὶν „οὐδὲν γὰρ οὐδὲ σοφισαμένη ὤνησα· σὺ γὰρ, ἄνερ, οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδέυθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαντοῦ γέγονας, εἰς ἕξιν σοὶ καταστάντος τοῦ πάθους.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν ἐγγρονίζειν. Ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλουντι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

109. Γυνὴ καὶ Γεωργός. (C. 343. F. 412.)

Γυνὴ τις, προσφάτως τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα θάψασα, καθ' ἡμέραν ἀπιοῦσα πρὸς τὸ μνημεῖον ἐθρῆναι. Ἀροτριῶν δέ τις οὐ πόρρω τοῦ μνήματος εἰς ἐπιθυμίαν ἦκε τῆς γυναικὸς, καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνῆμα, καὶ καθίσας συνεθρῆναι τῇ γυναικί. Τῆς δὲ πυθομένης, τί δήποτε καὶ αὐτὸς οὕτως ὁδύρεται; „ὅτι καὶ γὰρ“ φησὶν „εὐπρεπῇ γυναικί κατάρυξα, καὶ, ἐπειδὰν κλαύσω, τῆς λύπης κουφίζομαι.“ Ἡ δὲ „καὶ μοι τοῦτ' αὐτὸ προσγίνεται.“ Κάκεινος· „εἰ τοίνυν τοῖς αὐτοῖς περιπεπτώκαμεν πάθεσι, τί δήποτε ἀλλήλοις μὴ σύνεσμεν; ἐγὼ τε γὰρ φιλήσω σε ὥς ἐκείνην, καὶ μὲ σὺ πάλιν ὥς τὸν σαντῆς ἄνδρα.“ Ταῦτα ἔπεισε τὴν γυναῖκα, καὶ δὴ συνῆλθον. Ἐν τούτῳ δὲ κλέπτῃς ἔλθων καὶ τοὺς βόας λύσας ἀπήλασεν. Ὁ δὲ ἐπανελθὼν καὶ τοὺς βόας μὴ εὗρηκώς, κόπτεσθαί τε καὶ οἰμῶζειν ἰσχυρῶς ἐνεστήσατο. Ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνὴ καὶ ὀλοφυρόμενον εὗροῦσα, φησὶ „πάλιν κλαίεις;“ καὶ κεῖνος „νῦν“ εἶπεν „ἐπ' ἀληθείας κλαίω.“

110. Γυνὴ καὶ Θεράπειαι (C. 79. F. 44. S. 55.)

Γυνὴ χήρα φιλεργὸς, θεραπαινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρονύων φιδάς. Αἱ δὲ, συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαι-

πωρούμεναι, ἔγνωσαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτείναι ἀλεκτρυόνα, ὥς ἐκείνου νύκτωρ ἐξανιστάντος τὴν δέσποιναν. Συνέβη δ' αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέναις χαλεπωτέροις περιπεσεῖν τοῖς δεινοῖς. Ἡ γὰρ δεσπότις, ἄγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν, ἐννυχώτερον ταύτας ἀνίστη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βουλευμάτα κακῶν αἰτία γίνεται.

111. Γυνὴ καὶ Ὀρνις. (C. 24. F. 47. S. 58.)

Γυνή τις χήρα ὄρνιν εἶχε καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὠδὸν αὐτῇ τίκτουςαν. Νομίσασα δὲ, ὥς, εἰ πλείους τῇ ὄρνιδι κριθὰς παραβάλοι, δις τέξεται τῆς ἡμέρας, τοῦτο πεποίηκεν. Ἡ δ' ὄρνις, πιμελὴς γενομένη, οὐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας τεκεῖν ἠδύνατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμοῦντες καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

112. Γυνὴ μάγος. (S. 46.)

Γυνὴ μάγος ἐπωδὰς θείων μηνιμάτων ἐπαγγελλομένη διετέλει πολλὰ ποιοῦσα, καὶ τούτου οὐ μικρὸν βίον κορίζουσα. Ἐπὶ τούτῳ γραψάμενοί τινες αὐτὴν ὥς καινοτομοῦσαν περὶ τὰ θεῖα εἰς δίκην ὑπήγαγον, καὶ κατηγορήσαντες κατεδίκασαν αὐτὴν ἐπὶ θανάτῳ. Θεασάμενος δὲ τις αὐτὴν ἐκ τῶν δικαστηρίων, ἔφη αὐτῇ· „ἡ τὰς δαιμόνων ὁργὰς τρέπειν ἐπαγγελλομένη πῶς οὐδὲ ἀνθρώπους πείσαι ἠδυνήθης;“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς γυναῖκα πλάνον, ἥτις τὰ μείζονα κατεπαγγελλομένη τοῖς μετρίοις ἀδύνατος ἀπελέγχεται.

112^b. Ἄλλως. (C. 80. F. 45.)

Γυνὴ μάγος, θείων μηνιμάτων ἀποτροπιασμοὺς ἐπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος

έντεῦθεν ἔχουσα. Γραφάμενοι δέ τινες αὐτὴν ἄσεβείας εἶλον, καὶ καταδικασθεῖσαν ἀπῆγον εἰς θάνατον. Ἰδὼν δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν, ἔφη· „ἡ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλὴν μεταπεῖσαι ἠδυνήθης;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μῆδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

113. Δάμαλις καὶ Βοῦς. (F. 61. C. 174 et p. 360. B. 37.)

Δάμαλις βοῦν ὀρώσα ἐργαζόμενον, ἐταλάνιζεν αὐτὸν ἐπὶ τῷ κόπῳ. Ἐπειδὴ δὲ ἑορτὴ κατέλαβε, τὸν βοῦν ἀπολύσαντες, τὴν δάμαλιν ἐκράτησαν τοῦ σφάζαι. Ἰδὼν δὲ ὁ βοῦς ἐμειδίασε καὶ πρὸς αὐτὴν εἶπεν· „ὦ δάμαλις, διὰ τοῦτο ἤργεις, διότι ἐμελλες ἀρτίως τυθῆναι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸν ἀργοῦντα κίνδυνος μένει.

114. Δειλὸς κυνηγὸς καὶ Δρυοτόμος. (C. 175. F. 267. B. 92.)

Λέοντός τινος ἵχνη ἐξήτει κυνηγός· δρυοτόμον δὲ ἐρωτήσας, εἰ εἶδεν ἵχνη λέοντος, καὶ ποῦ κοιτάζει, ἔφη· „καὶ αὐτὸν τὸν λέοντα ἤδη σοι δεῖξω.“ Ὁ δὲ ὠχριάσας ἐκ τοῦ φόβου, καὶ τοὺς ὀδόντας συγκρούων εἶπεν· „ἵχνη μόνᾳ ζητῶ, οὐχὶ αὐτὸν τὸν λέοντα.“

Ὅτι τοὺς θρασεῖς καὶ δειλοὺς ὁ λόγος ἐλέγχει, τοὺς τολμηροὺς ἐν τοῖς λόγοις μόνοις καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἔργοις.

115. Δέλφαξ καὶ Πρόβατα. (S. 86. C. p. 362. F. 72.)

Ἐν τινι ποιμνῇ δέλφαξ εἰσελθὼν ἐνέμετο. Καὶ δὴ ποτε τοῦ ποιμένου συλλαμβάνοντος αὐτὸν, ἐκεκράγει τε καὶ ἀντέτεινε· τῶν δὲ προβάτων αὐτὸν αἰτιωμένων ἐπὶ τῷ βοᾶν, καὶ λεγόντων, „ἡμᾶς μὲν συνεχῶς συλλαμβάνει, καὶ οὐ κράζομεν,“ ἔφη πρὸς ταῦτα· „ἀλλ’ οὐχ ὁμοίᾳ τῇ ὑμετέρᾳ ἢ ἐμῇ σύλληψις· ὑμᾶς γὰρ ἡ διὰ τὰ ἔρια ἀγρεύει ἢ διὰ τὸ γάλα· ἐμὲ δὲ διὰ τὸ κρέας.“

Ὁ λόγος δηλοῦν, ὅτι εἰκότως ἐκεῖνοι ἀνομιώξουσιν, οἷς ὁ κίνδυνος οὐ περὶ χρημάτων ἐστίν, ἀλλὰ περὶ αὐτῆς τῆς σωτηρίας.

115^b. Ἄλλως. Δέλφαξ καὶ Ἀλώπηξ. (S. 174. C. 176. F. 131.)

Ὅν τις ἐπιθεὶς αἶγα καὶ πρόβατον καὶ δέλφακα, ἤλαυνεν εἰς ἄστυ. Τοῦ δὲ δέλφακος παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν κεκραγότες, ἀλώπηξ ἀκούσασα ἐπυνθάνετο αὐτοῦ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν, τῶν λοιπῶν μεθ' ἡσυχίας φερομένων, μόνος αὐτὸς βοᾷ. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν ἔφη. „ἀλλ' ἐγὼγε οὐ μάτην ὀδύρομαι· εὖ γὰρ οἶδα, ὅτι τοῦ μὲν προβάτου ξριά τε καὶ ἄρνας παρεχομένου ὁ δεσπότης ἀφέξεται· ὁμοίως δὲ καὶ τῆς αἰγὸς διὰ τοὺς τυροὺς καὶ τοὺς ἐρίφους· ἐμοὶ δὲ οὐκ ἔχων εἰς ἄλλο τι χρήσασθαι, πάντως με θύσει.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ μεμπτέοι εἶσιν, ὅσοι τὰς μελλούσας προορώμενοι συμφορὰς ἀποκλαίονται.

116. Δελφῖνες καὶ Κωβιός. (F. 53. C. p. 362. S. 72.)

Δελφῖνες καὶ φάλαιναί πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο. Ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς μάχης κορυφουμένης, κωβιὸς ἀνέδυσεν (ἔστι δὲ οὗτος μικρὸς ἰχθύς), καὶ ἐπειρᾶτο αὐτοὺς διαλλάττειν. Εἷς δὲ τις τῶν δελφίνων ὑπολαβὼν ἔφη πρὸς αὐτόν. „ἀλλ' ἡμῖν ἀνεκτότερόν ἐστι μαχομένοις ὑπ' ἀλλήλων διαφθαρεῖν, ἢ σοῦ διαλλακτοῦ τυχεῖν.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδενὸς ἄξιοι ὄντες, ὅταν ταραχῆς λάβωνται, δοκοῦσί τινες εἶναι.

116^b. Ἄλλως. Δελφῖνες καὶ Καρίς. (C. 177. B. 39.)

Δελφῖνες καὶ φάλαιναί πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο. Ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς στάσεως αὐτῶν σφοδρυνομένης, καρίς ἀναδύσασα ἐπειρᾶτο αὐτοὺς διαλύειν. Εἷς δὲ τις τῶν δελφίνων ὑποτυχὼν ἔφη πρὸς αὐτήν. „ἀλλ' ἡμῖν αἰ-

ρετώτερόν ἐστιν ὑπ' ἀλλήλων διαφθαρῆναι ἢ σοῦ δια-
λακτοῦ τυχεῖν.“

Οὕτως ἐνιοι τῶν ἀνθρώπων, οὐδενὸς ἄξιοι ὄντες,
ἂν ταραχῆς λάβωνται, δοκοῦσί τινες εἶναι.

117. Δημάδης ὁ ῥήτωρ. (S. 63. C. 178 et p. 363. F. 54.)

Δημάδης ὁ ῥήτωρ δημηγορῶν ποτε ἐν Ἀθήναις,
ἐκείνων οὐ πάνυ αὐτῷ προσεχόντων, ἐδεήθη αὐτῶν,
ὅπως ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ Αἰσώπειον μῦθον εἰπεῖν. Τῶν
δὲ προτρεψαμένων, αὐτὸς ἀρξάμενος ἔλεγε· „Δήμη-
τρα καὶ χελιδὼν καὶ ἔρχελυς τὴν αὐτὴν ἐβάδιζον ὁδόν·
γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τινα ποταμὸν, ἡ μὲν χελιδὼν
ἀνέπτυ, ἡ δὲ ἔρχελυς κατέδυ.“ καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐσιώ-
πησεν. Ἐρομένων δ' αὐτῶν „τί οὖν ἡ Δήμητρα ἐπα-
θεν;“ ἔφη· „κεχόλωται ὑμῖν, οἵτινες τὰ τῆς πόλεως
πράγματα ἐάσαντες Αἰσωπείων μύθων ἀντέχεσθε.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀλόγιστοί εἰσιν, ὅσοι
τῶν μὲν ἀναγκαίων ὀλιγοροῦσι, τὰ δὲ πρὸς ἡδονὴν
μᾶλλον αἰροῦνται.

118. Δηχθεὶς ὑπὸ μύρμηκος καὶ Ἑρμῆς.

(C. 364 et p. 411. F. 363. B. 117.)

Ναῦν ποτε μετὰ τῶν ἀνδρῶν βυθισθεῖσαν ἰδὼν
τις, ἀδίκως ἔλεγε τοὺς θεοὺς κρίνειν· „δι' ἓνα γὰρ
ἀσεβῆ συνάπῳλοντο καὶ ἀναίτιοι.“ Ταῦτα αὐτοῦ λέ-
γοντος, μυρμήκων πολλῶν ὄντων ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ
ἔτυχεν ἰστάμενος, συνέβη ὑφ' ἐνὸς δηχθῆναι τούτων.
Ὁ δὲ ὑφ' ἐνὸς δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πάντας. Ἑρ-
μῆς δ' ἐπιστὰς αὐτῷ καὶ τῇ ῥάβδῳ παίων, εἶπεν· „εἴτα
οὐκ ἀνέχῃ σὺ τοὺς θεοὺς δικαστὰς εἶναι, οἷος εἶ σὺ
τῶν μυρμήκων;“

Ὁ λόγος διδάσκει ἡμᾶς, μηδὲν ψέγειν τὰς τοῦ θεοῦ
περὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀκαταλήπτους οἰκονομίας, καὶ
ἄδικοι τοῖς ἀπαιδεύτοις δοκοῖεν εἶναι.

119. Διογένης ὁδοιπορῶν. (F. 56. C. 398.)

Διογένης ὁ κυνικὸς ὁδοιπορῶν, ὡς ἐγένετο κατὰ
τινα ποταμὸν πλημμυροῦντα, εἰστήκει ἀμυχανῶν. Εἰς
δὲ τις τῶν διαβιβάζειν εἰδισμένων θεασάμενος αὐτὸν
διαποροῦντα, προσελθὼν, καὶ ἀράμενος αὐτὸν σὺν
φιλοφροσύνῃ, διεπέρασεν αὐτόν. Ὁ δὲ εἰστήκει τὴν
αὐτοῦ πενίαν μεμφόμενος, δι' ἣν ἀμείψασθαι τὸν εὐ-
εργέτην οὐ δύναται. Ἔτι δὲ αὐτοῦ ταῦτα διανοουμέ-
νου, ἐκεῖνος θεασάμενος ἕτερον ὁδοιπόρον διελθεῖν
μὴ δυνάμενον, προσδραμὼν καὶ αὐτὸν διεπέρασε. Καὶ
ὁ Διογένης προσελθὼν αὐτῷ εἶπεν· „ἀλλ' ἔγωγε οὐκ-
εἶ σοι χάριν ἔχω ἐπὶ τῷ γεγονότι· ὁρῶ γάρ, ὅτι οὐ
κρίσει, ἀλλὰ νόσφ' αὐτὸ ποιεῖς.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ μετὰ τῶν σπουδαίων καὶ
τοὺς ἀνεπιτηδείους εὐεργετοῦντες οὐκ εὐεργεσίας δό-
ξαν, ἀλογιστίαν δὲ μᾶλλον ὀφλισκάνουσι.

120. Δράκων καὶ Ἀετός. (C. 303. F. 215.)

Δράκων καὶ αἰετὸς συμπλακέντες ἀλλήλοις ἐμά-
χοντο· καὶ ὁ μὲν δράκων εἶχε τὸν αἰτὸν συλλαβῶν.
Γεωργὸς δὲ ἰδὼν, λύσας τὴν πλοκὴν τοῦ δράκοντος,
αὐτόνομον ἀφῆκε τὸν αἰτόν. Χαλεπήνας δὲ ἐπὶ τού-
τοις ὁ δράκων, ἰὼν ἀφῆκε τῷ τοῦ σώσαντος πόματι.
Πιεῖν δὲ τοῦ γεωργοῦ πρὸς ἄγνοιαν μέλλοντος, ὁ αἰ-
ετὸς καταπτὰς τῶν τοῦ γεωργοῦ χειρῶν ἐξαιρεῖται τὴν
κύλικα.

Τοὺς εὖ ποιοῦντας μένουσι χάριτες.

121. Δραπέτης. (C. 324. F. 395.)

Ὁ τὸν δραπέτην ἰδὼν διὰ χρόνου καὶ διώκων, ὡς
κατέφυγε φθάσας εἰς μυλῶνα, „ποῦ δ' ἂν“ ἔφη „σὲ
μᾶλλον εὐρεῖν ἐβουλήθην ἢ ἐνταῦθα;“

122. Δρύες καὶ Ζεύς. (F. 420. C. 356 et p. 407.)

Αἱ δρύες κατεμέμφοντο τοῦ Διὸς, λέγουσαι „ὅτι μάτην παρήχθημεν ἐν τῷ βίῳ· ὑπὲρ πάντα γὰρ τὰ φυτὰ βιαίως τὴν τομὴν ὑφιστάμεθα.“ Καὶ ὁ Ζεὺς· „ὕμεις ἀπὸ αἰτίου τῆς τοιαύτης ἐαυταῖς καθεστήκατε συμφορᾶς· εἰ μὴ γὰρ τοὺς στείλειους ἐγεννᾶτε, καὶ πρὸς τεκτονικὴν καὶ γεωργικὴν χρήσιμοι ἦτε, οὐκ ἂν πέλεκυς ὑμᾶς ἐξέκοπτεν.“

Αἰτιοὶ τινες ἐαυτοῖς τῶν κακῶν καταστάντες, τὴν μέμψιν ἀφρόνως τιθέασι τῷ θεῷ.

123. Δρυοτόμοι καὶ Δρυς. (C. 179. B. 38.)

Δρυοτόμοι δρυὶν ἐσχίζον, ἐξ αὐτῆς σφῆνας ποιήσαντες. Ἡ δὲ ἔφη· „οὐ τοσοῦτον τὸν κόψαντά με πέλεκυν μέμφομαι, ὅσον τοὺς ἐξ ἐμοῦ φυέντας σφῆνας.“

Ὅτι δεινότερόν ἐστι λύπη, ὅταν τις ὑπὸ τῶν συγγενῶν πάσῃ, ἢ παρὰ τῶν ἄλλοτρίων.

123^b. Ἄλλως. Πεύκη. (F. 174. C. p. 363.)

Πρίσται δῆποτε κατέσχιζον τὴν πεύκην, σφῆνας ἐξ αὐτῆς [οἱ τέκτονες] ποιοῦντες, οἷς καὶ ῥαδίως κατέσχιζον σανίδας. Ἡ δὲ ἐθρήνει ὀλολύζουσα οὕτως· „οὐ τοσοῦτον νῦν μέμφομαι τὴν ἀξίνην, τὴν κόπτουσάν με ταῖς χερσὶν τῶν ἀνθρώπων, ὥς τοὺς ἐξ ἐμοῦ σφῆνας γεγεννημένους.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν συμφοραῖς περιπίπτουσι παρὰ τῶν ξένων· ἐκ δὲ τῶν ιδίων ἂν τι συμβῇ μικρὸν αὐτοῖς λυπηρὸν, χεῖρον καὶ βαρύτερον αὐτοῖς καταφαίνεται.

124. Ἐλαία καὶ Συκῆ. (C. 299. F. 212.)

Ἐλαία κατεγέλα συκῆς, ὥς αὐτὴ μὲν ἀνθοῦσα πρὸς ἅπασαν ὥραν, συκῆς δὲ τὸ ἄνθος συμεταβαλλούσης ταῖς ὥραις. Αἷς καταφύεισα χιῶν, τὴν μὲν ἐλαίαν κο-

μῶσαν εὐροῦσα, τοῖς θαλλοῖς ἐνιζάνουσα, σὺν τῷ κάλ-
λει καθάπαξ ταύτην διέφθειρεν· τὴν δὲ φύλλων εὐ-
ροῦσα γυμνὴν οὐδὲν ἡδίκηει, πρὸς γῆν ὑπορρέουσα.

Κάλλος μὴ σωφρονοῦν τοῖς κεκτημένοις καθέστη-
κεν ὄνειδος.

125. Ἐλάτη καὶ Βάτος. (C. 180. F. 268. B. 64.)

Ἐλάτη καυχωμένη τῇ βάτῳ ἔλεγεν· „ἐν οὐδενὶ οὐ-
δὲν χρησιμεύεις, ὅτε ἐγὼ ἐν στέρεσί που χρησιμεύω
καὶ οἴκοις.“ Ἡ δὲ βάτος ἔφη· „ὦ ἔλεεινή, μνησθεῖσα
τῶν πελέκεων καὶ πριόνων τῶν κοπτόντων σε, βάτος
ἂν εἶχες θιλήσειν γενέσθαι, οὐκ ἐλάτη.“

Κρείσσων πενία ἄφοβος ἢ πλοῦτος μετὰ ἀναγκῶν
καὶ ἐπηρειῶν.

126. Ἐλαφος. (F. 63. S. 76. C. 63 et p. 313.)

Ἐλαφος, πηρωθεῖσα τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν,
παρεγένετο εἰς τινα αἰγιαλὸν, καὶ ἐνταῦθα ἐνέμετο,
τὸν μὲν ὁλόκληρον ὀφθαλμὸν πρὸς τὴν γῆν ἔχουσα,
καὶ τὴν τῶν κυνηγῶν ἔφοδον παρατηρουμένη, τὸν δὲ
πεπηρωμένον πρὸς τὴν θάλασσαν· ἐνθεν γὰρ οὐδένα
κίνδυνον ὑφωρᾶτο. Καὶ δὴ τινες παραπλέοντες ἐκεῖ-
νον τὸν τόπον, καὶ θεασάμενοι αὐτήν, κατηνστόχησαν.
Ἐπεὶ δὲ ἐλειποψύχει, εἶπε πρὸς ἑαυτήν· „ἀλλ’ ἐγωγε
ἀθλία, ἥτις τὴν γῆν ὥς ἐπίβουλον φυλαττομένη πολὺν
χαλεπωτέρα ἐσχον τὴν θάλασσαν, ἐφ’ ἣν κατέφυγον.“

Οὕτω πολλάκις παρὰ τὴν ἡμετέραν ὑπόληψιν τὰ
μὲν χαλεπὰ τῶν πραγμάτων δοκοῦντα εἶναι ὠφέλιμα
εὐρίσκονται, τὰ δὲ σωτήρια νομιζόμενα ἐπιβλαβῆ.

127. Ἐλαφος καὶ Ἀμπελος. (C. 65. F. 65. S. 78.)

Ἐλαφος, κυνηγοὺς φεύγουσα, ὑπ’ ἀμπέλῳ ἐκρύβη.
Παρελθόντων δ’ ὀλίγον ἐκείνων, ἡ ἔλαφος τελέως ἤδη
λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρ-

ξατο. Τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέντες καὶ, ὅπερ ἦν ἀληθές, νομίσαντες, τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνέλλον τὴν ἔλαφον. Ἡ δὲ θνήσκουσα τοιαῦτ' ἔλεγε· „δίκαια πέπονθα· οὐ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας ὑπὸ θεοῦ κολάζονται.

128. Ἐλαφος καὶ Λέων.

(S. 75. C. 181 et p. 365. F. 66 et 209. B. 43.)

Ἐλαφος δίψει συσχεθεῖσα παρεγένετο ἐπὶ τινα πηγὴν. Πίνουσα δὲ ὡς ἐθεάσατο τὴν ἑαυτῆς σκιὰν κατὰ τοῦ ὕδατος, ἐπὶ μὲν τοῖς κέρασιν ἡγάλλετο, ὁρῶσα τὸ μέγεθος καὶ τὴν ποικιλίαν, ἐπὶ δὲ τοῖς ποσὶ σφόδρα ἤχθετο ὡς λεπτοῖς οὖσι καὶ ἀσθενέσιν. Ἐτι δ' αὐτῆς διανοουμένης, λέων ἐπιφανεὶς ἐδίωκεν αὐτήν, ἀκείνη εἰς φυγὴν τραπέισα κατὰ πολὺ αὐτοῦ προεῖχε. Μέχρι μὲν οὖν ψιλὸν ἦν τὸ πεδίον, ἡ μὲν προθέουσα ἐσώζετο· ἐπεὶ δὲ ἐγένετο κατὰ τινα ὑλώδη τόπον, τηνικαῦτα συνέβη, τῶν κεράτων αὐτῆς ἐμπλακέντων τοῖς κλάδοις, μὴ δυναμένην τρέχειν συλληφθῆναι τῷ λέοντι. Μέλλουσα δὲ ἀναιρεῖσθαι ἔφη πρὸς ἑαυτήν· „δειλαία ἐγὼ, ἦτις, ὑφ' ὧν μὲν φόβον προδοθήσεσθαι, ἐσωζόμεν ὑπὸ τούτων, οἷς δὲ καὶ σφόδρα ἐπεποιθεῖν, ὑπὸ τούτων ἀπόλλυμαι.“

Οὕτω πολλάκις ἐν κινδύνοις οἱ μὲν ὑποπτοὶ τῶν φίλων σωτῆρες ἐγένοντο, οἱ δὲ σφόδρα ἐμπιστευθέντες προδότες.

129. Ἐλαφος καὶ Λέων. (S. 77. C. 64 et p. 314. F. 64.)

Ἐλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα ἐγένετο κατὰ τι σπήλαιον, ἐν ᾧ λέων ἦν, καὶ ἐνταῦθα εἰσῆει κρυβησομένη· συλληφθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ λέοντος καὶ ἀναιρουμένη εἶπε·

„δυσδαίμων ἐγὼ, ἥτις ἀνθρώπους φεύγουσα ἐμαντὴν
θηρίῳ ἐνεχείρισα.“

Οὕτως ἐνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φόβον ἐλαττόνων
κινδύνων ἑαυτοὺς εἰς μείζονα κακὰ εἰσιᾶσιν.

130. Ἐλαφος καὶ Μήτηρ. (C. 297. F. 208.)

Ἐλαφον ἡ μήτηρ ἐνουθέτει, ταῦτα λέγουσα· „κέ-
ρας, ὦ παῖ, παρὰ τῆς φύσεως εἴληφας, μεγέθει δὲ διε-
νήνοχας σώματος, καὶ οὐκ οἶδ’ ὅ,τι παθὼν ἀποδιδρά-
σκεις ἐπιόντας τοὺς κύνας.“ Ταῦτα ἦν, καὶ κινῶν
δρόμος ἡκούετο πόρρωθεν. Ἡ δὲ μένειν τῷ παιδί πα-
ραινέσασα αὐτὴ τῆς φυγῆς προκατήρξατο.

Παραινεῖν ἔτοιμον, ἃ ποιεῖν ἀπορώτερον.

131. Ἐλαφος νοσοῦσα. (C. 377. F. 337. B. 46.)

Ἐλαφος νόσῳ περιπεσοῦσα, ἐπὶ τινος τόπου πεδι-
νοῦ κατεκέκλιτο. Τινὰ δὲ τῶν θηρίων εἰς θέαν αὐτῆς
ἐλθόντα, τὴν παρακειμένην τῇ ἐλάφῳ νομῇν κατεβο-
σκήθησαν· εἶτα ἐκείνη τῆς νόσου ἀπαλλαγεῖσα, τῇ ἐν-
δείᾳ δεινῶς κατετρύχετο, καὶ τῇ νομῇ τὸ ξῆν προσα-
πώλεσεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὥς οἱ περιττοὺς καὶ ἀνονήτους
κτώμενοι φίλους ἀντὶ κέρδους ὑπ’ αὐτῶν ζημίαν μᾶλ-
λον ὑφίστανται.

132. Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποις. (C. 360. B. 58.)

Ζεὺς ἐν πλῑθι τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας
ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ’ ἀνθρώπῳ.
ὁ δ’ ἀκρατὴς ἄνθρωπος εἰδέναι σπεύδων,
τί ποτ’ ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,
διῆκ’ ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους,
κἀκεῖ πέτεσθαι τῆς-τε γῆς ἄνω φεύγειν.
μόνη δ’ ἔμεινεν Ἐλπίς, ἣν κατειλήφει
τεθὲν τὸ πῶμα. τοιγὰρ Ἐλπίς ἀνθρώποις

μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγρότων ἡμᾶς
ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγνωμένη δώσειν.

133. Ἑορτὴ καὶ Ὑστεραία.

(Ex Plut. v. Themist. c. 18. C. 322. F. 394.)

Τῇ ἑορτῇ φασι τὴν ὕστεραίαν ἐρίσαι λέγουσαν, ὡς
ἐκείνη μὲν ἀσχολιῶν τε μεστὴ καὶ κοπώδης ἐστίν, ἐν
αὐτῇ δὲ πάντες ἀπολαύουσι τῶν παρεσκευασμένων σχο-
λάζοντες· τὴν δ' ἑορτὴν πρὸς ταῦτ' εἰπεῖν· „ἀληθῆ
λέγεις· ἀλλ' ἐμοῦ μὴ γενομένης, σὺ οὐκ ἂν ἦσθα.“

134. Ἐριφος καὶ Λύκος. (S. 98. C. 94 et p. 318. F. 74.)

Ἐριφος ὕστερήσας ἀπὸ ποίμνης ὑπὸ λύκου κατε-
διώκετο· ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ ἔριφος λέγει τῷ λύκῳ· „πέ-
πεισμαι, λύκε, ὅτι σὸν βρωμὰ εἰμι· ἀλλ' ἵνα μὴ ἀδόξως
ἀποθάνω, αὐλησον, ὅπως ὀρχήσωμαι.“ Ἀυλοῦντος δὲ
τοῦ λύκου καὶ τοῦ ἐρίφου ὀρχουμένου, οἱ κύνες ἀκού-
σαντες καὶ ἐξελθόντες τὸν λύκον ἐδίωκον· ὁ δὲ ἐπι-
στραφεὶς λέγει τῷ ἐρίφῳ· „ταῦτα ἐμοὶ καλῶς γίνεταί·
ἔδει γάρ με, μακελλάριον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.“

Οὕτως οἱ παρὰ γνώμην τοῦ καιροῦ τι πράττοντες
καὶ ὧν ἐν χερσὶν ἔχουσιν ὕστεροῦνται.

135. Ἐριφος καὶ Λύκος. (C. 139. F. 75. B. 96.)

Ἐριφος ἐπὶ τινος δώματος ἐστὼς, ἐπειδὴ λύκον
παριόντα εἶδεν, ἐλοιδορεῖ καὶ ἐσκωπτειν αὐτόν· ὁ δὲ
λύκος ἔφη· „ὦ οὗτος, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ
τόπος.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ
καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν ἀμεινόνων.

136. Ἑρμῆς. (C. 103. F. 255.)

Ζεὺς Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τέχνιταις ψεύ-
δους φάρμακον ἐγγεῖν. Ὁ δὲ, τοῦτο τρίψας καὶ μέ-
τρον ποιήσας ἴσον, ἐκάστω ἐνέχεεν. Ἐπεὶ δὲ, μόνου

τοῦ σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ κατελέλειπτο φάρμακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυεὶαν ἐνέχεεν αὐτῷ. Καὶ τοῦτου συνέβη, τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Ὁ μῦθος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

137. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαματοποιός. (S. 89. C. 90. F. 243.)

Ἑρμῆς γινῶναι βουλόμενος, ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν, ἦκεν ἀφομοιωθεὶς ἀνθρώπῳ εἰς ἀγαματοποιουῦ ἐργαστήριον· καὶ θεασάμενος Διὸς ἄγαλμα ἐπύθετο, πόσον· τοῦ δὲ εἰπόντος „δραχμῆς,“ γελάσας ἡρώτα τῆς Ἥρας πόσον ἐστίν· εἰπόντος δὲ ἔτι μείζονος, θεασάμενος καὶ ἑαυτοῦ ἄγαλμα ὑπέλαβεν, ὅτι αὐτὸν, ἐπειδὴ καὶ ἄγγελός ἐστι καὶ ἐπικερδῆς, περὶ πολλοῦ οἱ ἄνθρωποι ποιοῦνται. Διὸ προσεπυνθάνετο ὁ Ἑρμῆς, καὶ ὁ ἀγαματογλύφος ἔφη· „ἀλλ' ἐὰν τούτους ἀγοράσῃς, τοῦτόν σοι προσθήκην δώσω.“

Πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, ἐν οὐδεμιᾷ μοίρᾳ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὄντα, ὁ λόγος ἀρμόζει.

138. Ἑρμῆς καὶ Γῆ. (S. 102. C. 182. F. 269.)

Ζεὺς πλάσας ἄνδρα καὶ γυναῖκα ἐκέλευσεν Ἑρμῇ ἀγαγεῖν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ δεῖξαι ὅθεν ὀρύξαντες πλεῖον ποιήσουσι. Τοῦ δὲ τὸ προσταχθὲν ποιήσαντος, ἡ γῆ τὸ μὲν πρῶτον ἐκώλυεν· ὥς δὲ ὁ Ἑρμῆς ἠνάγκαζε λέγων, τὸν Ζεῦα προστεταχέναι· „ἀλλ' ὀρυσέτωσαν,“ ἔφη, „ὅσῃν βούλονται· στένοντες γὰρ αὐτὴν καὶ κλαίοντες ἀποδώσουσιν.“

Πρὸς τοὺς ῥαδίως δανειζομένους καὶ μετὰ λύπης ἀποδιδόντας ὁ λόγος εὐκαιρος.

139. Ἑρμῆς καὶ Κύνων. (B. 48.)

Ἐν ὁδῷ τις Ἑρμῆς τετράγωνος εἰστήκει,
λίθων δ' ὑπ' αὐτῷ σωρὸς ἦν. κύων τούτῳ

εἶπε προσελθὼν· „χαῖρε πρῶτον, Ἑρμεία·
ἐπειτ' ἀλεῖψαι βούλομαί σε, μηδ' οὕτω
θεὸν παρελθεῖν, καὶ θεὸν παλαιστρίτην.“
ὁ δ' εἶπεν· „ἂν μὴ τοῦτό μου πιλιχμήσης
τοῦλαιον ἐλθὼν, μηδέ μοι προσουρήσης,
χάριν εἶσομαί σοι· καὶ πλέον με μὴ τίμα.“

Ὅτι τοῖς κακοῖς ἀρκεῖ τέως, οὐκ ἄλλως πως δυνα-
μένοις δρᾶσαι τὰ βελτίω, καὶ τῶν συνήθων αὐτῶν αἰ-
τιῶν ἀργῆσαι.

140. Ἑρμῆς καὶ Τειρεσίας. (S. 90. C. 91. F. 244.)

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν Τειρεσίου μαντικὴν πει-
ρᾶσαι, εἰ ἀληθὴς ἐστί, κλέψας αὐτοῦ τοὺς βόας ἐξ
ἀγροῦ, ἦκε πρὸς αὐτὸν εἰς ἄστυ, ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπων,
καὶ ἐπέξενώθη παρ' αὐτῷ. Παραγγελθείσης δὲ τῷ Τει-
ρεσίᾳ τῆς τοῦ ζεύγους ἀπωλείας, παραλαβὼν τὸν Ἑρ-
μῆν ἦκεν εἰς τὸ προάστειον, οἰωνόν τινα περὶ τῆς κλο-
πῆς σκεψόμενος, καὶ τούτῳ παρήνει λέγειν ὅ τι ἂν
θεάσῃται ὄρνεον. Καὶ ὁ Ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασά-
μενος ἀέτον, ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ δεξιὰ παριπτάμενον,
ἀπήγγειλε αὐτῷ. Τοῦ δὲ εἰπόντος, μὴ πρὸς αὐτοὺς
τοῦτον εἶναι, ἐκ δευτέρου ἰδὼν κορώνην, ἐπὶ τινος
δένδρου καθημένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ
δὲ εἰς γῆν κύπτουσαν, ἐδήλωσεν αὐτῷ. Ὁ δὲ ὑποτυ-
χὼν ἔφη· „ἀλλ' αὕτη ἡ κορώνη διόμνυται τὸν τε οὐ-
ρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὅτι, ἐὰν σὺ θέλῃς, τοὺς ἐμαντοῦ
βόας ἀπολήψομαι.“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρῆσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα κλέ-
πτην.

141. Ἑρμοῦ ἄμαξα καὶ Ἀραβες. (F. 349. C. 403. ex B. 57.)

Ἑρμῆς ποτε ψεύσματα καὶ πανουργίας θεὸς εἰς
ἄμαξαν, εἰς πᾶσαν γῆν ἀπήει. Ὡς δὲ Ἀράβων κατήν-

τησε τὴν χάραν, συντρίβει (συντριβῆναι λέγουσι;) τὴν ἄμαξαν κενὴν φορτίων· οἱ δὲ εἰς ἄλλους τόπους οὐκ εἶασαν ὁδεῦσαι. [οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δυνάμενοι.]

142. Ἔρως ἐν ἀνθρώποις.

(C. 396. F. 406. ex Himerii Soph. X, c. 6.)

Ὅτε τοὺς ἀνθρώπους ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν, τὰ μὲν ἄλλα πάντα εἶχον, ὥς νῦν κεκόσμηται, Ἔρως δὲ οὐπω ταῖς ψυχᾷς τῶν ἀνθρώπων ἐγκατακίχζετο, ἀλλ' ἔχων ἐτι τὸ πτερόν ὁ θεὸς οὗτος μετάρσιον, οὐρανῷ τε ἐνωμίλει καὶ εἰς θεοὺς μόνους ἐτόξευεν. Δείσας δὲ μὴ αὐτῷ ἀφανισθῇ τῶν ποιημάτων τὸ κάλλιστον, Ἔρωτα πέμπει τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἐσόμενον φύλακα. Ὁ δὲ ταύτην ἐκ Διὸς τὴν ἐπιτροπὴν λαβὼν, τὸ μὲν ἀπάσαις ψυχᾷς ἐγκατοικίξεσθαι, ἣ πᾶν ἐπίσης ἥθος νεοτελές τε καὶ βέβηλον ἔχειν τέμενος, οὐκ ἐδοκίμαζεν· ἀλλὰ τὰς μὲν πολλὰς καὶ ἀγελαίους ψυχὰς ταῖς πανδήμοις Ἔρωσι, τοῖς τῶν νυμφῶν παισὶ, ποιμαίνειν ἀπένεμεν, αὐτὸς δὲ ταῖς θείαις καὶ οὐρανίαις ψυχᾷς ἐνωκίσατο, καὶ ταύτας ἀναβακχεύων ἐπὶ μανίαν ἐρωτικὴν, μυρία ἀγαθὰ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος εἰργάσατο. Ὅταν μὲν οὖν ἰδῇς τινὰ βραδύν τε τὴν φύσιν καὶ πρὸς φιλίαν δυσκίνητον, νόησον, ὅτι τῶν Ἐρωτος ἐκείνου ξενίων οὐδαμῶς οὗτος ἡξίωται· ὅταν δὲ ὀξύν καὶ θερμόν τὴν γνώμην, καὶ φλογὸς δίκην ἐπ' ἐρωτικὴν φιλίαν ἄττοντα, νόησον τοῦτο εἶναι ἐκείνου ξένιον τοῦ Ἐρωτος.

143. Εὐνοῦχος καὶ Θύτης. (B. 54.)

Εὐνοῦχος ἦλθε πρὸς θύτην ὑπὲρ παίδων σκεψόμενος. ὁ θύτης δ' ἄγνόν ἦπαρ ἀπλώσας „ὅταν μὲν“ εἶπε „τοῦτ' ἰδῶ, πατὴρ γίγνη· ὅταν δὲ τὴν σὴν ὄψιν, οὐδ' ἀνὴρ φαίνη.“

Πρὸς τοὺς τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῶν οὐ δεόντων ποιου-
μένους ἢ καὶ ἄλλως μὴ δυναμένων γενέσθαι.

144. Ἐχθροί. (S. 68. F. 58. C. p. 294.)

Δύο ἐχθροὶ ἐν μιᾷ νηϊ ἐπλεον· βουλόμενοι δ' ἄλ-
λήλων πολὺ διεξεῦχθαι, ὥρμησαν ὁ μὲν ἐπὶ τὴν πρῶραν,
ὁ δὲ ἐπὶ τὴν πρύμναν, καὶ ἐνταῦθα ἔμενον. Χειμῶνος
δὲ σφοδροῦ καταλαβόντος, καὶ τῆς νεῶς περιτρεπομέ-
νης, ὁ ἐν τῇ πρύμνῃ ἐπυνθάνετο τινος, περὶ ποῖον μέ-
ρος καταδύεται τὸ σκάφος πρῶτον κινδυνεῦον· τοῦ δὲ
εἰπόντος „κατὰ τὴν πρῶραν,“ ἔφη· „ἀλλ' ἔμοιγε οὐκέτι
λυπηρὸς ὁ θάνατός ἐστιν, εἴγε ὁρᾷν μέλλω τὸν ἐχθρόν
μου προαποπνιγόμενον.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν πρὸς ἐχθροὺς
δυσμένειαν αἰροῦνται καὶ αὐτοὶ τὸ δεινὸν πάσχειν, χά-
ριν τοῦ κακείνου ὁρᾷν δυστυχήσαντας.

144^b. Ἄλλως. (C. 27.)

Δύο τινὲς, ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες, ἐπὶ τῆς αὐτῆς
νεῶς ἐπλεον, ὧν ἅτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἅτερος
δὲ ἐπὶ τῆς πρῶρας ἐκάθητο. Χειμῶνος δὲ ἐπιγενομέ-
νου, καὶ τῆς νεῶς μελλούσης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὁ
ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν
μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι.
Τοῦ δὲ „τὴν πρῶραν“ εἰπόντος, „ἀλλ' ἔμοιγε οὐκ ἐστὶ
λυπηρὸν“ εἶπεν „ὁ θάνατος, εἴγε ὁρᾷν μέλλω πρὸ ἐμοῦ
τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν
τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, ἔαν τοὺς ἐχθροὺς
μόνον ἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακούμενους.

145. Ἐχὺς καὶ Ἀλώπηξ. (S. 97. C. 183. F. 270.)

Ἐχὺς ἐπὶ δέσμῃ ἀκανθῶν εἰς τινα ποταμὸν ἐφε-

ρετο· ἀλώπηξ δὲ παριούσα ὥς ἐθεάσατο αὐτὸν, εἶπεν·
„ἄξιος τῆς νεῶς ὁ ναύκληρος.“

Πρὸς ἄνδρα πονηρὸν μοχθηροῖς πράγμασιν ἐπιχει-
ρήσαντα ὁ λόγος ἀρμόσειεν ἄν.

146. Ἔχισ καὶ Πίνη. (S. 94. C. 184. F. 271.)

Ἔχισ εἰσελθὼν εἰς χαλκουργοῦ ἐργαστήριον παρὰ
τῶν σκευῶν ἔρανον ἤτει· λαβὼν δὲ παρ' αὐτῶν ἤκε
πρὸς τὴν φίνην, καὶ ταύτην παρεκάλει δοῦναί τι αὐτῷ.
Ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα εἶπεν· „ἀλλ' εὐήθης εἰ παρ' ἐμοῦ
ἀποίσεσθαι τι οἰόμενος, ἥτις οὐ διδόναι ἀλλὰ λαμβά-
νειν παρὰ πάντων εἶωθα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι μάταιοί εἰσιν οἱ παρὰ φιλαργύ-
ρων τι κερδαίνειν προσδοκῶντες.

147. Ἔχισ καὶ Ὑδρα. (S. 91. C. 185. F. 272.)

Ἔχισ φοιτῶν ἐπὶ τινα κρήνην, ἔπινεν· ἡ δὲ ἐνταῦθα
οἰκοῦσα ὕδρα ἐκώλυεν αὐτὸν, ἀγανακτοῦσα εἶγε μὴ
ἄρκεται τῇ ἰδίᾳ νομῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν ἑαυτῆς δίαιταν
ἀφικνεῖται. Αἰεὶ δὲ τῆς φιλονεικίας ἀύξανομένης, συν-
έθεντο ὅπως εἰς μάχην ἀλλήλοις καταστῶσι, καὶ τοῦ
νικῶντος ἢ τε τῆς γῆς καὶ τοῦ ὕδατος νομὴ γένηται.
Ταξαμένων δ' αὐτῶν τὴν προθεσμίαν, οἱ βάτραχοι διὰ
μῖσος τῆς ὕδρας παραγενόμενοι πρὸς τὸν ἔχιν παρα-
θαφρύνουσιν αὐτὸν, ἐπαγγελλόμενοι καὶ αὐτοὶ συμμα-
χήσειν αὐτῷ. Ἐνσταθείσης δὲ τῆς μάχης ὁ μὲν ἔχισ
πρὸς τὴν ὕδραν ἐπολέμει, οἱ δὲ βάτραχοι, μηδὲν περαι-
τέρω δυνάμενοι δρᾶν, μεγάλα ἐκεκράγειςαν. Καὶ ὁ
ἔχισ νικήσας ἠτιάσατο αὐτοὺς, ὅτι συμμαχήσειν αὐτῷ
ὑποσχόμενοι παρὰ τὴν μάχην οὐ μόνον οὐκ ἐβοήθουν,
ἀλλὰ καὶ ᾗδον. Οἱ δὲ ἔφασαν πρὸς αὐτόν· „ἀλλ' εὐ
ἴσθι, ὦ οὔτος, ὅτι ἡ ἡμετέρα συμμαχία οὐ διὰ χειρῶν,
ἀλλὰ διὰ μόνῃς φωνῆς καθέστηκεν.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι, ἐνθα χειρῶν χρεῖα ἐστίν, ἡ διὰ λόγων βοήθεια οὐδὲν λυσιτελεῖ.

148. Ζεὺς καὶ Αἰσχύνη. (S. 108. C. 104. F. 256.)

Ζεὺς πλάσας ἀνθρώπους τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις εὐθύς αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνῃς δὲ αἰσχύνῃς ἐπελάθετο. Διόπερ ἀμηχανῶν, πόθεν αὐτὴν εἰσαγάγῃ, ἐκέλευσεν αὐτὴν διὰ τοῦ ἀρχοῦ εἰσελθεῖν. Ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγε καὶ ἡναξιοπάθει· ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη· „ἀλλ’ ἐγωγε ἐπὶ τοιαύταις ὁμολογίαις εἰσείμι, ὥς, ἂν ἕτερόν μοι ἐπεισέλθῃ, εὐθέως ἐξελεύσομαι.“ Ἀπὸ τούτου συνέβη πάντας τοὺς πόρονους ἀναισχύντους εἶναι.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρῆσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα πόρονον.

149. Ζεὺς καὶ Ἀλώπηξ. (S. 106. C. 186. F. 273.)

Ζεὺς ἀγασάμενος ἀλώπεκος τὸ συνετὸν τῶν φρενῶν καὶ τὸ ποικίλον, τὸ βασιλείον αὐτῇ τῶν ἀλόγων ζώων ἐνεχείρισε. Βουλόμενος δὲ γινῶναι, εἰ τὴν τύχην μεταλλάξασα μετεβάλετο καὶ τὴν ἔξιν, φερομένης ἐν φορείῳ, κἀνθαρον παρὰ τὴν ὄψιν ἀφῆκεν. Ἡ δὲ ἀντισχεῖν μὴ δυναμένη, ἐπειδὴ περιπίπτο, τοῦ φορείου ἀναπηδήσασα ἀκόσμως συλλαβεῖν αὐτὸν ἐπειράτο. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ’ αὐτῆς πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν ἀποκατέστησεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰ προσχήματα λαμπρότερα ἀναλάβωσι, τὴν γοῦν φύσιν οὐ μετατίθενται.

150. Ζεὺς καὶ Ἄνθρωποι. (S. 107.)

Ζεὺς πλάσας ἀνθρώπους ἐκέλευσεν Ἑρμῇ νοῦν αὐτοῖς ἐγγέαι· κἀκεῖνος μέτρον ἴσον ποιήσας ἐκάστῳ ἐνέχεε. Συνέβη οὖν τοὺς μὲν μικροφυνεῖς πληρωθέντας

τοῦ μέτρου φρονίμους γενέσθαι, τοὺς δὲ μακροὺς, ἅτε μὴ ἐφικομένον τοῦ ποτοῦ μηδὲ εἰς πᾶν τὸ σῶμα, ἀλλὰ μέχρι γονάτων, ἀφρονεστέρους γενέσθαι.

Πρὸς ἄνδρα εὐμεγέθη τῷ σώματι, κατὰ ψυχὴν δὲ ἀλόγιστον ὁ λόγος εὐκαιρος.

151. Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων.

(S. 103. C. 187 et p. 366. F. 274 et 351. B. 68.)

Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων περὶ τοξικῆς ἤριζον· τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος ἐκτείναντος τὸ τόξον καὶ τὸ βέλος ἀφέντος, Ζεὺς τοσοῦτον διέβη, ὅσον Ἀπόλλων ἐτόξευσεν.

Οὕτως οἱ τοῖσι κρείττοσιν ἀνθαμιλλώμενοι γέλωτος ἄξιοί εἰσιν.

152. Ζεὺς κριτής. (C. 366 et p. 412. F. 365. B. 129.)

Ὁ Ζεὺς τὰς τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτίας ἐν ὀστράκοις τὸν Ἑρμῆν ὥρισε γράφειν, καὶ εἰς κιβωτὸν ἀποτιθέναι πλησίον αὐτοῦ, ὅπως ἐκάστου τὰς δίκας ἀναπράσση. Συγκεχυμένων δὲ τῶν ὀστράκων ἐπ' ἀλλήλοις, τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει εἰς τὰς τοῦ Διὸς χεῖρας, εἶποτε καλῶς κρίνῃ.

Τῶν οὖν πονηρῶν οὐ προσῆκε θαυμάζειν, ἂν θᾶσσον ἀδικῶν τις, ὅψε κακῶς πράσση.

153. Ζεὺς καὶ Ὅφρις. (F. 184. C. 189 et p. 368.)

Τοῦ Διὸς γάμους ποιούντος, πάντα τὰ ζῶα ἀνήνεγκαν δῶρα, ἕκαστον κατὰ τὴν οἰκείαν δύναμιν· Ὅφρις δὲ ἔρπων, ῥόδον λαβὼν ἐν τῷ στόματι, ἀνέβη. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἔφη· „τῶν ἄλλων πάντων τὰ δῶρα λαμβάνω, ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ στόματος λαμβάνω οὐδ' ὅλως.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν πονηρῶν αἱ χάριτες φοβεραί εἰσιν.

153^b. "Αλλως. (S. 218.)

Τοῦ Διὸς γαμοῦντος πάντα τὰ ζῶα ἀνῆνεγκαν δῶρα· ὄφεις δὲ ἔρπων ῥόδον ἀναλαβὼν τῷ στόματι ἀνέβη. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἔφη· „τῶν ἄλλων ἀπάντων καὶ ἐκ ποδῶν δῶρα δέχομαι, ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ στόματος οὐ λαμβάνω.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πάντων τῶν πονηρῶν αἱ χάριτες φοβεραί.

154. Ζεὺς καὶ Χελώνη. (S. 105. C. 105 et p. 318. F. 79.)

Ζεὺς, γάμους τελῶν, συγκαλεσάμενος τὰ ζῶα πάντα εἰστία. Μόνης δὲ χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῇ ὑστεραίᾳ ἐπυνθάνετο αὐτῆς· „διὰ τί μόνη ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐκ ἦλθες;“ Τῆς δὲ εἰπούσης „φίλος οἶκος ἄριστος οἶκος,“ ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς παρεσκεύασεν αὐτὴν τὸν οἶκον αὐτὸν βαστάζουσαν περιφέρειν.

Οὕτω πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰροῦνται λιτῶς οἰκεῖν ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς διαιτᾶσθαι.

155. Ζεὺς, Προμηθεὺς, Ἀθηνᾶ, Μῶμος.
(S. 100. C. 190. F. 275. B. 59.)

Ζεὺς καὶ Προμηθεὺς καὶ Ἀθηνᾶ κατασκευάσαντες, ὁ μὲν ταῦρον, ὁ Προμηθεὺς ἄνθρωπον, ἡ δὲ οἶκον, Μῶμον κριτὴν εἶλοντο. Ὁ δὲ, φθονήσας τοῖς δημιουργήμασιν, ἀχθόμενος ἔλεγε· τὸν μὲν Δία ἡμαρτηκέναι, τοῦ ταύρου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῖς κέρασι μὴ θέντα, ἵνα βλέπῃ ποῦ τύπτει· τὸν δὲ Προμηθεῖα, διότι ἀνθρώπου τὰς φρένας οὐκ ἔξωθεν ἀπεκρέμασεν, ἵνα μὴ λανθάνωσιν οἱ πονηροί, φανεροῦντες, εἴ τι ἕκαστος κατὰ νοῦν ἔχει. Τρίτον δὲ ἔλεγεν, ὥς ἔδει τὴν Ἀθηνᾶν τῷ οἴκῳ τροχοὺς ὑποθεῖναι, ἵνα, ἐὰν πονηρῶ τις παροι-

κισθῇ γείτονι, φαιδῶς μεταβαίνῃ. Καὶ ὁ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βασκανίᾳ, τοῦ Ὀλύμπου αὐτὸν ἐξέβαλεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν οὕτως ἐστὶν ἐνάρετον, ὃ μὴ πάντως περὶ τι ψόγον ἐπιδέχεται.

155^b. Ἄλλως. Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ.
(C. 190. p. 120.)

Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ ξριν ἐποιήσαντο, τίς κάλλιόν τι ποιήσῃ. Καὶ ὁ μὲν Ζεὺς ἄνθρωπον εὐπρεπέστατον ἐποίησεν, ὁ δὲ Ποσειδῶν ταῦρον, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ οἶκον ἀνθρώποις· κριτὴς δ' ἦν ἐπὶ τούτοις Μῶμος. Καὶ πρῶτον μὲν ἔψεγε τὴν θέσιν τῶν κεράτων τοῦ ταύρου, κάτωθεν τῶν ὀμμάτων λέγων ὀφείλειν κεῖσθαι, ὥς ἂν βλέπῃ, ποῦ τύπτει· τοῦ δὲ γε τὰς φρένας [ἀνθρώπου] καὶ τὰς βουλὰς φανερὰς εἶναι, ὥς ἂν διαγινώσκῃται, τί βουλεύεται ἕκαστος· τῆς δὲ οἰκίας, ὅτι μὴ τροχοὺς αἰδηροῦς αὐτῇ ἐποίησεν, ἵνα καὶ τοῖς δεσπόταις συνεξεδήμει καὶ γείτονα πονηρὸν ἐξέφευγεν.

156. Ἡδονὴ καὶ Λύπη. (C. 392. ex Plat. Phaed. p. 60, B.)

Ὡς ἄτοπον, ἔφη Σωκράτης, ὃ ἄνδρες, ἔοικέ τι εἶναι τοῦτο, ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδὺ· ὥς θαυμάσιως πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι, τὸ λυπηρὸν, τῷ ἅμα μὲν αὐτῷ μὴ ἐθέλειν παραγίγνεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ, εἰ δὲ τις διώκῃ τὸ ἕτερον καὶ λαμβάνῃ, σχεδόν τι ἀναγκάζεσθαι αἰεὶ λαμβάνειν καὶ τὸ ἕτερον, ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συνημμένῳ δὴ ὄντε. Καί μοι δοκεῖ, ἔφη, εἰ ἐνενόησεν αὐτὰ Ἀἴσωπος, μῦθον ἂν συνθεῖναι, ὥς ὁ θεὸς βουλόμενος αὐτὰ διαλλάξαι πολεμοῦντα, ἐπειδὴ οὐκ ἐδύνατο, ξυνῆψεν εἰς ταῦτον αὐτοῖς τὰς κορυφὰς, καὶ διὰ ταῦτα, ὃ ἂν τὸ ἕτερον παραγένηται, ἐπακολουθεῖ ὕστερον καὶ τὸ ἕτερον.

157. Ἡμίονος. (F. 83. C. 140 et p. 338. B. 62.)

Ἡμίονός τις ἐκ κριθῆς παχυνθεῖσα, ἀνεσκίρτησε, καθ' ἑαυτὴν βοῶσα· πατήρ μου ἔστιν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ δὲ αὐτῷ ὅλη ἀφωμοιώθην. Καὶ δὴ ἐν μιᾷ ἀνάγκῃς ἐπελθούσης, ἠναγκάζετο ἡ ἡμίονος τρέχειν· ὥς δὲ τοῦ δρόμου ἐπέπαντο, σκυθρωπάξουσα πατρὸς τοῦ ὄνου εὐθὺς ἀνεμνήσθη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ, κἂν ὁ χρόνος ἐνέγκῃ τινα εἰς δόξαν, τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς μὴ ἐπιλαθέσθαι· ἀβέβαιος γὰρ ἔστιν ὁ βίος οὗτος.

158. Ἡρακλῆς, Ἀρετὴ καὶ Κακία.

(C. 393. ex Xenoph. Comment. II, 1, §. 21 sqq.)

Πρόδικος ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ Ἡρακλέους ὧδε περὶ Ἀρετῆς ἀπεφαίνετο· φησὶ γὰρ Ἡρακλέα, ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὥρματο, ἐν ᾗ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον εἴτε τὴν διὰ κακίας, ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν καθῆσθαι ἀποροῦντα ὅπου τέραν τῶν ὁδῶν τράπηται· καὶ φανῆναι αὐτῷ δύο γυναικας προσιέναι μεγάλας, τὴν μὲν ἐτέραν εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον φύσει, κεκοσμημένην τὸ μὲν σῶμα καθαριότητι, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῦ, τὸ δὲ σχῆμα σωφροσύνῃ, ἐσθῆτι δὲ λευκῇ, τὴν δ' ἐτέραν τετραμμένην μὲν εἰς πολυσαρκίαν τε καὶ ἀπαλότητα, κεκαλλωπισμένην δὲ τὸ μὲν χρῶμα ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, τὸ δὲ σχῆμα ὥστε δοκεῖν ὀρθοτέραν τῆς φύσεως εἶναι, τὰ δὲ ὄμματα ἔχειν ἀναπεπταμένα, ἐσθῆτα δὲ ἐξ ἧς ἂν μάλιστα ἡ ὥρα διαλάμποι· κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτὴν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἰ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπειν. Ὡς δ' ἐγένοντο πλησιαίτε-

ρον τοῦ Ἡρακλέους, τὴν μὲν πρόσθεν ρηθεῖσαν εἶναι τὸν αὐτὸν τρόπον, τὴν δ' ἑτέραν φθάσαι βουλομένην προσδραμεῖν τῷ Ἡρακλεῖ καὶ εἰπεῖν· „Ὅρῳ σε, ὦ Ἡράκλεις, ἀποροῦντα ποῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τράπη. Ἐὰν οὖν ἐμὲ φίλην ποιήσῃ, ἐπὶ τὴν ἡδίστην τε καὶ ῥάστην ὁδὸν ἄξω σε, καὶ τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἔσει, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσει. Πρῶτον μὲν γὰρ οὐ πολέμων οὐδὲ πραγμάτων φροντιεῖς, ἀλλὰ σκοπούμενος διοίσει, τί ἂν κεχαρισμένον ἢ σιτίον ἢ ποτὸν εὖροις, ἢ τί ἂν ἰδὼν ἢ τί ἀκούσας τερψθείης, ἢ τίνων ὀσφραινόμενος ἢ ἀπτόμενος ἡσθείης, τίσι δὲ παιδικοῖς ὁμιλῶν μάλιστ' ἂν εὐφρανθείης, καὶ πῶς ἂν μαλακώτατα καθεύδοις, καὶ πῶς ἂν ἀπονώτατα τούτων πάντων τυγχάνοις. Ἐὰν δέ ποτε γένηται τις ὑποψία σπάνεως ἀφ' ᾧν ἔσται ταῦτα, οὐ φόβος μή σε ἀγάγω ἐπὶ τὸ πονοῦντα καὶ ταλαιπωροῦντα τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ ταῦτα πορίζεσθαι, ἀλλ' οἷς ἂν οἱ ἄλλοι ἐργάζωνται, τούτοις σὺ χρήσει, οὐδενὸς ἀπεχόμενος ὅθεν ἂν δυνατὸν ἢ τι κερδαῖναι· πανταχόθεν γὰρ ὠφελεισθαι τοῖς ἐμοὶ ξυνοῦσιν ἐξουσίαν ἐγὼ παρέχω.“ Καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀκούσας ταῦτα „ὦ γύναι,“ ἔφη „ὄνομα δέ σοι τί ἐστίν;“ Ἡ δὲ „οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι“ ἔφη „καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάξουσιν Κεκλίαν.“ Καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἑτέρα γυνὴ προσελθοῦσα εἶπε· „Καὶ ἐγὼ ἦκω πρὸς σέ, ὦ Ἡράκλεις, εἰδυῖα τοὺς γεννήσαντάς σε καὶ τὴν φύσιν τὴν σὴν ἐν τῇ παιδείᾳ καταμαθοῦσα, ἐξ ᾧν ἐλπίξω, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ' ἂν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι, καὶ ἐμὲ ἔτι πολὺ ἐντιμοτέραν καὶ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεστέραν φανῆναι. Οὐκ ἐξαπατήσω δέ σε προοιμίῳ ἡδονῆς, ἀλλ' ἥπερ οἱ θεοὶ διέθεσαν τὰ ὄντα διηγήσομαι μετ' ἀληθείας. Τῶν γὰρ

ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμελείας θεοὶ διδόασιν ἀνθρώποις, ἀλλ' εἴτε τοὺς θεοὺς ἴλεως εἶναι σοὶ βούλει, θεραπευτέον τοὺς θεοὺς, εἴτε ὑπὸ φίλων ἐθέλεις ἀγαπᾶσθαι, τοὺς φίλους εὐεργετήτεον, εἴτε ὑπὸ τινος πόλεως ἐπιθυμεῖς τιμᾶσθαι, τὴν πόλιν ὠφελήτεον, εἴτε ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης ἀξιοῖς ἐπ' ἀρετῇ θαυμάζεσθαι, τὴν Ἑλλάδα πειρατέον εὖ ποιεῖν, εἴτε γῆν βούλει σοὶ καρποὺς ἀφθόγους φέρειν, τὴν γῆν θεραπευτέον, εἴτε ἀπὸ βοσκημάτων οἶσι δεῖν πλουτίζεσθαι, τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον, εἴτε διὰ πολέμου ὁρμᾷς αὖξεσθαι καὶ βούλει δύνασθαι τοὺς τε φίλους ἐλευθεροῦν καὶ τοὺς ἐχθροὺς χειροῦσθαι, τὰς πολεμικὰς τέχνας αὐτάς τε παρὰ τῶν ἐπισταμένων μαθητέον καὶ ὅπως αὐταῖς δεῖ χρῆσθαι ἀσκητέον· εἰ δὲ καὶ τῷ σώματι βούλει δυνατός εἶναι, τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν ἐθιστέον τὸ σῶμα καὶ γυμναστέον σὺν πόνοις καὶ ἰδρωτί.“ Καὶ ἡ Κακία ὑπολαβοῦσα εἶπεν· „ἐννοεῖς, ὦ Ἡράκλεις, ὡς χαλεπὴν καὶ μακρὰν ὁδὸν ἐπὶ τὰς εὐφροσύνας ἡ γυνὴ σοὶ αὕτη διηγεῖται; ἐνῶ δὲ ῥαδίαν καὶ βραχεῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἄξω σε.“ Καὶ ἡ Ἀρετὴ εἶπεν· „ὦ τλήμων, τί δὲ σὺ ἀγαθὸν ἔχεις; ἢ τί ἡδὺ οἶσθα μηδὲν τούτων ἔνεκα πράττειν ἐθέλουσα; ἥτις οὐδὲ τὴν τῶν ἡδέων ἐπιθυμίαν ἀναμένεις, ἀλλὰ πρὶν ἐπιθυμῆσαι πάντων ἐμπίπλασαι, πρὶν μὲν πεινῆν ἐσθίουσα, πρὶν δὲ διψῆν πίνουσα, (καὶ) ἵνα μὲν ἡδέως φάγῃς, ὀψοποιοὺς μηχανωμένη, ἵνα δὲ ἡδέως πίνῃς, οἶνους τε πολυτελεῖς παρασκευάζει καὶ τοῦ θέρους χιόνα περιθέουσα ζητεῖς, ἵνα δὲ καθυπνώσῃς ἡδέως, οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλῖνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλῖναις παρασκευάζει· οὐ γὰρ διὰ τὸ πονεῖν, ἀλλὰ διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν ὅ,τι ποιῇς ὑπνου ἐπιθυμεῖς. Τὰ δ' ἀφροδίσια πρὸ τοῦ δεῖσθαι ἀναγ-

κάξεις, πάντα μηχανωμένα, καὶ γυναιξὶ τοῖς ἀνδράσι
 χρωμένη· οὕτω γὰρ παιδεύεις τοὺς σεαυτῆς φίλους,
 τῆς μὲν νυκτὸς ὑβρίζουσα, τῆς δ' ἡμέρας τὸ χρησιμώ-
 τατον κατακοιμίζουσα. Ἀθάνατος δὲ οὐσα ἐκ θεῶν μὲν
 ἀπέβριψαι, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ἀγαθῶν ἀτιμάζει· τοῦ
 δὲ πάντων ἡδίστου ἀκούσματος, ἐπαίνου σεαυτῆς, ἀνή-
 κοος εἶ, καὶ τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος·
 οὐδὲν γὰρ πώποτε σεαυτῆς ἔργον καλὸν τεθέασαι. Τίς
 δ' ἂν σοι λεγούσῃ τι πιστεύσεις; τίς δ' ἂν δεομένη τι-
 νὸς ἐπαρκέσειεν; ἢ τίς ἂν εὖ φρονῶν τοῦ σοῦ θιάσου
 τολμήσειεν εἶναι; οἱ νέοι μὲν ὄντες τοῖς σώμασιν ἀδύ-
 νατοὶ εἰσι, πρεσβύτεροι δὲ γενόμενοι ταῖς ψυχαῖς ἀνό-
 ητοι, ἀπόνως μὲν λιπαροὶ διὰ νεότητος φερόμενοι,
 ἐπιπόνως δὲ αὐχμηροὶ διὰ γήρως περῶντες, τοῖς μὲν
 πεπραγμένοις αἰσχυνόμενοι, τοῖς δὲ πραττομένοις βα-
 ρυνόμενοι, τὰ μὲν ἡδέα ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες,
 τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. Ἐγὼ δὲ σύν-
 ειμι μὲν θεοῖς, σύνειμι δὲ ἀνθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς·
 ἔργον δὲ καλὸν οὔτε θεῶν οὔτ' ἀνθρώπινον χωρὶς
 ἐμοῦ γίνεται· τιμῶμαι δὲ μάλιστα πάντων καὶ παρὰ
 θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις οἷς προσήκει, ἀγαπητὴ μὲν
 συνεργὸς τεχνίταις, πιστὴ δὲ φύλαξ οἰκῶν δεσπόταις,
 εὐμενὴς δὲ παραστάτις οἰκέταις, ἀγαθὴ δὲ συλλήπτρια
 τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων, βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ σύμ-
 μαχος ἔργων, ἀρίστη δὲ φιλίας κοινωνός. Ἔστι δὲ τοῖς
 μὲν ἐμοῖς φίλοις ἡδεῖα μὲν καὶ ἀπράγμων σίτων καὶ
 ποτῶν ἀπόλαυσις· ἀνέχονται γὰρ, ἕως ἂν ἐπιθυμήσω-
 σιν αὐτῶν· ὕπνος δ' αὐτοῖς πάρεστιν ἡδίων ἢ τοῖς
 ἀμόχθοις, καὶ οὔτε ἀπολείποντες αὐτὸν ἄχθονται οὔτε
 διὰ τοῦτον μεθιδᾶσι τὰ δέοντα πράττειν. Καὶ οἱ μὲν
 νέοι τοῖς τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσιν, οἱ δὲ
 γεραιότεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται, καὶ ἡδέως

μὲν τῶν παλαιῶν πράξεων μέμνηται, εὖ δὲ τὰς παρούσας ἡδονται πράττοντες, δι' ἑμὲ φίλοι μὲν θεοῖς ὄντες, ἀγαπητοὶ δὲ φίλοις, τίμιοι δὲ πατρίσιν. Ὅταν δ' ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον τέλος, οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κεύνται, ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν αἰὲ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι. Τοιαῦτά σοι, ὦ παῖ τοκέων ἀγαθῶν Ἡράκλεις, ἔξεστι διαπονησαμένῳ τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι.“

Οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' Ἀρετῆς Ἡρακλέους παιδευσιν· ἐκόσμησε μέντοι τὰς γνώμας ἐτι μεγαλύτεροις ῥήμασιν ἢ ἐγὼ νῦν. Τῆτιν δ' οὖν ἄξιον, ὦ νέοι, τούτων ἐνθυμονόμενοις πειραῶσθαι τι καὶ τῶν εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον τοῦ βίου φροντίζειν.

159. Ἡρακλῆς καὶ Ἀθηνᾶ. (C. 308. F. 419.)

Διὰ στενῆς ὁδοῦ ὤδευεν Ἡρακλῆς. Ἰδὼν δ' ἐπὶ γῆς μῆλ' ὁμοίον τι, ἐπειρᾶτο συντρίψαι. Ὡς δὲ εἶδε διπλοῦν γενόμενον, ἐτι μᾶλλον ἐπέθετο, καὶ τῷ ῥοπάλῳ ἔπαιεν. Τὸ δὲ φυσηθὲν εἰς μέγεθος τὴν ὁδὸν ἐπέφραξεν. Ὁ δὲ ῥίψας τὸ ῥόπαλον ἴστατο θαυμάζων. Ἀθηνᾶ δὲ, αὐτῷ ἐπιφανείσα, εἶπε· „πέπαυσο, ἀδελφέ· τοῦτ' ἔστι φιλονεικία καὶ ἔρις· ἂν τις αὐτὸ καταλείπῃ ἀμάχητον, μένει οἶον ἢν πρῶτον, ἐν δὲ ταῖς μάχαις οὕτως οἰδεῖται.“

Ὅτι αἱ μάχαι καὶ ἔριδες αἰτίαι μεγάλης βλάβης ὑπάρχουσιν.

160. Ἡρακλῆς καὶ Πλούτος. (S. 110. C. 191. F. 276.)

Ἡρακλῆς ἰσοθεωθεὶς καὶ παρὰ Διὶ ἐστιώμενος ἕνα ἕκαστον τῶν θεῶν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης ἡσπάζετο. Καὶ δὴ τελευταίου εἰσιόντος τοῦ Πλούτου, κατὰ τοῦ ἐδάφους κύψας ἀπεστρέψατο αὐτόν. Ὁ δὲ Ζεὺς θαυμάσας τὸ γεγονὸς, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ τὴν αἰτίαν,

δι' ἣν πάντας ἀσμένως προσαγορεύσας μόνον τὸν Πλοῦτον ὑποβλέπεται. Ὁ δὲ εἶπεν· „ἀλλ' ἔγωγε διὰ τοῦτο αὐτὸν ὑποβλέπομαι, ὅτι παρ' ὃν καιρὸν ἐν ἀνθρώποις ἡμην, ἐώρων αὐτὸν ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς πονηροῖς συνόντα.“

Ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν ἐπ' ἀνδρὸς πλουσίου μὲν τὴν τύχην, πονηροῦ δὲ τὸν τρόπον.

161. Ἡρώς. (S. 109. F. 80. C. 399. B. 63.)

Ἡρώα τις ἐπὶ τῆς οἰκίας ἔχων τούτῳ πολυτελεῶς ἔθυσεν· αἰεὶ δ' αὐτοῦ ἐξαναλισκομένου καὶ πολλὰ εἰς θυσίας δαπανῶντος ὁ Ἡρώς ἐπιστάς αὐτῷ νύκτωρ ἔφη· „ἀλλ' ὦ οὗτος, πέπαιυσσο διατρίβων τὴν οὐσίαν· ἔαν γὰρ πάντα ἀναλώσης καὶ πένης γένῃ, ἐμὲ αἰτιάσῃ.“

Οὕτως πολλοὶ διὰ τὴν ἑαυτῶν ἀβουλίαν δυστυχοῦντες τὴν αἰτίαν ἐπὶ τοὺς θεοὺς ἀναφέρουσιν.

162. Θεῶν γάμοι. (C. 361. B. 70.)

Θεοὶ πάντες ἔγνημαν ἣν ἕκαστος εἰλήχει κλήρω. Πόλεμος παρῆν ἐσχάτῳ κλήρῳ· Ἵβριν δὲ μόνην κατέλαβε, καὶ ταύτης περισσῶς ἐρασθεὶς ἔγνημεν. Ἐπακολουθεῖ δὲ αὐτῇ πανταχοῦ βαδιζούσῃ.

163. Θηρευτῆς καὶ Ἰππεύς. (C. 352. F. 345.)

Ἀνὴρ τις θηρευτῆς, λαγῶν κατασχὼν καὶ τοῦτον ἐπιφερόμενος, τῆς ὁδοιπορίας εἶχετο, καὶ τινι προσυπαντηθεὶς ἐφίππῳ ἀνδρὶ, ἐζητεῖτο παρ' αὐτοῦ τὸν λαγῶν, προσχήματι ἀπεμπολήσεως. Λαβὼν τοίνυν ὁ ἱππεὺς τὸν λαγῶν ἀπὸ τοῦ θηρευτοῦ, εὐθὺς δρομαῖος ᾤχετο· ὁ δὲ θηρευτῆς κατόπιν αὐτοῦ τρέχων, φθάσαι αὐτὸν δῆθεν ἐδόκει. Τοῦ δὲ ἱππέως ἐκ πολλοῦ τοῦ διαστήματος μακρὰν ἐκείνου ἀπέχοντος, ὁ θηρευτῆς καὶ

ἄκων φωνεῖ πρὸς αὐτὸν καὶ φησιν· „ἅπιθι λοιπόν· ἐγὼ γὰρ ἤδη τὸν λαγῶν ἐδωρησάμην σοι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὥς πολλοὶ ἀκουσίως τὰ ἴδια ἀφαιρούμενοι, προσποιοῦνται δῆθεν ἔκοντι ταῦτα δεδωκέναι.

164. Θηρευτῆς καὶ Κύνων. (C. 378. F. 338.)

Ἀνὴρ θηρευτῆς παρερχόμενον κύνα ἰδὼν, διηνεκῶς αὐτῷ ψωμοὺς προσεπέριπτε. Λέγει οὖν πρὸς τὸν ἄνδρα ὁ κύων· „ἄνθρωπε, ἅπιθι ἐξ ἐμοῦ· ἡ γὰρ πολλῇ σου εὖνοια μᾶλλον με τὰ μέγιστα θροεῖ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὥς οἱ πολλὰ δῶρά τισι παρερχόμενοι δῆλοί εἰσι τὴν ἀλήθειαν ἀνατρέποντες.

165. Θηρευτῆς καὶ Λύκος. (C. 372. F. 331.)

Ἀνὴρ τις θηρευτῆς, λύκον θεασάμενος προσβάλλοντα τῇ ποιμνῇ, καὶ πλεῖστα τῶν προβάτων, ὥς δυνατὸν, διασπαράττοντα, τοῦτον εὐμηχάνως θηρεύει, καὶ τοὺς κύνας αὐτῷ ἐπαφίησι, φθεγξάμενος πρὸς αὐτόν· „ὦ δειλότατον θηρίον, ποῦ σου ἡ προσβαλοῦσα ἰσχὺς, ὅτι τοῖς κυσὶν ὅλως ἀντιστῆναι οὐκ ἡδυνήθης;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὥς τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ καθέστηκε δόκιμος.

166. Πατὴρ καὶ Θυγατέρες. (S. 95. C. 265 et p. 394. F. 77.)

Ἐχων τις δύο θυγατέρας τὴν μὲν κηπωρῷ ἐξέδωκε πρὸς γάμον, τὴν δὲ ἑτέραν κεραμεῖ. Χρόνον δὲ προελθόντος ἦκε πρὸς τὴν τοῦ κηπωροῦ, καὶ ταύτην ἡρώτα, πῶς ἔχοι καὶ ἐν τίνι αὐτοῖς εἴη τὰ πράγματα. Τῆς δὲ εἰπούσης, πάντα μὲν αὐτοῖς παρεῖναι, ἐν δὲ τοῦτο εὐχεσθαι τοῖς θεοῖς, ὅπως χειμῶν γέννηται καὶ ὄμβρος, ἵνα τὰ λάχανα ἀρδευθῇ· μετ' οὐ πολὺ παρεγένετο καὶ πρὸς τὴν τοῦ κεραμέως, καὶ ὡσαύτως ἐπυνθάνετο, πῶς

ἔχοι. Τῆς δὲ τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐνδείσθαι εἰπούσης, τοῦτο δὲ μόνον εὐχέσθαι, ὅπως αἰθρία τε λαμπρὰ ἐπιμείνη καὶ λαμπρὸς ἥλιος, ἵνα ξηρανθῇ ὁ κέραμος, εἶπε πρὸς αὐτήν· „ἐὰν σὺ μὲν εὐδίαν ἐπιζητῆς, ἡ δὲ ἀδελφή σου χειμῶνα, ποτέρᾳ ὑμῶν συνεύξωμαι;“

Οὕτως οἱ ἐν ταύτῳ τοῖς ἀνομοίοις πράγμασιν ἐπιχειροῦντες εἰκότως περὶ τὰ ἐκότερα πταίουσιν.

166^b. Ἄλλως. Μήτηρ καὶ θυγατέρες. (C. 265. p. 176.)

Γυνή τις, θυγατρῶν οὕσα δυοῖν μήτηρ, ἀνδράσι συνῆψε ταύτας, τὴν μὲν κηπωρῶ, θατέραν δὲ κεραμεῖ. Ἐλθοῦσα τοίνυν ποτὲ πρὸς τὴν τῶ κηπωρῶ γεγαμημένην, τὰ τε ἄλλα ὠμίλει, καὶ πῶς ἔχοι διηρώτα. Ἡ δὲ „τὰ μὲν ἄλλα, μήτερ,“ ἔφη „καλῶς· εὐχου δὲ ὄμβρων φορὰν, ὥς τοῖς λαχάνοις αὐξήσεις ἢ κατὰ νόμους προσγένοιτο.“ Ἐκεῖθεν δ' ἐξελθοῦσα, καὶ πρὸς τὴν συνοικοῦσαν τῶ κεραμεῖ ἀφικνεῖται. Τοῖς δ' αὐτοῖς χρησάμενη καὶ πρὸς ἐκείνην, ἤκουσεν ὥς „τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἡμῖν, ὦ μήτερ, ἔχει· εὐχου δ' αἰθρίαν ἡμῖν καὶ ἡλίους γίνεσθαι θερμότερους τε καὶ καθαρωτέρους, ὥς ἂν θάπτον οἱ κέραμοι ψύχονται.“ Καὶ ἡ μήτηρ πρὸς ταῦτα ἔφη· „σοὶ μὲν αἰθρίαν, τῇ δὲ τῶ κηπωρῶ συνοικούσῃ παμπόλλους ὑετοὺς δοῖεν οἱ θεοί.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μηδὲν ἐκ τῶν ἰδίων ἔχουσι χαρίζεσθαι, ραδίως τοῖς αἰτοῦσι τὰ τῶν ἄλλων ἐπαγγέλλονται.

167. Θύννος καὶ Δελφίν. (S. 112. C. 30. F. 85.)

Θύννος, διωκόμενος ὑπὸ δελφίνος καὶ πολλῶ τῶ ροῖζῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἐμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ὀρμῆς ἐκκρουσθεὶς εἰς τινα ῥόνα· ὑπὸ τῆς αὐτῆς δὲ φορᾶς ἐλαννόμενος καὶ ὁ δελφὶν αὐτῷ συνεξώσθη. Καὶ ὁ θύννος, ὥς ἐθεάσατο ἐπι-

στραφείς αὐτὸν λειποψυχοῦντα, ἔφη· „ἀλλ’ ἐμοιγε οὐκέτι λυπηρὸς ὁ θάνατος· ὁρῶ γὰρ καὶ τὸν αἰτιὸν μου τοῦ θανάτου γενόμενον συναποδνήσκοντα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ῥᾶον φέρουσι τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἴδωσι καὶ τοὺς αἰτίους τούτων συναποδνήσκοντας.

168. Ἰατρὸς ἄτεχνος. (C. 192. F. 277. B. 75.)

Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀρρώστῳ παρακολουθῶν, πάντων ἱατρῶν λεγόντων αὐτῷ μὴ κινδυνεύειν, ἀλλὰ χρονίσειν ἐν τῇ νόσῳ, οὗτος μόνος ἔφη αὐτῷ, πάντα τὰ αὐτοῦ ἐτοιμάσαι· „τὴν αὔριον γὰρ οὐχ ὑπερβήσῃ.“ Ταῦτα εἰπὼν ὑπεχώρησε. Μετὰ χρόνον δέ τινα ἀναστὰς ὁ νοσῶν προῆλθεν, ὥχρὸς καὶ μόλις βαδίζων. Ὁ δὲ ἱατρὸς ἐκείνος συναντήσας αὐτῷ „χαῖρε,“ ἔφη· „πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω;“ Κἀκεῖνος εἶπεν· „ἡρεμοῦσι, πίνοντες τὸ τῆς λήθης ὕδωρ. Πρὸ ὀλίγου δὲ ὁ Θάνατος καὶ ὁ Ἄιδης δεινὸν ἡπείλουν τοὺς ἱατροὺς πάντας, ὅτι τοὺς νοσοῦντας οὐκ ἐῷσιν ἀποδνήσκειν, καὶ κατεγράφοντο πάντας. Ἐμελλόν δὲ καὶ σὲ γράψαι, ἀλλ’ ἐγὼ προσπεσὼν αὐτοῖς καὶ δυσωπήσας, ἐξωμοσάμην αὐτοῖς μὴ ἀληθῆ ἱατρὸν εἶναί σε, ἀλλὰ μάτην διαβληθῆναι.“

Ὅτι τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀμαθεῖς καὶ κομπολόγους ἱατροὺς ὁ παρὼν μῦθος ἐλέγχει καὶ στηλιτεύει.

169. Ἰατρὸς καὶ Νοσῶν. (S. 113. C. 31. F. 224.)

Ἰατρὸς ἐκκομιζομένου τινὸς τῶν οἰκείων ἔλεγε πρὸς τοὺς συμπροπέμποντας, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἴνου ἀπέχετο καὶ κλυστῆρσιν ἐχρήσατο, οὐκ ἂν ἀπέθανε. Τούτῳ δὲ τις ὑποτυχὼν ἔφη· „ὦ οὗτος, ἀλλ’ οὗ σε ἔδει ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε οὐδὲν ὄφελός ἐστι, τότε δὲ παραινεῖν, ὅτε καὶ χρῆσθαι ἡδύνατο.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τοῖς φίλοις παρὰ τὰς χρείας τὰς βοηθείας παρέχεσθαι, ἀλλὰ μὴ μετὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀπόγνωσιν κατειρυνεύεσθαι.

170. Ἰκτῖνοι. (C. 293. F. 201. B. 73.)

Ὅσῃν τοῖς κύκνοις ἡ φύσις φῶδῃν, τοσαύτην ἰκτῖνοις παρέσχε τὸ πρότερον. Ἴππων δὲ χρεμετιζόντων ἀκούσαντες, εἰς ἔρωτα ἦκον τῆς ἐκείνων φωνῆς· καὶ μιμεῖσθαι πειρώμενοι συναποβάλλουσιν ἃ εἶχον, οἷς μαθεῖν ἐπετήδευον· χρεμετίζειν μὲν γὰρ οὐκ ἔμαθον, ἄδειν δὲ ἐπελάθοντο.

Φέρει τῶν προσόντων τὴν στέρησιν ἡ τοῦ μὴ προσήκοντος μίμησις.

170^b. Ἄλλως. (C. 293.)

Λέγεται τὸν ἰκτῖνα, φωνὴν ἔχοντα παραπλησίαν τοῖς ἄλλοις ὄρνυσιν, ἐπιθέσθαι τῷ χρεμετίζειν, ὥσπερ οἱ γενναῖοι τῶν ἵππων. Εἶτα τῆς μὲν ἐπιλαθόμενον, τὸ δὲ μὴ δυνηθέντα ἐλεῖν ἱκανῶς, ἀμφοῖν στέρεσθαι, καὶ φαυλότερον τῶν ἄλλων ὀρνίθων εἶναι τὴν φωνήν.

171. Ἰξευτῆς καὶ Ἀσπίς. (S. 114. C. 32. F. 225.)

Ἰξευτῆς ἀναλαβὼν ἰξὸν καὶ τοὺς καλάμους ἐξῆλθεν ἐπ' ἄγραν· θεασάμενος δὲ κίχλαν ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου καθημένην, ταύτην συλλαβεῖν ἠβουλήθη. Καὶ δὴ ἀνάψας εἰς μῆκος τοὺς καλάμους, ἀτενὲς ἔβλεπεν, ὅλος ὢν πρὸς τῷ ἀέρι τὸν νοῦν. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον ἄνω νεύων ἔλαθεν ἀσπίδα πρὸ τῶν ἑαυτοῦ ποδῶν κοιμωμένην πατήσας, ἣτις ἐπιστραφεῖσα ἐπληξεν αὐτόν· ὁ δὲ λειποψυχῶν ἔφη πρὸς ἑαυτόν· „ἄθλιος ἔγωγε, ὃς ἕτερον θηρεῦσαι βουλόμενος, ἔλαθον αὐτὸς ἀγρευθεὶς εἰς θάνατον.“

Οὕτως οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλὰς ῥάπτοντες φθάνουσιν αὐτοὶ συμφοραῖς περιπίπτοντες.

172. Ἰξεντῆς καὶ Τέτιξ. (C. 294. F. 202.)

Ἰξεντῆς τέτιγος ἀκούσας μέγα τι θηράσειν ἐδόκει· μετρεῖ τὴν θήραν ἐκ τῆς ῥῥῥῥ παρερχόμενος. Ὡς δὲ τὴν τέχνην κινήσας εἴλε τοὺς θήραμα, ῥῥῥῥ μὲν πλέον οὐδὲν ἐκομίσατο· κατητιᾶτο δὲ τὴν δόξαν, ὥς ψευδῇ τοῖς πολλοῖς κρίσιν ἐπάγουσαν.

Οὕτως οἱ φαῦλοι δοκοῦσι μᾶλλον ἢπερ γεγόνασιν.

173. Ἴππος, Βοῦς, Κύνων καὶ Ἄνθρωπος.

(C. 194. F. 278. B. 74.)

Ἴππος καὶ βοῦς καὶ κύων, ὑπὸ ψύχους στενοῦμενοι, ἦλθον εἰς ἀνθρώπου τινὸς οἰκίαν. Ὁ δὲ δεξιόμενος αὐτοὺς καὶ πῦρ ἀνάψας ἔθαλψε. Καὶ τῷ μὲν ἵππῳ κριθὰς παρετίθει, τῷ δὲ ταύρῳ ἄχυρα, τῷ δὲ κυνὶ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐδίδον. Διὰ δὲ τὴν τοιαύτην φιλοξενίαν ἀντημείψαντο αὐτῷ χάριτας, μερίσαντες καὶ χαρισάμενοι αὐτῷ τῶν ἐτῶν ἀφ' ὧν ἔζων. Καὶ ὁ μὲν ἵππος εὐθὺς τοὺς πρώτους χρόνους· διὰ τοῦτο ἕκαστος θερμοὺς καὶ γαῦρους ἐστὶ τῇ γνώμῃ. Ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτὸν τοὺς μέσους χρόνους· διὰ τοῦτο μοχθηρὸς καὶ φιλεργὸς ἐστὶ πλουτὸν ἀθροίζων. Τρίτον δὲ ὁ κύων τοὺς τελευταίους χρόνους· διὰ τοῦτο πᾶς γηράσκων δύσκολός ἐστι τῇ γνώμῃ, καὶ τὸν διδόντα μόνον τροφήν ἀγαπᾷ καὶ σαίνει καὶ ἐπιχαίρει, τοῖς δὲ μὴ διδοῦσι καθυλακτεῖ καὶ καθάπτεται.

Ὅτι τινὲς τῶν ἀνθρώπων, φαῦλοι ὄντες καὶ κακοὶ, μόνους εἰώθασι φιλεῖν τοὺς διατρέφοντας αὐτούς.

173^b. Ἄλλως. (S. 104.)

Ζεὺς ἄνθρωπον ποιήσας ὀλιγοχρόνιον αὐτὸν ἐποίησεν· ὁ δὲ τῇ ἑαυτοῦ συνέσει χρώμενος, ὅτε ἐνίστατο

ὁ χειμῶν, οἶκον ἐαυτῷ κατεσκεύαξε, καὶ ἐνταῦθα διέτριβε. Καὶ δὴ ποτε σφοδροῦ κρύους γενομένου, καὶ τοῦ Διὸς ὕοντος, ἵππος ἀντέχειν μὴ δυνάμενος ἦκε δρομαῖος πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ τούτου ἐδεήθη, ὅπως σκέπη αὐτόν. Ὁ δ' οὐκ ἄλλως ἔφη τοῦτο ποιήσῃν, εἰ μὴ τῶν οἰκείων ἐτῶν μέρος αὐτῷ δῶ. Τοῦ δὲ ἀσμένως παραχωρήσαντος, παρεγένετο μετ' οὐ πολὺ καὶ βοῦς, οὐδ' αὐτὸς δυνάμενος ὑπομένειν τὸν χειμῶνα. Ὁμοίως δὲ τοῦ ἀνθρώπου μὴ πρότερον ὑποδέξασθαι φάσκοντος, ἂν μὴ τῶν ἰδίων ἐτῶν ἀριθμὸν τινα παράσῃη, καὶ αὐτὸς μέρος δοὺς ὑπεδέχθη. Τὸ δὲ τελευταῖον κύων ψύχει διαφθειρόμενος ἦκε, καὶ τοῦ ἰδίου χρόνου μέρος ἀπονείμας σκέπης ἔτυχε. Οὕτω τε συνέβη τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν μὲν ἐν τῷ τοῦ Διὸς χρόνῳ γένωνται, ἀκერαίους τε καὶ ἀγαθοὺς εἶναι· ὅταν δὲ εἰς τὰ τοῦ ἵππου ἔτη γένωνται, ἀλαξόνας τε καὶ ὑψαύχενας εἶναι· ἀφικνουμένους δὲ εἰς τὰ τοῦ βοὸς ἔτη ἀρχικοὺς ὑπάρχειν· τοὺς δὲ τὸν τοῦ κυνὸς χρόνον ἀνύοντας ὀργίλους καὶ ὑλακτικοὺς γίνεσθαι.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρῆσαιτο ἂν τις πρὸς πρεσβύτην θυμῶδη καὶ δύστροπον.

174. Ἴππος γέρων. (C. 193. B. 29.)

Γέρων ἵππος ἐπράθη πρὸς τὸ ἀλήθειν. Ζευχθεὶς δὲ ἐν τῷ μυλῶνι, στενάζων εἶπεν· „ἐξ οἶων δρόμων εἰς οἶους καμπτήρας ἦλθον.“

Ὅτι μὴ λίαν ἐπαιρέσθω τις πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς ἢ τῆς δόξης δυνατόν· πολλοῖς γὰρ τὸ γῆρας ἐν κόποις ἀνηλώθη.

174^b. Ἄλλως. Ἴππος καὶ Μυλωρός. (C. 193. F. 206.)

Ἴππον ἐλύπει τὸ γῆρας, καὶ μυλῶνα ἀντὶ μάχης ἐλάμβανεν. Ὡς δὲ ἀλήθειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν ἠναγκά-

ζετο, τὴν παροῦσαν ἐδάκρυε τύχην, τῆς δὲ πρώτης ἐμέμνητο „ἐμοὶ“ λέγων, „ὦ μυλωρὲ, στρατεύεσθαι μὲν ὑπῆρχε πρότερον, κόσμος δὲ παντὶ περιέκειτο τῷ σώματι, καὶ θεραπεύων παρηλοκούθει τις ἄνθρωπος· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅτι παθὼν ἀντιλαμβάνω τὸν μυλῶνα τῆς μάχης. Καὶ ὁ μυλωρὸς πρὸς αὐτὸν „ἐπίσχες“ ἔφη „τὰ παλαιὰ θρυλλῶν· ἡ τύχη γὰρ θνητοῖς τὴν ἐφ' ἐκάτερα φέρειν οἶδε μεταβολήν.“

175. Ἴππος καὶ Ἐλαφος.

(C. 313. F. 383. ex Aristot. Rhet. II, c. 20.)

Στησίχορος, ἐλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῶν Ἱμεραίων Φάλαριν, καὶ μελλόντων φυλακὴν διδόναι τοῦ σώματος, τᾶλλα διαλεχθεὶς εἶπεν αὐτοῖς λόγον· ὥς ἵππος κατεῖχε λειμῶνα μόνος· ἐλθόντος δ' ἐλάφου καὶ διαφθείροντος τὴν νομὴν, βουλόμενος τιμωρῆσασθαι τὸν ἔλαφον, ἡρώτα ἄνθρωπον, εἰ δύναται ἂν μετ' αὐτοῦ κολάσαι τὸν ἔλαφον. Ὁ δ' ἔφησεν· „ἐὰν λάβῃ χαλινὸν, καὶ αὐτὸς ἀναβῇ ἐπ' αὐτὸν ἔχων ἀκόντια.“ Συνομολογήσαντος δὲ καὶ ἀναβάντος, ἀντὶ τοῦ τιμωρῆσασθαι αὐτὸς ἐδούλευσεν τῷ ἀνθρώπῳ. „Οὔτω δὲ καὶ ὑμεῖς“ ἔφη „ὁρᾶτε, μὴ βουλόμενοι τοὺς πόλεμους τιμωρῆσασθαι, ταὐτὸ πάθητε τῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ χαλινὸν ἔχετε ἤδη, ἐλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα· ἐὰν δὲ φυλακὴν δῶτε, καὶ ἀναβῆναι ἐάσητε, δουλεύσετε [ἤδη] Φαλάρει.“

175^b. Ἄλλως. (C. 313. ex Cononis Narrat. 42.)

Γέλων ὁ Σικελιώτης τυραννίδι ἐπιθέσθαι διανοούμενος Ἱμεραίων ἐθεράπευε τὸν δῆμον, καὶ κατὰ τῶν δυνατῶν ὑπερεμάχει· καὶ αὐτὸν ἡγάπα τὸ πλῆθος, καὶ φυλακὴν τοῦ σώματος αἰτοῦντι ὠρμαῖο διδόναι. Στησίχορος δ' ὁ Ἱμεραῖος ποιητὴς ὑποτοπήσας ἐπιχειρεῖν

αὐτὸν τυραννίδι, στὰς αἶνον ἔλεξεν εἰς τὸ πλῆθος, εἰ-
κόνα τοῦ μέλλοντος πάθους. „Ἴππος“ φησὶ „νεμόμε-
νος ἐφοῖτα πιούμενος ἐπὶ κρήνην, ἔλαφος δὲ τὸ πεδίου
διαθέουσα τήν τε πόαν κατέστειβε καὶ τὸ νᾶμα ἐτά-
ραττε. Καὶ ὁ ἵππος ποδῶν τήν ἀδικοῦσαν τιμωρῆσαι,
τάχει δὲ ποδῶν λειπόμενος, ἄνδρα κυνηγέτην βοηθὸν
ἐκάλει· ὁ δὲ, εἰ χαλινὸν δέξοιτο καὶ ἀναβάτην, ῥᾶστα
ἀμύνειν αὐτῷ ὑπισχνεῖτο. Καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἡ
μὲν ἔλαφος ἀκοντίοις ἐκεῖτο βληθεῖσα, ὁ δ' ἵππος
ῥᾶστον δεδουλωμένος τῷ κυνηγέτῃ.“ „Τοῦτ'“ ἔφη
„δέδοικα καὶ αὐτὸς, ὡς Ἱμεραῖοι, μὴ νῦν δῆμος ὄντας
τῶν ἐχθρῶν μὲν διὰ Γέλωνος περιγένησθε, αὐτοὶ δ'
ὑστερον Γέλωνι δουλεύσητε· φιλεῖν γὰρ ἅπασαν δύ-
ναμιν τῷ λαβόντι ἐπὶ τὸν δόντα εἶναι, ὅταν, ὥσπερ
δοῦναι αὐτήν, μηκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου κομίσασθαι ἔχη.“

176. Ἴππος καὶ Ἱπποκόμος. (C. 195. F. 279. B. 83.)

Κριθὴν τήν τοῦ ἵππου Ἱπποκόμος κλέπτων καὶ
πωλῶν, τὸν ἵππον ἔτριβε καὶ ἐκτένιζε πάσας ἡμέρας.
Ἐφη δὲ ὁ ἵππος· „εἰ θέλεις ἀληθῶς καλὸν εἶναί με,
τὴν κριθὴν τήν τρέφουσαν μὴ πῶλει.“

Ὅτι οἱ πλεονέκται τοῖς πιθανοῖς λόγοις καὶ ταῖς
κολακείαις τοὺς πένητας δελεάζονται, καὶ ἀποστεροῦ-
σιν αὐτοὺς καὶ τῆς ἀναγκαίας χρείας.

177. Ἴππος καὶ ὄνος. (C. 125. F. 24. B. 7.)

Ἀνθρωπὸς τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. Ὁδευόντων
δὲ, ἐν τῇ ὁδῷ εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ· „ἄρον ἐκ τοῦ ἐμοῦ
βάρους, εἰ θέλεις εἶναί με σῶν.“ Ὁ δὲ οὐκ ἐπεισθὴ·
ὁ δὲ ὄνος, πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου, ἐτελεύτησε. Τοῦ δὲ
δεσπότης πάντα ἐπιθέντος αὐτῷ, καὶ αὐτήν τήν τοῦ
ὄνου δορὰν, θρηνηῶν ὁ ἵππος ἐβόα· „οἴμοι τῷ παν-
αθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπῶρι; μὴ θελήσας γὰρ

μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάξω, καὶ τὸ δέριμα.“

Ὁ μῦθος δηλοῦ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες ἀμφοτέρωτεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

177^b. "Αλλως. "Ονος καὶ Ἡμίονος. (S. 177. F. 133. C. p. 328.)

Ὀνηλάτης, ἐπιθελς ὄνῳ καὶ ἡμίονῳ γόμους, ἤλαυνεν. Ὁ δὲ ὄνος, μέχρι μὲν λεῖος τόπος ἦν, ἀντεῖχε πρὸς τὸ βάρος· ὥς δὲ ἐγένοντο κατὰ τινα κρημνὸν, μὴ δυνάμενος ὑποφέρειν, παρεκάλει τὴν ἡμίονον, μέρος τι τοῦ γόμου αὐτοῦ προσδέξασθαι, ἵνα τὸ λοιπὸν αὐτὸς διακομίσηται. Τῆς δὲ παρ' οὐδὲν θεμένης αὐτοῦ τοὺς λόγους, ὁ μὲν κατακρημνισθεὶς διεσφάγη· ὁ δὲ ὀνηλάτης, ἀπορῶν ὅ,τι ποιήσει, οὐ μόνον τὸν γόμον τοῦ ὄνου τῇ ἡμίονῳ προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ὄνον ἐκδείρας ἐπέθηκεν αὐτῇ. Ἡ δὲ οὐ μετρίως καταπονηθεῖσα ἔφη πρὸς ἑαυτήν· „δίκαια πέπονθα· εἰ γὰρ παρκαλοῦντι τῷ ὄνῳ μικρὰ κουφίσαι ἐπέισθην, οὐκ ἂν νῦν μετὰ τῶν αὐτοῦ φορτίων καὶ αὐτὸν ἔφερον.“

Οὕτω καὶ τῶν δανειστῶν ἐνιοι διὰ φιλαργυρίαν, ἵνα μικρὰ τοῖς χρεώσταις μὴ παράσχωσι, πολλάκις καὶ αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπολλύουσι.

178. Ἴππος καὶ Στρατιώτης. (C. 362. B. 76.)

Ἴππον τὸν ἑαυτοῦ στρατιώτης, ἕως μὲν καιρὸς τοῦ πολέμου ἦν, ἐκρίθιζεν, ἔχων συνεργὸν ἐν ταῖς ἀνάγκαις· ὅτε δὲ ὁ πόλεμος κατεπαύσατο, εἰς δουλείας τινὰς καὶ φόρτους βαρεὶς ὁ ἵππος ὑπουργεῖ, ἀχύρῳ μόνῳ τρεφόμενος. Ὡς δὲ πάλιν πόλεμος ἠκούσθη καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφώνει, τὸν ἵππον χαλινώσας ὁ δεσπότης, καὶ αὐτὸς καθοπλισθεὶς, ἐπέβη. Ὁ δὲ συνεχῶς κατέπιπτε μὴδὲν ἰσχύων· ἔφη δὲ τῷ δεσπότη· „ἄπελθε μετὰ τῶν

πεζῶν ὀπλιτῶν ἄρτι· σὺ γὰρ ἀφ' ἵππου εἰς ὄνον με με-
τεποίησας· καὶ πῶς πάλιν ἐξ ὄνου ἵππον θέλεις ἔχειν;“

179. Κάλαμοι καὶ Δρυς. (C. p. 85. B. 36.)

Δρῦν ἄνεμος ἐκριζώσας ἐν ποταμῷ ἑξόρῳσεν. Ἡ δὲ
φερομένη τοὺς καλάμους ἐρωτᾷ· „πῶς ὑμεῖς, ἀσθε-
νεῖς ὄντες καὶ λεπτοί, ὑπὸ τῶν βιαίων ἀνέμων οὐκ
ἐκριζοῦσθε;“ Οἱ δὲ εἶπον· „ὑμεῖς τοὺς ἀνέμοις μά-
χεσθε καὶ ἀνθίστασθε, καὶ διὰ τοῦτο ἐκριζοῦσθε· ἡμεῖς
δὲ, παντὶ ἀνέμῳ ὑποκλίποντες, ἀβλαβεῖς διαμένομεν.“

Ὅτι οὐ δεῖ ἀνθίστασθαι τοῖς κρατοῦσιν, ἀλλ' ὑπο-
τάττεσθαι καὶ ὑπακούειν.

179^b. Ἄλλως. Κάλαμος καὶ Ἑλαία. (F. 59. C. 143 et p. 340.)

Διὰ καρτερίαν καὶ ἡσυχίαν καὶ ἰσχὺν κάλαμος καὶ
ἐλαία ἤριζον. Τοῦ δὲ καλάμου ὀνειδιζομένου ὑπὸ τῆς
ἐλαίας, ὡς ἀδύνατός ἐστι καὶ φραδίως ὑποκλίνεται πᾶσι
τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος οὐδὲν ἐφθέγγετο. Καὶ μικρὸν
ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἀνέμον ἰσχυροῦ γενομένου ὁ μὲν
κάλαμος σεισθεὶς καὶ ὑποκλιθεὶς τοῖς ἀνέμοις, φραδίως
διεσώθη, ἡ δὲ ἐλαία ριζωθεῖσα, ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς
ἀνέμοις, τῇ βίᾳ κατεκλάσθη, ἥλεγξεν αὐτήν, ὅτι μα-
ταίως [καὶ μάτην] ἐπαίρεται ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ δυνάμει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ πρὸς τὸν καιρὸν
καὶ τοὺς κρείττονας αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι κρείττονές
εἰσι τῶν πρὸς μείζονας φιλονεικούντων. [Ἡ, ὅτι οὐ
δεῖ τοῖς κρείττοσιν ἀντιπύπτειν.]

179^c. Ἄλλως. Δένδρα καὶ Κάλαμοι.
(S. 213. F. 180. C. p. 341.)

Τὰ δένδρα ποτὲ κατεασσόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων,
ὡς ἐώρων τοὺς καλάμους ἀσινεῖς διαμένοντας, ἐπνυ-
θάνοντο αὐτῶν, πῶς καὶ τίνι τρόπῳ αὐτὰ μὲν, ἰσχυρὰ

καὶ ἐμβριθῇ ὄντα, οὕτως κατακλᾶται, οἱ δὲ, λεπτοὶ καὶ ἀσθενεῖς ὄντες, οὐδὲν πάσχουσι. Κἀκεῖνοι ἔφασαν· „ὅτι ἡμεῖς συνειδότες ἑαυτοῖς ἀσθενεῖαν εἰκομεν τῇ τῶν ἀνέμων προσβολῇ, καὶ οὕτως τὰς ὁρμὰς ἐκκλίνομεν· ὑμεῖς δὲ, πεποιθότες τῇ ἰδίᾳ δυνάμει, ἀντιστῆναι πειρᾶσθε, καὶ διὰ τοῦτο κατεάσσεσθε.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πρὸς τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων τὸ εἶκεν τοῦ ἀντιτάσσεσθαι ἀσφαλέστερόν ἐστι.

180. Κάμηλος. (S. 191. C. 118 et p. 324. F. 148.)

Ὅτε πρῶτον κάμηλος ὥφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες ἔφευγον. Ὡς δὲ χρόνου προϊόντος συνείδον αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάψθησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. Αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν τὸ ζῶον ὥς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἤλθον, ὥστε καὶ χαλινούς αὐτῇ περιθέντες παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων ἢ συνήθεια μεγάλως καταπραῖνει.

181. Κάμηλος. (F. 353. C. 342 et p. 406. B. 40.)

Κάμηλος ποταμὸν διέβαινεν ὃξὺν ρέοντά. Ἀφοδεύσασα δὲ, καὶ τὴν κόπρον εὐθὺς ἐμπροσθεν αὐτῆς ἰδοῦσα διὰ τὸ ὃξὺ τοῦ ρεύματος, εἶπε· „τί τοῦτο; τὰ ἐξόπισθὲν μου ἐμπροσθὲν μου ὁρῶ διερχόμενα.“

Τῇ πόλει, ἣς ἐσχατοὶ καὶ ἄφρονες κρατοῦσιν ἀντὶ τῶν πρώτων καὶ φρονίμων, ἀρμόζει ὁ μῦθος.

182. Κάμηλος. (F. 354. C. 405. B. 80.)

Κάμηλος ἀναγκαζομένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου δεσπότου ὀρχεῖσθαι, εἶπεν· „ἀλλ’ οὐ μόνον ὀρχουμένη εἰμὶ ἄσχημος, ἀλλὰ καὶ περιπατοῦσα.“

Ὁ λόγος ἀρμόδιος πρὸς ἄνδρα, ἐν παντὶ ἐργῷ ἀπρέ-
πειαν ἔχοντα.

183. Κάμηλος, Ἐλέφας καὶ Πίθηκος. (S. 217. C. 196. F. 280.)

Τῶν ἀλόγων ζώων βουλευομένων βασιλέα ἐλέσθαι, κάμηλος καὶ ἐλέφας καταστάντες ἐφιλονεῖκουν, καὶ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος καὶ διὰ τὴν ἰσχὺν ἐλπίζοντες πάντων προκρίνεσθαι. Πίθηκος δὲ ἀμφοτέρους ἀνεπι-
τηδεύουσ εἶναι ἔφη, τὴν μὲν κάμηλον, διότι χολὴν οὐκ ἔχει κατὰ τῶν ἀδικούντων, τὸν δὲ ἐλέφαντα, ὅτι δέος ἐστὶ, μὴ χοιρίδιον, ὃ δέδοικεν, ἡμῖν ἐπιτιθῆται.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ καὶ τῶν μεγίστων πραγ-
μάτων διὰ μικρὰν αἰτίαν κωλύονται.

184. Κάμηλος καὶ Ζεὺς. (S. 116. C. 197. F. 152. 281.)

Κάμηλος, θεασαμένη ταῦρον ἐπὶ τοῖς κέρασιν ἀγαλ-
λούμενον, φθονήσασα αὐτῷ ἠβουλήθη καὶ αὐτὴ τῶν ἰσῶν ἐφικέσθαι. Διὸ καὶ παραγενομένη πρὸς τὸν Δία τούτου ἐδέετο, ὅπως αὐτῇ κέρατα προσνείμῃ· καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, εἶγε μὴ ἀρκοῖτο τῷ μεγέθει τοῦ σώματος καὶ τῇ ἰσχύϊ, ἀλλὰ καὶ περισσοτέρων ἐπι-
θυμοῖ, οὐ μόνον αὐτῇ κέρατα οὐ προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ μέρος τι τῶν ὧτων ἀφείλετο.

Οὕτω πολλοὶ διὰ πλεονεξίαν τοῖς ἄλλοις ἐποφθαλ-
μίζοντες λανθάνουσι καὶ τῶν ἰδίων στερούμενοι.

185. Κάνθαροι δύο. (S. 85. C. 198. F. 282.)

Ἐν τινι νησιδίῳ ταῦρος ἐνέμετο· τῇ δὲ τούτου κό-
πρῳ κάνθαροι ἐτρέφοντο δύο. Καὶ δὴ τοῦ χειμῶνος ἐνισταμένου ὁ εἰς ἔλεγε πρὸς τὸν ἕτερον, ὥς ἄρα βού-
λοιτο δὴ εἰς τὴν ἡπειρον διαπτάσθαι, ἵνα ἐκείνῳ μόνῳ ἡ τροφή ἱκανὴ ὑπάρχῃ, καὶ ὥς ἂν ἐκεῖσε ἐλθὼν τὸν χειμῶνα διαγένηται. Ἐλέγε δὲ ὅτι, ἐὰν πολλὴν εὖρη

τὴν νομὴν, καὶ αὐτῷ οἶσει. Παραγενόμενος δὲ εἰς τὴν χέρσον, καὶ καταλαβὼν πολλὴν μὲν κόπρον, ὑγρὰν δὲ, μένων ἐνταῦθα ἐτρέφετο. Τοῦ δὲ χειμῶνος διελθόντος πάλιν εἰς τὴν νῆσον διέπτη· ὁ δὲ ἕτερος θεασάμενος αὐτὸν λιπαρὸν καὶ εὐεκτοῦντα, ἡτιάσατο αὐτὸν, διότι προὔποσχόμενος οὐδὲν ἐκόμισεν. Ὁ δὲ εἶπε· „μὴ ἐμὲ μέμφου, τὴν δὲ φύσιν τοῦ τόπου· ἐκεῖθεν γὰρ τρέφεσθαι μὲν οἶόν τε, φέρεσθαι δὲ οὐδέν.“

Ὁ λόγος ἀρμόσειεν ἂν πρὸς ἐκείνους, οἱ τὰς φιλίας μέχρις ἐστιάσεως μόνον παρέχονται, περαιτέρω δὲ οὐδὲν τοὺς φίλους ὠφελοῦσιν.

186. Καρκίνος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 95. F. 247. S. 115.)

Καρκίνος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβὰς, ἐπὶ τινος ἐνέμετο τόπου. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. Ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεισθαι, ἔφη· „ἀλλ’ ἐγὼ γε δίκαια πέπονθα, ὅς, θαλάττιος ὢν, χερσαῖος ἡβουλήθη γενέσθαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεῖα καταλείποντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μὴδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

187. Καρκίνος καὶ Μήτηρ. (C. 295. F. 205. B. 109.)

Ἡ μήτηρ πρὸς τὸν καρκίνον· „τί δὴ λοξὴν, ὦ παῖ, βαδίζεις ὁδὸν, ὁρθὴν ἵεναι προσήκον;“ Ὁ δὲ πρὸς αὐτήν· „ἡγοῦ τῆς ὁδοῦ, ὦ μῆτερ, καὶ πρὸς αὐτὴν βαδίξω περὶ αἶσμαι.“ Τῆς δὲ βαδίξω ἀποροῦσης ὁρθῶς, κατήγορος ὁ παῖς τῆς παρανοίας ἐγένετο.

Ῥᾶον παραινεῖν ἂν πονεῖν ὑπῆρξεν ἀδύνατον.

188. Καρύα. (C. 199. F. 283.)

Καρύα τις ἐν ὁδῷ ἰσταμένη καρπὸν ἔφερε πολύν. Οἱ δὲ παροδῖται λίθοις καὶ βάκλοις κατέκλων διὰ τὰ

κάρνα. Ἡ δὲ οἰκτρὸν ἔφη· „ὦ ἀθλία ἐγὼ, ὅτι, οὕς τῷ καρπῷ μου εὐφραίνω, ὑπὸ τούτων δεινὰς ἀντιλαμβάνω χάριτας.“

Τοὺς ἀχαρίστους καὶ κακούργους, τοὺς ἀντὶ ἀγαθῶν κακὰ ἀντιδιδόντας, ὁ μῦθος ἐλέγχει.

189. Κάστωρ. (C. 33. F. 226. S. 117.)

Ὁ κάστωρ ζῶν ἐστι τετράπων, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτώμενον, οὗ τὰ αἰδοῖά φασιν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. Οὗτος οὖν, ἐπειδὴν ὑπ' ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβάνηται, γινώσκων, οὗ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

190. Κεραμεύς, Ὀνος καὶ Ὀνηλάτης. (C. 338. F. 409.)

Κεραμεύς τις ἐπλαττε πολλὰς ὄρνεις ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ. Ὀνος δὲ παριῶν, ἀκολουθοῦντος ἀμελῶς τοῦ ὀνηλάτου, παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνέτρεψε τὰς ὄρνιθας, καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνέτριψε σκεύη. Ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργαστηρίου ἐπὶ κρίσιν ἤγαγε τὸν ὀνηλάτην. Ἐρωτώμενος δὲ ἐκείνος παρὰ τῶν ἀπαντῶντων, τίνας κρίνοιτο, ἔλεγεν „ὄνου παρακύψεως.“

191. Κηπωρός. (S. 118.)

Κηπωρῷ τις ἐπιστὰς ἀρδεύοντι λάχανα ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, δι' ἣν αἰτίαν τὰ μὲν ἄγρια τῶν λαχάνων εὐθαλῆ τέ ἐστι καὶ στερεὰ, τὰ δὲ ἡμερα λεπτὰ καὶ μεμαρασμένα· καὶ ἐκείνος ἔφη· „ἡ γῆ τῶν μὲν μήτηρ, τῶν δὲ μητρυνία ἐστι.“

Οὕτω καὶ τῶν παίδων οὐχ ὁμοίως τρέφονται οἱ
ὑπὸ μητρικῆς τρεφόμενοι τοῖς μητέρας ἔχουσι.

191^b. Ἀλλως. Ἀνὴρ καὶ Κηπουρός. (C. 380. F. 341.)

Ἀνὴρ τις κηπουρόν τινα θεασάμενος τῶν λαχάνων
ἀρδεῖαν ποιούμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν· „πῶς τὰ μὲν
ἄγρια φυτὰ, μήτε φυτευόμενα μήτε ἐργαζόμενα, ὥραϊα
πεφύκασι, τὰ δὲ τῆς ὑμῶν φυτηκομίας πολλάκις ξηραί-
νεται;“ Ὁ δὲ κηπουρὸς ἀντέφησεν, „ὥς τὰ ἄγρια τῶν
φυτῶν μόνῃ τῇ θείᾳ προνοίᾳ ἐφορᾶται, τὰ δὲ ἡμεῖρα
ὑπὸ χειρὸς ἀνθρωπίνης ἐπιμελεῖται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὥς κρείττων ἢ τῶν μητέρων ἀνα-
τροφή πέφυκε τῆς τῶν μητρικῶν ἐπιμελείας.

192. Κηπωρὸς καὶ Κύων. (C. 67. F. 229. S. 119.)

Κηπωροῦ κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. Ὁ δὲ κηπω-
ρὸς βουλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀναγαγεῖν, κατῆλθε καὶ
αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. Οἰηθεὶς δ' ὁ κύων, ὥς κατωτέρω
μᾶλλον αὐτὸν παραγέγυρε καταδύσθαι, τὸν κηπωρὸν
στραφεὶς ἔδακεν. Ὁ δὲ μετ' ὁδύνης ἐπανιών „δίκαια“
φησὶ „πέπονθα· τί δὴ ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι
ἐσπούδασα;“

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους καὶ ἀχαρίστους.

193. Κιθαρωδός. (S. 120. C. 96. F. 248.)

Κιθαρωδὸς ἄμουσος ἐν κεκονιαμένῳ οἴκῳ συνεχῶς
ᾄδων, ἀντηχοῦσης [δὲ] αὐτῷ τῆς φωνῆς, ὥστε αὐτὸν νο-
μίσαι εὐφωνον εἶναι σφόδρα, καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ
τούτῳ ἔγνω δεῖν καὶ εἰς θέατρον εἰσελθεῖν· ἀφικόμε-
νος δὲ ἐπὶ σκηνήν, καὶ πάννυ κακῶς ᾄδων λίθοις βαλ-
λόμενος ἐξηλάθη.

Οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἐνιοὶ ἐν σχολαῖς εἶναι τινες

δοκοῦντες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιοι εὐρίσκονται.

194. Κίχλα. (S. 87. C. 200 et p. 369. F. 73.)

Ἐν τινι μυρσινῶνι κίχλα ἐνέμετο· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίστατο. Ἰξευτῆς δὲ παρατηρησάμενος ἐμφιλοχωροῦσαν ἱξεύσας συνέλαβε· καὶ δὴ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι ἔφη· „δειλαία εἰμὶ, ἥτις διὰ τροφῆς γλυκύτητα ζωῆς στερίσκομαι.“

Ὁ λόγος εὐκαιρος πρὸς ἄνδρα ἄστων, δι' ἡδυπάθειαν ἀπολωλεκότα ἑαυτόν.

195. Κλέπται καὶ Ἀλεκτρυόν. (C. 97. F. 249. S. 121.)

Κλέπται εἰς τινὰ εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲν εὔρον, ὅτι μὴ ἀλεκτρυόνα, καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπῆεσαν. Ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο, ὥς ἂν αὐτόν ἀπολύσῃσι, λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. Οἱ δὲ ἔφασαν· „ἀλλὰ διὰ τοῦτο σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἔῃς.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦνται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν εὐεργετήματα.

196. Κλέπτης καὶ Πανδοχεύς. (F. 423. C. 425.)

Κλέπτης κατέλυσεν ἐν τινι πανδοχεῖρι· διέμενεν δὲ ἐκεῖ ἡμέρας τινὰς προσδοκῶν κλέψαι τι. Ὡς δὲ οὐκ ἐδύνατο τοῦτο ποιῆσαι, μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἰδὼν τὸν πανδοχέα ἐνδυθέντα χιτῶνα ὥρατον καὶ καινὸν (ἦν γὰρ ἑορτὴ), καὶ καθεζόμενον πρὸ τῆς πύλης τοῦ πανδοχείου, καὶ οὐδένα ἄλλον τυχόντα ἐκεῖ, ἐπελθὼν καὶ ὁ κλέπτης ἐκάθισεν πλησίον τοῦ πανδοχέως, καὶ ἤρξατο διηγεῖσθαι μετ' αὐτοῦ. Καὶ διηγούμενοι ὥρα ἱκανῇ, ἐχασμήσατο ὁ κλέπτης, καὶ ὁμοῦ μετὰ τοῦ χασμαῖσθαι ὥρνατο

ὥσπερ λύκος. Ὁ δὲ πανδοχεὺς φησι πρὸς αὐτόν· „τί οὕτως ποιεῖς;“ Καὶ ὁ κλέπτης ἀπεκρίθη· „νῦν ἀναγελῶ σοι· ἀλλὰ δέομαί σου, ἵνα φυλάξης τὰ ἱμάτιά μου· ἐνταῦθα γὰρ καταλείψω. Ἐγὼ, κύριέ μου, οὐκ οἶδα, πόθεν μοι ἐπέρχεται τὸ χασμαῖσθαι οὕτως, ἢ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου, ἢ διὰ ποίαν αἰτίαν, οὐ γινώσκω· ὅταν οὖν χασμηθῶ τρεῖς βολὰς, γίνομαι λύκος ἐσθίων ἀνθρώπους.“ Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔχασμήσατο ἐκ δευτέρου, καὶ πάλιν ὠρουᾶτο, καθάπερ καὶ τὸ πρῶτον. Ἀκούσας οὖν ταῦτα ὁ πανδοχεὺς καὶ πιστεύσας τῷ κλέπτῃ ἐφοβήθη, καὶ ἀναστὰς ἠβούλετο φυγεῖν· ὁ δὲ κλέπτης δραξάμενος αὐτὸν τοῦ χιτῶνος, παρεκάλει αὐτὸν λέγων· „ἀνάμεινον, κύριέ μου, καὶ λαβὲ τὰ ἱμάτιά μου, ἵνα μὴ ἀπολέσω αὐτά.“ καὶ παρακαλῶν αὐτὸν, ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἤρξατο χασμαῖσθαι ἐκ τρίτου. Ὁ δὲ πανδοχεὺς φοβηθεὶς, μήπως φάγῃ αὐτὸν, κατέλιπε τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα, καὶ εἰσελθὼνδρομαῖος εἰς τὸ πανδοχεῖον, κατησφαλίσατο εἰς τὸ ἐνδότερον. Καὶ ὁ κλέπτης λαβὼν τὸν χιτῶνα ἀπῆλθεν.

Οὕτω πανθάνουσιν οἱ τὰ μὴ ἀληθῆ πιστεύοντες.

197. Κοιλία καὶ Πόδες. (S. 129. C. 202. F. 286.)

Κοιλία καὶ πόδες περὶ δυνάμεως ἥριζον. Παρ' ἕκαστα δὲ τῶν ποδῶν λεγόντων, ὅτι προέχουσι τῇ ἰσχυί τοσοῦτον, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα βαστάζειν, ἐκείνη ἀπεκρίνατο· „ᾧ οὗτοι, ἐὰν μὴ ἐγὼ τροφὴν προσλάβωμαι, οὐδ' ὑμεῖς βαστάζειν δυνήσεσθε.“

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν στρατευμάτων ἀδύνατοί εἰσιν οἱ στρατιῶται, ἂν μὴ οἱ στρατηγοὶ ἄριστα φρονῶσι.

198. Κόκκυξ καὶ Ὅρνιθες.

(C. 316. F. 387. ex Plut. v. Arati c. 30.)

Τῷ κόκκυγι φησιν Αἰσωπος ἐρωτῶντι τοὺς λεπτοὺς

ὄρνιθας, ὅτι φεύγοιεν αὐτὸν, εἰπεῖν ἐκείνους, ὥς
ἔσται ποτὲ ἰέραξ.

199. Κολοῖος καὶ Ἀλώπηξ. (S. 125. C. 201. F. 284.)

Κολοῖος λιμώττων ἐπὶ τινος συκῆς ἐκάθισεν· εὐ-
ρὼν δὲ τοὺς ὀλύνθους μηδέπω πεπεῖρους, προσέμενευ
ἕως σῦκα γένωνται. Ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν ἐγ-
χρονίζοντα καὶ τὴν αἰτίαν παρ' αὐτοῦ μαθοῦσα, ἔφη·
„ἀλλὰ πεπλάνησαι, ὦ οὗτος, ἐλπίδι προσέχων, ἣτις
βουκολεῖν μὲν οἶδε, τρέφειν δὲ οὐδαμῶς.“

[Πρὸς ἄνδρα φιλόνεικον ὁ λόγος εὐκαιρος.]

200. Κολοῖος καὶ Γλαυξ. (C. p. 117. F. 217. B. 72.)

Κάλλους ἦν ἄγων, καὶ παρὰ τῷ Διὶ κριθισόμενοι
πάντες οἱ ὄρνεις ἐφοίτων, Ἑρμοῦ τὴν κυρίαν ὀρίζοντος.
Ποταμούς τε καὶ λίμνας ἅπαντες κατελάμβανον, τὰ μὲν
φαῦλα τῶν πτερῶν ἀποβάλλοντες, τὰ δὲ κρείττω φαι-
δρύνοντες. Κολοῖος δὲ, οὐδὲν εὐπρεπὲς ἔχων ἀπὸ τῆς
φύσεως, ἃ τῶν ἄλλων ἐξέπιπτε, ταῦτα οἴκειον συνέ-
θηκε κόσμον. Γλαυξ δὲ μόνη ἐπιγνοῦσα, τὸ ἑαυτῆς
ἀφηρεῖτο τὸν κολοῖον, καὶ τὰ ἄλλα πράττειν ἀνέπει-
θεν. Ἀφαιρεθεὶς δὲ τὰ παρὰ πάντων ὁ κολοῖος γυμνὸς
εἰς τὴν Διὸς ἀφίκετο κρίσιν.

Κόσμος ἐπέσαστος αἰσχύνῃ τοῖς ἔχουσι.

200^b. Ἄλλως. Κολοῖος καὶ Ὀρνεις.

(C. 188 et p. 367. F. 78. S. 101.)

Ζεὺς, βουλόμενος βασιλέα καταστήσαι ὀρνέων,
προθεσμίαν αὐτοῖς ἔταξεν, ἐν ᾗ παραγενήσονται πάν-
τες πρὸς αὐτὸν, ὅπως τὸν ὠραιότερον πάντων κατα-
στήσῃ ἐπ' αὐτούς βασιλέα. Τὰ δὲ παραγενόμενα ἐπὶ
τινα ποταμὸν ἀπενίζοντο. Κολοῖος δὲ, συνιῶν ἑαυτῷ
περικειμένην δυσμορφίαν, ἀπελθὼν καὶ τὰ ἀποπίπτοντα

τῶν ὀρνέων πτερὰ συλλεξάμενος, ἑαυτῷ περιέθηκε τε καὶ προσεκόλλησε. Συνέβη οὖν ἐκ τούτου εὐειδέστερον πάντων γενέσθαι. Ἐπέστη οὖν ἡ ἡμέρα τῆς προθεσμίας, καὶ ἦλθον πάντα τὰ ὄρνεα πρὸς τὸν Δία. Τοῦ δὲ Διὸς μέλλοντος χειροτονῆσαι αὐτοῖς τὸν κολοῖον βασιλέα διὰ τὴν εὐπρέπειαν, ἀγανακτήσαντα τὰ ὄρνεα ἕκαστον τὸ οἰκεῖον πτερόν ἀφείλετο ἐξ αὐτοῦ· καὶ ὁ κολοῖος ἦν πάλιν κολοῖός.

Ὁ μῦθος δηλοῦ, ὅτι καὶ οἱ χρεωφειλέται καὶ ἐπικτήτους προσκτώμενοι πλούτους, μέχρις ἂν κατέχωσι τὰ ἀλλότρια, δοκοῦσιν εἶναι τινες· ἐπειδὴν δὲ αὐτὰ ἀπαιτηθῶσιν, ὅποιοι ἦσαν πρότερον γινώσκονται.

201. Κολοῖος καὶ Κόρακες. (S. 122. C. 101. F. 285.)

Κολοῖος, τῷ μεγέθει τῶν ἄλλων κολοιῶν διαφέρων, ὑπερφρονήσας τοὺς ὁμοφύλους παρεγένετο πρὸς τοὺς κόρακας, καὶ τούτοις ἡξίου συνδιαιτᾶσθαι. Οἱ δὲ ἀγνοοῦντες αὐτοῦ τό τε εἶδος καὶ τὴν φωνὴν παίοντες αὐτὸν ἐξέβαλον. Καὶ ὅς ἀπελαθεῖς ὑπ' αὐτῶν ἤκε πάλιν εἰς τοὺς κολοιούς· οἱ δὲ ἀγανακτοῦντες ἐπὶ τῇ ὕβρει οὐ προσεδέξαντο αὐτόν· οὕτω τε συνέβη αὐτῷ τῆς μετ' ἀμφοτέρων διαίτης στερῆθῆναι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰς πατρίδας ἀπολιμπάνοντες καὶ τὴν ἄλλοδαπὴν προκρίνοντας οὔτε ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμοῦσι, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων πολιτῶν ἀποστρέφονται.

201^b. Ἄλλως. Κολοῖος καὶ Περιστερὰ.
(C. 101. F. 253. S. 128.)

Κολοῖος ἐν τινι περιστερεῶνι περιστερὰς ἰδὼν καλῶς τρεφομένης, λευκάνας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὥς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος. Αἱ δὲ, μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἴομεναι περιστερὰν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο·

ἐπεὶ δέ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγγετο, τῆνικαῦτα τὴν αὐτοῦ γνοῦσαι φύσιν, ἐξήλασαν καίουσαι. Καὶ ὃς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κοινοὺς πάλιν. Κάκεινοι διὰ τὸ χρῶμα αὐτὸν οὐκ ἐπιγνόντες, τῆς μεθ' αὐτῶν διαίτης ἀπείρξαν, ὥστε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα μηδετέρας τυχεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

202. Κολοῖος φνγάς. (S. 130. C. 102. F. 254.)

Κολοῖόν τις συλλαβὼν καὶ δῆσας τὸν αὐτοῦ πόδα λίνῳ, τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἔδωκεν. Ὁ δὲ οὐχ ὑπομείνας τὴν μετ' ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγὼν ἤκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν. Περιειληθέντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀναπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἐμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτόν· „ἀλλ' ἔγωγε δέλαιος, ὅστις τὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων δουλείαν μὴ ὑπομείνας ἔλαθον ἑμαυτὸν καὶ σωτηρίας στερήσας.“

Οὗτος ὁ λόγος ἀρμόσειεν ἂν ἐπ' ἐκείνους τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μετρίων ἑαυτοὺς κινδύνων ῥύσασθαι βουλόμενοι ἔλαθον εἰς μείζονα δεινὰ πεσόντες.

203. Κομπαστής. (C. 14 et p. 287. F. 30.)

Ἄνθρωπος τις ἀποδημήσας, εἴτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθὼν, ἅλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἡνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαξε, καὶ δὴ καὶ τῇ Ῥόδῳ πεπηδηκέναι πῆδημα, οἶον οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ δυνάτος ἂν εἶη πηδηῖν. Πρὸς ταῦτα δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. Τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν ἔφη· „ὦ οὗτος, εἰ ἀληθὲς τοῦτ' ἔστιν, οὐ-

δὲν δεῖ σοι μαρτύρων· ἰδοὺ ἡ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆ-
δημα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ τοῦ πράγ-
ματος ἀπόδειξις ἢ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

203^b. Ἄλλως. Πένταθλος κομπαστής. (S. 33.)

Ἀνὴρ πένταθλος ἐπ' ἀνανδρίᾳ ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν
πολιτῶν ὀνειδιζόμενος, ἀποδημήσας ποτὲ καὶ μετὰ χρό-
νον ἐπανελθὼν, ἀλαξονευόμενος ἔλεγεν, ὥς. πολλὰ
[μὲν] καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν ἀνδραγαθήσας ἐν τῇ Ῥόδῳ
τοιοῦτον ἦλατο πῆδημα, ὥς μηδὲνα τῶν Ὀλυμπιονικῶν
ἐφικέσθαι· καὶ τούτου μάρτυρας ἔφη παρῆξέσθαι τοὺς
παρατετυχηκότας ἄνδρας, ἂν ἄρα ποτὲ ἐπιδημήσωσι.
Τῶν δὲ παρόντων τις ὑποτυχὼν ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ’
ὦ φίλε, εἰ τοῦτο ἀληθές ἐστιν, οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύ-
ρων· αὕτη γὰρ Ῥόδος καὶ πῆδημα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι, ὧν πρόχειρος ἡ δι’ ἔργων
πεῖρα, περὶ τούτων πᾶς λόγος περιττός ἐστι.

204. Κόραξ καὶ Ἀλώπηξ. (S. 123. C. 204. B. 77.)

Κόραξ κρέας ἀρπάσας ἐπὶ τινος δένδρου ἐκάθισεν·
ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν καὶ βουλομένη τοῦ κρέως
περιγενέσθαι, σταῖσα ἐπήγει αὐτὸν ὥς εὐμεγέθη τε καὶ
καλὸν, λέγουσα καὶ, ὥς πρέπει αὐτῷ μάλιστα τῶν ὀρ-
νέων βασιλεύειν, καὶ τοῦτο πάντως ἂν γένοιτο, εἰ φω-
νὴν εἶχεν. Ὁ δὲ παραστῆσαι αὐτῇ βουλόμενος, ὅτι καὶ
φωνὴν ἔχει, βαλὼν τὸ κρέας μεγάλως ἐκεκράγει· ἐκείνη
δὲ προσδραμοῦσα καὶ τὸ κρέας ἀρπάσασα ἔφη· „ὦ κό-
ραξ, ἔχεις τὰ πάντα· νοῦν μόνον κτῆσαι.“

Πρὸς ἄνδρα ἀνόητον ὁ λόγος εὐκαιρος.

204^b. Ἄλλως. (C. 204. F. 216.)

Τῷ κόρακι τὸ θήραμα τυρὸς ἦν, καὶ ἐν μετεώρῳ

φέρων ἐκάθητο. Ἴδοῦσα δὲ ἀλώπηξ ἀπάτη περιενόσκει τὸν κόρακα· „τί ταῦτα;“ λέγουσα· „μετριότητι μὲν, ὦ κόραξ, διενήνοχας σώματος, χροιάν δὲ φέρεις τῇ τῶν ὀρνίθων ἡγεμονίᾳ προσήκουσαν· εἰ δὲ καὶ φωνὴ παρῇν, ἅπασαν ἂν εἶχες τὴν τῶν ὀρνίθων ἀρχήν.“ Ταῦτα δὲ εἶπε πρὸς ἀπάτην. Ὁ δὲ ὑπαχθεις, τὸν τυρὸν ἐκβαλὼν, ἀνέκραγε μέγιστον, φωνῆς ἐπίδειξιν τὴν ἀφαίρεισιν ποιῶν τοῦ θηράματος. Ἡ δὲ λαβοῦσα „φωνὴ μὲν, ὦ κόραξ,“ εἶπεν „προσῆν, ὁ δὲ νοῦς ἐπιλέλοιπεν.“

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν ὑποστήσῃ τὴν βλάβην.

205. Κόραξ καὶ Ἑρμῆς. (C. 205. F. 287.)

Κόραξ ὑπὸ παγίδος κρατηθεὶς, ἠὔξατο τῷ Ἀπόλλωνι, λιβανωτὸν ἐπιθύσειν ὑπισχνῶν. Σωθεὶς δ' ἐκ τοῦ κινδύνου, τῆς ὑποσχέσεως ἐπελάθετο. Πάλιν δὲ ὑφ' ἐτέρας κρατηθεὶς παγίδος, ἀφεις τὸν Ἀπόλλωνα, τῷ Ἑρμῇ ὑπέσχετο θῦσαι. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ὦ κάκιστε, πῶς σοι πιστεύσω, ὅς τὸν πρότερον δεσπότην ἤρνησας καὶ ἠδίκησας;“

Ὅτι οἱ πρὸς τοὺς εὐεργετοῦντας ἀγνώμονες γενόμενοι, ἐν περρωτάσει ἐμπεσόντες, οὐχ ἔξουσι βοήθειαν.

206. Κόραξ καὶ Κύνος. (C. 305. F. 222.)

Ἐωρακὼς τὸν κύκνον ὁ κόραξ ἐξήλου τοῦ χρώματος. Οἰήθεὶς δὲ εἶναι τοιοῦτον οἷς ἀπελούετο, τοὺς βωμοὺς ἐκλιπὼν, ὅθεν ἐτρέφετο, λίμναις καὶ ποταμοῖς ἐνδιέτριβε. Καὶ τὸ μὲν σῶμα φαιδρύνων οὐκ ἤμειβε, τροφῆς δὲ ἀπορῶν διεφθείρετο.

Φύσιν οὐκ οἶδε μεταβάλλειν ἢ δίαιτα.

207. Κόραξ καὶ Ὄφις. (S. 127. C. 100. F. 252.)

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν ὡς ἐθεάσατο ὄφιν ἐν τινὶ εὐηλίῳ τόπῳ κοιμώμενον, τοῦτον καταπτάς ἤρπασε.

Τοῦ δὲ ἐπιστραφέντος καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνή-
σκειν μέλλων ἔφη· „ἀλλ’ ἐγώ γε δεῖλαιος, ὅτι τοιοῦτον
ἐρμαιον εὗρον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.“

Οὗτος ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν πρὸς ἄνδρα, ὃς διὰ θη-
σαυροῦ εὗρεσιν καὶ περὶ σωτηρίας ἐκινδύνευσε.

207^b. Ἄλλως. Ἰκτίνος καὶ Ὀφισ. (F. 352. C. 404.)

Ἰκτίνος ὄφιν ἄνω πετάσας φέρει. Ὁ δὲ ἐπιστρα-
φείς, καὶ δακὼν τοῦτον [αὐτοῦ] εὐθὺς ἐκτείνειν. Ὁ δ’
ὄφισ ἀνεβόα· „ἵνα τί ἄρα οὕτως αὐτὸς ἐμάνης, ὥστε
τοὺς μηδὲν ὅλως ἡδικηκότας βλάπτειν ἐβούλου καὶ
θάνατον προσάγειν; ὅμως πέπονθας ὃ ἐβούλου μοι
πραῖξαι.“

Ὅτι πλεονεξία τις προσέχων καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἀδι-
κῶν, ἰσχυροτέροις ἐμπεσὼν ποτε, καὶ μὴ ἐλπίζων, ἐκ-
τίσει ἢ πρότερον πεποίηκε κακά.

208. Κόραξ νοσῶν. (C. 132 et p. 334. F. 87. B. 78.)

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρί· „εὗχου τοῖς θεοῖς καὶ
μὴ θρήνηι.“ Ἡ δ’ ὑπολαβοῦσα ἔφη· „τίς σε, τέκνον,
τῶν θεῶν ἐλεήσει; τίνος γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦ γε οὐκ
ἐκλάπη;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ
ἔχοντες οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὐρήσουσιν.

209. Κορυδαλλός. (C. 55. F. 228.)

Κορυδαλλός, εἰς πάγην ἁλοῦς, θορνῶν ἔλεγεν·
„οἴμοι τῷ τάλαιπῶρ καὶ δυστήνῳ πτηνῷ· οὐ χρυσὸν
ἐνοσφισάμην τινός, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἄλλο τι τῶν τι-
μίων· κόκκος δὲ σίτου μικρὸς τὸν θάνατόν μοι προὔξε-
νησεν.“

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελες μέγαν ὑφι-
σταμένους κίνδυνον.

210. Κορυδαλλὸς καὶ Γεωργός. (F. 379. C. 421. B. 88.)

Κορυδαλλὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοσσεύων,
ὁ τῷ χαραδριῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντάδων,
ὃς παῖδας εἶχε λήλου κόμη θρέψας
λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.
ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης ἐποπτεύων,
ὥς ξηρὸν εἶδε τὸ θέρος, εἶπε· „νῦν ὦρη
πάντας λαβεῖν μοι τοὺς φίλους, ἵν' ἀμήσω.“
καὶ τις κορυδαλοῦ τῶν λοφηφόρων παίδων
ἤκουσεν αὐτοῦ τῷ τε πατρὶ μηνύει,
σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει.
ὁ δ' εἶπεν· „οὔπω καιρὸς ἐστὶ νῦν φεύγειν·
ὃς γὰρ φίλοις πέποιθεν οὐκ ἄγαν σπεύδει.“
ὥς δ' αὐτίς ἐλθὼν ἡλίου δ' ὑπ' ἀκτίνων
ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας,
μισθὸν μὲν ἀμητῆρσιν αὔριον πέμψειν,
μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματηφόροις δώσειν
εἶπεν, κορυδαλὸς παισὶ νηπίοις οὕτως·
„νῦν ἐστὶν ὦρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν,
ὅτ' αὐτὸς αὐτῷ κοῦ φίλοισι πιστεύει.“

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς ἐμπιμελεῖσθαι τῶν οἰκείων,
ὄση δύναμις, καὶ μὴ καταφρονεῖν, θαρρόυντας ταῖς
τῶν φίλων συνδρομαῖς.

211. Κορυδὸς θάπτων τὸν πατέρα.
(C. 388. ex Aristoph. Avibus v. 471 sqq.)

Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς κοῦ πολυπράγμων, οὐδ' Αἰσωπον
πεπάτηκας,
ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γε-
νέσθαι,
προτέραν τῆς γῆς, κἄπειτα νόσφ' τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀπο-
θνήσκειν·

γῆν δ' οὐκ εἶναι, τὸν δὲ προκεισθαι πεμπταῖον· τὴν
δ' ἀπορουῖσαν
ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατο-
ρύξαι.

212. Κορώνη καὶ Κόραξ. (S. 124. C. 98. F. 250.)

Κορώνη, φθονήσασα κόρακι ἐπὶ τῷ διὰ οἰωνῶν
μαντεύεσθαι ἀνθρώποις καὶ τὸ μέλλον προφαίνειν καὶ
διὰ τοῦτο ὑπ' αὐτῶν μαρτυρεῖσθαι, ἡβουλήθη τῶν
αὐτῶν ἐφικέσθαι. Καὶ δὴ θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους
παριόντας, ἤκεν ἐπὶ τι δένδρον καὶ στᾶσα μεγάλως
ἐκεκράγει· τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων καὶ
καταπλαγέντων, εἰς τις ὑποτυχὼν ἔφη· „ἀλλ' ἀπίω-
μεν, ὦ φίλοι· κορώνη γάρ ἐστιν, ἣτις κεκραγυῖα οἴω-
νὸν οὐκ ἔχει.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἀνθα-
μιλλώμενοι πρὸς τῷ τῶν ἰσῶν μὴ ἐφικέσθαι καὶ γέλωτα
ὀφλισκάνουσι.

213. Κορώνη καὶ Κύν. (C. 99. F. 251. S. 126.)

Κορώνη, Ἀθηνᾶ θύουσα, κύνα ἐπὶ ἐστίασιν ἐκά-
λει. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη· „τί μάτην τὰς θυσίας ἀνα-
λίσκεις; ἡ γὰρ θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὥς καὶ τῶν συν-
τρόφων σοι οἰωνῶν τὴν πίστιν περιελεῖν.“ Καὶ ἡ
κορώνη πρὸς αὐτόν· „διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα
διαλλαγῇ μοι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς
εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

214. Κοχλίας. (C. 78. F. 236. S. 54.)

Γεωργοῦ παῖς ὥπτα κοχλίας. Ἀκούσας δὲ αὐτῶν
τρυζόντων, ἔφη· „ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν
ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ἄδετε;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον ἐπονείδιστον.

215. Κύκνος. (C. 74. F. 200.)

Ἀνὴρ εὐπορῶν χῆνά τε ἅμα καὶ κύκνον ἔτρεφεν, οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μέντοι· τὸν μὲν γὰρ ῥόθῃς, τὸν δὲ τραπέζῃς ἔνεκεν. Ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χῆνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νυῖ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἐκάτερον. Ὁ δὲ κύκνος, ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, ἄδει τι μέλος θανάτου προοίμιον· καὶ τῇ μὲν ῥόθῃ μηνύει τὴν φύσιν, τὴν δὲ τελευτὴν διαφεύγει τῷ μέλει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μουσικὴ τελευτῆς ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

216. Κύκνος. (C. 206. F. 288.)

Τοὺς κύκνους φασὶ παρὰ τὸν θάνατον ἄδειν. Καὶ δὴ τις περιτυχὼν κύκνῳ πωλουμένῳ, καὶ ἀκούσας, ὅτι εὐμελέστατον ζῶον, ἠγόρασε. Καὶ ἔχων ποτὲ σύνδειπνον, προσελθὼν παρεκάλει αὐτὸν ἄσαι παρὰ τὸν πότον. Τοῦ δὲ τότε μὲν ἡσυχάσαντος, ὕστερον δὲ ποτε, ὡς ἐνόησεν, ὅτι ἀποθνήσκειν ἐμελλε, θρηνοῦντος αὐτὸν, ὁ δεσπότης ἀκούσας ἔφη· „ἀλλ' εἰ σὺ οὐκ ἄλλως ἄδεις, ἢ μὴ ἀποθνήσκης, ἐγὼ μάταιος ἤμην τότε, ὅτε σε παρεκάλουν, ἀλλ' οὐκ ἔθνουν.“

Οὕτω τινὲς τῶν ἀνθρώπων, ἃ μὴ βούλονται ἐκουσίως ποιεῖν, ἄκοντες ταῦτα ἐπιτελοῦσιν.

217. Κύνες δύο. (S. 93. C. 92.)

Ἐχων τις δύο κύνας, τὸν μὲν θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ οἰκουρὸν ἐποίησε. Καὶ δὴ, εἰ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἐξιὼν πρὸς ἄγρην συνελάμβανέ τι, ἐκ τούτου μέρος καὶ τῷ ἐτέρῳ παρέβαλλεν. Ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ, καὶ τὸν ἕτερον ὀνειδίζοντος, εἶγε αὐτὸς μὲν

ἐξιὼν διόλου μοχθεῖ, ὁ δὲ οὐδὲν ποιῶν τοῖς ἑαυτοῦ πό-
νοις ἐντρυφᾷ, ἐκεῖνος ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλὰ μὴ ἐμὲ
μέμφου, τὸν δεσπότην δὲ, ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν,
ἀλλ' ἄλλοτρίους πόνους ἐσθίειν.“

Οὕτω καὶ τῶν παιδῶν οἱ ῥάθυμοι οὐ μεμπτέοι εἴ-
σιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγῳσιν.

218. Κύνες λιμώττουσαι. (S. 134. C. 207. F. 289.)

Κύνες λιμώττουσαι, ὥς ἐθεάσαντο ἐν τινι ποταμῷ
βύρσας βρεχομένας, μὴ δυνάμεναι αὐτῶν ἐφικέσθαι,
συνέθεντο ἀλλήλαις, ὅπως τὸ ὕδωρ ἐκπίωσιν, εἰδ' οὐ-
τως ἐπὶ τὰς βύρσας παραγένωνται. Συνέβη δ' αὐτὰς
πινούσας διαβόραγῃναι πρὶν ἢ τῶν βυρσῶν ἐφικέσθαι.

Οὕτως ἐνιοι τῶν ἀνθρώπων δι' ἐλπίδα κέρδους
ἐπισφαλεῖς μόχθους ὑφιστάμενοι φθάνουσι πρότερον
καταναλισκόμενοι ἢ ὧν βούλονται περιγενόμενοι.

219. Κύνες καὶ Ἀλώπηξ. (C. 376. F. 336.)

Λέοντος δορὰν κύνες εὐρόντες, διεσπάραττον ταύ-
την. Τούτοις δὲ ἀλώπηξ ἰδοῦσα ἔφη· „εἰ οὗτος ὁ λέων
τοῖς ζῶσι συνῆν, εἶδετε ἂν τοὺς αὐτοῦ ὄνυχας ἰσχυρο-
τέρους τῶν ὑμετέρων ὀδόντων.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ τοὺς τῶν ἐνδόξων καταφρονοῦντας,
ὅταν τῆς δόξης ἐκπίπτωσιν.

220. Κυνηγὸς καὶ Ἀλιεύς. (B. 61.)

Ἦiei κυνηγὸς ἐξ ὄρους κυνηγήσας,
ἦiei δὲ γριπεὺς κύρτον ἰχθύων πλήσας.
καὶ πως συνηβόλησαν οἱ δύο ἀλλήλοις·
χῶ μὲν κυνηγὸς ἰχθύων ἀλιπλώων,
θήραν δ' ὁ γριπεὺς ἠρέτιζεν ἀγρεῖην,
ἃ τ' εἶχον ἀντέδωκαν· εἶτα τὴν θήρην
ἡμειβον αἰεῖ, δειπνα δ' εἶχον ἡδίω,

ἕως τις αὐτοῖς εἶπεν· „ἀλλὰ καὶ τούτων
τὸ χρηστὸν ἐξολεῖτε τῇ συνηθείᾳ,
πάλιν δ' ἕκαστος ἂ πρὶν εἶχε ζητήσει.“

“Οτι πᾶς δυσάρεστος, τοῦ παρόντος ἡδέος μικρὸν τι
ἀπολαύσας, εὐθὺς τὴν ἐπιθυμίαν ἐφ' ἕτερον τρέπει.

221. Κυνόδηκτος. (C. 25 et p. 293. F. 55. S. 64.)

Ληγθεὶς τις ὑπὸ κυνὸς τὸν ἰασόμενον περιήει ζη-
τῶν. Ἐντυχὼν δέ τις αὐτῷ καὶ γνοὺς ὃ ζητεῖ, „ὦ οὐ-
τος“ εἶπεν, „εἰ σώξῃσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον, καὶ
τούτῳ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κυνὶ
φαγεῖν ἐπίδος.“ Κἀκεῖνος γελάσας ἔφη· „ἀλλ' εἰ τοῦτο
ποιήσω, δεήσει με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν
δηχθῆναι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ
εὐεργετούμενοι μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

222. Κυνὸς οἰκία.

(C. 317. F. 388. ex Plut. VII Sap. Conv. c. 14.)

Κύων, ἐν τῷ χειμῶνι συστρεφόμενος καὶ συσπει-
ρώμενος διὰ τὸ ῥιγοῦν, οἰκίαν ποιεῖν διανοεῖτο. Θέ-
ρους δ' αὖ πάλιν ἐκτεταμένος καθεύδων, ἐφαίνετο μέ-
γας ἑαυτῷ, καὶ οὔτε ἀναγκαῖον ἡγεῖτο οὔτε μικρὸν
ἔργον, οἰκίαν περιβάλλεσθαι τοιαύτην.

223. Κύων. (C. 208. F. 290.)

Ῥᾶ τις κύων καταπίνειν εἰθισμένος, ἰδὼν τινα
κόχλον, χάνας τὸ στόμα αὐτοῦ, μεγίστη συνολκῇ κατα-
πέπωκε τοῦτον, οἰηθεὶς ὦν εἶναι. Βαρούμενος δὲ τὰ
σπλάγχνα καὶ ὀδυνόμενος, ἔλεγε· „δίκαια ἔγωγε πέ-
πονθα, εἶγε πάντα τὰ περιφερῆ ὡς πεπίστευκα.“

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ λόγος, ὅτι οἱ ἀδικάστως πράγμα

προσιόντες λανθάνουσιν ἑαυτοὺς περιπείροντες ἀτόποις.

224. Κύν. (C. 210. F. 291. B. 104.)

Λάθρα κύων ἔδακνε. Τούτῳ δὲ ὁ δεσπότης κώδωνα ἐκρέμασεν, ὥστε πρόδηλον εἶναι τοῖς πᾶσιν. Οὗτος δὲ, τὸν κώδωνα σείων, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἡλαξονεύετο. Γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ κύων· „τί φαντάξῃ; οὐ δι' ἄρετήν τοῦτον φορεῖς, ἀλλὰ δι' ἑλεγχον τῆς κεκρυμμένης σου κακίας.“

Ὅτι οἱ τῶν ἀλαξονομένων κενόδοξοι τρόποι πρόδηλοί εἰσι δηλοῦντες τὴν ἀφανῆ κακίαν.

225. Κύν καὶ Ἀλεκτρυών. (C. 36 et p. 297. F. 88.)

Κυνὼν καὶ ἀλεκτρυώνων, ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὤδενον. Ἐσπέρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν ἀλεκτρυών ἐπὶ δένδρου ἐκάθειπεν ἀναβὰς, ὁ δὲ κυὼν πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου, κοίλωμα ἔχοντος. Τοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ σιᾶσα κάτωθεν πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἠξίου· ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀσπάσασθαι. Τοῦ δὲ εἰπόντος, τὸν θυρωρὸν πρότερον δινπνίσει, ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ὥς ἐκείνου ἀνοίξαντος κατελθεῖν, κακείνης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων αἰφνης πηδήσας αὐτὴν διεσπάραξεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐχθροὺς ἐπελθόντας πρὸς ἰσχυροτέρους πέμπουσι παραλογιζόμενοι.

226. Κύν καὶ Ἀλώπηξ. (S. 131. C. 211. F. 292.)

Κύν θηρευτικὸς, λέοντα ἰδὼν, τοῦτον ἐδίωκεν· ὥς δὲ ἐπιστραφεὶς ἐκείνος ἐβρυχήσατο, φοβηθεὶς εἰς

τούπισω ἔφυγεν. Ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν ἔφη·
„ὦ κακὴ κεφαλὴ, σὺ λέοντα ἐδίωκες, οὐ οὐδὲ τὸν βρυ-
χηθμὸν ὑπέμεινας;“

Ὁ λόγος λεχθείη ἂν ἐπ’ ἀνδρῶν ἀδελφὰ συνόν-
των, οἱ κατὰ πολὺ δυνατωτέρων συκοφαντεῖν ἐπιχει-
ροῦντες, ὅταν ἐκεῖνοι ἀντιστῶσιν, εὐθέως ἀναχαιτί-
ζονται.

227. Κύων καὶ Δεσπότης. (B. 110.)

Μέλλων ὀδεύειν τῆς κυνὸς τις ἐστώσης.
εἶπεν· „τί χάσκεις; πάνθ’ ἔτοιμά σοι ποίει·
μετ’ ἐμοῦ γὰρ ἦξεις.“ ἡ δὲ κέρκον οὐραλὴς
ἄρασά φησι· „πάντ’ ἔχω· σὺ δὲ βραδύνεις.“

Πρὸς ἄνδρα ἀπαρασκεύαστον, τὸν ἐν ἐτοιμασίᾳ
ὄντα περὶ συνοδοιπορίας κατεπείγοντα, ὁ λόγος εὖ-
καιρος.

228. Κύων καὶ Ἴππος [ἢ Κύων ἐν φάτνῃ].
(C. 334. F. 404. ex Luc. adv. Indoctum c. 30.)

Κύων τις, ἐν φάτνῃ κατακειμένη, οὔτε αὐτὴ τῶν
κριθῶν ἥσθιεν, οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπ-
έτρεπεν.

229. Κύων καὶ Λαγὼς. (C. 354. p. 229. B. 87.)

Κύων λαγῶν διώξας ἐκράτησε· καὶ ποτὲ μὲν
ἔδακνε, ποτὲ δὲ σαίνων προσέχαιρε καὶ ἐφίλει. Καὶ ὁ
λαγὼς εἶπεν· „εἰ μὲν φίλος εἶ, τί δάκνεις; εἰ δὲ
ἐχθρὸς, τί σαίνεις οὐράν;“

229^b. Ἄλλως. (S. 135. C. 354. F. 346.)

Κύων θηρευτικὸς λαβὼν ποτε λαγῶν, τοῦτον πῇ
μὲν ἔδακνε, πῇ δ’ αὐτοῦ τὰ χεῖλη περιέλειχεν· ὁ δ’
ἀπανδῆσας ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ’, ὦ οὔτος, παῦσαι

με δάκνων ἢ καταφιλῶν, ἵνα γνῶ, πότερον ἐχθρὸς ἢ φίλος μου καθέστηκας.“

Πρὸς ἄνδρα ἀμφίβολον ὁ λόγος εὐκαιρος.

230. Κύων καὶ Λύκαινα. (C. 381. F. 342.)

Κύων, καταδιώκων λύκαιναν, ἐφρουάττετο τῇ τε τῶν ποδῶν ταχυτῇτι καὶ τῇ ἰδίᾳ ἰσχύϊ, καὶ ἐδόκει φεύγειν τὸν λύκον δι' οἰκείαν δῆθεν ἀσθένειαν. Στραφεὶς οὖν ὁ λύκος ἔφησε πρὸς τὸν κύνα· „οὐ σέ δέδοικα, ἀλλὰ τὴν τοῦ σοῦ δεσπότητος καταδρομὴν.“

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐγκανυᾶσθαι τῇ τῶν ἐτέρων γενναιότητι.

231. Κύων καὶ Λύκος. (C. 35 et p. 296. F. 86. S. 133.)

Κύων πρὸ ἐπαύλεώς τινος ἐκάθειυδε. Λύκου δ' ἐπιδραμόντος καὶ βρωμαμέλλοντος θύσειν αὐτὸν, ἐδεῖτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῦσαι. „Νῦν μὲν γάρ“ φησὶ „λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός· ἂν δὲ μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπότες ποιήσιν γάμους, καὶ γὰρ τῆνικαῦτα πολλὰ φαγὼν πιμελέστερος ἔσομαι, καὶ σοὶ ἡδύτερον βρωμα γενήσομαι.“ Ὁ μὲν οὖν λύκος πεισθεὶς ἀπῆλθε· μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν εὗρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος τὸν κύνα καθεύδοντα, καὶ στὰς κάτωθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. Καὶ ὁ κύων· „ἀλλ', ὦ λύκε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε πρὸ τῆς ἐπαύλεώς με ἰδοὺς καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνῃς.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν περὶ τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίον τοῦτο φυλάττονται.

232. Κύων καὶ Μάγειρος. (C. 34. F. 227.)

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον καὶ τοῦ μαγείρου ἀσχολουμένου καρδίαν ἀρπάσας, ἔφυγεν. Ὁ δὲ μάγει-

ρος ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν· „ὦ οὗτος, ἴσθι ὡς, ὅπουπερ ἂν ᾔης, φυλάξομαι σε· οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἰληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν δέδωκας.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

233. Κύνων κρέας φέρουσα.

(S. 132. C. 209. F. 219 et 339. B. 79.)

Κύνων κρέας ἔχουσα ποταμὸν διέβαινε· θεασαμένη δὲ τὴν ἑαυτῆς σκιὰν κατὰ τοῦ ὕδατος, ὑπέλαβεν ἑτέραν κύνα εἶναι, μεῖζον κρέας ἔχουσιν· διόπερ ἀφείσα τὸ ἴδιον ὥρμησεν ὡς τὸ ἐκείνης ἀφαιρησομένη. Συνέβη δ' αὐτῇ ἀμφοτέρων στέρηθῆναι, τοῦ μὲν μὴ ἐφικομένη, διότι μηδὲ ἦν, τοῦ δ' ὅτι ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ παρεσύρη.

Πρὸς ἄνδρα πλεονέκτην ὁ λόγος εὐκαιρος.

234. Κώνωψ καὶ Λέων. (C. 146. F. 259.)

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπεν· „οὔτε φοβοῦμαι σε, οὔτε δυνατωτέρός μου εἰ· εἰ δὲ μὴ, τίς σοί ἐστιν ἡ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι, καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. Ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰσχυρότερος· εἰ δὲ θέλεις, ἐλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον.“ Καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ ἐνεπήγετο, δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. Ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυνεν ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἡγανάκτησεν. Ὁ κώνωψ δὲ, νικήσας τὸν λέοντα καὶ σαλπίσας καὶ ἐπινίκιον ἄσας, ἀπέπτατο. Ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμπλακεὶς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου, τῆς ἀράχνης, ἀπώλετο.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μεγάλους καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

235. Κώνωψ καὶ Ταῦρος. (S. 136. C. 213. F. 294. B. 84.)

Κώνωψ ἐπιστὰς κέρατι ταύρου, καὶ πολὺν χρόνον ἐπικαθίσας, ἐπειδὴ ἀπαλλάττεσθαι ἐμελλεν, ἐπυνθά-νετο τοῦ ταύρου, εἰ ἤδη βούλεται αὐτὸν ἀπελθεῖν. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν ἔφη· „ἀλλ' οὔτε ὅτε ἦλθες, ἔγνων, οὔτε ἐὰν ἀπέλθης, γνώσομαι.“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα ἀδύ-νατον, ὃς οὔτε παρὼν οὔτε ἀπὼν ἐπιβλαβὴς ἢ ὠφέλι-μός ἐστι.

236. Λαγωὶ καὶ Ἀλώπεκες. (S. 160. C. 107 et p. 319. F. 108.)

Λαγωὶ ποτε πολεμοῦντες ἀετοῖς παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας· αἱ δ' ἔφασαν· „ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἡδويمεν, τίνες ἐστέ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλονεικοῦντες τοῖς κρείτ-τοσι σὺν τῷ διαμαρτεῖν καὶ καταπαίζονται.

237. Λαγωὶ καὶ Βάτραχοι.

(S. 137. F. 89. C. 57 et p. 310. B. 25.)

Λαγωὶ καταγνόντες ἑαυτῶν δειλίαν ἔγνωσαν δεῖν ἑαυτοὺς κατακρημνίσαι. Παραγενομένων δὲ αὐτῶν ἐπὶ τινα κρημνὸν, ᾧ λίμνη ἐπέκειτο, ἐνταῦθα βάτραχοι ἀκούσαντες τῆς ποδοσφίρας ἑαυτοὺς εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης ἐδίδοσαν. Εἰς δὲ τις τῶν λαγῶν θεασάμενος αὐτοὺς ἔφη πρὸς τοὺς ἑτέρους· „ἀλλὰ μηκέτι ἑαυτοὺς κατακρημνίσωμεν· ἰδοὺ γὰρ εὗρηνται καὶ ἡμῶν δειλό-τερα ζῶα.“

Οὕτω καὶ τοῖς ἀνθρώποις αἱ τῶν ἄλλων δυστυχίαι τῶν ἰδίων δυστυχημάτων παραμύθιον γίνονται.

237^b. Ἄλλως. (C. 57 et p. 310. F. 150.)

Οἱ λαγωὶ ποτε συνελθόντες τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλ-λήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὥς ἐπισφαλὴς εἴη καὶ δειλίας

πλέως· καὶ γὰρ [καὶ] ὑπ' ἀνθρώπων καὶ κυνῶν καὶ ἀε-
τῶν καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται· βέλτιον οὖν εἶ-
ναι θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίον τρέμειν. Τοῦτο τοίνυν
κυρώσαντες, ὥρμησαν κατὰ ταῦτόν εἰς τινα λίμνην,
ὥς εἰς αὐτὴν ἐμπεσούμενοι καὶ ἀποπνιγησόμενοι. Τῶν
δὲ καθημένων κύκλῳ τῆς λίμνης βατράχων, ὥς τὸν τοῦ
δρόμου κτύπον ἤσθοντο, εὐθύς εἰς ταύτην εἰσπηδη-
σάντων, τῶν λαγῶν τις, ἀγγινούστερος εἶναι δοκῶν
τῶν ἄλλων, ἔφη· „στῆτε, ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς
αὐτοὺς διαπράξῃσθε· ἦδη, ὥς ὁρᾶτε, καὶ ἡμῶν ἕτερ'
ἐστὶ ζῶα δειλότερα.“

Ὁ μῦθος δὲ δηλοῖ, ὅτι οἱ δυστυχοῦντες ἐξ ἐτέρων,
χείρονα πασχόντων, παραμυθοῦνται.

238. Λαγὼς καὶ Κύων. (B. 69.)

Θάμνου λαγῶν λασιόπου ἀναστήσας
κύων ἐδίωκεν οὐκ ἄπειρος ἀγρεύειν,
δρόμῳ δ' ἐλείφθη. καὶ τις αἰπόλος σκώπτων
„ὁ πηλίκος σου“ φησὶν „εὐρέθη θάσσω.“
ὁ δ' εἶπεν· „ἄλλως ἄλλου ἀρπάσαι σπεύδων
τρέχει τις, ἄλλως δ' αὐτόν ἐκ κακοῦ σῶζων.“

239. Λάρος καὶ Ἰκτίνος. (C. 214 et p. 371. F. 112.)

Λάρος ἰχθὺν καταπιὼν, καὶ τοῦ φάρυγγος αὐτοῦ
διαρρήγνεντος, ἐπὶ τῆς ἡλόνος ἔκειτο νεκρός. Ἰκτίνος δὲ
αὐτόν θεασάμενος ἔφη· „ἄξια σὺ πέπονθας, ὅτι πτη-
νὸς γεννηθεὶς ἐπὶ θαλάσσης τὴν δίαιταν ἐποίοῦ.“

Οὕτως οἱ τὰ οἰκτεῖα ἐπιτηδεύματα λείποντες καὶ τοῖς
μὴ προσήκουσιν ἐπιβάλλοντες εἰκότως δυστυχοῦσι.

240. Λάινα καὶ Ἀλώπηξ. (C. 215. F. 106. S. 158.)

Λάινα, ὠνιδιζομένη ὑπὸ ἀλώπεκος ἐπὶ τῷ δια

παντὸς τοῦ χρόνου ἓνα τίκτειν, „ἓνα,“ ἔφη „ἀλλὰ λέοντα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ καλὸν οὐκ ἐν πλήθει, ἀλλ' ἐν ἀρετῇ.

240^b. Ἄλλως. Λέαινα. (F. 189. C. p. 372.)

Στάσις ἦλθε πᾶσι τοῖς τετραπόδοις, καύχημα κατέχουσα εἰς παίδων πλήθει. Καὶ δὴ ἔφασκον τῇ λεαίνῃ βοῶντες· „εἰπέ καὶ σὺ τὸ, πόσους παῖδας τίκτεις;“ Ἡ δὲ γελῶσα πρὸς αὐτοὺς ταῦτα λέγει· „σκύμνον μὲν ἓνα, ἀλλὰ γενναῖον πάνυ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρείσσων εἰς ῥώμῃ σώματος καὶ ἀνδρείᾳ καὶ φρονήσει, ἢ πολλοὶ δειλοὶ καὶ ἄφρονες.

241. Λέοντες καὶ Λαγωοί.

(C. 347. ex Aristot. Polit. III, c. 13.)

Δημηγορούντων τῶν δασυπόδων καὶ τὸ ἴσον ἀξιούντων πάντας ἔχειν, οἱ λέοντες ἔφασαν· „οἱ λόγοι ὑμῶν, ὡ δασύποδες, ὀνύχων τε καὶ ὀδόντων, οἷων ἡμεῖς ἔχομεν, δέονται.“

242. Λέοντος βασιλεία. (C. 363. B. 102.)

Λέων τις ἐβασίλευεν οὐχὶ θυμῶδης οὐδὲ ὤμους οὐδὲ βίαιος, ἀλλὰ πρᾶος καὶ δίκαιος, ὥσπερ ἄνθρωπος. Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας συναθροισμὸς ἐγένετο πάντων τῶν ζώων, δοῦναι δίκας καὶ λαβεῖν πρὸς ἄλληλα, λύκος μὲν προβάτῳ, πάρδαλις δὲ αἰγάργῳ, ἐλάφῳ δὲ τίγρις, κύων δὲ λαγῳ. Ὁ πτώξ δὲ ἔφη· „ἡνυχόμεν ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην, ἵνα τοῖς βιαίοις φοβερὰ τὰ εὐτελῆ φανῶσιν.“

243. Λέων, Ἀλώπηξ καὶ Ἑλαφος.

(C. 358 et p. 408. F. 356. ex B. 95.)

Λέων νοσήσας ἔκειτο ἐν φάραγγι· τῇ προσφιλεῖ δὲ

ἀλώπεκι, ἣ προσωμίλει, εἶπεν· „εἰ θέλεις ὑγιᾶναί με καὶ ζῆν, τὴν ἔλαφον τὴν μεγίστην, τὴν εἰς τὸν δρυμὸν οἰκοῦσαν, τοῖς γλυκέσι σου λόγοις ἐξαπατήσασα, ἄγε εἰς (τὰς) ἐμὰς χεῖρας· ἐπιθυμῶ γὰρ αὐτῆς ἐγκάτων καὶ καρδίας.“ Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀπελθοῦσα εὗρε τὴν ἔλαφον σκιρτῶσαν ἐν ταῖς ὕλαις· προσπαίσασα δὲ αὐτῇ καὶ χαίρειν εἰποῦσα ἔφη· „Ἀγαθὰ σοι ἦλθον μηνῦσαι· οἶδας, ὥς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν λέων γείτων μοί ἐστι· νοσεῖ δὲ καὶ ἐγγὺς ἐστὶ τοῦ θνήσκειν. Ἐβουλεύετο οὖν, ποῖον τῶν θηρίων μετ’ αὐτὸν βασιλεύσει. Ἐφη δὲ, ὅτι σὺς μὲν ἐστὶν ἀγνώμων, ἄρκτος δὲ νωθρὰ, πάρδαλις δὲ θυμώδης, τίγρις ἀλαξών· ἡ ἔλαφος ἀξιωτάτη ἐστὶν εἰς βασιλείαν, ὅτι ὑψηλὴ ἐστὶ τὸ εἶδος, πολλὰ δὲ ἔτη ζῆ, καὶ τὸ κέρας αὐτῆς ὄφεισι φοβερόν. Καὶ τί σοι τὰ πολλὰ λέγω; ἐκυρώθης βασιλεύειν. Τί μοι ἐσται, πρώτη σοι εἰπούση; Ἄλλ’ εὗξαί μοι σπενδούση, μὴ πάλαι με ζητήση· χρῆζει γὰρ με σύμβουλον ἐν πᾶσιν. Εἰ δὲ ἐμοῦ τῆς γραδὸς ἀκούση, συμβουλεύω καὶ σὲ ἐλθεῖν καὶ προσμένειν τελευτῶντι αὐτῷ.“ Οὕτως εἶπεν ἡ ἀλώπηξ· τῆς δὲ ὁ νοῦς ἐτυφώθη τοῖς λόγοις, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σπήλαιον μὴ γιννώσκουσα τὸ μέλλον. Ὁ λέων δ’ ἐφορμήσας αὐτῇ ἐν σπουδῇ, τὰ ὅσα μόνον τοῖς ὄνυξιν ἐσπάραξεν. Ἡ δὲ ταχέως ἐσπενδεν ἐν ταῖς ὕλαις. Καὶ ἡ μὲν ἀλώπηξ τὰς χεῖρας ἐκρότησεν, ὅτι εἰς μάτην ἐκοπίασεν· ὁ δὲ λέων μέγα βρυχώμενος ἐστέναξε· λιμὸς γὰρ αὐτὸν εἶχε καὶ λύπη· καὶ ἰκέτευε τὴν ἀλώπεκα ἐκ δευτέρου τι ποιῆσαι, καὶ δόλῳ πάλιν ταύτην ἀγαγεῖν. Ἡ δὲ εἶπε· „χαλεπὸν καὶ δύσκολον ἐπιτάττεις ἐμοὶ προῖγμα, ἀλλ’ ὅμως ὑπουργήσω σοι.“ Καὶ δὴ ὥς ἰχθυεύτης κύων ἐπηκολούθει, πλέκουσα πανουργίας· ποιμένας δ’ ἐπηρώτα, εἰ εἶδεν ἔλαφον ἡμαγμένην. Οἱ δ’ ἔδειξαν ἐν τῇ ὕλῃ. Εὗρε δὲ αὐτὴν ἀναψυχομένην, καὶ ἔστη ἀναιδῶς.

Ἡ δ' ἔλαφος χολωθεῖσα καὶ φοβήσασα τὴν χαίτην εἶπεν·
 „ὦ κάθαρμα, ἀλλὰ οὐκέτι χειρώσῃ με· εἰ δὲ καὶ πλη-
 σιάσεις μοι, οὐ ζήσεις ἔτι. Ἄλλους ἀλωπέκισε τοὺς
 ἀπείρους, ἄλλους ποιεὶ βασιλεῖς καὶ ἐρέθιζε.“ Ἡ δὲ εἶ-
 πεν· „οὕτως ἄνθρωπος εἰ καὶ δειλή; οὕτως ἡμᾶς τοὺς
 φίλους ὑποπτεύεις; ὁ μὲν λέων, τοῦ ὥτὸς κρατήσας,
 ἤμελλε συμβουλεύειν καὶ ἐντολὰς σοι δοῦναι περὶ τῆς
 τηλικαύτης βασιλείας, ὥς ἀποθνήσκων· σὺ δὲ οὐδὲ
 κνίσμα χειρὸς ἄρρώστον ὑπέστης. Καὶ νῦν ὑπὲρ σέ
 πλεῖον ἐκεῖνος θυμοῦται, καὶ βασιλέα τὸν λύκον θέλει
 ποιῆσαι· οἴμοι πονηρὸν δεσπότην! Ἄλλ' ἔλθε καὶ μη-
 δὲν πτοηθῆς, καὶ γενοῦ ὡς πρόβατον. Ὀμνυμι γάρ σοι
 εἰς τὰ φύλλα πάντα καὶ πηγὰς, μηδὲν κακὸν παθεῖν
 παρὰ τοῦ λέοντος· ἐγὼ δὲ μόνῃ σοι δουλεύσω.“ Οὕτως
 ἀπατήσασα τὴν δειλαίαν ἐπεισε δεύτερον ἔλθειν. Ἐπεὶ
 δὲ εἰς τὸ σπήλαιον εἰσῆλθεν, ὁ μὲν λέων δεῖπνον εἶχε,
 πάντα τὰ ὅσ' αὖ καὶ μυελοὺς καὶ ἔγκατα καταπίνων· ἡ
 δὲ ἀλώπηξ εἰστήκει ὀρθῶσα· καρδίαν δὲ ἐκπεσοῦσαν ἄρ-
 πάξει λαθραίως, τοῦ κόπου κέρδος ταύτην φαγοῦσα.
 Ὁ δὲ λέων, ἅπαντα ἐρευνήσας, μόνην καρδίαν ἐπεξήτει·
 ἀλώπηξ δὲ μηκόθεν στᾶσα ἔφη· „αὕτη ἀληθῶς καρδίαν
 οὐκ εἶχε· μὴ ἔτι ζήτει· ποίαν γὰρ καρδίαν αὕτη εἶχεν,
 ἥτις δις εἰς οἶκον καὶ χεῖρας λέοντος εἰσῆλθεν;“

Ὅτι ὁ τῆς φιλοδοξίας ἕρως τὸν ἀνθρώπων νοῦν
 ἐπιθολοῖ, καὶ τὰς τῶν κινδύνων συμφορὰς οὐ κατανοεῖ.

244. Λέων, Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος. (B. 106.)

Λέων ποτ' ἀνδρῶν βίον ἄριστον ἐξήλου,
 καὶ δὴ κατ' εὐρὺν φωλεὸν διατρίβων,
 ὅσων ἀρίστην ὀριτρόφων φυὴν ἔγνω,
 φιλοφρονεῖσθαι γνησίως ἐπειράτο.
 πολὺς δ' ὑπὸ σπήλυγγι θαμινὰ παντοίῳ

θηρῶν ὄμιλος ἡμέρως συνηλλίσθη·
 ὁ δ' εἰστία τε κάφίλει νόρῳ ξείνων,
 λίην τιθεὶς ἅπασι δαῖτα θυμῆρη.
 φίλην δὲ κερδῶ καὶ σύνοικον εἰλήφει,
 μεθ' ἧς τὰ πολλὰ μειλίχως συνεξήτει.
 γέρον δέ τις πύθηκος ἦν ὁ δαιτρεύων
 κρεῶν τε συσσίτοισι διανέμων μοίρας·
 ὅς, εἴ τις ἦλθεν οὐχὶ τῆς συνηθείης,
 ταῦτόν παρετίθει δεσπότη τε καὶ κείνῳ,
 ὅπερ εἶλεν ὁ λέων νεοδρόμῳ λαβὼν θήρη·
 κερδῶ δ' ἐώλων ἔφερεν οὐκ ἴσῃν μοῖραν.
 καὶ δὴ ποτ' αὐτὴν προσποιητὰ σιγῶσαν
 δειλύνου τε χεῖρα καὶ βορῆς ἀποσχοῦσαν,
 λέων τίν' εἶχεν αἰτίην διηρώτα·

„κερδοῦ σοφῇ, λάλησον ὥσπερ εἰώθεις·
 παιδρῷ προσώπῳ δαιτός, ὦ φίλη, ψαῦσον.“
 ἣ δ' εἶπεν· „ὦ φέριστε θηρῶν γέννης,
 πολλῇ μερίμνῃ καρδίην διαξαίνω·
 οὐ γὰρ τὰ νῦν παρόντα μῦνον ἀλγύνει,
 τὰ δ' ἔπειτα“ φησὶ „προσκοπομένῃ κλαίω.
 καθ' ἡμέραν γὰρ εἴ τις ἄλλος, εἴτ' ἄλλος
 ξένος πελάζοι, τοῦτο δ' εἰς ἔθος βαίνοι,
 τάχ' οὐδ' ἐώλων γένεσμαι κρεῶν μῦνῃ.“
 Ὁ λέων δὲ τερωθεὶς ἰλέως τε μειδήσας
 εἶπεν· „πιθήκῳ ταῦτα μῆδ' ἐμοὶ μέμφου.“

Ὅτι μᾶλλον ἀλγύνειν καὶ λυπεῖν οἶδεν ἀνθρώπους
 οὐ τὰ παρόντα μόνον, καθ' ὅσον ἤδη ἢ τῶν μελλόντων
 προσδοκία.

245. Λέων καὶ Ἀετός. (F. 358. C. 408. B. 100.)

Λέοντι προσπτάς αἰετῶν τις ἐξήτει
 κοινωνὸς εἶναι· χῶ λέων „τί κωλύει;“

πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „ἀλλ' ἐνέχυρον ἢ δώσεις
τὸ κύπετρόν σου μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν;
πῶς γὰρ φίλῳ σοι μὴ μένουντι πιστεύσω;
Ὁ μῦθος ἐκδιδάσκει, μὴ τάχιστα πᾶσι πιστεύειν,
καὶ μάλιστα τοῖς μήπω φίλοις.

246. Λέων καὶ Ἀλώπηξ.

(S. 140. C. 137 et p. 336. F. 91. B. 103.)

Λέων γηράσας καὶ μὴ δυνάμενος δι' ἀλκῆς ἐαυτῷ
τροφὴν πορίζειν, ἔγνω δεῖν δι' ἐπινοίας τοῦτο πρᾶξαι.
Καὶ δὴ παραγενόμενος εἰς τι σπήλαιον, καὶ ἐνταῦθα
κατακλιθεὶς προσεποιεῖτο τὸν νοσοῦντα· καὶ οὕτω τὰ
παραγενόμενα πρὸς αὐτὸν εἰς ἐπίσκεψιν ζῶα συλλαμ-
βάνων κατήσθιε. Πολλῶν δὲ θηρίων καταναλωθέν-
των, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα αὐτοῦ συνείσα παρεγένετο,
καὶ στᾶσα ἄπωθεν τοῦ σπηλαίου ἐπυνθάνετο αὐτοῦ,
πῶς ἔχοι· τοῦ δὲ εἰπόντος „κακῶς“ καὶ τὴν αἰτίαν ἐρο-
μένου, δι' ἣν οὐκ εἴσεισιν, ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε εἰσηλ-
θὼν ἂν, εἰ μὴ ἐώρων πολλῶν εἰσιόντων ἰχνη, ἐξιόντος
δὲ οὐδενός.“

Οὕτως οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων
προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσι.

247. Λέων καὶ Ἄρκτος. (C. 39 et p. 299. F. 96.)

Λέων καὶ ἄρκτος, ὁμοῦ νεβρῶ περιτυχόντες, περὶ
τούτου ἐμάχοντο. Δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέν-
τες, ὥς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδινιάσαι, ἀπαν-
δήσαντες ἔκειντο. Ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ περιουῖσα, πε-
πτωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα καὶ τὸν νεβρὸν ἐν τῷ μέσῳ
κείμενον, τοῦτον, διὰ μέσου ἀμφοῖν διαδραμοῦσα [καὶ]
ἄρπάσασα, φεύγουσα ᾤχετο. Οἱ δὲ βλέποντες μὲν αὐ-
τὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, „δείλαιοι ἡμεῖς,“ εἶ-
πον „ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιῶντων ἄλλοι κερδαίνουσιν.

247^b. Ἄλλως. (C. 39.)

Λέων καὶ ἄρκτος βρῶμά τι εὐρόντες ἐν ἔλει, περὶ τούτου ἐμάχοντο. Δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων κατακοπέντες ἐσκοτίσθησαν ἐκ τῆς πολλῆς μάχης, καὶ ἐκειντο ἡμιθανεῖς. Ἀλώπηξ δὲ περιουῖσα καὶ θεασαμένη πεπτωκότας, ἰδοῦσα καὶ τὸ βρῶμα κείμενον ἐν μέσῳ, ἄρασα τοῦτο δρομαῖος ᾤχετο. Οἱ δὲ ἰδόντες αὐτὴν καὶ μὴ δυνάμενοι ἀναστῆναι, εἶπον· „ἄθλιοι ὄντως ἡμεῖς, ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμαχόμεθα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ κοπιῶντες καὶ μοχθοῦντες ἐτέροις κέρδος προσκτῶνται.

248. Λέων καὶ Βάτραχος. (C. 37.)

Λέων, ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπεστράφη πρὸς τὴν φωνήν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι. Προσμείνας δὲ μικρὸν, ὥς εἶδεν αὐτὸν προελθόντα τῆς λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ πρὸ τῆς ὕψεως δι' ἀκοῆς μόνης ταράττεσθαι.

248^b. Ἄλλως. (S. 139. F. 90. C. p. 298.)

Λέων ἀκούσας βατράχου κεκραγόντος, ἐπεστράφη πρὸς τὴν φωνήν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι· προσμείνας δὲ μικρὸν χρόνον, ὥς ἐθεάσατο αὐτὸν ἀπὸ τῆς λίμνης ἐξελθόντα, προσελθὼν κατεπάτησεν, εἰπὼν· „μηδένα ἀκοὴν ταραττέτω πρὸ τῆς θεάς.“

Ὁ λόγος εὐκαιρος πρὸς ἄνδρα γλωσσώδη, οὐδὲν πλεόν τοῦ λαλεῖν δυνάμενον.

249. Λέων καὶ Γεωργός. (S. 138. C. 221 et p. 375. F. 110. B. 98.)

Λέων ἐρασθεὶς θυγατρὸς τινος γεωργοῦ ταύτην

ἐμνηστεύσατο· ὁ δὲ μὴ ἐκδοῦναι θηρίῳ τὴν θυγατέρα ὑπομένων, μηδὲ ἀρνεῖσθαι διὰ τὸν φόβον δυνάμενος, τοιοῦτόν τι ἐπενόησεν. Ἐπειδὴ συνεχῶς ὁ λέων αὐτῷ ἐπέκειτο, ἔλεγεν, ὥς νυμφίον αὐτὸν τῆς θυγατρὸς δοκιμάζει· μὴ ἄλλως δὲ αὐτῷ δύνασθαι ἐκδοῦναι, ἐὰν μὴ τοὺς ὀδόντας ἐξέλῃται καὶ τοὺς ὄνυχας ἐκτέμῃ· τούτους γὰρ δεδοικέναι τὴν κόρην ἔφη. Τοῦ δὲ ῥαδίως διὰ τὸν ἔρωτα ἐκάτερον ὑπομείναντος, ὁ γεωργὸς καταφρονήσας αὐτοῦ, ὥς παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, ῥοπάλοις παίων αὐτὸν ἐξήλασεν.

Οὕτως οἱ ῥαδίως τοῖς ἐχθροῖς πιστεύοντες, ὅταν τῶν ἰδίων πλεονεκτημάτων ἑαυτοὺς ἀπογυμνώσωσιν, εὐάλωτοι τούτοις γίνονται, πρότερον φοβεροὶ καθεστηκότες.

249^b. Ἄλλως. (C. p. 145. ex Diod. XVIII, c. 25.)

Ἐρασθέντα φασὶ λέοντα παρθένου διαλεχθῆναι τῷ πατρὶ τῆς κόρης ὑπὲρ τοῦ γάμου· τὸν δὲ πατέρα λέγειν, ὥς ἔτοιμος μὲν ἔστιν αὐτῷ δοῦναι, δεδοικέναι δὲ τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας, μὴ ποτε γήμας καὶ παροξυνθεὶς διὰ τινα αἰτίαν προσενέγκηται τῇ παρθένῳ θηριωδῶς. Τοῦ δὲ λέοντος ἐξελόντος τοὺς τε ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας, τὸν πατέρα θεωρήσαντα πάντα δι' ὧν ἦν φοβερὸς ἀποβεβληκότα, τύποντα τῷ ξύλῳ ῥαδίως ἀποκτεῖναι.

250. Λέων καὶ Γεωργός. (S. 142. F. 93. C. 220 et p. 375.)

Λέων εἰς ἐπαυλιν γεωργοῦ εἰσῆλθεν· ὁ δὲ συλλαβεῖν βουλόμενος τὴν αὐλείαν θύραν ἔκλεισε. Καὶ ὅς ἐξελθεῖν μὴ δυνάμενος πρῶτον μὲν τὰ ποιμνία διέφθειρεν, ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς βόας ἐτράπη. Καὶ ὁ γεωργὸς φοβηθεὶς περὶ αὐτοῦ τὴν θύραν ἤνοιξεν. Ἀπαλλαγέντος δὲ τοῦ λέοντος, ἡ γυνὴ θεασαμένη αὐτὸν στέ-

νοντα εἶπεν· „ἀλλὰ γε σὺ δίκαια πέπονθας· τί γὰρ τοῦτον συγκλείσαι ἡβούλου, ὃν καὶ ἀπὸ μακρόθεν σε ἔδει τρέμειν;“

Οὕτως οἱ πονηροὶ τοὺς ἰσχυροτέρους διερεθίζοντες εἰκότως τὰς ἐξ αὐτῶν πλημμελείας ὑπομένουσι.

251. Λέων καὶ Δελφίς. (S. 143. C. 222. F. 297.)

Λέων ἐν τινι αἰγιαλῷ πλαζόμενος, ὡς ἐθεάσατο δελφίνα παρακύψαντα, ἐπὶ συμμαχίαν παρεκάλεσε, λέγων, ὅτι ἀρμόζει μάλιστα φίλους ἑαυτοὺς καὶ βοηθοὺς γενέσθαι· „σὺ μὲν γὰρ τῶν θαλαττίων ζώων, αὐτὸς δὲ τῶν χερσαίων εἰμὶ βασιλεύς.“ Τοῦ δὲ ἀσμένως ἐπινεύσαντος, ὁ λέων μετ’ οὐ πολὺν χρόνον τινὰ μάχην ἔχων πρὸς ταῦρον ἄγριον προσεκάλει τὸν δελφίνα εἰς βοήθειαν· ὡς δὲ ἐκεῖνος βουλόμενος ἐκβῆναι τῆς θαλάσσης οὐκ ἠδύνατο, ἥτι᾽ αὐτὸν ὁ λέων ὡς προδότην. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν εἶπεν· „ἀλλὰ μὴ ἐμὲ μέμφου, τὴν φύσιν δὲ, ἣτις με θαλάσσιον ποιήσασα γῆς οὐκ ἔῃ ἐκβῆναι.“

Ἀτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ φίλιαν σπενδομένους τοιούτους ἐπιλέγεσθαι συμμάχους, οἳ ἐν τοῖς κινδύνοις πανταχοῦ παρεῖναι δύνανται.

252. Λέων θυμωθεὶς καὶ Δορκάς. (C. 348. B. 90.)

Λέοντα δορκὰς ὡς ἶδεν μεμηνότα,
 „ὦ μοῖρα θηρῶν“ εἶπεν „ἀθλιωτάτη·
 εἰ σωφρονεῖν γὰρ δυσκάθεκτος εἰ λέων,
 πῶς νῦν μανεῖς οὐ μεστὰ δράσεις δακρύων;“
 Ὅτι ἐξουσίαν ἔχοντα οὐ δεῖ θυμοῦσθαι.

253. Λέων καὶ Κάπρος. (C. 223. F. 298.)

Θέρους ἐν ὥρᾳ, ὅτε τὸ καῦμα δίψει λυπεῖ, εἰς μικρὰν πηγὴν λέων καὶ κάπρος ἦλθον πιεῖν. Ἥριζον δὲ,

τίς πρῶτος αὐτῶν πλή· ἐκ τούτου δὲ πρὸς φόνον ἀλλήλων διηγέροντο. Ἀφνω δὲ ἐπιστραφέντες πρὸς τὸ ἀναπνεῦσαι, εἶδον γῦπας ἐκδεχομένους, ὃς αὐτῶν πέση, τοῦτον καταφαγεῖν. Διὰ τοῦτο λύσαντες τὴν ἐχθραν εἶπον· „κρεῖσσόν ἐστι ἡμᾶς φίλους γενέσθαι, ἢ βρῶμα γυψὶ καὶ κόραξιν.“

Ὅτι τὰς πονηρὰς ἐριδας καὶ τὰς φιλονεικίας καλόν ἐστι διαλύειν, ἐπειδὴ πᾶσιν ἐπικίνδυνον τέλος ἄγουσιν.

254. Λέων καὶ Λαγῶς. (S. 146. C. 224. F. 97.)

Λέων ἐπιτυχὼν λαγῶν κοιμωμένῳ τοῦτον ἐμελλε καταφαγεῖν· μεταξὺ δὲ θεασάμενος ἔλαφον παριούσαν, ἀφείλ τὸν λαγῶν ἐκείνην ἐδίωκεν. Ὁ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν ψόφων ἐξαναστὰς ἔφυγεν· ὁ δὲ λέων, ἐπὶ πολὺ διώξας τὴν ἔλαφον, ἐπειδὴ καταλαβεῖν οὐκ ἠδυνήθη, ἐπανήλθεν ἐπὶ τὸν λαγῶν· εὐρὼν δὲ καὶ αὐτὸν πεφευγότα ἔφη· „ἀλλ’ ἐγώ γε δίκαια πέπονθα, ὅτι ἀφείλ τὴν ἐν χερσὶ βορὰν, ἐλπίδα μείζονα προῦκρυνα.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ μετρίοις κέρδεσιν ἐπαρκούμενοι λανθάνουσι καὶ τὰ ἐν χερσὶ προέμενοι.

255. Λέων, Λύκος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 72. F. 233.)

Λέων γηράσας ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄνθρω· παρῆσαν δ’ ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα πλήν ἀλώπεκος τᾶλλα τῶν ζώων. Ὁ τοίνυν λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ λέοντι τῆς ἀλώπεκος, ὅτι δὴ παρ’ οὐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μὴδ’ εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. Ἐν τοσοῦτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τοῦ λύκου ῥημάτων. Ὁ μὲν οὖν λέων κατ’ αὐτῆς ἔβρυχάτο· ἡ δ’ ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα „καὶ τίς σε“ ἔφη „τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ, πανταχόσε περινοστήσασα καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σοῦ παρ’

ιατροῦ ζητήσασα καὶ μαθοῦσα; “ Τοῦ δὲ λέοντος εὐθύς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν· „εἰ λύκον ζῶντα ἐκδείρας τὴν αὐτοῦ δορὰν θερμὴν ἀμφιέσῃ.“ Καὶ τοῦ λύκου ἀντίκα νεκροῦ κειμένου, ἡ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν οὕτως· „οὐ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν παρακινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ’ ἑτέρου μηχανώμενος καθ’ ἑαυτοῦ τὴν πάγην περιτρέπει.

256. *Λέων καὶ Μῦς.* (S. 148. C. 217 et p. 373. F. 98. B. 107.)

Λέοντος κοιμωμένου μῦς τῷ στόματι ἐπέδραμεν· ὁ δὲ ἔξαναστὰς καὶ συλλαβὼν αὐτὸν ἐμελλε καταθροῖναι. Ὁ δ’ ἐδεήθη αὐτοῦ μὴ φαγεῖν αὐτὸν, λέγων, ὅτι σωθεὶς πολλὰς χάριτας αὐτῷ ἀποδώσει· γελάσας δὲ αὐτὸν ἀπέλυσε. Συνέβη οὖν αὐτὸν μετ’ οὐ πολὺ τῇ τοῦ μνὸς χάριτι περισωθῆναι. Ἐπειδὴ γὰρ συλληφθεὶς ὑπὸ τινων κυνηγῶν κάλῳ ἐδέθη ἐπὶ τινι δένδρῳ, τῆνικαῦτα ὁ μῦς ἀκούσας αὐτοῦ στένοντος ἐλθὼν τὸν κάλων περιέτρωγε, καὶ λύσας ἔφη· „σὺ μὲν οὖν τότε μου κατεγέλασας, ὥς μὴ προσδοκῶν παρ’ ἐμοῦ ἀμοιβὴν κομίσασθαι· νῦν δ’ ἴσθι, ὅτι ἐστὶ καὶ παρὰ μυσὶ χάρις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν καιρῷ μεταβολῆς καὶ οἱ σφόδρα δυνατοὶ τῶν ἀσθενεστέρων ἐνδεεῖς γίνονται.

257. *Λέων, Μῦς καὶ Ἀλώπηξ* [ἢ *Λέων μὴ φοβηθεὶς*].
(F. 95. C. p. 374. S. 144. B. 82.)

Λέοντος κοιμωμένου, μῦς τῷ στόματι περιέδραμεν. Ὁ δὲ ἔξαναστὰς πανταχοῦ † περιειλίττετο, ζητῶν τὸν προσεληλυθότα. Ἀλώπηξ δὲ αὐτὸν θεασαμένη ὠνείδιζεν, εἰ λέων ὦν ἐφοβήθη μῦν. Ὁ δὲ φησιν· „ἀλλὰ κατὰ τῆς γνώμης αὐτοῦ τὴν ὀργὴν ἔχω.“

Ὁ λόγος διδάσκει, τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων μηδὲ τῶν μετρίων πραγμάτων καταφρονεῖν.

257^b. "Αλλως. (C. 218.)

Λέων ποτὲ καύματος ὄρα ἐν τινι σπηλαίῳ ἀνεπαύετο. Μυὸς δὲ διὰ τῆς χαίτης αὐτοῦ διαδραμόντος, ταραχθεὶς καὶ ἐξανασταὺς φοβερὸν ἀπέβλεπεν. Ἀλώπεκος δὲ καταγελώσης εἶπεν· „οὐ τὸν μὺν ἐφοβήθην, ἀλλὰ τὴν κακὴν ὁδὸν καὶ συνήθειαν ἀνατρέπω.“

Ὅτι τῇ κακῇ συνηθείᾳ οὐ δεῖ παρέχειν ἄδειαν· νομὴν γὰρ λαβοῦσα λύπην ἐσχάτην ποιεῖ.

258. Λέων καὶ Ὄναγρος. (C. 225. F. 299. B. 67.)

Θῆρας ἐθήρευνον λέων καὶ ὄναγρος, ὁ μὲν λέων διὰ τῆς δυνάμεως, ὁ δὲ ὄναγρος διὰ τῆς ἐν ποσὶ ταχύτητος. Ἐπεὶ δὲ ζῶά τινα ἐθήρευσαν, ὁ λέων μερίζει καὶ τίθησι τὰς μοῖρας. „Τὴν μὲν μίαν“ εἶπεν „λήψομαι ὡς πρῶτος, βασιλεὺς γάρ εἰμι· τὴν δὲ δευτέραν, ὡς ἐξ ἴσου κοινωνῶν· ἡ δὲ τρίτη μοῖρα, αὕτη κακὸν μέγα σοι ποιήσει, ἢν μὴ ἐθέλῃς φυγεῖν.

Ὅτι καλὸν ἑαυτὸν μετρεῖν ἐν πᾶσι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ἰσχύν, καὶ δυνατωτέροις ἑαυτὸν μὴ συνάπτειν μηδὲ κοινωνεῖν.

259. Λέων καὶ Ὄνος. (S. 149. C. 226 et p. 376. F. 99.)

Λέων καὶ ὄνος κοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους σπείσασμενοι ἐξῆλθον ἐπὶ θήραν. Γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τι σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν ἄγριαι αἰγες, ὁ μὲν λέων πρὸ τοῦ στομίου σταὺς ἐξιούσας παρετηρεῖτο, ὁ δὲ εἰσελθὼν ἤλαυνεν αὐτάς, καὶ ὠγκᾶτο ἐκφοβεῖν βουλόμενος. Τοῦ δὲ λέοντος τὰς πλείστας συλλαβόντος, ἐξελθὼν ἐκείνος ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, εἰ γενναίως ἠγωνίσαστο καὶ τὰς αἰγας ἐδίωξεν; Ὁ δὲ εἶπεν· „ἀλλ’ εὖ ἴσθι, ὅτι κἀγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ἦδειν ὄνον ὄντα σε.“

Οὕτως οἱ παρὰ τοῖς εἰδόσιν ἀλαξονευόμενοι εἰκότως γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

260. Λέων, ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.
(C. 38 et p. 298. S. 147. F. 109.)

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν ποιησάμενοι ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. Πολλῆς οὖν θήρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς. Ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἰσων, ἐκλέξασθαι τούτους προὔτρέπετο. Καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς τὸν ὄνον κατέφαγεν. Ἔττα τῇ ἀλώπεκι μερίζειν ἐκέλευσεν. Ἡ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἐαυτῇ βραχύ τι κατέλιπε. Καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτήν· „τίς σε, ὦ βελτίστη, διαιρεῖν οὕτως ἐδίδαξεν;“ Ἡ δ' εἶπεν· „ἡ τοῦ ὄνου συμφορά.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν πέλας δυστυχήματα.

261. Λέων, Προμηθεὺς καὶ Ἐλέφας. (F. 357. C. 407.)

Λέων κατεμέμφετο Προμηθεά πολλάκις, ὅτι μέγαν αὐτὸν ἐπλάσε καὶ καλὸν, καὶ τὴν μὲν γένυν ὥπλισε τοῖς ὁδοῦσι, τοὺς δὲ πόδας ἐκράτυνε τοῖς ὄνουξιν, ἐπόλησέ τε τῶν ἄλλων θηρίων δυνατώτερον· „ὁ δὲ τοιοῦτος“ ἔφασκε „τὸν ἀλεκτρούνα φοβοῦμαι.“ Καὶ ὁ Προμηθεὺς ἔφη· „τί με μάτην αἰτιά; τὰ γὰρ ἐμὰ πάντα ἔχεις, ὅσα πλάττειν ἐδυνάμην· ἡ δὲ σου ψυχὴ πρὸς τοῦτο μόνον μαλακίζεται.“ Ἐκλαιεν οὖν ἑαυτὸν ὁ λέων, καὶ τῆς δειλίας κατεμέμφετο, καὶ τέλος ἀποθανεῖν ἤθελεν. Οὕτω δὲ γνώμης ἔχων ἐλέφαντι περιτυγχάνει, καὶ προσ-αγορεύσας εἰστήκει διαλεγόμενος. Καὶ ὁρῶν διαπαντός τὰ ὦτα κινοῦντα, „τί πάσχεις“ ἔφη „καὶ τί δήποτε οὐδὲ μικρὸν ἀτρεμεῖ σου τὸ οὖς;“ Καὶ ὁ ἐλέφας, κατὰ τύχην περιπτάντος αὐτῷ κώνωπος, „ὄρᾳς“ ἔφη „τοῦτο τὸ βραχὺ, τὸ βομβοῦν; ἦν εἰσδύνη μου τῇ τῆς ἀκοῆς ὁδῷ, τέθνηκα.“ Καὶ ὁ λέων· „τί οὖν ἐτι ἀποθνήσκεις“

ἔφη „με δεῖ, τοσοῦτον ὄντα καὶ ἐλέφαντος εὐτυχέστερον, ὅσον κρείττων κώνωπος ὁ ἀλεκτρυών;“

Ὁρᾷς, ὅσον ἰσχύος ὁ κώνωψ ἔχει, ὥς καὶ ἐλέφαντα φοβεῖν.

262. Λέων καὶ Ταῦρος.

(S. 141. C. 227 et p. 377. F. 92. B. 97.)

Λέων ταύρῳ παμμεγέθει ἐπιβουλεύων ἡβουλήθη αὐτοῦ περιγενέσθαι· διόπερ πρόβατον τεθυκέναι φήσας πρὸς ἐστίασιν αὐτὸν ἐκάλεσε, βουλόμενος κατακλιθέντα αὐτὸν καταγωνίσασθαι. Ὁ δὲ ἔλθων καὶ θεασάμενος λέβητας πολλοὺς καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, τὸ δὲ πρόβατον οὐδαμοῦ, μηδὲν εἰπὼν ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ λέοντος αἰτιωμένου αὐτὸν καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν οὐδὲν δεινὸν παθὼν ἀλόγως ἄπεισιν, ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε οὐ μάτην ποιῶ· ὁρῶ γὰρ κατασκευὴν οὐχ ὥς εἰς πρόβατον, ἀλλ' εἰς ταῦρον ἡτοιμασμένην.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων αἱ τῶν πονηρῶν τέχναι οὐ λανθάνουσι.

263. Λέων καὶ Ταῦρος. (C. 339. F. 410.)

Λέων ποτὲ ταῦρον ὁρᾷ, καὶ τροφῆς μὲν ἐρᾷ, τὰς δὲ τῶν κεράτων δειδίττεται προσβολὰς, καὶ τὸ φάρμακον εὐρὼν οὐ θεραπεύει τὸ πάθος· νικᾷ μὲν αὐτὸν ὁ λιμὸς, καὶ τῷ ταύρῳ κελεύει συμπλέκεσθαι, ἀλλ' ἐκφοβεῖ τῶν κεράτων τὸ μέγεθος. Τέλος πελθεταί τῷ λιμῷ, καὶ φιλίαν πλασάμενος εἰς ἀπάτην τὸν ταῦρον ὑπέρχεται· ὅπου γὰρ τὸ κακὸν πρόχειρον, καὶ τὸ ἀνδρεῖον πεφόβηται· καὶ ἴδῃ τὸ βίᾳ κρατεῖν οὐκ ἀκίνδυνον, τὸ λάθρα σοφίζεται. „Ἐγὼ γοῦν“ φησὶν „ἐπαινώ σου τὸ καρτερὸν, ὑπεράγαμαι τὸ κάλλος, ὅποιος μὲν εἶ τὴν κεφαλὴν, ὅποιος δὲ τὴν μορφήν, ὅσος δὲ τοὺς πόδας, ὅσος δὲ τὰς ὀπλάς· ἀλλ' ὅσον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς

φέρεις τὸ ἄχθος! Περίελε γοῦν οὕτω ματαίαν ἐπιπλο-
κὴν, καὶ σοι καὶ κόσμος ἔσται τῆς κεφαλῆς, καὶ βάρους
ἀπαλλαγὴ, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταβολή. Τί δὲ καὶ
δεῖ σοι κεράτων, εἰρήνης οὔσης πρὸς λέοντας;“ Πεί-
θεται τούτοις ὁ ταῦρος, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὀπλων ἰσχὺν
ἀποβαλὼν, τῷ λέοντι λοιπὸν εὐχέλρωτος ἦν καὶ δεῖ-
πνον ἀκίνδυνον.

Οὕτω τὸ πείθεσθαι τοῖς ἐχθροῖς μετὰ τῆς ἀπάτης
φέρει καὶ κίνδυνον.

264. *Ληστής καὶ Συκάμινος.* (S. 150. F. 100. C. 400.)

Ληστής ἐν ὁδῷ τινα ἀποκτείνας, ἐπειδὴ παρὰ τῶν
ἐπιτυχόντων ἐδιώκετο, καταλιπὼν αὐτὸν ἔφυγε. Τῶν
δὲ ἄντικρυς ὁδεύοντων πυνθανομένων αὐτοῦ, τίνι με-
μολυσμένος ἔχοι τὰς χεῖρας, ἔλεγεν ἀπὸ συκαμίνου κα-
ταβεβηκέναι· καὶ ὥς ταῦτα ἔλεγεν, οἱ διώκοντες αὐτὸν
ἐπελθόντες καὶ συλλαβόμενοι εἰς τινα συκάμινον αὐτὸν
ἑσταύρωσαν. Ἡ δὲ συκάμινος ἔφη· „ἀλλ’ ἐγωγε οὐκ
ἄχθομαι πρὸς τὸν σὸν θάνατον ὑπηρετοῦσα· καὶ γὰρ
ὃν αὐτὸς φόνον κατειργάσω, τοῦτον εἰς ἐμέ † ἐξαιμά-
τωσας.“

Οὕτως πολλάκις καὶ οἱ φύσει χρηστοί, ὅταν ὑπὸ
τινῶν ὥς φαῦλοι διαβάλλωνται, κατ’ αὐτῶν πονηρεύ-
σθαι οὐκ ὀκνοῦσι.

265. *Λιθουργὸς καὶ Ἑρμῆς.* (B. 30.)

Γλύψας ἐπώλει λόγδιον τις Ἑρμεῖν·
τὸν δ’ ἠγόραζον ἄνδρες, ὃς μὲν εἰς στήλην
(υἱὸς γὰρ αὐτῷ προσφάτως ἐτεθνήκει),
ὁ δὲ χειροτέχνημ’ ὥς θεὸν καθιδρύσων.
ἦν δ’ ὁψέ, χῶ λιθουργὸς οὐκ ἐπεπράκει,
συνθήμενος αὐτοῖς εἰς τὸν ὄρθρον αὖ δεῖξαι

ἐλθοῦσιν. ὁ δὲ λιθουργὸς εἶπεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὀνειρεῖταις
εἶδεν λέγοντα· „τάμὰ νῦν ταλαντεύῃ·
ἢ γάρ με νεκρὸν ἢ θεὸν σὺ ποιήσεις.“

266. Λύκοι καὶ Κύνες. (C. 233. F. 302.)

Οἱ λύκοι τοῖς κυσὶν εἶπον· „Διὰ τί ὅμοιοι ὄντες
ἡμῖν ἐν πᾶσιν, οὐχ ὁμοφρονεῖτε ἡμῖν ὡς ἀδελφοί; οὐ-
δὲν γὰρ ὑμῶν διαλλάττομεν, πλὴν τῇ γνώμῃ. Καὶ
ἡμεῖς μὲν ἐλευθερίᾳ συζῶμεν· ὑμεῖς δὲ τοῖς ἀνθρώποις
ὑποκύπτοντες καὶ δουλεύοντες, πληγὰς παρ' αὐτῶν
ὑπομένετε, καὶ κλοιά περιτίθεσθε, καὶ φυλάττετε καὶ
τὰ πρόβατα· ὅτε δὲ ἐσθίουσι, μόνα τὰ ὀσῆα ὑμῖν ἐπιβό-
λῃσι. Ἄλλ' ἐὰν πείσῃσθε, πάντα τὰ ποίμνια ἐκδοτε
ἡμῖν, πάντα κοινὰ εἰς κόρον ἐσθιόντες.“ Ἐπήκουσαν
οὖν πρὸς ταῦτα οἱ κύνες· οἱ δὲ ἐνδον τοῦ σπηλαίου εἰς-
ελθόντες, πρότερον τοὺς κύνας διέφθειραν.

Ὅτι οἱ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας προδιδόντες τοιούτους
μισθοὺς λαμβάνουσι.

267. Λύκοι καὶ Κύνες. (C. 359. B. 85.)

Λύκοις καὶ κυσὶν ἦν ποτε ἔχθρα· κύων δὲ Ἑλλήν
ἠρέθη στρατηγὸς κυσίν. Οὗτος πρὸς τὴν μάχην ἐβρά-
δυνεν· οἱ δὲ λύκοι ἠπείλουν σφοδρῶς. Ὁ δὲ εἶπεν·
„Οἶδατε, τίνος χάριν βραδύνω; πρέπον ἐστὶν αἰεὶ προ-
βουλεύεσθαι. Ὑμῶν γὰρ τὸ γένος καὶ ἡ χροιά πάντων
ἐν ἐστίν· οἱ ἡμέτεροι δ' ἐκ πολλῶν τρόπων εἰσὶ καὶ τοῖς
τόποις κανυχῶνται. Ἄλλὰ καὶ ἡ χροιά ἀπάντων οὐκ
ἐστὶ μία καὶ ἴση· ἀλλ' οἱ μὲν μέλανες, οἱ δὲ πυρροί, οἱ
δὲ λευκοί, οἱ δὲ τεφρώδεις. Καὶ πῶς ἂν δυνηθεῖν εἰς
πόλεμον ἄρχειν τῶν ἀσυμφώνων καὶ μὴ ὅμοια πάντα
ἐχόντων;“

268. *Λύκοι καὶ Πρόβατα.* (S. 151. C. 237. F. 211.)

Λύκοι ἐπιβουλεύοντες ποίμνη προβάτων, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύναντο αὐτῶν περιγενέσθαι διὰ τοὺς φυλάσσοντας αὐτὰ κύνας, ἔγνωσαν δεῖν διὰ δόλου τοῦτο πράξαι. Καὶ πέμψαντες πρέσβεις ἐξήτουν παρ' αὐτῶν τοὺς κύνας, λέγοντες, ἐκείνους τῆς ἑχθρας ὄντας αἰτίους ἐργερίζεσθαι δεῖν αὐτοῖς, καὶ εἰρήνην μεταξὺ αὐτῶν γενήσεσθαι. Τὰ δὲ πρόβατα μὴ προβλέποντα τὸ μέλλον ἐξέδωκαν τοὺς κύνας· καὶ οἱ λύκοι περιγενόμενοι ἐκείνων ῥαδίως τὴν ποίμνην ἀφύλακτον οὖσαν διέφθειραν.

Οὕτω καὶ τῶν πόλεων αἱ τοὺς δημηγόρους ῥαδίως προδιδούσαι λανθάνουσι καὶ αὐταὶ ταχέως πολεμίοις χειρούμεναι.

268^b. *Ἄλλως.* (C. p. 156.)

Καθ' ὃν χρόνον ὁμόφωνα ἦν τὰ ξῶα, πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς προβάτοις συνῆψαν. Τῶν δὲ κυνῶν συμμαχούντων τοῖς θρέμμασι καὶ τοὺς λύκους ἀποσοβούντων, οἱ λύκοι πρεσβευτὴν ἀποστείλαντες ἔφασαν τοῖς πρόβασι, εἰ βούλονται βιοῦν ἐν εἰρήνῃ καὶ μηδένα πόλεμον ὑποπεύειν, τοὺς κύνας αὐτοῖς ἐκδοῦναι. Τῶν δὲ προβάτων ὑπ' ἀνοίας πεισθέντων καὶ τοὺς κύνας ἐκδεδωκότων, οἱ λύκοι τοὺς τε κύνας διεσπάραξαν καὶ τὰ πρόβατα ῥᾶστα διέφθειραν.

269. *Λύκοι, Πρόβατα καὶ Κριός.* (C. 238. F. 304. B. 93.)

Λύκοι πρέσβεις ἔστειλαν τοῖς προβάτοις, εἰρήνην ποιῆσαι μετ' αὐτῶν διηνεκῇ, εἰ τοὺς κύνας λάβωσι καὶ διαφθείρωσι. Τὰ μωρὰ δὲ πρόβατα συνέθεντο τοῦτο ποιῆσαι· ἀλλὰ τις γέρων κριὸς εἶπεν· „πῶς ὑμῖν πιστεύσω καὶ συνοικήσω, ὅπου, καὶ τῶν κυνῶν φυλατόντων με, ἀκινδύνως νέμεσθαι οὐ δυνατόν ἐστι;“

“Οτι οὐ δεῖ τινα ἀσφαλείας τῆς ἑαυτοῦ γυμνωθῆναι, τοῖς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς δι’ ὄρκων πεισθέντα.

270. Λύκος καὶ Αἴξ. (S. 154. C. 230 et p. 379. F. 103.)

Λύκος θεασάμενος αἶγα ἐπὶ τινος κρημνοῦ νεμομένην, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο αὐτῆς ἐφικέσθαι, παρήνει αὐτῇ κατωτέρω καταβῆναι, μὴ καὶ πέσῃ λαθοῦσα, λέγων, ὥς καὶ λειμῶνές (εἰσι) παρ’ αὐτῷ, καὶ ἡ πόα φαιδροτέρα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἀλλ’ οὐκ ἐμὲ ἐπὶ νομὴν καλεῖς, αὐτὸς δὲ τροφῆς ἀπορεῖς.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροί, ὅταν παρὰ τοῖς εἰδόσι πονηρεύωνται, ἀνόνητοι τῶν τεχνασμάτων γίνονται.

271. Λύκος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 232. F. 301. B. 53.)

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐνέπεσεν· ἐδυσώπει δὲ ὥς γραῦν αὐτὴν οὖσαν μὴ ἀποκτεῖναι. Ὁ δὲ λύκος ἔφη· „ἐὰν τρεῖς λόγους ἀληθεῖς εἴπῃς μοι, ἀπολυθήσῃ.“ Ἡ δὲ εἶπεν· „εἶθε μὴ σοι συνήντησα,“ καὶ „μηδαμῶς τῇ ὥρα ταύτῃ ζήσῃς,“ καὶ „μήπως πάλιν συναντήσῃς μοι.“

“Οτι ἐν περιστάσει τις ἐμπεσὼν, καὶ τὰς κεκρυμμένας τῆς ψυχῆς βουλὰς ἐξάγει.

271^b. Ἄλλως. Λύκος καὶ Παιδίον. (S. 156.)

Λύκος τροφῆς κεκορεσμένος, ἐπειδὴ ἐθεάσατο παιδίον ἐπὶ γῆς βεβλημένον, αἰσθόμενος ὅτι διὰ τὸν ἑαυτοῦ φόβον ἐπεπτώκει, προσελθὼν παρεθάρβυνεν αὐτό, λέγων ὥς, ἂν τρεῖς λόγους ἀληθεῖς αὐτῷ εἴπῃ, ἀπολύει αὐτό. Καὶ ἀρξάμενος ἔλεγε πρῶτον, μὴ βούλεσθαι αὐτῷ περιτυχεῖν, δεύτερον, παραπλησίως ἡμαρτηκέναι τυφλῷ· τρίτον, „κακοὶ κακῶς ἀπόλονται πάντες οἱ λύκοι, ὅτι μηδὲν παθόντες ὑφ’ ἡμῶν κακῶς πολεμεῖτε

ἡμᾶς.“ Καὶ ὁ λύκος ἀποδεξάμενος τὸ ἄψευδές αὐτοῦ ἀπέλυσεν αὐτό.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ ἀλήθεια καὶ παρὰ πολέμοις ἰσχύει.

272. Λύκος καὶ Ἀλώπηξ. (F. 360. C. 410. B. 101.)

Λύκος τις ἄνδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη,
λέοντα δ' αὐτὸν ἐπεκάλουν· ὁ δ' ἀγνώμων
τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε, τῶν δὲ συμφύλων
ἀποστατήσας τοῖς λέουσιν ὠμίλει.

κερδῶ δ' ἐπισκώπτουσα „μὴ φρενωθείην“
ἔφη „τοσοῦτον, ὥς σὺ νῦν ἐτυφώθης·
σὺ γὰρ ὥς ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνῃ,
ἐν δ' αὖ λεόντων συγκρίσει λύκος γίγνη.“

Πρὸς τοὺς ὑπὸ τῶν κολάκων οὐκ ὀρθῇ κρίσει ἐπαι-
νουμένους καὶ μέγα φρονοῦντας, ἐλεγχομένους δὲ ἑαυ-
τοὺς ἐπιγινώσκοντας.

273. Λύκος καὶ Ἀρνίον. (F. 107. C. 228 et p. 378.)

Λύκος ἀρνίον ἐδίωκε· τὸ δὲ εἰς τι ἱερὸν κατέφυγε.
Προσκαλουμένου δὲ αὐτὸ τοῦ λύκου, καὶ λέγοντος, ὅτι
θυσιάσει αὐτὸ ὁ ἱερεὺς, εἰ καταλάβῃ, τῷ θεῷ, ἐκεῖνο
ἔφη· „ἀλλ' αἰρετώτερόν μοι ἐστὶ θεοῦ θυσία γενέσθαι,
ἢ ὑπὸ σοῦ διαφθαρῆναι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἷς ἐπικείται τὸ ἀποθανεῖν,
κρείττων ἐστὶν ὁ μετὰ δόξης θάνατος.

274. Λύκος καὶ Ἀρνός. (F. 101. C. 229 et p. 378. B. 89.)

Λύκος ἄρνα εὐρὼν πεπλανημένον, οὐκ ἀφήρπασε
χειρὶ δυνατωτάτῃ, ἀλλ' ἠθέλησε μετ' εὐλόγου αἰτίας
τοῦτον φαγεῖν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα· „πέρυσι
σὺ πολλὰ καθύβρισάς με.“ Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν θρηνη-
δῶν ἀνεβόα· „ἔγωγ' οὐκ ἐν τούτῳ γεγέννημαι τῷ

χρόνῳ.“ Καὶ ὁ λύκος εἶπε πρὸς αὐτόν· „τὴν ἄρουράν μου νέμῃ.“ Ὁ δ' ἀρνὸς ἔφη· „ἀκμὴν τροφῇ οὐκ εἰδον.“ Πάλιν ὁ λύκος· „ἐκ τῆς πηγῆς μου πίνεις.“ Ὁ δὲ „οὐπω πέπωκα ὕδωρ“ προσεῖπεν αὐτῷ· „τῆς γὰρ μητρός μου τὸ γάλα ἢ τροφή μου καὶ τὸ πόμα μου.“ Ὁ δὲ συλλαβὼν καὶ φαγὼν τοῦτον, εἶπεν· „ἀλλ' ἐγὼ τέως ἄδειπνος οὐ μενῶ, εἰ καὶ σὺ ἀφορμὴν ἐμὴν πᾶσαν λύεις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι γνώμην κακούργου καὶ πλεονέκτου λόγος οὐ πείθει, καὶ ἀληθείης τυγχάνη.

274^b. Ἄλλως. Λύκος καὶ Ἀρήν. (S. 152. C. 229.)

Λύκος θεασάμενος ἄρνα ἀπὸ τινος ποταμοῦ πίνοντα, τοῦτον ἠβουλήθη μετὰ τινος εὐλόγου αἰτίας καταθιοιήσασθαι. Διόπερ στὰς ἀνωτέρω ἡτιάτο αὐτόν ὥς θολοῦντα τὸ ὕδωρ, καὶ πίνειν αὐτόν οὐκ ἔωντα. Τοῦ δὲ λέγοντος, ὥς ἄκροις τοῖς χεῖλεσι πίνει, καὶ ἄλλως οὐ δυνατόν, αὐτοῦ ἐστῶτος κάτω, ἐπάνω ταράσσειν τὸ ὕδωρ, ὁ λύκος ἀποτυχὼν ταύτης τῆς αἰτίας ἔφη· „ἀλλὰ πέρυσι τὸν πατέρα μου ἐλοιδόρησας.“ Εἰπόντος δὲ ἐκείνου, μηδέπω τότε γεννηθῆναι, ὁ λύκος ἔφη πρὸς αὐτόν· „καὶ σὺ ἀπολογιῶν εὐπορήεις, ἐγὼ σε οὐχ ἤττον κατέδομαι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἷς πρόθεσις ἐστὶν ἀδικεῖν, παρ' αὐτοῖς οὐδὲ δικαῖα ἀπολογία ἰσχύει.

275. Λύκος καὶ Γραῦς. (C. 138 et p. 337. F. 104.)

Λύκος λιμώττων περιήει ζητῶν τροφήν. Γενόμενος δὲ κατὰ τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίοντος, καὶ γραὸς λεγούσης αὐτῷ· „παῦσαι τοῦ κλαίειν· εἰ δὲ μὴ, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιθῶσά σε τῷ λύκῳ.“ Οἰόμενος δὴ ὁ λύκος, ὅτι ἀληθεύει ἡ γραῦς, ἵστατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. Ὡς δ' ἐσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν

τῆς γραῶς κολακευούσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ· „ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος δεῦρο, φονεύσομεν, ὃ τέκνον, αὐτόν.“ Ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύετο λέγων· „ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵτινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

275^b. Ἄλλως. (S. 155.)

Λύκος λιμώττων περιήει ζητῶν ἑαυτῷ τροφήν. Ὡς δὲ ἐγένετο κατὰ τινα τόπον, ἀκούσας γραῶς παιδὶ κλαῖοντι ἀπειλουμένης, ὥς, ἂν μὴ παύσῃται, βαλεῖ λύκῳ, οἰόμενος ἀληθεύειν προσέμενεν. Ἐσπέρας δὲ γενομένης, ὥς οὐδὲν τοῖς λόγοις ἀκόλουθον ἐγένετο, ἀπαλαττόμενος ἔφη· „ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει οἱ ἄνθρωποι ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ ποιοῦσιν.“

Ὁ λόγος ἀρμόσει τοῖς μὴ τοῖς λόγοις τὰ ἔργα ἔχουσιν ἐπόμενα.

275^c. Ἄλλως. (C. 138, c. B. 16.)

Αἰτοῦντι τροφήν νηπίῳ καὶ κλαλόντι ἠπειλήσε γραῦς, εἰ μὴ ἡσυχάσαι, τῷ λύκῳ δοῦναι. Ὁ δὲ λύκος, τὴν γραῦν ἀληθεύειν νομίσας, ἐκαρτέρησε μέχρις ἐσπέρας πεινῶν, μηδὲν λαβών. Εἰς δὲ τὴν σύνοικον ἐλθὼν ἠρωτᾷτο, πῶς οὐδὲν ἄρας ἦλθεν, ὥς αἰεῖ. Ὁ δ' εἶπε· „πῶς γὰρ τις πιστεύσας γυναικί;“

276. Λύκος καὶ Ἑρωδιός. (S. 153. B. 94.)

Λύκος καταπιὼν ὅστουν περιήει ζητῶν τὸν ἰασόμενον. Περιτυχὼν δὲ ἐρωδιῷ, τοῦτον παρεκάλει ἐπὶ μισθῷ τὸ ὅστουν ἐξελεῖν· κακείνος καθεὶς τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν εἰς τὸν φάρυγγα αὐτοῦ τὸ ὅστουν ἐξέσπασε, καὶ τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν ἐξήτει. Ὁ δὲ λύκος γε-

λάσας καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας φησὶν· „ἄρκει σοι καὶ τὸ μόνον σῶαν ἐξελεῖν τὴν κεφαλὴν.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι μεγίστη παρὰ τοῖς πονηροῖς εὐεργεσία τὸ μὴ προσαδικεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν.

276^b. Ἄλλως. Λύκος καὶ Γέρανος.
(F. 94. 102. C. 144 et p. 342.)

Λύκου ποτὲ λαιμῷ ὀστέον ἐπάγη· τῇ δὲ γεράνω μισθὸν παρῆξεν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς προσεπιβαλοῦσα, ἐξανασπάσαι ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ τὸ ὄστυν. Ἡ δὲ ἐκβαλοῦσα τὸν μισθὸν ἐπεξήτει. Γελάσας οὖν ὁ λύκος καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, „ἄρκει σοι“ εἶπεν „ἀντὶ μισθοῦ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξεῖλες κάραν σῶαν μηδὲν παθοῦσαν.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δολίους, οἵτινες ἐκ κινδύνων διασωθέντες, τοῦτο παρῆχουσι τοῖς εὐεργέταις ἀντὶ χάριτος, τὸ μὴ βλάψαι αὐτούς.

277. Λύκος καὶ Ἴππος. (C. 231. F. 300.)

Λύκος, κατὰ τινα ἄρουραν ὀδεύων, εὗρε κριθάς. Μὴ δυνάμενος δὲ αὐταῖς τροφῇ χρῆσασθαι, καταλιπὼν ἀπήει. Ἴππῳ δὲ συντυχὼν, [τοῦτον ἐπὶ τὴν ἄρουραν] ἐκεῖ αὐτὸν ἐκάλει, λέγων, ὥς εὗρων κριθάς αὐτὸς μὲν οὐκ ἔφαγεν, αὐτῷ δὲ ἐφύλαξεν, ἐπειδὴ καὶ ἡδέως αὐτοῦ τὸν ψόφον τῶν ὀδόντων ἀκούει. Καὶ Ἴππος ὑποτυχὼν ἔφη· „ἀλλ' ὦ οὗτος, εἰ λύκοι κριθῶν τροφῇ χρῆσθαι ἡδύναντο, οὐκ ἂν ποτε τὰ ὅσα τῆς γαστροῦς προέκρινας.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, καὶ χρηστότητα ἐπαγγέλλονται, οὐ πιστεύονται.

278. Λύκος καὶ Κύων. (F. 361. C. 411. B. 99.)

Λύκος ἐν κλοιῷ δεδεμένον ὄρων μέγιστον κύνα

ἤρετο· „θήσας τίς σ' ἐξέθρεψε τοῦτον;“ Ὁ δὲ ἔφη· „κυνηγός.“ „Ἀλλὰ τοῦτο μὴ πάθοι“ λύκος (ἔφη) „ἐμοὶ φίλος· λιμὸς γὰρ ἢ κλοιοῦ βαρύτης.“

Ὁ λόγος δηλοῖ τὸ ἐν ταῖς συμφοραῖς οὐδὲ γαστρί-
ζεσθαι.

279. Λύκος καὶ Λέων. (C. 234. F. 303 et 416. B. 105.)

Λύκος ποτὲ ἄρας πρόβατον ἐκ ποιμνίου, ἐκόμιζεν αὐτὸ εἰς κολήν· λέων δὲ αὐτῷ συναντήσας, ἀφείλετο τὸ πρόβατον. Ὁ δὲ πόρρωθεν σταθεὶς εἶπεν· „ἀδίκως ἀφείλου τὸ ἐμόν.“ Ὁ δὲ λέων γελάσας ἔφη· „σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλου ἐδόθη;“

Τοὺς ἄρπαγας καὶ πλεονέκτας ληστὰς, ἐν ἐνὶ πταί-
σματι κειμένους καὶ ἀλλήλους μεμφομένους, ὁ λόγος ἐλέγχει.

279^b. Ἄλλως. Λύκος, Ἀρνίον καὶ Λέων. (F. 362. C. p. 379.)

Λύκος δήποτε ἄρας ἀρνίον ἐκ ποιμνης ἀπεκόμιζεν εἰς τὴν ἰδίαν κολήν· λέων δὲ τούτῳ ἐξαίφνης συναν-
τήσας, ἤρεν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἀρνίον. Στάς δὲ πόρρωθεν πρὸς αὐτὸν ταῦτα λέγει· „ἵνα τί, ἄναξ, ἐξ ἐμοῦ τοῦτο ἦρας; πῶς δὲ οὐ τηρεῖς τοὺς θεσμοὺς τοὺς ἀρχαίους, τοῦ μὴ τυραννεῖν χειρὶ δυνατωτάτῃ, ἀλλὰ πάντοτε ἐκ-
δικεῖν τοῖς ἀπόροις;“ Ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτὸν ταῦτα λέγει· „σὺ δὲ, ὦ λύκε, δικαίως τοῦτ' ἂν ἐσχές, εἴ τις τῶν φίλων αὐτὸ κεχάρικέ σοι.“

Πρὸς πλεονέκτας καὶ ἄρπαγας τοὺς μεμφομένους ἀλλήλοις ὁ μῦθος.

280. Λύκος καὶ Λέων. (F. 359. C. 409.)

Λύκος πλανώμενός ποτ' ἐν ἐρήμοις τόποις,
κλίνοντος ἤδη πρὸς δύσιν Ὑπερίωνος,
δολιχὴν ἑαυτοῦ τὴν σκιὰν ἰδὼν ἔφη·

„λέοντ' ἐγὼ δέδοικα, τηλικούτος ὦν,
πλέθρου τ' ἔχων τὸ μῆκος; οὐ θηρῶν ἀπλῶς
πάντων δυνάστης ἀθρόων γενήσομαι;“
λύκον δὲ γαυρωθέντα καρτερὸς λέων
ἐλὼν κατήσθι· ὁ δ' ἐβόησε μετανοῶν·
„οἷσις ἡμῖν πημάτων παραιτία.“

281. Λύκος καὶ Ὀνος. (F. 111. C. 235 et p. 380.)

Λύκος, τῶν λοιπῶν λύκων στρατηγήσας, πᾶσιν
ἔταξε νόμον αὐτοῖς προτείνας, ἵν', ὅ,τι τις αὐτῶν δη-
ποτοῦν κυνηγήσῃ, εἰς μέσον ἀγάγῃ, καὶ μοιράσῃ τοῖς
πᾶσι. Ταῦτ' οὖν ὄνος ἀκηκοὼς, τὴν χαίτην ἔσεισε καὶ
γελῶν ἔφη τάδε· „καλῶς εἰρηκας, ὦ πρῶταρχε τῶν
λύκων· ἀλλὰ πῶς σὺ χθὲς ἦν ἐκράτησας ἄγρην, κοίτη
παρέθου τῇ ἰδίᾳ λαθραίως εἰς τροφήν σοι; κόμισον
ταύτην μερισθῆναι τοῖς πᾶσιν.“ Ὁ δὲ θαμβηθεὶς κα-
τέλυσε τοὺς νόμους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοὺς νόμους ὀρίζειν δοκοῦν-
τες, ἐν οἷς ἂν ὀρίζωσι καὶ δικάζωσιν, οὐκ ἐμμένουσιν.

282. Λύκος καὶ Ποιμένες.

(C. 318. F. 389. ex Plut. VII Sap. conv. c. 13.)

Λύκος ἰδὼν ποιμένας ἐσθίουντας ἐν σκηνῇ πρόβα-
τον, ἐγγὺς προσελθὼν „ἡλίκος“ ἔφη, „ἂν ἦν ὑμῖν θό-
ρυβος, εἰ ἐγὼ ταῦτο ἐποίουν;“

283. Λύκος καὶ Ποιμήν. (F. 105. C. 236 et p. 381.)

Λύκος, ἀκολουθῶν ποιμνὴ προβάτων, οὐδὲν ἡδέ-
κει. Ὁ δὲ ποιμήν κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφυλάττετο αὐτὸν ὡς
πολέμιον, καὶ δεδοικῶς παρετηρεῖτο. Ἐπεὶ δὲ συνεχῶς
ἐκεῖνος παρεπόμενος οὐδ' ἀρχὴν ἀρπάζειν ἐπεχείρει,
τὸ τηνικαῦτα ἐννοήσας φύλακα μᾶλλον αὐτὸν εἶναι ἢ
ἐπὶ βουλον, ἐπειδὴ χρεῖα τις αὐτὸν κατέλαβεν εἰς ἄστυ

παραγενέσθαι, καταλιπὼν παρ' αὐτῷ τὰ πρόβατα ἀπηλλάγη. Καὶ ὃς καιρὸν ἔχειν ὑπολαβὼν τὰ πλείω διέφθειρεν. Ὁ δὲ ποιμὴν ἐπανελθὼν καὶ θεασάμενος τὴν ποίμνην διεφθαρμένην, ἔφη· „ἀλλ' ἐγὼ δίκαια πέπονθα· τί γὰρ λύκῳ πρόβατα ἐπίστευόν;“

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φιλαργύροις καὶ πλεονέκταις τὰς παρακαταθήκας ἐγχειρίζοντες εἰκότως ἀποστεροῦνται.

284. Λύκος καὶ Πρόβατον. (C. 106. F. 257. S. 157.)

Λύκος, ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. Τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρόβατον, ἔδεικτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραρρέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι. „Εἰ γὰρ σύ μοι“ φησὶ „δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφήν ἐμαυτῷ εὐρήσω.“ Τὸ δὲ ὑποτυχὸν ἔφη· „ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφή μοι χρήση.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

285. Λύχνος. (C. 239. F. 305. B. 114.)

Μεθύων λύχνος [έν] ἐλαίῳ καὶ φέγγων, ἐκαυχᾶτο, ὥς ὑπὲρ ἥλιον πλέον λάμπει. Ἀνέμου δὲ πνοῆς συρισάσης, εὐθὺς ἐσβέσθη. Ἐκ δευτέρου δὲ ἄπτων τις εἶπεν αὐτῷ· „φαῖνε λύχνε καὶ σίγα· τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὐποτε ἐκλείπει.“

Ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐν τοῖς λαμπροῖς καὶ τῇ δόξῃ τοῦ βίου τυφοῦσθαι· ὅσα γὰρ ἂν κτήσῃται, ξένα τυγχάνει.

286. Μάντις. (C. 40. F. 113.)

Μάντις, ἐπ' ἀγορᾷ καθήμενος, διελέγετο. Ἐπιστάντος δὲ τινος αἰφνης καὶ ἀπαγγέλλαντος, ὥς αἱ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι εἶεν καὶ πάντα τὰ ἐνδον ἀφηρημένα, ἀνεπήδησέ τε στενάξας καὶ

δρομαῖος ἦει. Τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενός „ὦ οὔτος,“ εἶπεν „ὁ τὰλλότριά πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτοῦ οὐ προεμαντεύου;“

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικοῦντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

287. Μέλισσαι καὶ Ζεὺς. (S. 161. C. 240.)

Μέλισσαι φθονήσασαι ἀνθρώποις τοῦ ἰδίου μέλιτος ἦκον πρὸς τὸν Δία, καὶ ἐδέοντο, ὅπως ἰσχὺν παράσχηται αὐταῖς, τοῖς κέντροις τοὺς προσιόντας τοῖς κηρίοις ἀναιρεῖν. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ’ αὐτῶν διὰ τὴν βασκανίαν παρεσκεύασεν αὐτάς, ἥνίκα ἂν τινα τύπτωσι, τὸ κέντρον ἀποβάλλειν, μετὰ δὲ τοῦτο καὶ σωτηρίας στερίσκεσθαι.

Ὁ λόγος ἂν ἀρμόσειε πρὸς ἄνδρας βασκάνους, οἳ καὶ αὐτοὶ βλάπτεσθαι ὑπομένουσι.

287^b. Ἄλλως. Μέλισσα καὶ Ζεὺς. (F. 114. C. p. 381.)

Μέλισσα, πάλαι μήτηρ κηρίων οὔσα, ἀνελήλυθεν εἰς θεοὺς θυμιᾶσαι, προσαγαγοῦσα ἐκ μέλιτος τὸ δῶρον. Τερφθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τῇ προσφορᾷ τῆς μελίσσης, συνετάξατο αὐτῇ δοῦναι, ὃ ἂν αἰτήσῃ. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἐδέετο βοῶσα· „ὦ θεὲ λαμπρὲ καὶ κτιστὰ ἐμοῦ τῆς μελίσσης, ἐπίδος κέντρον τῇ σῇ θεραπαινίδι, ἵνα, ἐάν τις τῷ οἴκῳ μου πλησιάσῃ τοῦ ἄραι μέλι, αὐτὸν ἐγὼ φονεύω.“ Ἀπειρηκὼς δὲ ὁ Ζεὺς πρὸς τὰς αἰτήσεις, ἐπεὶ ἐφίλει τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος πάννυ, ἔφησε τῇ μελίσσῃ τοιάδε· „οὐχ ὥς ἦτησας, οὕτως γενήσεται σοι, ἀλλ’ ἐάν τις ἦκῃ λαβεῖν ἀπὸ σοῦ μέλι, σὺ δὲ προσκρούσης αὐτῷ καὶ πλήξης, αὐτὴ μᾶλλον τεθνήξῃ, ἐκβληθέντος σου τοῦ κέντρον· ζωὴ γὰρ ἐν σοὶ ὑπάρχει τὸ κέντρον.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς εὐχαῖς καὶ ταῖς δεήσεσιν οὐ δεῖ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τι ἐξαιτεῖσθαι κακόν· ὃ γὰρ ἂν κακὸν κατ' αὐτῶν ἐξαιτήσης, ἀνθυποστρέψει ἐπὶ σὲ παραντίκα.

287^c. Ἄλλως. (C. 240. B. 136. ed. L.)

Τρυπητὰ μέλισσα, κηρίων μήτηρ, ἀνῆλθεν εἰς θεῶν οἴκους, φέρουσα τῷ Διὶ μέλι μήπω καπνισθέν. Ὁ Ζεὺς δὲ τῷ δώρῳ ἐτέρφθη, καὶ ὑπέσχετο δοῦναι γέρας ὃ ἂν αἰτήσεται. Ἡ δ' εἶπε· „δός μοι κέντρον, ἵνα, εἴ τις ἀνθρώπων τὸ ἐμὸν ἔργον πλησιάσοι ἄραι, ἀναιρῶ τοῦτον.“ Ἀπηρέσθη δὲ ὁ Ζεὺς τῇ αἰτήσει· ἡγάπα γὰρ τοὺς ἀνθρώπους· ὅμως καὶ μὴ θέλων ἔδωκεν· εἶπε γὰρ δώσειν. Τοιοῦτον δ' ἔδωκεν, ὥς αὐτὴν ἀποθνήσκειν ἅμα τῷ πληῆξι· ζωὴ γὰρ αὐτῆς ἐστὶ πετομένης τὸ κέντρον.

288. Μέλισσαι καὶ Ποιμήν. (C. 302. F. 214.)

Ἐν κοίλῃ δρυὶ μέλι κατειργάζοντο μέλισσαι. Ποιμήν δέ τις αὐταῖς ἐργαζομέναις περιτυχῶν, ἀφελέσθαι προηρεῖτο τοῦ μέλιτος· αἱ δὲ ἄλλοθεν ἄλλαι περιπτάμεναι αὐτὸν ὥθουν τοῖς κέντροις. Καὶ τελευταῖον ὁ ποιμήν „ἅπειμι“ ἔφη „μηδὲν δεόμενος μέλιτος, εἰ δεῖ μελίσσαις περιτυχεῖν.“

Τὰ κακὰ κέρδη τοῖς διώκουσι κίνδυνος.

289. Μελιττουργός. (C. 85. F. 239. S. 73.)

Εἰς μελιττουργεῖόν τις εἰσελθὼν τοῦ κεκτημένου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. Ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἰστήκει τὸ κατ' αὐτὰς διερυννόμενος. Αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκονσαι, ὥς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἐπαιον, καὶ τὰ χεῖριστα διετίθουν. Ὁ δὲ πρὸς αὐτάς· „κάκιστα ξῶα,

τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῶον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε; “

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι’ ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὥς ἐπιβούλους ἀπωθοῦνται.

290. *Μηναγύρται.* (C. 241. F. 306. S. 162. B. 126.)

Μηναγύρται, ὄνον ἔχοντες, τούτῳ εἰώθεσαν τὰ σκευὴ ἐπιτιθέντες ὁδοιπορεῖν. Καὶ δὴ ποτε ἀποθανόντος αὐτοῦ ἀπὸ κόπου, ἐκδείραντες αὐτὸν, ἐκ τοῦ δέρματος τύμπανα κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐχρῶντο. Ἐτέρων δὲ αὐτοῖς *μηναγυρτῶν* ἀπαντησάντων καὶ πυνθανομένων αὐτῶν, ποῦ ἂν εἴη ὁ ὄνος, ἔφασαν, τεθνηκέναι μὲν αὐτὸν, πληγὰς δὲ τοσαύτας λαμβάνειν, ὅσας οὐδὲ ζῶν ὑπέμεινεν.

Οὕτω καὶ τῶν οἰκετῶν ἔνιοι, εἰ καὶ τῆς δουλείας ἀφεθῶσιν, τῶν δουλικῶν οὐκ ἀπαλλάττονται.

291. *Μύες καὶ Γαλαῖ.* (S. 163. F. 115. C. 242 et p. 382.)

Μυσι καὶ *γαλαῖς* πόλεμος ἦν. Ἀεὶ δὲ οἱ μύες ἡττώμενοι, ἐπειδὴ συνῆλθον εἰς ταῦτόν, ὑπέλαβον, ὅτι δι’ ἀναρχίαν τοῦτο πάσχουσιν· ὅθεν ἐπιλεξάμενοί τινας ἑαυτῶν στρατηγοὺς ἐχειροτόνησαν· οἱ δὲ βουλόμενοι ἐπισημότεροι τῶν ἄλλων εἶναι, κέρατα κατασκευάσαντες ἑαυτοῖς συνῆψαν. Ἐνστάσης δὲ τῆς μάχης, συνέβη πάντας τοὺς μύας ἡττηθῆναι. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες ῥαδίως εἰσέδυνον· οἱ δὲ στρατηγοί, μὴ δυνάμενοι εἰσελθεῖν διὰ τὰ κέρατα αὐτῶν, συλλαμβανόμενοι κατησθλίοντο.

Οὕτω πολλοῖς ἡ κενοδοξία κακῶν αἰτία [διὰ φιληδονίαν] γίνεται.

291^b. Ἄλλως. (F. 175. C. p. 383. B. 31.)

Ποτὲ γαλέαι ἐμάχοντο τοῖς μυσίν, αὐτοὺς κατατρο-
ποῦσαι καὶ ἀναιροῦσαι. Εἶπον δὲ οἱ μύες καθ' ἑαυτοὺς
τοιαῦτα· „οὐ παραλόγως γαλέαι ἡμᾶς ἡττῶσιν· οὐ
γὰρ κτώμεθα ἄνακτα, ὥσπερ αὐταί, οὐδὲ στρατηγούς
ἐπὶ τῇ παρατάξει, καὶ διὰ τοῦτο ταλαιπωροῦμεν πάν-
τες, καὶ φυγάδες γινόμεθα τοῦ πολέμου.“ Καὶ παραν-
τίκα συμβούλιον λαβόντες, κατεστήσαντο τοὺς παμμε-
γέθεις μύας ἀρχηγέτας τε καὶ στρατηγούς τῶν ἄλλων.
Καὶ δὴ ἔνοπλοι ἅπαντες γεγονότες, καὶ παρατάξεις αὐ-
θις πεποιηκότες, ἤρξαντο κρότων τῶν τοῦ πολέμου.
Τῶν γὰρ αὐτῶν σαλπίγγων σαλπισασῶν ἐναπήρξαντο
πολεμεῖν πρὸς τὰς γαλέας· αἱ κατὰ κράτος τοὺς μύας
ἡττήσασαι, ἔτρεψαν τοὺς δυστήνους εἰς φυγὴν. Οἱ μὲν
οὖν ἄσπλοι πεφευγότες ἐν τοῖς τοίχοις εἰσεληλύθεσαν
εἰς ῥαγάδας αὐτίκα· οἱ δ' ἔνοπλοι καὶ ἀρχηγέται τού-
των, οἳ τε ἄρχοντες καὶ στρατηγοὶ τῶν ἄλλων, μὴ δυ-
νάμενοι ἐν ταῖς ὁπαῖς ἐμβῆναι, διεφθάρησαν ἅπαντες
ὑπὸ τῶν γαλεῶν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πρὸς τὸ ζῆν ἀκινδύνως κρείτ-
των ἐστὶν ἡ εὐτέλεια, ἢ ἡ λαμπρότης καὶ δόξα τοῦ βίου.

292. Μυῖα. (F. 117. C. 243. B. 60.)

Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς χύτραν κρέατος, ἐπειδὴ ὑπὸ
τοῦ ζωμοῦ ἀποπνίγесθαι ἤμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτήν·
„ἀλλ' ἔγωγε καὶ βέβρωκα καὶ πέπωκα καὶ λέλουμαι,
καὶ θνησκούσῃ οὐ μέλει μοι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ραδίως φέρουσι τὸν θάνατον οἱ
ἄνθρωποι, ὅταν ἀβασανίστως παρακολουθῶσι.

293. Μυῖαι. (S. 81. F. 68. C. 89 et p. 318.)

Ἐν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος μυῖαι προσ-

πτάσαι κατήσθιον· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίσταντο. Ἐμπαγέντων δ' αὐτῶν τῶν ποδῶν, ὥς οὐκ ἠδύναντο ἀναπτῆναι, ἀποπνιγόμεναι ἔφασαν· „ἄθλιαί ἡμεῖς, αἱ διὰ βραχείαν ἡδονὴν ἀπολλύμεθα.“

Οὕτω πολλάκις ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεσθαι.

294. Μύρμηξ. (S. 164. C. 108 et p. 319. F. 116.)

Μύρμηξ ὁ νῦν τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν· καὶ τῇ γεωργίᾳ προσέχων τοῖς ἰδίοις πόνοις οὐκ ἠρκεῖτο, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐποφθαλμιῶν διετέλει, τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ὑφαιρούμενος. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατὰ τῆς πλεονεξίας αὐτοῦ μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ καλεῖται μύρμηξ. Ὁ δὲ καὶ τὴν μορφήν ἀλλάξας τὴν διάθεσιν οὐ μετέβαλε· μέχρι γὰρ νῦν κατὰ τὰς ἀρούρας περιῶν τοὺς πόνους τῶν ἄλλων συλλέγει καὶ ἐαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, καὶ τὰ μάλιστα κολάζονται, τὸν τρόπον οὐκ ἀποτίθενται.

295. Μύρμηξ καὶ Κάνθαρος.
(S. 111. F. 84. C. 244 et p. 384.)

Θέρους ὥρα μύρμηξ περιπατῶν κατὰ τὴν ἄρουραν πυροὺς καὶ κριθὰς συνέλεγεν, ἀποθησαυριζόμενος ἐαυτῷ τροφήν εἰς τὸν χειμῶνα. Κάνθαρος δὲ τοῦτον θεασάμενος ἐθαύμασεν ὥς ἐπιπονώτατον, εἶγε παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν μοχθεῖ, παρ' ὃν τὰ ἄλλα ζῶα πόνων ἀφειμένα ῥαστώνην ἄγει. Ὁ δὲ τότε μὲν ἡσύχαζεν· ὕστερον δὲ, ὅτε χειμῶν ἐνέστη, τῆς κόπρου ὑπὸ τοῦ ὄμβρου κλυσθείσης, ὁ κάνθαρος ἦκε πρὸς αὐτὸν λιμώτων καὶ τροφῆς μεταλαβεῖν δεόμενος. Ὁ δὲ ἔφη πρὸς αὐτόν· „ὦ κάνθαρε, ἀλλ' εἰ τότε ἐπόνεις, ὅτε ἐμόχθουν καὶ με ὠνείδιζες, οὐκ ἂν νῦν τροφῆς ἐπεδέου.“

Οὕτως οἱ παρὰ τὰς εὐθηνίας τοῦ μέλλοντος μὴ προνοοῦμενοι παρὰ τὰς τῶν καιρῶν μεταβολὰς τὰ μέγιστα δυστυχοῦσι.

296. Μύρμηξ καὶ Περιστερὰ. (C. 41. S. 165.)

Μύρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρασυρεῖς ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἀπεπνίγετο. Περιστερὰ δὲ τοῦτο θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελούσα, εἰς τὴν πηγὴν ἔρριψεν, ἐφ' οὗ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διεσώθη. Ἰξευτὴς δὲ τις μετὰ τοῦτο τοὺς καλάμους συνθεῖς, ἐπὶ τὸ τὴν περιστερὰν συλλαβεῖν ἤει. Τοῦτο δ' ὁ μύρμηξ ἑωρακὼς, τὸν τοῦ ἰξευτοῦ πόδα ἔδακεν. Ὁ δὲ ἀλγήσας τοὺς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν περιστερὰν ἀντίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

296^b. Ἄλλως. (F. 118. C. p. 300.)

Μύρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν καὶ βουλόμενος πιεῖν, ἀπεπνίγετο· περιστερὰ δὲ καθεξομένη ἐν τῷ παρεστηκότι δένδρῳ, ἐθεάσατο αὐτὸν, καὶ κόψασα φύλλον ἀπὸ τοῦ δένδρου ἔρριψεν εἰς τὴν πηγὴν, δι' οὗ ἐπιβάς ὁ μύρμηξ ἐσώθη. Ἰξευτὴς δὲ τις παρασταθεῖς καὶ συνθεῖς τοὺς καλάμους, τὴν περιστερὰν συλλαβεῖν ἐβουλήθη. Ὁ δὲ μύρμηξ θεασάμενος, ἔδακε τὸν πόδα τοῦ ἰξευτοῦ. Ὁ δὲ ἀλγήσας, ῥίψας τοὺς καλάμους, ἐποίησε φυγεῖν τὴν περιστερὰν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, εἰ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα αἰσθησιν ἔχουσι τοῦ καλοῦ, πῶς οὐ δεῖ ἡμᾶς τοὺς εὐεργέτας ἀμείβεσθαι; [ἢ Δύνανται καὶ τὰ μικρὰ τοῖς εὐεργέταις μεγάλας ἀμοιβὰς παρέχειν.]

297. Μῦς ἀρουραῖος καὶ Μῦς ἀστικός. (C. 301. F. 121.)

Μῦς ἀρουραῖος ἀστικῷ γίνεται φίλος μυῖ, καὶ τὴν

φιλίαν πιστούμενος πρῶτος εἰς ἀγρὸν τὸν ἀστικὸν παρ-
ελάμβανε, καὶ ξενίαν αὐτῷ παρετίθει καὶ τράπεζαν, ἃ
φέρειν οἶδε τοῖς ἐνοικοῦσιν ἀγρός. Ἀμειβόμενος δὲ τὴν
ξενίαν ὁ ἀστικός εἰς ἄστν τὸν ἀρουραῖον ἐκόμιζε, καὶ
εἰς ἀνδρὸς εὐπόρου παρελάμβανεν οἶκον. Ὡς δὲ τῶν
ὄντων ἤδη προσάπτεσθαι ἤθελον, προσιών τις ἀνέ-
κοπτε· καὶ τοσαυτάκις τῆς ἐν τοῖς ὄψοις ἀπηλαύνοντο
πείρας, ὅσάκις ἐπείρωντο μεταλαμβάνειν. Καὶ τελευ-
ταῖον ὁ ἀρουραῖος „ἅπειμι“ ἔφη, „τὴν ἐν ἀγροῖς προ-
τιμῶν μετριότητα τῆς ἐν ἄστει τρυφῆς.“

Οὕτως οἱ μέτρια κτώμενοι τῶν πλουτούντων εἰσὶν
αἰρετώτεροι.

297^b. Ἄλλως. (C. p. 197. B. 108.)

Μύες δύο, ὁ μὲν ἀρουραῖος, ὁ δὲ οἰκόσιτος, κοι-
νὸν εἶχον τὸν βίον. Ὁ δὲ οἰκόσιτος ἦλθε πρῶτος δει-
πνήσων ἐπὶ τῆς ἀρούρας ἐτι ἀνθούσης. Τρώγων δὲ
σίτον καὶ ῥίζας σὺν ταῖς βώλοις εἶπε· „Μύρμηκος ξῆς
βίον, ταλαίπωρε. Ἐμοὶ δὲ πολλὰ ἐνεστὶν ἀγαθὰ· τὸ
κέρας σίκῳ τῆς Ἀμαλθείας ὡς πρὸς σέ. Ἐὰν ἔλθῃς μετ’
ἐμοῦ, ὡς θέλεις, ἀσωτεύσῃ.“ Ἀπῆγε πείσας τὸν μῦν
ἐν τῷ οἴκῳ. Ἐδειξε δὲ αὐτῷ σίτον καὶ ἄλευρα καὶ
ὄσπρια καὶ σῦκα καὶ μέλι καὶ φοίνικας· οὗτος δὲ
ἐτέρφθη καὶ διεχύθη· ὁ δὲ ἤγαγε καὶ τυρὸν ἐκ κανι-
σκίου σύρων. Ἦνοιξέ τις τὴν θύραν· οἱ δ’ ἐφυγον εἰς
στενὴν τρώγλην, ἔτριζον δὲ ὑπ’ ἀλλήλων στενούμενοι.
Ὡς δὲ πάλιν ἤμελλεν ἐκκῦψαι καὶ μικρὰν ἰσχάδα σῦ-
ραι, ἕτερος ἦλθεν ἄλλο τι ἄραι· οἱ δ’ ἐνδον ἐκρύ-
πτοντο. Ὁ δὲ ἀρουραῖος μῦς „καίπερ τοσαῦτα δει-
πνῶν,“ εἶπε „χαῖρε καὶ πλούτει καὶ τρύφα, ἔχων τὰ
πάντα μετὰ κινδύνων· ἐγὼ δὲ βοτάνας καὶ ῥίζας τρώ-
γων ἀφόβως καὶ λιτῶς ζήσω.“

298. Μῦς καὶ Βάτραχος. (C. 245. F. 307.)

Χερσαῖος μῦς κακῇ μορᾷ βατράχῳ ἐφιλιώθη. Ὁ δὲ βάτραχος, κακῶς βουλευσάμενος, τὸν πόδα τοῦ μῦτος τῷ ἑαυτοῦ ποδὶ συνέδησε. Καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τῆς χώρας ἦλθον σίτον δειπνήσοντες· ἔπειτα τὸ χεῖλος τῆς λίμνης πλησιάσαντες, ὁ μὲν βάτραχος τὸν μῦν εἰς τὸν βυθὸν κατήνεγκεν, αὐτὸς βρυάζων τῷ ὕδατι, καὶ τὸ βρεκεκεκέξ, κοὰξ, κοὰξ ἀνακράζων. Ὁ δὲ ἄθλιος μῦς τῷ ὕδατι φυσηθεὶς ἐτεθνήκει· ἐπέπλει δὲ τῷ ποδὶ τοῦ βατράχου συνδεδεμένος. Ἰκτίνος δὲ τοῦτον ἰδὼν τοῖς ὄνυξιν ἤρπασε· βάτραχος δὲ δεσμώτης ἐπηκολούθει, δεῖπνον καὶ αὐτὸς ἰκτίνῳ γενησόμενος.

Ὅτι, καὶ νεκρὸς ἢ τις, ἰσχύει πρὸς ἄμυναν· ἡ γὰρ θεία δίκη ἐφορᾷ πάντα, καὶ τὸ ἴσον ἀποδιδούσα ζυγοστατεῖ.

299. Μῦς καὶ Ταῦρος. (B. 112.)

Μῦς ταῦρον ἔδακεν. ὁ δ' ἐδίωκεν ἀλγῆσας τὸν μῦν· φθάσαντος δ' εἰς μυχὸν φυγεῖν τρώγλης, ὥρυσσεν ἐστῶς τοῖς κέρασι τοὺς τοίχους, ἕως κοπωθεὶς ὀκλάσας ἐκοιμήθη παρὰ τὴν ὀπὴν ὁ ταῦρος. ἔνθεν ἐκκύψας ὁ μῦς ἐφέρει, καὶ πάλιν δακῶν φεύγει. ὁ δ' ἐξαναστὰς οὐκ ἔχων ὃ ποιήσει διηγορεῖτο· τῷ δ' ὁ μῦς ἐπιτρώξας· „οὐχ ὁ μέγας αἰεὶ δυνατός· ἔσθ' ὅπου μᾶλλον τὸ μικρὸν εἶναι καὶ ταπεινὸν ἰσχύει.“

300. Ναυαγός. (C. 246. F. 308. S. 30.)

Ἀνὴρ πλούσιος Ἀθηναῖος μεθ' ἑτέρων τινῶν ἐπλει. Καὶ δὴ χειμῶνος σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεῶς περιτραπίσης, οἱ μὲν λοιποὶ πάντες διενήχοντο, ὁ δὲ Ἀθηναῖος παρ' ἑκαστα τὴν Ἀθηναῖαν ἐπικαλούμενος μυ-

ρία ἐπηγγέλλετο, ἐὰν περισωθῇ. Εἰς δέ τις τῶν συν-
νεναυαγηκότων παρανηχόμενος ἔφη πρὸς αὐτόν· „σὺν
Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει.“

Τοὺς εἰς συμφορὰς ἐμπίπτοντας χρὴ καὶ αὐτοὺς
ὑπὲρ ἑαυτῶν κοπιᾶν, καὶ εἶδ' οὕτως τοῦ θεοῦ περὶ
βοηθείας δέεσθαι.

301. Νεανίσκοι καὶ Μάγειρος. (S. 66. F. 60. C. p. 293.)

Δύο νεανίσκοι ἐν ταύτῳ κρέας ὠνοῦντο. Καὶ δὴ
τοῦ μαγείρου περισπασθέντος, ὁ ἕτερος ὑφελόμενος τὸ
κρέας εἰς τοῦ ἑτέρου τὸν κόλπον καθῆκεν αὐτό. Ἐπι-
στραφέντος δὲ τοῦ μαγείρου καὶ ἐπιζητοῦντος ἐκεῖνόν
τε αἰτιωμένου, ὁ μὲν εἰληφῶς ὤμνυε μὴ ἔχειν, ὁ δὲ
ἔχων μὴ εἰληφέναι· καὶ ὁ μάγειρος αἰσθόμενος αὐτῶν
τὴν κακοτεχνίαν, ἔφη· „ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε ἐπιор-
κοῦντες, θεοὺς μέντοι οὐ λήσετε.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ αὐτὴ ἐστὶν ἡ ἀσέβεια τῆς
ἐπιορκίας, κἂν αὐτὴν τις κατασκευάζηται.

301^b. Ἄλλως. (C. 26.)

Δύο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθηντο. Καὶ δὴ τοῦ
μαγείρου περὶ τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου,
ἄτερος τούτων, μέρος τι τῶν κρεῶν ὑφελόμενος, εἰς
τὸν θατέρου καθῆκε κόλπον. Ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ
μαγείρου καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ μὲν εἰληφῶς
ὤμνυε μὴ ἔχειν, ὁ δ' ἔχων μὴ εἰληφέναι. Ὁ δὲ μάγει-
ρος; αἰσθόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν· „ἀλλὰ
κἂν ἐμὲ λάθητε, τὸν γ' ἐπιορκούμενον θεὸν οὐκ οὐκ
λήσετε.“

302. Νεανίσκος καὶ Ἴππος.

(C. 332. F. 402. ex Luciani Cynico c. 18.)

Νεανίσκος τις ἔφ' ἵππον ἀνέβη μαινόμενον. Ἀρ-
πάσας δὲ αὐτὸν ἔφερεν ὁ ἵππος· ὁ δ' οὐκ ἔτι καταβῆναι

τοῦ ἵππου θέντος ἐδύνατο. Καί τις ἀπαντήσας ἡρώ-
τησεν αὐτὸν „ποῖαν ἄπεισιν;“ Ὁ δ' εἶπεν· „ὅποι ἂν
τούτῳ δοκῇ,“ δεικνὺς τὸν ἵππον.

Οὕτω πολλοὶ, ἂν τις ἐρωτᾷ „ποῦ φέρεσθε;“ τάληθ' ἢ
ἐθέλοντες λέγειν, ἐροῦσιν, ἀπλῶς μὲν „ὅποιπερ ἂν
ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ,“ κατὰ μέρος δὲ ὅποιπερ ἂν τῇ
ἡδονῇ δοκῇ, ποτὲ δὲ ὅποι τῇ δόξῃ, ποτὲ δὲ αὖ τῇ φι-
λοκερδεῖα· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ
ἄλλο τι τοιοῦτον αὐτοὺς ἐκφέρει.

303. Νεβρὸς καὶ Ἐλαφος. (F. 120. C. 56 et p. 309.)

Νεβρὸς δῆποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε· „σὺ τῷ με-
γέθει μείζων κυνὸς τυγχάνεις καὶ ταχυτάτῃ καὶ ὀξεῖα
πρὸς δρόμον, κέρατα δὲ πρὸς ἄμυναν κατέχεις· καὶ τί,
ὦ μήτερ, οὕτω φοβῇ τοὺς κύνας;“ Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν
ἔφη γελῶσα οὕτως· „ὅτι μὲν ἐγὼ ταῦτα ἅπαντα ἔχω,
εὖ οἶδα σαφῶς καὶ γινώσκω, ὦ τέκνον· ἐπὶ δὲ κυνὸς
ύλακῆς ἀκούσω, σκοτοῦμαι καὶ πρὸς φυγὴν τρέπομαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἀνθρώπους τοὺς φύσει
δειλοὺς οὐδεμία παραίνεσις ἀνθρώπου ἐπιβρώννυσι.

304. Νέος ἄσωτος καὶ Χελιδών. (C. 248 et p. 385. F. 123.)

Νέος ἄσωτος, καταφαγὼν τὰ πατρῶα, ἱματίου δὲ
μόνου αὐτῷ περιλειφθέντος, ὥς ἐθεάσατο χελιδόνα
παρὰ καιρὸν ὀφθεισαν, οἰόμενος ἤδη θέρος εἶναι, ὥς
μηκέτι δεόμενος ἱματίου, καὶ τοῦτο ἐπώλησεν. Ὅτε-
ρον δὲ, χειμῶνος ἐπιλαβομένου καὶ σφοδροῦ γενομένου
τοῦ ἀέρος, ἐπειδὴ εἶδε τὴν χελιδόνα νεκρὰν κειμένην,
ἔφη πρὸς αὐτήν· „ὦ αὕτη, σὺ καμὲ ἀπώλεσας.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν πραττόμε-
νον ἐπικίνδυνόν ἐστιν.

305. Νοσῶν καὶ Ἰατρός. (C. 43 et p. 302. F. 126.)

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ἐρωτώμενος, ὅπως διετέθη, πλέον εἶπε τοῦ δέοντος ἰδρωκέναι· ὁ δὲ ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ' εἶναι. Ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἔσχε, φρίκη συσχεθεὶς εἶπε σφοδρῶς διατετινάχθαι· ὁ δὲ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. Ἐκ δὲ τρίτου αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, ὅπως διεγένετο, εἶπεν ὑδέρῳ περιπεπτωκέναι· ὁ δὲ καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. Εἵτα τῶν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος, ὅπως ἔχει· „ἐγὼ“ εἶπεν, „ὦ οὗτος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνομεν τοὺς πρὸς χάριν αἰεὶ βουλομένους λέγειν.

306. Νυκτερὶς καὶ Βάτος καὶ Αἰθυία. (S. 167.)

Νυκτερὶς καὶ βάτος καὶ αἰθυία πρὸς ἀλλήλους κοινῶν σπεισάμενοι ἐμπορεύεσθαι διέγνωσαν. Καὶ ἡ μὲν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη εἰς μέσον κατέθηκεν, ἡ δὲ βάτος ἐσθῆτα ἐνεβάλετο, ἡ δὲ αἰθυία τὸ πλοῖον. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου καὶ τῆς νεῶς περιτραπείσης, πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. Καὶ ἡ μὲν αἰθυία ἀπ' ἐκείνου τὸ πλοῖον ζητοῦσα ἐπὶ (κατὰ?) τοῦ βυθοῦ δύνει, οἰομένη ποτὲ εὐρήσειν· ἡ δὲ νυκτερὶς τοὺς δανειστὰς φοβουμένη ἡμέρας μὲν οὐ φαίνεται, νυκτὸς δὲ ἐπὶ νομὴν ἔξιει· ἡ δὲ βάτος τὰς ἐσθῆτας ἐπιζητοῦσα τῶν παριόντων ἐπιλαμβάνεται (τῶν) ἱματίων, προσδοκῶσα τὰ ἴδια ἐπιγνώσεσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι περὶ ταῦτα μᾶλλον σπουδάζομεν, περὶ ἃ πρότερον πταίσωμεν.

306^b. Ἄλλως. (C. 42 et p. 300. F. 124.)

Νυκτερὶς καὶ βάτος καὶ αἰθυία, ἐταιρείαν ποιησά-

μενοι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. Ἡ μὲν οὖν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη καθῆκεν εἰς τὸ μέσον, ἥ δὲ βάτος ἐσθῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἥ δὲ αἰθυια τρίτη χαλκόν· καὶ ἀπέπλευσαν. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου καὶ τῆς νεῶς περιτραπίσης, πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. Ἐξ ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν αἰθυια τοῖς αἰγίαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μή που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλει ἢ θάλαττα· ἡ δὲ νυκτερὶς, τοὺς δανειστὰς φοβουμένη, τῆς μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν· ἡ δὲ βάτος τῆς τῶν παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται, εἴ που τὴν οἰκείαν ἐπιγνοίῃ ζητοῦσα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ἃ σπουδάζομεν, τούτοις ἐς ὕστερον περιπίπτομεν.

307. Νυκτερὶς καὶ Γαλῆ. (C. 109 et p. 320. F. 125.)

Νυκτερὶς, ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη· καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. Τῆς δὲ φαιμένης, μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι, καὶ οὕτως ἀφείθη. Ὑστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑφ' ἐτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο. Τῆς δὲ εἰπούσης ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελύθη. Καὶ οὕτω συνέβη, δις αὐτὴν ἀλλαξάμενην τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν, λογιζομένους, ὥς οἱ τοῖς καιροῖς συμμετασχηματιζόμενοι πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

308. Ξυλευόμενος καὶ Ἑρμῆς. (C. 44. S. 168. F. 127.)

Ξυλευόμενός τις παρά τινα ποταμὸν τὸν οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν. Ἀμνηχανῶν τοίνυν παρὰ τὴν ὄχθην

καθίσας ὠδύρετο. Ἑρμῆς δὲ, μαθὼν τὴν αἰτίαν καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδὺς εἰς τὸν ποταμὸν, χρυσοῦν ἀνήνεγκε πέλεκυν, καὶ, εἰ οὗτός ἐστιν, ὃν ἀπώλεσεν, ἤρετο. Τοῦ δὲ μὴ τοῦτον εἶναι φαμένον, αὐτῷ καταβὰς, ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. Τοῦ δὲ μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκτεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτου καταβὰς, ἐκείνῳ τὸν οἰκτεῖον ἀνήνεγκε. Τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμένον, Ἑρμῆς, ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην, ἅπαντας αὐτῷ ἔδωρῆσατο. Ὁ δὲ παραγενόμενος πρὸς τοὺς ἐταίρους τὰ συμβάντα αὐτοῖς διεξελέγλυθεν· ὧν εἷς τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο, καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἄφεις εἰς τὸ ρεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. Ἐπιφανείς οὖν ὁ Ἑρμῆς κἀκείνῳ καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβὰς ὁμοίως χρυσὴν ἀξίνην ἐξήνεγκε, καὶ ἤρετο, εἰ ταύτην ἀπέβαλε. Τοῦ δὲ σὺν ἡδονῇ „ναὶ ἀληθῶς ἦδ' ἐστὶ“ φήσαντος, μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχευ, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

308^b. Ἄλλως. (C. 44.)

Γεωργὸν φασὶ παρὰ ποταμὸν βαδίζοντα ἀποβαλεῖν ἀξίνην· κατοικτείραντα δὲ τὸν ποταμὸν ἀνεῖναι αὐτῷ ἀργυρᾶν. Τοῦ δὲ φήσαντος, οὐκ εἶναι ταύτην αὐτοῦ, ἀνεῖναι αὐτῷ χρυσῇν. Ἀρνησαμένου δὲ καὶ ταύτην, τὸν ποταμὸν τὴν ἰδίαν αὐτῷ ἀναδοῦναι, καὶ τὰς ἄλλας δωρῆσασθαι, ἀγασθέντα αὐτὸν τῆς δικαιοσύνης. Ἐτερον δὲ γεωργὸν, βουλόμενον τῶν αὐτῶν τυχεῖν, ἐκόντα καταβαλεῖν τὴν ἀξίνην ἐν τῷ αὐτῷ ποταμῷ. Τὸν δὲ ποταμὸν οὐδὲ τὴν ἰδίαν αὐτῷ ἀναπέμψαι. Τὸν δὲ πρό-

τερον γεωργὸν παρατυχόντα εἰπεῖν πρὸς αὐτόν· „οὐκ ἂν ποταμὸς ἄξινας φέρει.“

309. Ὀδοιπόροι. (C. 83. F. 237. S. 67.)

Δύο τινὲς κατὰ ταῦτόν ὁδοιπόρουν, καὶ θατέρου πέλεκυν εὐρόντος, ἄτερος ὁ μὴ εὐρὼν παρήνει αὐτῷ μὴ λέγειν „εὔρηκα,“ ἀλλ’ „εὐρήκαμεν.“ Μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτόν διωκόμενος πρὸς τὸν μὴ εὐρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν· „ἀπολώλαμεν.“ Ὁ δ’ εἶπεν· „ἀπόλωλα λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν· καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὔρες, εὔρηκα ἔλεγες, οὐχ εὐρήκαμεν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων οὐδ’ ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

310. Ὀδοιπόροι. (C. 110. F. 258. S. 172.)

Ὀδοιπόροι, κατὰ τινα αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἦλθον ἐπὶ τινα σκοπιάν. Κάκειθεν θεασάμενοι φρύγανα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ᾤκηθησαν· διὸ δὴ προσέμενον, ὥς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. Ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. Ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν· „ὥς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὄν προσεδεχόμεθα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πείραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὐρίσκονται ἄξιοι.

311. Ὀδοιπόροι καὶ Ἄρκτος. (C. 249. F. 57. S. 65.)

Δύο φίλοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. Ἄρκτου δὲ αὐτοῖς ἐπιφανείσης, ὁ μὲν εἰς φθάσας ἀνέβη ἐπὶ τι δένδρον καὶ ἐνταῦθα ἐκρύπτετο· ὁ δὲ ἕτερος, μέλλων

περικατάληπτος γίνεσθαι, πεσὼν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἑαυτὸν νεκρὸν προσεποιεῖτο. Τῆς δὲ ἄρκτου προσε-
νεγκούσης αὐτῷ τὸ φύγχος καὶ περιοσφραινομένης, τὰς
ἀναπνοὰς συνεῖχε· φασὶ γὰρ νεκροῦ μὴ ἄπτεσθαι τὸ
ζῶον. Ἀπαλλαγείσης δὲ, ὁ ἀπὸ τοῦ δένδρου καταβὰς
ἐπυνθάνετο τοῦ ἐτέρου, τί ἢ ἄρκτος πρὸς τὸ οὗς εἰρή-
κει. Ὁ δὲ εἶπε, τοῦ λοιποῦ τοιούτοις μὴ συνοδοιπορεῖν
φίλοις, οἳ ἐν κινδύνοις οὐ παραμένουσιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοὺς γνησίους τῶν φίλων αἱ
συμφοραὶ δοκιμάζουσιν.

312. Ὀδοιπόροι καὶ Κόραξ. (C. 250. F. 310.)

Πορευομένοις τισὶν ἐπὶ πρᾶξιν τινα κόραξ ὑπὴν-
τησεν τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον πεπηρωμένος. Ἐπι-
στραφέντων δὲ αὐτῶν, καὶ τινος ὑποστρέψαι παραι-
νοῦντος, τοῦτο (γὰρ) σημαίνειν τὸν οἰωνόν, ἕτερος
ὑποτυχὼν εἶπεν· „καὶ πῶς οὗτος ἡμῖν δύναται τὰ μέλ-
λοντα μαντεύεσθαι, ὃς οὐδὲ τὴν ἰδίαν πῆρωςιν προεί-
δετο, ἵνα φυλάξῃται;“

Οὕτω καὶ οἱ ἐν τοῖς οἰκείοις πράγμασι τὸ ἄβουλον
κεκτημένοι καὶ εἰς τὰς τῶν πέλας συμβουλίας ἀδόκιμοι.

313. Ὀδοιπόροι καὶ Πλάτανος.
(S. 170. C. 251 et p. 387. F. 129.)

Ὀδοιπόροι δύο θέρους ὥρα περὶ μεσημβρίαν ὑπὸ
καύματος τρυχόμενοι, ὥς ἐθεάσαντο πλάτανον, ὑπὸ
ταύτην καταντήσαντες καὶ ἐν τῇ σκιᾷ κατακλιθέντες
ἀνεπαύοντο. Ἀναβλέψαντες δὲ εἰς τὴν πλάτανον ἔλε-
γον πρὸς ἀλλήλους, ὥς ἀνωφελὲς καὶ ἄκαρπον τοῦτο
ἀνθρώποις ἐστὶ τὸ δένδρον. Ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα ἔφη·
„ὦ ἀχάριστοι, ἔτι τῆς ἐξ ἐμοῦ εὐεργεσίας ἀπολαύοντες
ἀχρεῖαν με καὶ ἄκαρπον ἀποκαλεῖτε;“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων τινὲς οὕτω ἀτυχεῖς εἰσιν,

ὥς καὶ εὐεργετοῦντες τοὺς πέλας ἐπὶ τῇ χρηστότητι ἀπιστεῖσθαι.

314. Ὀδοιπόρος καὶ Ἀλήθεια.
(C. 365 et p. 411. F. 364. B. 127.)

Ὀδοιπορῶν τις ἐν ἐρήμῳ εὗρε γυναῖκα μόνην κατηφῇ ἐστῶσαν, καὶ φησιν αὐτῇ „τίς εἶ;“ Ἡ δ' ἔφη „Ἀλήθεια.“ „Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν τὴν πόλιν ἀφείσα τὴν ἐρημίαν οἰκεῖς;“ Ἡ δ' εἶπεν „ὅτι τοῖς πάλοι καιροῖς παρ' ὀλίγοις ἦν τὸ ψεῦδος, νῦν δὲ εἰς πάντας ἀνθρώπους ἐστίν, ἐάν τι ἀκούειν καὶ λέγειν θέλῃς.“

315. Ὀδοιπόρος καὶ Ἑρμῆς. (S. 173. C. 47 et p. 305. F. 156.)

Ὀδοιπόρος, πολλὴν ὁδὸν ἀνύων, ἠῤῥατο, ὧν ἂν εὗρῃ, τούτου τὸ ἥμισυ τῷ Ἑρμῇ ἀναθεῖναι. Περιττῶν δὲ πῆρα, ἐν ᾗ ἀμύγδαλά τε ἦσαν καὶ φοινίκες, ταύτην ἀνείλετο, οἰόμενος ἀργύριον εἶναι. Ἐκτινάξας δὲ ὥς εὗρε τὰ ἐνόντα, καταφαγὼν ταῦτα, καὶ λαβὼν τῶν τε ἀμυγδάλων τὰ κελύφη καὶ τῶν φοινίκων τὰ ὀστᾶ, ταῦτα ἐπὶ τινος βωμοῦ ἔθηκεν, εἰπὼν „ἀπέχεις, ὦ Ἑρμῆ, τὴν εὐχὴν· καὶ γὰρ τὰ ἐκτὸς ὧν εὗρον, καὶ τὰ ἐντὸς πρὸς σέ διανανεμέμῃκα.“

Πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, διὰ πλεονεξίαν καὶ θεοὺς κατασοφισόμενον, ὁ λόγος εὐκαιρος.

316. Ὀδοιπόρος καὶ Τύχη. (S. 169. C. 252. B. 49.)

Ὀδοιπόρος, πολλὴν ὁδὸν ἀνύσας, ἐπειδὴ κόπῳ συνείχετο, πεσὼν παρὰ τι φρέαρ ἐκοιμᾶτο. Μέλλοντος δὲ αὐτοῦ ὅσον οὐπῶ καταπίπτειν, ἡ Τύχη ἐπιστᾶσα καὶ διεγείρασα αὐτὸν εἶπεν „ὦ οὔτος, εἶγε ἐπεπτώ-
κεις, οὐκ ἂν τὴν σεαυτοῦ ἀβουλίαν, ἀλλ' ἐμὲ ἤτιῶ.“

316^b. Ἄλλως. Παῖς καὶ Τύχη. (F. 62. C. 388.)

Ἐγγὺς φρέατος παῖς τις ἐκοιμᾶτο. Ἐπιστᾶσα δὲ

αὐτῷ ἡ Τύχη ἐβόα· „ἀνάστα καὶ ἄπελθε ἐντεῦθεν, μὴ πως κάτω τοῦ φρέατος πέσῃς, καὶ ἐμὲ τὴν Τύχην καταμέμψωνται πάντες.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις σφαλλόμενοι [πράττοντες κακῶς] περιπίπτομεν κινδύνους καὶ μεμφόμεθα τὴν τύχην.

317. Οἷς καὶ Κύνων.

(C. 315. ex Xenoph. Comment. II, 7, 13. F. 366. C. p. 405. B. 130.)

Φασίν, ὅτε φωνήεντα ἦν τὰ ζῶα, τὴν οἶν πρὸς τὸν δεσπότην εἶπειν· „θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς ἡμῖν μὲν ταῖς καὶ ἐριά σοι καὶ ἄρνας καὶ τυρὸν παρεχούσαις οὐδὲν δίδως, ὅ,τι ἂν μὴ ἐκ τῆς γῆς λάβωμεν, τῷ δὲ κυνὶ, ὃς οὐδὲν τοιοῦτόν σοι παρέχει, μεταδίδως οὔτερ αὐτὸς ἔχεις σίτου.“ Τὸν κύνα οὖν ἀκούσαντα εἶπειν· „ναὶ μὰ Δί· ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ καὶ ὑμᾶς αὐτὰς σώζων, ὥστε μήτε ὑπ’ ἀνθρώπων κλέπτεσθαι μήτε ὑπὸ λύκων ἀρπάζεσθαι· ἐπεὶ ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐδ’ ἂν νέμεσθαι δύναισθε, φοβούμεναι μὴ ἀπόλησθε.“ Οὕτω δὴ λέγεται καὶ τὰ πρόβατα συγχωρεῖν τὸν κύνα προτιμᾶσθαι.

318. Ὀναγρος καὶ Ὀνος. (C. 379. F. 340.)

Ὀναγρος ὄνον ἰδὼν βαρὺν γόμον ἐπαγόμενον, [καὶ] τὴν δουλείαν αὐτῷ ἐπονειδίξων ἔλεγεν· „εὐτυχὴς ὄντως ἐγὼ, ὅτι ζῶν ἐλευθέρως καὶ διάγων ἀκόπως, αὐτοσχέδιον καὶ τὴν νομὴν ἐν τοῖς ὄρεσι κέκτημαι· σὺ δὲ δι’ ἄλλου τρέφῃ, καὶ δουλείαις καὶ πληγαῖς καθυποβάλλῃ διηνεκῶς.“ Συνέβη δ’ οὖν αὐθωρὸν λέοντά τινα φανῆναι, καὶ τῷ μὲν ὄνῳ μὴ προσπελάσαι, ὥς συνόντος αὐτῷ τοῦ ὀνηλάτου, τῷ δὲ ὀνάγρῳ, μεμονωμένῳ τυγχάνοντι, σφοδρῶς ἐπελθεῖν καὶ αὐτῷ θέσθαι κατάβρωμα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ ἀνυπότακτοι καὶ σκληροτράχηλοι, τῇ αὐτοβουλίᾳ φερόμενοι καὶ βοηθείας τινὸς μὴ δεόμενοι, ἀνθωρὸν πιῶμα γίνονται.

319. Ὅνοι πρὸς τὸν Δία. (S. 181. C. 112 et p. 321. F. 138.)

Ὅνοι ποτὲ ἀχθόμενοι ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἐπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν τινὰ αἰτούμενοι τῶν πόνων. Ὁ δ' αὐτοῖς ἐπιδεῖξαι βουλόμενος, ὅτι τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς ἀπαλλαγῆσεσθαι τῆς κακοπαθείας, ὅταν οὐρόυντες ποταμὸν ποιήσωσι. Κᾶκεῖνοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι νῦν, ἔνθα ἂν ἀλλήλων οὐρον ἰδωσιν, ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ παριστάμενοι οὐροῦσιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ ἐκάστω πεπρωμένον ἀθεράπευτόν ἐστι.

320. Ὅνον ἀγοράζων. (C. 253. F. 311.)

Ὅνον τις ἀγοράζειν μέλλων, ἐπὶ δοκιμασίᾳ καὶ πείρᾳ αὐτὸν ἔλαβεν· καὶ εἰσαγαγὼν αὐτὸν ἐπὶ τῆς φάτης μετὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὄνων τοῦτον ἔστησεν. Ὁ δὲ καταλιπὼν τοὺς ἄλλους ἐπὶ τῷ ἀργοτάτῳ καὶ ἀδδηφάγῳ ἔστη. [καὶ ὃς οὐδὲν ἐπολεῖ.] Δήσας οὖν καὶ ἀπαγαγὼν, τῷ ἰδίῳ δεσπότῃ τοῦτον παρέδωκε. Τοῦ δὲ ἐρωτῶντος, εἰ οὕτω ταχεῖαν αὐτοῦ τὴν δοκιμασίαν ἐποιήσατο, ὑποτυχὼν εἶπεν· „ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲ ἐπιδέομαι πείρας· οἶδα γὰρ ὅτι τοιοῦτος, ὅποῖον ἐξ ἀπάντων τὸν συνήθη ἐπελέξατο.“

Ὅτι τοιοῦτος ἕκαστος ὑπολαμβάνεται εἶναι, ὁποίοις εἰαίροις συναναστρέφεται.

321. Ὅνος ἄγριος. (S. 179. C. 111 et p. 320. F. 136.)

Ὅνος ἄγριος, ὄνον ἡμέρον ἰδὼν ἐν τινὶ εὐηλίῳ

τόπω, προσελθὼν ἐμακάριζεν αὐτὸν ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Ὑστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντὰ καὶ τὸν ὀνηλάτην ὀπισθεν ἐπόμενον καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη· „ἀλλ’ ἐγωγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω· ὁρῶ γὰρ, ὅτι οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.“

Οὕτω οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύνων καὶ ταιπαιωριῶν προσγινόμενα κέρδη.

322. Ὅνος ἄλας βαστάζων. (S. 176. C. 254.)

Ὅνος ἄλας βαστάζων ποταμὸν διήρχετο· ὀλισθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐκτακέντος τοῦ ἁλὸς, κουφότερος ἐξανέστη· εὐφρανθεὶς δὲ ἐπὶ τούτῳ, ἐπειδὴ ὕστερόν ποτε σπόγγους ἐμπεφορτισμένος ποταμὸν διέβαινεν, ῥήθη [δεῖν] ὅτι, ἐὰν πάλιν πέσῃ, ἐλαφρότερος διεγερθήσεται· καὶ δὴ ἐκὼν ὀλλίσθησε. Συνέβη δ’ αὐτῷ, τῶν σπόγγων ἀνασπασάντων τὸ ὕδωρ, μὴ δυναμένῳ ἐξανίστασθαι, ἐνταῦθα ἀποπνιγῆναι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τὰς ἰδίας ἐπινοίας λανθάνουσι συμφορῶν αἰτίας ἔχοντες.

322^b. Ἄλλως. Μικρέμπορος καὶ Ὀνάριον.
(F. 122. C. p. 388. B. 111.)

Μικρέμπορός τις Ὀνάριον κατέχων, αὐτὸς ὠνεῖτο ἀλάτιον εἰς πλῆθος. Καὶ δὴ φορτώσας σφοδρῶς αὐτοῦ τὸν ὄνον, ὑποξύγιον ἤλαυνε λεωφόρῳ· ὃς ὀλισθήσας εἰς ὕδωρ ἐπεπτώκει· καὶ δὴ λυθέντων τῶν ἁλῶν παραυτίκα, εὐθύς ἠγέρθη ἀκόπως βηματίζων. Ὁ δ’ ὑποστρέψας καὶ πάλιν λαβὼν ἄλας, κατεπεπτώκει εἰς ποτάμια ῥεῖθρα· καὶ ἐκλυθέντων πάλιν τῶν ἀλατίων, ἐξανέστησεν ἑαυτὸν παραυτίκα. Ὁ δὲ λυπηθεὶς, ὁ κύριος τοῦ ὄνου, ἐπενόησεν αὐτοῦ τὰς ἐπινοίας. Ὅστις ἐπελθὼν [εἰς] ἓνα τῶν μυρεψούντων, ἐξωνήσατο σπόγ-

γους πολλοὺς εἰς κόρον, οὕσπερ ἐπιθεὶς πεφόρτωκε τὸν ὄνον. Ὁ δὲ ἀπὼν κατέπεσεν εἰς ὕδωρ, καὶ παραντίκα κλυσθέντων τῶν σπόγγων, ἤγετο ὁ ὄνος διπλοῦν βάρους βαστάζων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις, ἐν ᾧ τις εὐτύχησεν, ἐν αὐτῷ καὶ πίπτει.

323. Ὅνος, Ἀλεκτρυὼν καὶ Λέων.

(S. 83. C. 66 et p. 315. F. 70.)

Ἐν τινι ἐπαύλει ὄνος καὶ ἀλεκτρυὼν ἦσαν· λέων δὲ λιμώττων ὥς ἐθεάσατο τὸν ὄνον, οἷός τε ἦν εἰσελθὼν τοῦτον καταθοινήσασθαι. Περὶ δὲ τὸν ψόφον ἀλεκτρυόνος φθεγξαμένου καταπτήξας (φασὶ γὰρ, τοὺς λέοντας πτύρεσθαι πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων φωνὰς), εἰς φυγὴν ἐτράπη. Καὶ ὁ ὄνος ἀναπτρωθεὶς κατ' αὐτοῦ, εἶγε ἀλεκτρυόνα ἐφοβήθη, ἐξῆλθεν ὥς ἀποδιώξων αὐτόν· ὁ δὲ, ὥς μακρὰν ἐγένετο, κατέφαγεν αὐτόν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐνιοὶ τῆς πεινυμένης τοὺς ἑαυτῶν ἐχθροὺς ὀρώντες, καὶ διὰ τοῦτο καταθρασυνόμενοι, λανθάνουσιν ὑπ' αὐτῶν ἀναλίσκόμενοι.

323^b. Ἄλλως. Ὅνος καὶ Λέων. (C. 66.)

Ὅν ποτὲ ἀλεκτρυὼν συνεβόσκετο. Λέοντος δ' ἐπελθόντος τῷ ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε· καὶ ὁ μὲν λέων (φασὶ γὰρ τοῦτον τὴν τοῦ ἀλεκτρυόνος φωνὴν φοβεῖσθαι) ἐφυγεν. Ὁ δ' ὄνος, νομίσας δι' αὐτόν πεφευγέναι, ἐπέδραμεν εὐθὺς τῷ λέοντι. Ὡς δὲ πόρῳ τοῦτον ἐδίωξεν, ἐνθα μηκέτι ἢ τοῦ ἀλεκτρυόνος ἐφικνεῖτο φωνή, στραφείς ὁ λέων τοῦτον κατεθοινήσατο. Ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα· „ἄθλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος· πολεμιστῶν γὰρ μὴ ὦν γονέων, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἐξωρμήθην;“

Ὁ μῦθος δὲ δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινουμενοὶς ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ οὕτως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

324. Ὁνος βασιτάζων ἄγαλμα. (S. 178. F. 135. C. p. 389.)

Ὁν τὶς ἐπιθεὶς ἄγαλμα ἤγεν εἰς ἄστυ. Τῶν δὲ συναντώντων προσκυνούντων τὸ ἄγαλμα, ὁ ὄνος ὑπολαβὼν, ὅτι αὐτὸν προσκυνοῦσιν, ἀναπτέρωθεις ὠγκᾷ τε καὶ οὐκέτι περαιτέρω προῖέναι ἐβούλετο. Καὶ ὁ ὀνηλάτης αἰσθόμενος τὸ γεγονός, τῷ ῥοπάλῳ αὐτὸν παίων ἔφη· „ὦ κακὴ κεφαλὴ, ἔτι καὶ τοῦτο λοιπὸν ἦν, ὄνον ὑπ' ἀνθρώπων προσκυνεῖσθαι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς ἄλλοι τοῖς ἀγαθοῖς ἐπαλαξονευόμενοι παρὰ τοῖς εἰδόσιν αὐτοὺς γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

324^b. Ἄλλως. (C. 257.)

Ὁν τὶς ἐπιθεὶς ξόανον ἤγε· πολλοὶ δὲ προσεκύνουν τῶν συναντώντων. Ὁ δὲ ὄνος τυφωθεὶς, νομίζων αὐτὸν προσκυνεῖν τοὺς ἀγροίκους, σκιρτῶν ἤμελλε τὸν θεὸν ῥῖψαι. Ἀλλὰ τοῦτον ξύλῳ παίων ὁ δεσπότης εἶπεν· „ὄνος εἰ θεὸν φέρων, ἀλλ' οὐ θεοῖς ὑπάρχεις ὁμότιμος.“

Κτηνώδεις ἄνδρας, τετυφωμένους ἐπ' ἄλλοι τοῖς, ὁ λόγος ἐλέγχει.

325. Ὁνος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 256.)

Ὁνος ἀκανθώδεις παλιούρους ἤσθιε. Τοῦτον ἰδοῦσα ἡ ἀλώπηξ εἶπε· „πῶς οὕτω τῇ ἀπαλῇ γλώσσει τὸ σκληρὸν καὶ ἀκανθῶδες προσφάγιον ἐσθίεις;“

Ὅτι οὐ δεῖ φλυάρων ἀνδρῶν κατηγορίας ἀκούειν· εἰς κίνδυνον γὰρ ἄγουσι τὸν ἀκούοντα.

326. Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

(S. 187. C. 116 et p. 323. F. 144.)

Ὄνος καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλους ἐξῆλθον εἰς ἄγραν· λέοντος δ' αὐτοῖς περιτυχόντος, ἡ ἀλώπηξ ὁρῶσα τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον, προσελθοῦσα τῷ λέοντι ὑπέσχετο παραδῶσειν αὐτῷ τὸν ὄνον, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. Τοῦ δὲ ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος, παραγαγοῦσα τὸν ὄνον εἰς τινα πάγην ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε. Καὶ ὁ λέων ὁρῶν ἐκείνον φεύγειν μὴ δυνάμενον, πρῶτον τὴν ἀλώπεκα συνέσχευ, εἰδ' οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτράπη.

Οὕτως οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες λανθάνουσι πολλάκις καὶ ἑαυτοὺς προσαπολλύντες.

327. Ὄνος καὶ Βάτραχοι. (S. 185. C. 114. F. 142.)

Ὄνος ξύλα βαστάζων διέβαινέ τινα λίμνην· ὀλισθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν, ἐξαναστῆναι μὴ δυνάμενος ὠδύρετό τε καὶ ἔστενευ. Οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι, ἀκούσαντες αὐτοῦ τῶν στεναγμῶν, ἔφασαν· „ὦ οὗτος, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσὼν οὕτως ὀδύρη;“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα φάθμον ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς πλείονας φραδίως ὑφίστάμενος.

328. Ὄνος καὶ Ἴππος. (C. 58 et p. 311. F. 151.)

Ὄνος ἵππον ἐμακάριζεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴδ' ἀχύρων ἄλις ἔχων, καὶ ταῦτα πλεῖστα ταλαιπωρῶν. Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέστη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἐνοπλος ἀνέβη τὸν ἵππον, πανταχόσε τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσή-

λασε, καὶ ὁ ἵππος πληγεὶς ἔκειτο· ταῦτα πάντα ἑώρα-
κὼς ὁ ὄνος, τὸν ἵππον μεταβαλλόμενος ἐταλάνιζεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τοὺς ἄρχοντας καὶ πλου-
σίους ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόνον καὶ τὸν
κίνδυνον ἀναλογιζομένους, τὴν πενίαν ἀγαπᾶν.

329. Ὅνος καὶ Κηπωρός. (S. 175. C. 45 et p. 304. F. 132.)

Ὅνος κηπωρῷ δουλεύων, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἥσθιε,
πολλὰ δὲ ἐκακοπάθει, ἠϋξάτο τῷ Διὶ, ὅπως τοῦ κηπω-
ροῦ αὐτὸν ἀπαλλάξας, ἐτέρῳ δεσπότη ἔργχειρίσῃ. Ὁ δὲ
Ἑρμῆν πέμψας ἐκέλευε κεραμεῖ αὐτὸν πωλῆσαι. Πάλιν
δὲ αὐτοῦ δυσφοροῦντος, ἐπειδὴ καὶ πολλῷ πλεῖον ἀχθο-
φορεῖν ἠναγκάζετο, καὶ τὸν Δία ἐπικαλουμένου, τὸ
τελευταῖον ὁ Ζεὺς παρεσκεύασεν αὐτὸν βυρσοδέψῃ πω-
ληθῆναι. Καὶ ὁ ὄνος ἰδὼν τὰ ὑπὸ τοῦ δεσπότου πρατ-
τόμενα, ἔφη· „ἀλλ' ἔμοιγε αἰρετώτερον ἢν παρὰ τοῖς
προτέροις δεσπόταις ἀχθοφοροῦντι λιμώττειν, ἢ ἐν-
ταῦθα παραγενέσθαι, ὅπου οὐδὲ, ἂν ἀποθάνω, ταφῆς
τεύξομαι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς πρώτους δε-
σπότης ποθοῦσιν οἱ οἰκέται, ὅταν ἐτέρων πεῖραν λά-
βωσι.

330. Ὅνος, Κόραξ καὶ Λύκος. (S. 186. C. 115 et p. 322. F. 143.)

Ὅνος ἡλκωμένος τὸν νῶτον ἐν τινι λειμῶνι ἐνέ-
μετο· κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ καὶ τὸ ἔλκος
κρούοντος, ὁ ὄνος ἀλγῶν ὠγκᾶτο καὶ ἐσκίρτα. Τοῦ δὲ
ὀνηλάτου πόρρωθεν στάντος καὶ γελῶντος, λύκος παρ-
ιῶν ἐθδεάσατο, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἄθλιοι ἡμεῖς,
οἷ, καὶν αὐτὸ μόνον ὀφθαῖμεν, διωκόμεθα· τοῦτῳ δὲ
καὶ προσγελῶσιν.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων
καὶ ἐξ ἀπροόπτου (ἀπόπτου?) δῆλοι εἰσιν.

331. Ὅνος καὶ Κυνίδιον.

(S. 92. C. 212 et p. 371. F. 293 et 367. B. 131.)

Ἐχων τις κύνα μελιταῖον καὶ ὄνον διετέλει ἅει τῷ κυνὶ προσπαίζων· καὶ δὴ, εἴ ποτε ἔξω δειπνοίῃ, ἐκόμιξέ τι αὐτῷ, καὶ προσιόντι καὶ σαίνοντι παρέβαλλεν. Ὁ δὲ ὄνος φθονήσας προσέδραμε (τῷ δεσπότῃ) καὶ σκιρτῶν ἐλάκτισεν αὐτόν· καὶ ὁ δεσπότης ἀγανακτήσας ἐκέλευσε παλόντας αὐτὸν ἀγαγεῖν καὶ τῇ φάτνῃ προσδεῖσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐ πάντες πρὸς ταῦτ' ἀπεφύκασιν.

332. Ὅνος καὶ Κύων. (F. 370. C. 414.)

Ὅνος καὶ κύων ἐν ταύτῳ ᾧδοιπόρουν. Εὐρόντες δὲ ἐπὶ γῆς ἐσφραγισμένον γραμματίον, ὁ ὄνος λαβὼν καὶ ἀναρρήξας τὴν σφραγίδα καὶ ἀναπτύξας, διεξήγει εἰς ἐπήκοον τοῦ κυνός. Περὶ βοσκημάτων δὲ ἐτύγγανε τὰ γράμματα, χόρτου τε, φημὶ, καὶ κριθῆς καὶ ἀχύρου. Ἀθηῶς οὖν ὁ κύων, τοῦ ὄνου ταῦτα διεξιόντος, διέκειτο· ἔνθεν δὴ καὶ ἔφησε τῷ ὄνῳ· „ὑπόβαθι, φίλτατε, μικρὸν, μὴ τι καὶ περὶ κρεῶν καὶ ὀστέων εὖρης διαλαμβάνον.“ Ὁ δὲ ὄνος ἅπαν τὸ γραμματίον διεξελεθὼν, καὶ μηδὲν εὖρηκὼς ὦν ὁ κύων ἐξήτει, ἀντέφησεν αὐτῷ· ὁ κύων· „βάλε κατὰ γῆς, ὡς ἀδόκιμον πάντῃ, φίλε, τυγχάνου.“

333. Ὅνος καὶ Λεοντῆ. (C. 258.)

Ὅνος, δορὰν λέοντος ἐπενδυθεὶς, λέων ἐνομίζετο παῖσι· καὶ φυγὴ μὲν ἦν ἀνθρώπων, φυγὴ δὲ ποιμνίων. Ὡς δὲ ἀνέμου πνεύσαντος ἡ δορὰ περιηρέθη καὶ γυμνὸς ὁ ὄνος ἦν, τότε πάντες ἐπιδραμόντες ξύλοις καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν ἔπαιον.

Ὅτι πένης καὶ ἰδιώτης ὦν, μὴ μιμοῦ τὰ τῶν πλου-

σίῳν, μή ποτε καταγελασθῆς καὶ κινδυνεύσης· τὸ γὰρ ξένον ἀνοίκειον.

333^b. "Αλλως. (C. p. 170. ex Luc. Piscat. c. 32.)

"Ονος ἐν Κύμῃ, λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν· ἄχρῃ δὴ τις αὐτὸν ξένος, καὶλέοντα ἰδὼν πολλάκις καὶ ὄνον, ἤλεγξε παίων τοῖς ξύλοις.

334. "Ονος καὶ Λύκος. (C. 259 et p. 390. F. 134. B. 122.)

"Ονος πατήσας σκόλοπα χωλὸς εἰστήκει. Λύκον δὲ ἰδὼν ἔφη αὐτῷ· „ὦ λύκε, ἰδοὺ ἐκ τοῦ πόνου ἀποθνήσκω· καὶ δεῖ με (μᾶλλον) σοῦ γενέσθαι δεῖπνον, ἢ γυνῶν ἢ κοράκων. Χάριν δὲ μίαν αἰτῶ σε, ἐξελεῖν πρῶτον τὸν σκόλοπα ἐκ τοῦ ποδός μου, ὅπως μὴ μετὰ πόνου τεθνήξωμαι.“ Ὁ δὲ λύκος ἄκροις ὀδοῦσι δακῶν τὸν σκόλοπα ἐξεῖλεν. Ὁ ὄνος δὲ λυθεὶς τοῦ πόνου, ἐπὶ τὸν λύκον χάσκοντα λακτίσας, φεύγει, ῥίνας καὶ μέτωπον καὶ ὀδόντας συνθλάσας. Ὁ δὲ λύκος ἔφη· „οἴμοι, δίκαια πάσχω, ὅτι μάγειρος εἶναι μαθὼν, τὸ πρῶτον νῦν ἰππίατρος ἠθέλησα γενέσθαι.“

Ὅτι τινὲς, διπλοῖς κινδύνοις περιπεσόντες, τοῖς ἐχθροῖς ὠφελεῖν πειρωμένοις δολίως ἀνταμοιβὴν κακὴν παρέσχον.

334^b. "Αλλως. (S. 183 et 227. F. 140. C. p. 391.)

"Ονος, ἐν τινι λειμῶνι νεμόμενος, ὥς ἐθεάσατο λύκον ἐπ' αὐτὸν ὀρμώμενον, χωλαίνειν προσεποιεῖτο. Τοῦ δὲ προσελθόντος αὐτῷ, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανόμενον, δι' ἣν χωλαίνει, ἔλεγεν, ὥς φραγμὸν διαβαίνων σκόλοπα ἐπάτησε, καὶ παρήνει αὐτῷ πρῶτον ἐξελεῖν τὸν σκόλοπα, εἰθ' οὕτως αὐτὸν καταδοιμήσασθαι, ἵνα

μὴ ἐσθίων περιπαρῇ. Τοῦ δὲ πεισθέντος καὶ τὸν πόδα αὐτοῦ ἐπάραντος, ὅλον τε τὸν νοῦν πρὸς τῇ ὀπλῇ ἔχοντος, ὁ ὄνος λαῖς εἰς τὸ στόμα τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ἐξετίναξε. Καὶ ὃς διατεθείς κακῶς ἔφη· „ἀλλ’ ἐγὼ γε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ, τοῦ πατρός με μαγειρικὴν τέχνην διδάξαντος, αὐτὸς ἱατρικῆς ἐπελαβόμεν;“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ μὴδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες εἰκότως δυστυχοῦσι.

334^c. Ἄλλως. (C. p. 171.)

Ὅδοῦσιν ἦλον εἶλεν ἐξ ὄνου λύκος·
αἰτῶν δὲ μισθὸν πλήττεται λαῖς τὴν γένυν.
Λύκος δὲ φησι· „πῶς μάγειρος ὦν πάλαι,
ἱατρικῆς μετῆλθον ἔργ’ ἀναξίως;“

Πρὸς τοὺς τὴν ἰδίαν τέχνην καταλιμπάνοντας καὶ ἑτέραν μετερχομένους ἐπὶ βλάβῃ.

335. Ὄνος καὶ Ὀνηλάτης. (S. 182. F. 139. C. 401.)

Ὄνος ὑπὸ ὀνηλάτου ἀγόμενος, ὥς μικρὸν τῆς ὁδοῦ προῆλθεν, ἀφελς τὴν λείαν εἰς κρημνὸν ἐφέρετο· μέλλοντος δ’ αὐτοῦ κατακρημνίζεσθαι, ὁ ὀνηλάτης ἐπιλαβόμενος τῆς οὐρᾶς ἐπειρᾶτο περιάγειν αὐτόν· τοῦ δὲ εὐτόνως ἀντιπίπτοντος, ἀφελς αὐτόν ἔφη· „νίκα· κακὴν γὰρ νίκην νικᾷς.“

Πρὸς ἄνδρα φιλόνεικον ὁ λόγος εὐκαιρος.

336. Ὄνος λεοντὴν φέρων. (S. 184. C. 113 et p. 321. F. 141.)

Ὄνος, ἐνδυσάμενος λέοντος δέρμα, περιῖει ἐκφοβῶν τὰ ἄλογα ζῷα. Καὶ δὴ θεασάμενος ἀλώπεκα ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δεδίττεσθαι. Ἡ δὲ, ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ φθεγξαμένου προακηκουῖα, ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ’ εὖ ἴσθι, ὥς καὶ ἐγὼ ἂν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένου ἦκουσα.“

Οὕτως ἐνιοι τῶν ἀπαιδευμένων, τοῖς ἔξωθεν τύφοις δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσοαλγίας ἐλέγχονται.

337. Ὅνος καὶ Τέττιγες. (F. 137. C. 255 et p. 389.)

Ὅνος ἀκούσας τεττίγων ἁδόντων, ἥσθη ἐπὶ τῇ εὐφωνίᾳ, καὶ ζηλώσας αὐτῶν τὴν ἡδύτητα εἶπε· „τί σιτούμενοι τοιαύτην φωνὴν ἀφίετε;“ Τῶν δὲ εἰπόντων δρόσον, ὃ ὄνος προσπαραμένων τῇ δρόσῳ, λιμῶ διεφθάρη.

Οὕτως οἱ τῶν παρὰ φύσιν ἐπιθυμοῦντες, παρὰ τὸ μὴ ἐπιτυχεῖν ὧν ἐφίενται, καὶ τὰ μέγιστα δυστυχοῦσιν.

337^b. Ἄλλως. (S. 180.)

Ὅνος ἀκούσας τεττίγων ἁδόντων ἥσθη ἐπὶ τῇ εὐφωνίᾳ, καὶ ζηλώσας αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπελάθετο καὶ τῆς οἰκείας φωνῆς.

Οὕτως οἱ τῶν παρὰ φύσιν ἐπιθυμοῦντες καὶ ἃ ἔχουσι δυστυχοῦσι.

338. Ὅνος παίζων. (F. 368. C. 412. B. 125.)

Ὅνος τις ἀναβὰς εἰς τὸ δῶμα καὶ παίζων τὸν κέραμον ἔθλα, καὶ τις αὐτὸν ἀνθρώπων ἐπιδραμὼν κατῆγε τῷ ξύλῳ παίων.

ὃ δ' ὄνος πρὸς αὐτὸν, ὃς τὸ νῶτον ἤλεγχεν, „καὶ μὴν πίθηκος ἐχθρὸς“ εἶπε „καὶ πρῶην ἔτερεπεν ὑμᾶς αὐτὸ τοῦτο ποιήσας.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας τοὺς ἐναντίας ἔχοντας τὰς δόξας καὶ κινδύνους ἑαυτοῖς ἐπιφέροντας.

339. Ὅνου σκιά. (F. 392. C. 320. ex Plat. Vitis X Orat. p. 401.)

Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ, λέγειν ποτὲ κωλυόμενος ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν ἐκκλησίᾳ, βραχὺ ἔφη βούλεσθαι πρὸς αὐ-

τοὺς εἶπε. Τῶν δὲ σιωπησάντων, „Νεανίας“ εἶπε „θέρους ὥρᾳ ἐμισθώσατο ἐξ ἄστεος ὄνον Μεγάραδε. Μεσοῦσης δὲ τῆς ἡμέρας καὶ σφοδρῶς φλέγοντος τοῦ ἡλίου, ἐκάτερος αὐτῶν ἐβούλετο ὑποδύεσθαι ὑπὸ τὴν σκιάν· εἶργον δὲ ἀλλήλους, ὁ μὲν μεμισθωκέναι τὸν ὄνον, οὐ τὴν σκιὰν λέγων, ὁ δὲ μεμισθωμένος τὴν πᾶσαν ἔχειν ἐξουσίαν.“ Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπῆει. Τῶν δὲ Ἀθηναίων ἐπισχόντων καὶ δεομένων πέρας ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ, „εἰδ’ ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς“ ἔφη „βούλεσθε ἀκούειν, λέγοντος δὲ ὑπὲρ σπουδαίων πραγμάτων οὐ βούλεσθε;“

339^b. Ἄλλως. (C. p. 213.)

Ἐμισθώσατό τις ὄνον ἀπὼν εἰς Δελφούς. Καὶ ὥς καῦμα κατήπειγεν, ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου κατέδυ ὁ μισθωσάμενος αὐτόν. Ὁ δὲ τοῦ ὄνου δεσπότης ἐμάχετο αὐτῷ, λέγων ὅτι „τὸν ὄνον σοι ἐμισθωσα, οὐχὶ καὶ τὴν σκιὰν αὐτοῦ.“

Ὁ λόγος περὶ τῶν ἐπ’ εὐτελέσι φιλονεικούντων.

340. Ὀρνιθοθήρας καὶ Κόρυδος.
(S. 189. C. 46 et p. 304. F. 146.)

Ὀρνιθοθήρας πτηνοῖς παγίδας ἴστα· κόρυδος δὲ αὐτὸν θεασάμενος ἠρώτα, τί ποιεῖ. Τοῦ δὲ εἰπόντος πόλιν κτίζειν, καὶ μικρὸν ὑποχωρήσαντος, πεισθεὶς τοῖς λόγοις προσῆλθεν· ἐσθίων δὲ τὸ δέλεαρ ἔλαθεν ἐμπεσὼν εἰς τοὺς βρόχους. Τοῦ δὲ ὀρνιθοθήρου προσδραμόντος καὶ συλλαβόντος αὐτόν, ὁ κόρυδος ἔφη· „ἐὰν τοιαύτας πόλεις κτίξης, οὐ πολλοὺς τοὺς ἐνοικοῦντας εὐρήσεις.“

Ὁ λόγος δηλοῦ, ὅτι τότε μάλιστα καὶ οἶκοι καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεστίωτες χαλεπαίνωσι.

341. Ὀρνιθοθήρας, Πέρδιξ καὶ Ἀλεκτορίσκος.
(F. 369. C. 413. B. 124.)

Ὀρνιθοθήρα φίλος ἐπῆλθεν ἐξαίφνης,
μέλλοντι θύμβραν καὶ σέλινα δειπνήσειν.
ὁ δὲ κλωβὸς εἶχεν οὐδέν· οὐ γὰρ ἡγρεύκει.
ᾤωρμησε δὴ πέρδικα ποικίλον θύσων,
ὃν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρεύειν.
ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἰκέτευε μὴ κτείναι·
„τὸ λοιπὸν“ εἶπε „δικτύῳ τί ποιήσεις,
ὅταν κυνηγῇς; τίς δέ σοι συναθροίσει
εὐωπὸν ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων;
τίνος μελωδοῦ πρὸς τὸν ἦχον ὑπνώσεις;“
ἀφῆκε τὸν πέρδικα, καὶ γενειήτην
ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἡβουλήθη.
ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε φωνήσας·
„πόθεν μαθήσῃ πόσσον εἰς ἔω λείπει,
τὸν ὠρόμαντιν ἀπολέσας με; πῶς γνώσῃ
πότε ἔννυχέυει χρυσότοξος Ὠρίων;
ἔργων δὲ τίς σε πρωινῶν ἀναμνήσει,
ὅτε δροσώδης ταρσός ἐστιν ὀρνίθων;“
κάκεινος εἶπεν· „οἶδα χρησίμους ὥρας·
ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τὸν φίλον τι δειπνήσαι.“

Ὅτι τῷ ἀνδρὶ δουλεύειν ἐπιθυμίαις εἰθισμένῳ οὐ-
δεὶς λόγος ἰσχυρὸς πρὸς τὸ μὴ πράττειν ἀεὶ τὰ κατ'
ἡδονήν.

342. Ὀρνις καὶ Χελιδών. (S. 188. C. 117 et p. 323. F. 145.)

Ὀρνις ὄψεως ὡὰ εὐροῦσα ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα
ἐξεκόλαπτε. Χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν ἔφη· „ὦ μα-
ταία, τί ταῦτα ἀνατρέφεις, ἄπερ, ἂν αὐξηθῇ, ἀπὸ σοῦ
πρώτης τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται;“

Οὕτως ἀτιθάσσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ τὰ μάλιστα εὐεργετῇται.

343. Ὅρνις χρυσοτόκος. (C. 136 et p. 335. F. 153. B. 123.)

Ὅρνιθὰ τις εἶχεν ὡς χρυσᾶ τίκτουςαν· καὶ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίου εἶναι, κτείνας εὗρηκεν ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. Ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας εὗρήσειν, καὶ τοῦ μικροῦ ἐστέρηται ἐκείνου.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι καὶ τὴν ἀπληστίαν φεύγειν.

343^b. Ἄλλως. Χὴν χρυσοτόκος. (S. 88.)

Ἐρμῆς θρησκεύομενος ὑπὸ τινος περιττῶς χῆνα αὐτῷ ἐχαρίσατο ὡς χρύσεια τίκτουςαν· ὁ δὲ οὐκ ἀναμείνας τὴν κατὰ μικρὸν ὠφέλειαν, ὑπολαβὼν δὲ, ὅτι πάντα τὰ ἐντὸς χρύσεια ἔχει ὁ χῆν, οὐδὲν μελλήσας ἔθυσεν αὐτήν. Συνέβη δ' αὐτὸν μὴ μόνον ὃ προσεδόκησε σφαλῆναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὡς ἀποβαλεῖν· τὰ γὰρ ἐντὸς πάντα σαρκώδη εὔρεν.

Οὕτως πολλάκις οἱ πλεονέκται δι' ἐπιθυμίαν πλειόνων καὶ τὰ ἐν χερσὶν ὄντα προῖενται.

344. Οὐρὰ καὶ Μέλη ὄφews. (C. 260. F. 313.)

Οὐρά ποτε ὄφews ἡξίου πρώτῃ προάγειν καὶ βαδίζειν. Τὰ δὲ λοιπὰ μέλη ἔλεγον· „πῶς χωρὶς ὁμμάτων καὶ ῥινὸς ἡμᾶς ἄξεις, ὥς καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα;“ Ταύτην δὲ οὐκ ἐπειθον, ἕως τὸ φρονοῦν ἐνικήθη. Ἡ οὐρὰ δὲ ἦρχε καὶ ἦγε, σύρουσα τυφλὴ πᾶν τὸ σῶμα, ἕως εἰς βάραθρον πετρῶν ἐνεχθεῖσα, τὴν ῥάχιν καὶ πᾶν τὸ σῶμα ἐπληγε. Σάλινουσα δὲ ἰκέτευε τὴν κεφαλὴν, λέγουσα· „σῶσον ἡμᾶς, εἰ θέλεις, δέσποινα· τῆς κακῆς γὰρ ἔριδος ἐπειράθην.“

Ἄνδρας πολλοὺς καὶ κακοὺς καὶ τοῖς δεσπόταις ἐπανισταμένους ὁ λόγος ἐλέγχει.

345. Ὅφρις, Γαλῇ καὶ Μύες. (C. 261. F. 314. S. 265.)

Ὅφρις καὶ γαλῇ ἐν τινι οἰκίᾳ ἐμάχοντο· οἱ δὲ ἐνταῦθα μύες ἀεὶ καταναλισκόμενοι ὑπ' ἀμφοτέρων, ὥς ἐθεάσαντο αὐτοὺς μαχομένους, ἐξῆλθον βαδίζοντες. Ἰδόντες δὲ τοὺς μύας, τότε ἀφέντες τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην, ἐπ' ἐκείνους ἐτράπησαν.

Οὕτω καὶ οἱ ἐν ταῖς τῶν δημαγωγῶν στάσεσιν αὐτοὺς παρεισβάλλοντες λανθάνουσιν αὐτοὶ ἐκατέρων παρανάλωμα γινόμενοι.

346. Ὅφρις καὶ Καρκίνος. (C. 70. F. 231. S. 192.)

Ὅφρις καρκίνῳ συνδιητᾷτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. Ὁ μὲν οὖν καρκίνος ἀπλοῦς ὢν τὸν τροπὸν, μεταβαλέσθαι κἀκείνῳ παρῆνει τῆς πανουργίας· ὁ δὲ οὐδοτιοῦν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. Ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκίνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ τοῦ φάρυγγος τῇ χηλῇ λαβόμενος καὶ ὅσον οἶόν τε πιέσας, φονεύει. Τοῦ δ' ὄψεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν· „οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἀπλοῦν εἶναι· οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν δίκην ἔτισας.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

347. Ὅφρις πατούμενος. (C. 119 et p. 324. F. 149. S. 194.)

Ὅφρις, ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατούμενος, τῷ Αἰλῇ ἐνετύγχανεν. Ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἐπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἔπεχειρῃσε τοῦτο ποιῆσαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβαλόνουσιν ἀνδιστάμενοι τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

348. Παιδίον ἐσθλόν σπλάγχνα.
(C. 262 et p. 391. F. 40. S. 47. B. 34.)

Βοῦν τινες ἐπ' ἀγοῶν θύσαντες, τοὺς συγγενεῖς ἐκάλεσαν· ἐν δὲ τούτοις ἦν καὶ γυνὴ πενιχρά, μεθ' ἧς καὶ ὁ παῖς. Τὸ δὲ παιδίον, τῶν κρεῶν πλήσας τὴν γαστέρα καὶ ὀδυνώμενος, ἔλεγεν· „ὦ μῆτερ, ἐμῶ τὰ σπλάγχνα.“ Ἡ δὲ εἶπεν· „οὐχὶ τὰ σὰ, τέκνον, ἀ δὲ κατέφαρες.“

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα χρεωφειλέτην, ὅστις ἐτοίμως τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ὅταν ἀπαιτηθῇ, οὕτως ἄχθεται, ὥς οἰκοθεν προῖέμενος.

349. Παῖς καὶ Πατήρ. (C. 264.)

Υἱὸν τις γέρων δειλὸς μονογενῇ ἔχων γενναῖον, κυνηγεῖν ἐφιέμενον, εἶδε τοῦτον καθ' ὕπνου ὑπὸ λέοντος ἀναλωθέντα. Φοβηθεὶς δὲ, μὴ πως ὁ ὄνειρος ἀληθεύῃ, οἴκημα κάλλιστον καὶ μετέωρον κατεσκεύασε· κἀκεῖσε τὸν υἱὸν εἰσαγαγὼν ἐφύλαττεν. Ἐξωγράφησε δὲ ἐν τῷ οἰκήματι πρὸς τέρψιν τοῦ υἱοῦ παντοῖα ζῶα, ἐν οἷς ἦν καὶ λέων. Ὁ δὲ ταῦτα ὁρῶν πλείονα λύπην εἶχε. Καὶ δὴ ποτε πλησίον τοῦ λέοντος στὰς εἶπεν· „ὦ κάκιστον θηρίον, διὰ σὲ καὶ τὸν ψευδῇ ὄνειρον τοῦ ἐμοῦ πατρὸς τῇδε τῇ οἰκίᾳ κατεκλείσθην, ὥς ἐν φρουρᾷ· τί σοι ποιήσω;“ Καὶ εἰπὼν ἐπέβαλε τῷ τοίχῳ τὴν χεῖρα, ἐκτυφλῶσαι τὸν λέοντα. Σκόλοψ δὲ τῷ δακτύλῳ αὐτοῦ ἐμπαρεῖς, ὄγκωμα καὶ φλεγμονὴν μέχρ' ἐβουβῶνος εἰργάσατο· πυρετὸς δὲ ἐπιγενόμενος αὐτῷ, θάττον τοῦ βίου μετέστησεν. Ὁ δὲ λέων καὶ οὕτως ἀνήρηκε τὸν παῖδα, μηδὲν τῷ τοῦ πατρὸς ὠφεληθέντα σοφίσματι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς δύναται τὸ μέλλον ἐκφυγεῖν.

349^b. Ἄλλως. Υἱὸς καὶ Λέων γεγραμμένος.

(F. 187. C. p. 393. B. fragm. 135. ed. L.)

Υἱόν τις ἔχων μονογενῇ ἀνδρεῖον, εἶδε καθ' ὕπνον
ὑπὸ λέοντος θνήσκειν. Ὁ δὲ φοβηθεὶς, μὴ πως τοῦναρ
ἀληθεύσῃ, οἴκημα τερπνὸν αὐτῷ κατασκευάσας, ἐξω-
γράφησε τοὺς τοίχους πρὸς τὴν τέρψιν, ζωοῖς παντοίοις
αὐτοὺς ἐγκαλλωπίσας, ἐν οἷς καὶ λέων ἀπεμορφώθη.
Ὡς οὖν ἑώρα τὸν λέοντα ὁ νέος, μᾶλλον κατείχεν αὐ-
τὸν ἢ λύπη πλέον, ὃς ἰστάμενος τοῦ λέοντος πλησίον,
τούτῳ προσεῖπεν· „ὦ κάκιστον θηρίον, διὰ τὸ ὄναρ
τὸ ψευδὲς τοῦ πατρός μου, ὃ αὐτὸς ἑώρακεν ἐν ὕπνοις
μάτην, προσκατεκλείσθην φρουρᾷ τῇ γυναικείᾳ· ἂ!
τί δέ σοι ἐγὼ ἄρτι ποιήσω;“ Ταῦτα αὐτοῦ τῷ λέοντι
εἰπόντος, ἐπεξέτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ βάτον, τοῦ λαβεῖν
κλάδους καὶ τὸν λέοντα κροῦσαι. Εὐθύς δὲ σκόλοψ
προσκρούσας τῷ δακτύλῳ, ἄλγει μεγάλῳ ἐφλέγμανε
τὸν νέον, καὶ παραντίκα ἄλαλος κατεκλίθη. Ὑπανάσας
δὲ πυρετὸς ἐξαπίνης, θᾶττον ὁ νέος ἐξέλιπε τὸν βίον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἂ μέλλει συμβῆναί τινι, τού-
τοις γενναίως ἐγκαρτερεῖτω, καὶ μὴ κατασοφίζεσθω·
οὐ γὰρ ἐκφεύξει.

350. Παῖς καὶ Σκορπίος. (F. 158. C. 263 et p. 392. S. 195.)

Παῖς πρὸ τοῦ τείχους ἀκρίδας ἐθήρενε. Πολλὰς δὲ
συλλαβὰν, ὥς ἐθεάσατο σκορπίον, νομίσας ἀκρίδα εἶ-
ναι, κοιλάνας τὴν χεῖρα οἷός τε ἦν καταφέρειν αὐτοῦ.
Καὶ ὃς τὸ κέντρον ἐπάρας ἔφη· „εἶθε γὰρ τοῦτο ποιή-
σειας, ἵνα καὶ ἄς συνείληφας ἀκρίδας, ταύτας ἀπο-
βάλῃς.“

Ὁ λόγος διδάσκει ἡμᾶς, μὴ δεῖν πᾶσι τοῖς χρηστοῖς
καὶ πονηροῖς τὰ αὐτὰ προσφέρειν.

350^b. Ἄλλως. Παῖς ἀκρίδας θηρεύων.

(C. 263 et p. 393. F. 171.)

Παῖς τις θηρεύων ἀκρίδας περιέτρυχε σκορπίῳ. Ὁ δὲ τὸ τοῦ παιδὸς ἀπλοῦν θεασάμενος, τὸ κέντρον ὀξύ-
νας, εἶπεν· „ἄπελθε, παῖ, μὴ καμὲ θηρεύων πάντας,
οὓς ἔχεις, ἀπολέσης.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καλὸν ἐστὶ τὰ ἐναντία γινώ-
σκειν, καὶ τὸ μὲν καλὸν πράττειν, τὸ δὲ κακὸν ἐκ-
φεύγειν.

351. Παῖς κλέπτης καὶ Μήτηρ.

(S. 196. C. 48 et p. 305. F. 159.)

Παῖς ἐκ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμφοιτητοῦ δέλτον
ἀνελόμενος τῇ μητρὶ ἐκόμισε· τῆς δὲ οὐ μόνον αὐτὸν
οὐκ ἐπιπληξάσης, ἀλλὰ καὶ ἐπαινεσάσης αὐτὸν, ἐκ δευ-
τέρου ἱμάτιον κλέψας ἤνεγκεν αὐτῇ, καὶ ἔτι μᾶλλον
ἐκείνη ἀπεδέξατο. Προῦν δὲ τοῖς χρόνοις ὁ νεανίας
ἐπὶ τὰ μείζονα ἐχώρει· ληφθεὶς δέ ποτε καὶ περιανγω-
νισθεὶς ἐπὶ τὸν δῆμιον ἀπήγετο. Τῆς δὲ μητρὸς ἐπα-
κολουθήσεως αὐτῷ καὶ στερνοκοπουμένης, ὁ νεανίας
εἶπεν· „θέλω τι εἰπεῖν τῇ μητρὶ μου εἰς τὸ οὗς.“ τῆς δὲ
προσελθούσης, ταχέως ἐπελάβετο τοῦ ὥτιου αὐτῆς, καὶ
ἀπέκοψε. Τῆς δὲ κατηγορούσης αὐτὸν ὥς δυσσεβῆ,
ἐκεῖνος ἔφη· „ἀλλὰ τότε, ὅτε σοὶ πρῶτον τὴν δέλτον
κλέψας ἤνεγκα, εἰ ἔπληξάς με, οὐκ ἂν μέχρι τούτου
ἐχώρησα, καὶ ἐπὶ θάνατον ἠγόμην.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ κατ' ἀρχὰς μὴ κωλυόμενον
ἐπὶ μείζον αὖξει.

352. Παῖς λουόμενος. (F. 167. C. 310 et p. 404. S. 207.)

Παῖς ποτε λουόμενος ἐν τινι ποταμῷ ἐκινδύνενσεν
ἀποπνιγῆναι. Ἰδὼν δὲ τινα ὁδοιπόρου, τοῦτον ἐπὶ βοη-
θείᾳ ἐκάλει· ὁ δὲ ἐμέμφετο τῷ παιδί ὡς τολμηρῷ. Τὸ

δὲ μειράκιον εἶπε πρὸς αὐτόν· „ἀλλὰ νῦν μοι βοήθει, ὕστερον δὲ σωθέντι μέμψαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ τοῦτο· „μὴ μέμφου, πλὴν ἐλέησον.“

353. Παῖς ψεύστης. (C. 266.)

Παιδίον πρόβατα νέμον, ὥς λύκον ἐρχόμενον πρὸς διαφθορὰν ὁρῶν, ἐπικαλούμενον τοὺς ἀγρότας ἔλεγε· „βοηθεῖτε ὧδε· ἐρχεται λύκος.“ Οἱ δὲ ἀγρόται τρέχοντες τοῦτον εὕρισκον μὴ ἀληθεύειν. Τοῦτο δὲ ποιήσαντος πολλάκις, εὕρισκον ψευδόμενον. Μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ λύκου προσελθόντος, καὶ τοῦ παιδὸς βοῶντος „δεῦτε, λύκος,“ οὐκέτι τις ἐπίστευε προσδραμεῖν αὐτῷ καὶ βοηθῆσαι. Ὁ δὲ λύκος εὐρηκῶς ἄδειαν τὴν ποίμνην πᾶσαν διέφθειρεν ἐνκόλως.

Ὅτι τοσοῦτον ὄφελος τῷ ψεύστῃ, ὅτι καὶ ἀληθῇ λέγων πολλάκις οὐ πιστεύεται.

353^b. Ἄλλως. Ποιμὴν παίζων. (F. 166. C. p. 395.)

Ποιμὴν, ἐξελαύνων αὐτοῦ τὴν ποίμνην ἀπὸ τινος κώμης πορρωτέρω, διετέλει τοιαύτη παιδιᾷ χρώμενος. Ἐπιβοῶμενος γὰρ τοὺς πολίτας ἐπὶ βοήθειαν, ἔλεγεν, ὥς λύκοι τοῖς προβάτοις ἐπήλθοσαν. Δὺς καὶ τρεῖς τῶν ἐκ τῆς κώμης ἐκπλαγέντων καὶ ἐκηδησάντων, εἶτα μετὰ γέλωτος ἀπαλλαγέντων, συνέβη τὸ τελευταῖον τῇ ἀληθείᾳ λύκους ἐπελθεῖν. Ἀποτεμνομένης δὲ αὐτοῦ τῆς ποίμνης, καὶ αὐτοῦ ἐπιβοῶντος ἐπὶ βοήθειᾳ, ἐκεῖνοι ὑπολαβόντες αὐτὸν παίζειν κατὰ τὸ ἔθος, ἤττον ἐφρόντιζον. Καὶ οὕτως συνέβη αὐτὸν ἀπολέσαι τὰ πρόβατα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῦτο κερδαίνουν οἱ ψευδόμενοι, τὸ μὴδὲ ὅταν ἀληθεύωσι πιστεύεσθαι.

354. Παρακαταθήκας εἰληφώς καὶ Ὅρκος. (F. 372. C. 416.)

Παρακαταθήκας τις λαβὼν φίλου ἀποστρεῖν διανοεῖτο. Καὶ δὴ προσκαλουμένου αὐτὸν ἐκείνου ἐπὶ ὄρκον, εὐλαβούμενος εἰς ἀγρὸν ἐπορεύετο. Γενόμενος δὲ κατὰ τὰς πύλας, ὡς ἐθεάσατό τινα χωλὸν ἐξιόντα, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, τίς τε εἴη, καὶ ποῦ πορεύοιτο; Τοῦ δὲ εἰπόντος αὐτὸν Ὅρκον εἶναι, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσεβεῖς βαδίζειν, ἐκ δευτέρου ἠρώτα, διὰ πόσου χρόνου φοιτᾷταις πόλεσι εἰσθῆναι. Ὁ δὲ ἔφη· „διὰ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τριάκοντα.“ Καὶ ὅς οὐδὲν μελήσας τῇ ὑστεραίᾳ ὥμοσε μὴ εἰληφέναι τὴν παρακαταθήκην. Περιπεσὼν δὲ τῷ Ὅρκῳ, καὶ ἀπαγόμενος ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ κρημνὸν, ἡτιᾶτο αὐτὸν, ὡς, προειπὼν αὐτῷ διὰ τριάκοντα ἐτῶν ἐπιπορεύεσθαι, οὐδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἄδειαν δέδωκεν. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν ἔφη· „ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς ὅταν μέλλῃ τις ἀνιᾶσθαι με καὶ αὐθυμερὸν ἐπιφοιτᾷν εἰσθῆναι.“

Ὁ λόγος δηλοῦ, ὅτι ἀδιόριστός ἐστιν ἡ κατὰ τῶν ἀσεβῶν ἐκ θεῶν τιμωρία.

355. Πένθους γέρας.

(C. 321. F. 393. ex Plut. Consol. ad Apoll. c. 19.)

Φασί τινα τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων εἰσιόντα πρὸς Ἀρσινόην τὴν βασίλισσαν, πενθοῦσαν τὸν υἱὸν, τοιούτῳ χρήσασθαι λόγῳ, φάμενον ὅτι „Καθ' ὃν χρόνον ὁ Ζεὺς ἔνεμε τοῖς δαίμοσι τὰς τιμὰς, οὐκ ἔτυχε παρὸν τὸ πένθος· ἤδη δὲ νενεμημένων, ἦλθεν ὕστερον. Τὸν οὖν Δία, ὡς ἡξίου καὶ αὐτῷ τιμὴν διδόναι, ἀποροῦντα διὰ τὸ ἤδη καταναλῶσθαι πάσας τοῖς ἄλλοις, ταύτην αὐτῷ δοῦναι τὴν ἐπὶ τοῖς τελευτήσασιν γιγνομένην, οἶον δάκρυα καὶ λύπας.“ Ὡσπερ οὖν τοὺς ἄλλους δαίμονας, ὑφ' ὧν τιμῶνται, τούτους ἀγαπᾷ, τὸν αὐτὸν τρόπον

καὶ τὸ πένθος. Ἐὰν μὲν αὐτὸ ἀτιμάσῃς, ὧ γύναι, οὐ
προσελεύσεται σοί· ἐὰν δὲ τιμᾶται ὑπὸ σοῦ ἐπιμελῶς
ταῖς δοθείσαις αὐτῷ τιμαῖς, λύπαις καὶ θρήνοις, ἀγα-
πήσει σε, καὶ αἰεὶ τί σοι παρέξεται τοιοῦτον, ἐφ' ᾧ τι-
μηθήσεται παρὰ σοῦ συνεχῶς.

356. Πέρδιξ καὶ Ἄνθρωπος. (C. 164 et p. 353. F. 172.)

Πέρδικά τις θηρεύσας ἤμελλε σφάξαι· ἡ δὲ ἰκέτευε
λέγουσα· „ἔασόν με ξῆν· ἀντ' ἐμοῦ πολλὰς πέρδικας ἐγώ
σοι κυνηγήσω.“ Ὁ δὲ εἶπεν· „δι' αὐτὸ τοῦτο μᾶλλον
σε θύσω, ὅτι τοὺς συνήθεις καὶ φίλους σοι ἐνεδρεῦσαι
θέλεις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ φίλων δο-
λίας μηχανὰς συντιθεὶς αὐτὸς ἐν ταῖς ἐνέδραις τῶν κιν-
δύνων ἐμπεσεῖται.

357. Περιστερὰ διψῶσα. (S. 197. C. 120 et p. 324. F. 160.)

Περιστερὰ δίψει συνεχομένη, ὥς ἐθεάσατο ἐν τινι
πίνακι κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ὑπέλαβεν ἀλη-
θινὸν εἶναι· διόπερ πολλῷ τῷ ῥοῖζῳ ἐνεχθεῖσα ἔλαθεν
ἑαυτήν τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα καὶ ἐντινάξασα. Συνέβη
οὖν αὐτῇ, τῶν πτερῶν περικλασθέντων, ἐπὶ τὴν γῆν
καταπεσοῦσαν ὑπὸ τινος τῶν παρατυχόντων κατα-
ληφθῆναι.

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων, διὰ σφοδρὰς ἐπιθυ-
μίας ἀπερισκέπτως τοῖς πράγμασιν ἐπιχειροῦντες, ἑαυ-
τοὺς εἰς ὄλεθρον βάλλουσι.

358. Περιστερὰ καὶ Κορώνη. (S. 198. C. 121 et p. 325. F. 161.)

Περιστερὰ ἐν τινι περιστερεῶνι τρεφομένη ἐπὶ πο-
λυτεκνίᾳ ἐφρουάττετο. Κορώνη δὲ αὐτῆς ἀκούσασα
ἔφη· „ἀλλ', ὦ αὔτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ ἀλαζονεο-

μένη· ὅσον γὰρ ἂν πλείονα ποιῆς, τοσοῦτον περιίτο-
τέρας λύπας συνάγεις.“

Οὕτω καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχεστάτοί εἰσιν, ὅσοι
ἐν τῇ δουλείᾳ τέκνα ποιοῦσι πολλά.

359. Πῆραι δύο. (C. 337. F. 407. B. 66.)

Ἀνθρώπων ἕκαστος δύο πήρας φέρει, τὴν μὲν ἐμ-
προσθεν, τὴν δὲ ὀπισθεν, γέμει δὲ κακῶν ἑκατέρα·
ἀλλ' ἡ μὲν ἐμπροσθεν ἀλλοτριῶν, ἡ δὲ ὀπισθεν τῶν
αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ
μὲν ἐξ αὐτῶν κακὰ οὐχ ὁρῶσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάννυ
ἀκριβῶς θεωρῶνται.

360. Πίθηκοι ὀρχησται. (C. 355. F. 405. ex Luc. Piscat. 36.)

Λέγεται βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος πιθήκους ποτὲ
πυρρίχιζεν διδάξαι· καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ
τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεσθαι,
ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα καὶ προσωπεῖα περικείμενα· καὶ
μέχρι γε πολλοῦ εὐδοκίμειν τὴν θεάν, ἄχρι δὲ τις θεατὴς
ἄστειος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον.
Οἱ δὲ πίθηκοι ἰδόντες καὶ ἐκλαδόμενοι τῆς ὀρχήσεως,
τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρρίχιστῶν,
καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατεφῶ-
γγυνον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους·
τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυτο καὶ κατεγελάτο
ὑπὸ τοῦ θεάτρου.

361. Πίθηκοι πόλιν οἰκίζοντες.

(C. 367. ex Hermog. Progymn. Vol. I, p. 13. Walz.)

Οἱ πίθηκοι συνελθόντες ἐβουλεύοντο περὶ τοῦ
χρῆναι πόλιν οἰκίζειν· καὶ ἐπειδὴ ἐδοξεν αὐτοῖς, ἡμελ-
λον ἄπτεσθαι τοῦ ἔργου. Γέρον οὖν τις πίθηκος ἐπέ-

σχεν αὐτοὺς εἰπών, ὅτι ῥᾶον ἀλώσονται περιβόλων ἐν-
τὸς ἀποληφθέντες.

362. Πίθηκος καὶ Ἀλιεῖς. (S. 199. C. 309 et p. 404. F. 162.)

Πίθηκος ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου καθήμενος, ὥς
ἐθεάσατο ἀλιεῖς ἐν τινι ποταμῷ σαγήνην βάλλοντας,
παρετήρει τὰ ὑπ' αὐτῶν πραττόμενα. Ὡς δὲ ἐκεῖνοι
τὴν σαγήνην ἀνασπᾶσαντες μικρὸν ἄποθεν ἡρίστων, ὁ
πίθηκος καταβάς ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐπειράτο καὶ αὐτοὺς
τὰ αὐτὰ πράττειν· φασὶ γὰρ μιμητικὸν ζῶον εἶναι
τοῦτο. Ἐφαψάμενος δὲ τῶν δικτύων ὥς συνελήφθη,
ἔφη πρὸς ἑαυτόν· „ἀλλ' ἐγωγε δίκαια πέπονθα· τί
γὰρ, ἀλιεύειν μὴ μαθὼν, τούτῳ ἐπεχείρουν;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ τῶν μηδὲν προσηκόντων ἐπι-
χείρησις οὐ μόνον ἀσύμφορος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβὴς ἐστὶ.

363. Πίθηκος καὶ Δελφίς. (C. 88. F. 242. S. 74.)

Ἐθους ὄντος τοῖς πλέουσι μελιταῖα κυνίδια καὶ πι-
θήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων
τις εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. Γενομένων δ' αὐτῶν
κατὰ τὸ Σούνιον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα
σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. Τῆς δὲ νεῶς περιτραπίσης
καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχeto καὶ ὁ πίθηκος.
Δελφίς δὲ τις αὐτὸν θεασάμενος καὶ ἄνθρωπον εἶναι
ὑπολαβὼν, ὑπελθὼν ἀνείχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον.
Ὡς δὲ κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐγένετο, τὸ τῶν Ἀθηναίων
ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἐστὶν
Ἀθηναῖος. Τοῦ δὲ εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τε-
τυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπί-
σταται. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν
λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ συνήθη.
Καὶ ὁ δελφίς ἐπὶ τοσοῦτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτί-
ζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες ἀπατᾶν νομίζουσιν.

364. Πίθηκος καὶ Ζεὺς. (B. 56.)

Εὐτεκνίης ἑπαθλα πᾶσι τοῖς ζώοις
ὁ Ζεὺς ἔθηκε, πάντα δ' ἔβλεπεν κρίνων.
ἦλθεν δὲ καὶ πίθηκος, ὥς καλὴ μήτηρ
πίθωνα γυμνὸν σιμὸν ἡρμένῃ κόλποις.
γέλως δ' ἐπ' αὐτῷ τοῖς θεοῖς ἐκινήθη·
ἢ δ' εἶπεν οὕτω· „Ζεὺς μὲν οἶδε τὴν νίκην·
ἔμοι δὲ πάντων οὗτός ἐστι καλλίων.“

[Ὁ λόγος δοκεῖ μοι πᾶσι τοῦτο σημαίνειν·
τὰ γ' αὐτὸς αὐτοῦ πᾶς τις εὐπρεπῇ κρίνει.]

365. Πίθηκος καὶ Κάμηλος. (C. 387. F. 71.)

Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζῶων πίθηκος ἀναστὰς ὠρχεῖτο. Σφόδρα δὲ αὐτοῦ εὐδοκιμοῦντος, καὶ ὑπὸ πάντων ἐπισημαινομένου, κάμηλος φθονήσασα ἡβουλήθη τῶν αὐτῶν ἐφικέσθαι. Διόπερ ἔξαναστᾶσα ἐπειράτο καὶ αὐτὴ ὠρχεῖσθαι· πολλὰ δὲ αὐτῆς ἄτοπα ποιήσας, τὰ ζῶα ἀγανακτήσαντα, ῥοπάλοις αὐτὴν παίοντα ἐξήλασαν.

Πρὸς τοὺς διὰ φθόνον κρείττοσιν ἀμιλλωμένους καὶ σφαλλομένους ὁ λόγος εὐκαιρος.

366. Πιθήκου παῖδες. (F. 182. C. 267 et p. 396. S. 215.)

Τοὺς πιθήκους φασὶ δύο τίκτειν, καὶ τὸ μὲν ἐν τῶν γεννημάτων στέργειν καὶ μετ' ἐπιμελείας τρέφειν, τὸ δὲ ἕτερον μισεῖν καὶ ἀμελεῖν. Συμβαίνει δὲ κατὰ τινα θείαν τύχην, τὸ μὲν ἐπιμελούμενον ἡδέως καὶ ἀγκαλιζόμενον παρὰ τῆς μητρὸς ἀποπνίγεσθαι, τὸ δὲ ὀλιγωρούμενον ἐκτελειοῦσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πάσης προνοίας ἡ τύχη δυνατωτέρα καθέστηκε.

366^b. Ἄλλως. (C. 267. B. 35.)

Δύο γεννᾶ τέκνα μιμῶ· καὶ τὸ μὲν ἐν ἀγαπᾷ, τὸ δὲ ἕτερον μισεῖ. Καὶ ὃ μὲν στέργει, αἰεὶ ἐν τοῖς κόλποις περιφέρουσα καὶ τιθεῖσα ἐνθεν ἀκκείθεν καὶ τοῦτο καταφιλοῦσα ἀποπνίγει· ὃ δὲ μισεῖ καὶ διώκει, τοῦτο ἐν ταῖς ἐρημίαις ἀπελθὼν ζῇ καθ' αὐτό.

Ὅτι τισὶν ἐχθραίνειν μᾶλλον ἐστὶ καλὸν ἢ φιλεῖν.

367. Πλέοντες. (C. 268. F. 315.)

Ἐμβάντες τινὲς εἰς σκάφος ἐπλεον. Γενομένων δὲ αὐτῶν πελαγίων, συνέβη χειμῶνα ἐξαίσιον γενέσθαι, καὶ τὴν ναῦν μικροῦ καταδύεσθαι. Τῶν δὲ πλεόντων ἕτερος περιφρόνηξάμενος τοὺς πατρώους θεοὺς ἐπεκαλεῖτο μετὰ οἰμωγῆς καὶ στεναγμῶν, χαριστήρια ἀποδώσειν ἐπαγγελλόμενος, ἐὰν περισωθῶσι. Πανσαμένου δὲ τοῦ χειμῶνος καὶ πάλιν γαλήνης γενομένης, εἰς εὐωχίαν τραπέντες ὠρχοῦντό τε καὶ ἐσκίρτων, ἅτε δὴ ἐξ ἀπροσδοκίτου διαπεφευγότες κινδύνου. Καὶ στεφφὸς ὁ κυβερνήτης ὑπάρχων ἔφη πρὸς αὐτούς· „ἀλλ' ὦ φίλοι, οὕτως ἡμᾶς γεγηθέναι δεῖ, ὥς πάλιν, ἐὰν τύχη, χειμῶνος ἐσομένου.“

Μὴ σφόδρα κατεπαίρεσθαι ταῖς ἐντυχλαῖς ὁ μῦθος διδάσκει, τῆς τύχης τὸ εὐμετάβλητον ἐννοουμένου.

368. Πλούσιος καὶ Βυρσοδέψης. (S. 200. C. 269. F. 316.)

Πλούσιος βυρσοδέψη παρακείμενος, μὴ δυνάμενος τὴν δυσωδίαν φέρειν, ἐπέκειτο αὐτῷ, ἵνα μεταβῇ. Ὁ δὲ ἀνεβάλλετο, λέγων μετ' ὀλίγον χρόνον μεταβήσεσθαι. Τούτου δὲ συνεχῶς γενομένου, συνέβη τὸν

πλούσιον ἐν συνηθείᾳ τῆς ὁσμῆς τούτου γενόμενον, μηκέτι αὐτῷ διανοχλεῖν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνηθία καὶ τὰ δυσχερῆ τῶν πραγμάτων καταπραΰνει.

369. Πλούσιος καὶ Θρηνηδοί. (S. 201. C. 122 et p. 325. F. 163.)

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, θρηνούσας ἐμισθώσατο. Τῆς δὲ ἑτέρας παιδὸς λαλούσης· „ὥς ἄθλιαι, εἶγε αὐταί, ὧν ἐστὶ τὸ πάθος, θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μηδὲν προσήκουσαι οὕτω σφοδρῶς κόπτονται καὶ κλαίουσιν,“ ἡ μήτηρ ἔφη· „μὴ θαύμαζε, τέκνον, εἰ αὐταὶ οὕτως θρηνοῦσιν· ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσιν ἄλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

370. Ποιμὴν καὶ Θάλασσα. (C. 49.)

Ποιμὴν, ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποιῶνιον νέμων, ἑωρακὼς γαληνιῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. Ἀπεμπολήσας οὖν τὰ πρόβατα καὶ φοινίκων βαλάνους πριάμενος, ἀνήχθη. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεῶς κινδυνευούσης βαπτιζέσθαι, πάντα τὴν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενῇ τῇ νηϊ διεσώθη. Μετὰ δ' ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντος τινὸς, καὶ τῆς θαλάττης (ἔτυχε γὰρ αὕτη γαληνιῶσα) τὴν ἡρεμίαν θαυμάζοντος, ὑπολαβὼν οὗτος εἶπε· „φοινίκων αὐτίς, ὥς ἔοικεν, ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνεται.

370^b. Ἄλλως. (F. 164. C. p. 306. S. 203.)

Ποιμὴν ἐν τινὶ τόπῳ παραθαλασσίῳ ποιῶνια νέ-

μων, ὥς ἐθεάσατο τὴν θάλασσαν γαληνὸν τε καὶ πρᾶξαν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι· διόπερ πωλήσας αὐτοῦ τὰ πρόβατα καὶ φοίνικας ἀγοράσας, ναῦν ἐμφορτωσάμενος ἀνήχθη. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου καὶ τῆς νεῶς περιτραπίσης, πάντα ἀπολέσας αὐτὸς μόλις ἐπὶ τῆς γῆς διεσώθη. Μετ' οὐ πολλὰς οὖν ἡμέρας τῆς θαλάσσης γαληνιώσης, ὥς ἐθεάσατό τινα παριόντα καὶ ἐπαινοῦντα τῆς θαλάσσης τὴν ἡρεμίαν, ἔφη· „ὦ οὗτος, αὕτη γάρ σοι φοινίκων ἐπιθυμίη.“

Οὕτω πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς φρονίμοις γίνονται μαθήματα.

371. Ποιμὴν καὶ Κύων. (C. 271. F. 317. B. 113.)

Μάνδρας εἰσὼ πρόβατα ποιμὴν εἰσάγων, λύκον ἤμελλε συγκλείσαι, εἰ μὴ κύων ἰδὼν τοῦτον εἶπε πρὸς τὸν ποιμένα· „πῶς, τὰ πρόβατα σῶσαι θέλων, τόνδε τὸν λύκον συνεισάγεις τῇ ποιμνῇ;“

“Οτι μεγίστην βλάβην καὶ θάνατον οἶδε προσφέρειν ἡ τῶν κακῶν συνουσία.

372. Ποιμὴν καὶ Κύων. (C. 272. F. 318. S. 202.)

Ποιμὴν, ἔχων κύνα παμμεγέθη, τούτῳ εἰώθει τὰ ἔμβρυα καὶ τὰ ἀποθνήσκοντα τῶν προβάτων παραβάλλειν. Καὶ δὴ ποτε εἰσελθούσης τῆς ποιμνης, ὁ ποιμὴν θεασάμενος τὸν κύνα προσιόντα τοῖς προβάτοις καὶ σαίνοντα αὐτὰ, εἶπεν· „ἀλλ' ὦ οὗτος, ὃ θέλεις σὺ τούτοις, ἐπὶ τῇ σῇ κεφαλῇ γένοιτο.“

Πρὸς ἄνδρα λόγοις μὲν φίλον φαινόμενον, πονηρὰ δὲ κατὰ νοῦν βουλευόμενον.

372^b. Ἄλλως. Ποιμὴν καὶ Σκύλαξ. (C. p. 179.)

Ποιμὴν σκύλακα εἰώθει τρέφειν ἐκ τῶν θνησκόντων προβάτων. Καὶ δὴ ποτε ἐγγὺς ἀμνάδος νοσοῦσης

ιστάμενον εἶδε τὸν κύνα, κατηφῇ καὶ δοκοῦντα δακρύειν· καὶ ὁμαλίζων αὐτὸν εἶπεν· „καλῶς ποιεῖς συμπαθῶν· πλὴν ἀλλὰ μὴ γένοιτο μηδὲ συμβαίῃ ὅπερ θέλεις.“

“Ὅτι τοιοῦτος πᾶς ἐστίν, ὃς κληρονόμος ἐστίν.

373. Ποιμὴν καὶ Λυκιδεῖς. (C. 273. F. 319. S. 205.)

Ποιμὴν εὐρῶν λυκιδεῖς, τούτους μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἀνέτρεφεν, οἰόμενος, ὅτι τελειωθέντες οὐ μόνον τὰ ἑαυτοῦ πρόβατα τηρήσουσιν, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἀρπάζοντες αὐτῷ οἴσουσιν. Οἱ δὲ ὥς τάχιστα ἠϋξήθησαν, ἀδείας τυχόντες πρώτην αὐτοῦ τὴν ποιμνὴν διαφθείρειν ἤρξαντο. Ὁ δὲ ἀναστενάζας εἶπεν· „ἀλλ’ ἐργαγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τούτους νηπίους ὄντας ἔσωσον, οὓς ἔδει καὶ ἠϋξημένους ἀναιρεῖν;“

Οὕτως οἱ τοὺς πονηροὺς περισώζοντες λανθάνουσι καθ’ αὐτῶν πρῶτον αὐτοὺς φωννύντες.

374. Ποιμὴν καὶ Λύκος. (C. 71. F. 232. B. fragm. 134. ed. L.)

Ποιμὴν, νεογνὸν λύκου σκύμνον εὐρῶν καὶ ἀνελόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. Ἐπεὶ δὲ ἠϋξήθη, εἴ ποτε λύκος πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. Τῶν δὲ κυνῶν ἔσθ’ ὅτε μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβὼν, οἷα δὴ λύκος, συµμετάσχη τῆς θήρας· εἶτα ὑπέστρεφεν. Εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἀρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο, ἕως ὃ ποιμὴν στοχασάμενος καὶ συνελὼν τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

375. Ποιμὴν καὶ Λύκος. (F. 373. C. 417.)

Ποιμὴν μικρὸν λύκον εὐρών ἐθρέψατο, εἴτα σκύμνον γενόμενον ἐδίδαξεν ἀρπάζειν ἐκ τῶν σύνεγγυς ποιμνίων. Ὁ λύκος δὲ διδαχθεὶς ἔφη· „ὄρα, μὴ πως σὺ ἐθίσας με ἀρπάζειν, πολλὰ τῶν σεαυτοῦ προβάτων ζητήσης.“

Οἱ τῇ φύσει δεινοὶ, ἀρπάζειν καὶ πλεονεκτεῖν μαθόντες, τοὺς διδάξαντας πολλάκις πλεονα ἐβλαψαν.

376. Ποιμὴν καὶ Λύκος. (C. 270.)

Ἐδοξέ ποτε τῷ λύκῳ τὴν φύσιν τῷ σχήματι μεταλλάσσασθαι, ὥς ἂν οὕτως ἀφθονίαν ἔξῃ τροφῆς· καὶ δορὰν οἷος περιβεβλημένος μετὰ τῆς ποιμνῆς ἐνέμετο, τὸν ποιμένα φενακίσας τῷ μηχανήματι. Νυκτὸς δὲ γενομένης, συναπεκλείσθη καὶ ὁ θῆρ παρὰ τοῦ ποιμένου τῇ μάνδρᾳ, καὶ φραγμὸς τῇ εἰσόδῳ περιετέθη, καὶ ἀτεχνῶς ὁ περίβολος κατησφάλιστο. Ὡς δὲ ὁ ποιμὴν ἠρώσθη τροφῆς, μαχαίρᾳ τὸν λύκον ἀπέκτεινεν.

Οὕτως ἄρα ὁ τὸν ἐπείσακτον κόσμον ὑποκριθεὶς τῆς ζωῆς πολλάκις ἐστέρηται, καὶ τὴν σκηνὴν εὖρε παραιτίαν μεγάλου συμπτώματος.

377. Ποιμὴν καὶ Μάγειρος. (C. 329. F. 400.)

Ποιμὴν ἀνὴρ καὶ μάγειρος ἐβάδιζον ἄμφω κοινὴν ὁδόν. Ἰδόντες δὲ ἐκ ποιμνῆς ἄρνα εὐτραφῇ πλανώμενον, ἀπολειφθέντα τῶν συννόμων, ὥσαντο ἐπ' αὐτὸν ἄμφω· ἦν δ' ἄρα τότε ὁμόφωνα καὶ τὰ θηρία τοῖς ἀνθρώποις. Ἐρωτᾷ ὁ ἄμνός, τίς ὢν ἐκάτερος ἐθέλει αὐτὸν μεταχειρίσασθαι καὶ ἄγειν. Ὡς δὲ ἐπύθετο τάληθ' αὐτὰ καὶ ἀμφοῖν τὴν τέχνην, φέρων ἑαυτὸν ἐπιτρέπει τῷ ποιμένι, λέγων πρὸς τὸν μάγειρον· „σὺ μὲν γὰρ

δήμιός τις εἰ καὶ μαιφόνος τῆς ἀρνῶν ποιμένης, τούτῳ δ' ἐξαρκέσειεν ἂν καλῶς τὰ ἡμέτερα ἔθῃ.“

378. Ποιμὴν καὶ Πρόβατα. (F. 165. C. 123 et p. 326. S. 204.)

Ποιμὴν ἐλάσας τὰ πρόβατα εἰς τινα δρυμῶνα, ὥς ἐθεάσατο δρυὶν παμμεγέθη μεστὴν βαλάνων, ὑποστρώσας τὸ ἱμάτιον ἐπὶ ταύτην ἀνέβη, καὶ τὸν καρπὸν κατέσειε. Τὰ δὲ πρόβατα ἐσθλόντα τὰς βαλάνους, ἔλαθε διαφόηξαντα καὶ τὸ ἱμάτιον. Ὁ δὲ ποιμὴν καταβὰς, ὥς ἐθεάσατο τὸ γεγονὸς, εἶπεν· „ὦ κάκιστα ζῶα, ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθλὰ παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τοῦ τρέφοντος καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.“

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων πολλοὶ, δι' ἄγνοιαν τοῦς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, κατὰ τῶν οἰκείων φαῦλα ἐργάζονται.

379. Πολεμιστὴς καὶ Κόρακες. (C. 319. F. 390.)

Ἀνὴρ δειλὸς ἐπὶ πόλεμον ἐξῆι. Φθεργαμένων δὲ κοράκων, τὰ ὄπλα θείς ἡσύχαζεν. Εἶτα ἀναλαβὼν αὐθις ἐξῆι, καὶ φθεργομένων πάλιν ὑπέστη, καὶ τέλος εἶπεν· „ὕμεις κεκράξεσθε μὲν μέγιστον ὥς δυνατόν, ἐμοῦ δὲ οὐ γεύσεσθε.“

380. Ποταμοὶ καὶ Θάλασσα. (C. 371. F. 330.)

Ποταμοὶ συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ τὴν θάλασσαν κατηγιῶντο, λέγοντες αὐτῇ· „διὰ τί ἡμᾶς, εἰσερχομένους ἐν τοῖς σοῖς ὕδασι, καὶ ὑπάρχοντας ποτίμους καὶ γλυκεῖς, ἀπεργάζῃ ἄλμυρούς καὶ ἀπότους;“ Ἡ δὲ θάλασσα ἰδοῦσα, ὅτι αὐτῆς καταμέμφονται, λέγει πρὸς αὐτούς· „μὴ ἐρχεσθε καὶ μὴ γίνεσθε ἄλμυροί.“

Οὗτος ὁ μῦθος παριστᾷ τοῦς ἀκαίρως αἰτιωμένους τινὰς, καὶ παρ' αὐτῶν μᾶλλον ὠφελουμένους.

381. Ποταμός και Βύρσα. (C. 341. F. 422.)

Ποταμός, δι' αὐτοῦ βύρσαν φερομένην ἰδὼν, ἠρώ-
τησε, τίς καλεῖται. Ἡ δὲ εἶπε „ξηρά.“ Ἐπικαχλάσας δὲ
τῷ ῥεύματι εἶπεν· „ἄλλο τι ζήτηι καλεῖσθαι· ἀπαλὴν
γὰρ ἐγὼ ἦδη ταχὺ ποιήσω σε.“

382. Πρόβατον κειρόμενον. (S. 208. F. 168. C. p. 399.)

Πρόβατον ἀφυῶς κειρόμενον πρὸς τοὺς κείροντας
ἔφη· „εἰ μὲν ξρια ζητεῖτε, ἀνφτέρω τέμνεται· εἰ δὲ
κρέως ἐπιθυμεῖτε, ἅπαξ με καταθύσατε, τοῦ κατὰ μι-
κρὸν βασανίζειν ἀπαλλάξαντες.“

Πρὸς τοὺς ἀφυῶς ταῖς τέχναις προσφερομένους ὁ
λόγος εὐκαιρος.

382^b. Ἄλλως. Χήρα και Πρόβατον. (C. 288. B. 51.)

Ἐν τόπῳ τινὶ χήρα τις εἶχε πρόβατον. Τούτου δὲ
τὸν πόκον λαβεῖν θέλουσα, ἔκειρεν ἀτέχνως, σὺν τῷ
μαλλῷ και τὴν σάρκα ψαλίζουσα. Τὸ δὲ πρόβατον ἄλ-
γοῦν ἔλεγε· „τί με βλάπτεις; πόσῃν γὰρ ὀλκὴν τὸ ἐμὸν
αἷμα προσθήσει; Καὶ εἰ μὲν κρεῶν, ὧ δέσποινα, χορή-
ξεις, μάγειρος ἔστιν, ὃς μὲ συντόμως θύσει· εἰ δ' ἐρίου
και πόκου, κουρεὺς ἔστι πάλιν, ὃς και κερεῖ με και
σώσει.“

Οἱ ἀπειρίαν πράγματός τινος ἔχοντες και διὰ πλεο-
νεξίαν τοῦτο μεταχειριζόμενοι οὐ τοσοῦτον κέρδος,
ὅσῃν βλάβην καρποῦνται.

383. Προμηθεὺς και Ἄνθρωποι. (C. 274. F. 320.)

Προμηθεὺς κατὰ πρόσταξιν τοῦ Διὸς ἀνθρώπους
ἐπλασε και θηρία. Ὁ δὲ Ζεὺς θεασάμενος πολλῷ πλείονα
τὰ ἄλογα ζῶα, ἐκέλευσεν αὐτὸν τῶν θηρίων τινὰ
διαφθεύραντα ἀνθρώπους μετατυπῶσαι. Τοῦ δὲ τὸ
προσταχθὲν ποιήσαντος, συνέβη τοὺς ἐκ τούτων πλα-

σθέντας τὴν μὲν μορφήν ἀνθρώπων ἔχειν, τὰς δὲ ψυχὰς θηριώδεις.

Ἐλεγχον ὁ μῦθος ἔχει πρὸς ἄνδρας θηριώδεις καὶ ὀργίλους.

384. Ῥόδον καὶ Ἀμάραντον. (C. 275. F. 321.)

Ῥόδω παραφυὲν ἀμάραντον ἔφη πρὸς αὐτό· „οἶον ἄνθος εὐπρεπὲς εἶ, ποθητὸν καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις· μακαρίζω σε τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐωδίας.“ Τὸ δὲ εἶπεν· „ἐγὼ μὲν, ὦ ἀμάραντον, πρὸς ὀλίγον καιρὸν ζῶ, καὶ, καὶ μὴδεις κόψῃ με, τήκομαι· σὺ δὲ ἀνθεὶς αἰεὶ, καὶ ζῆς οὕτω νέον.“

Ὅτι κρεῖσσον ὀλιγαρχούμενόν τινα διαμένειν, ἢ πρὸς ὀλίγον τρυφήσαντα μεταβολῆς δυστυχοῦς τυχεῖν ἢ καὶ ἀποθάνειν.

385. Ροιὰ καὶ Μηλέα καὶ Βάτος.
(S. 209. C. 50 et p. 307. F. 176.)

Ῥοιὰ καὶ μηλέα περὶ εὐκαρπίας ἤριζον· πολλοῦ δὲ τοῦ νείκους ἀναφθέντος, βάτος ἐκ τοῦ πλησίον φραγμοῦ ἀκούσασα εἶπεν· „ἀλλ', ὦ φίλοι, πανσώμεθά ποτε μαχόμεναι.“

Οὕτω παρὰ τὰς τῶν ἀμεινόνων στάσεις καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι πειρῶνται τινες εἶναι.

386. Σαλπικτήης. (C. 142 et p. 340. F. 81.)

Σαλπικτήης, στρατὸν ἐπισυνάγων καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα· „μὴ κτείνετε με, ὦ ἄνδρες, εἰκῇ καὶ μάτην· οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα· πλὴν γὰρ τοῦ χαλκοῦ τούτου οὐδὲν ἄλλο κτῶμαι.“ Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν· „διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλέον πταίουσιν οἱ τοὺς κα-
κούς καὶ βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακο-
ποιεῖν.

387. Σάτυρος καὶ Πῦρ.

(C. 340. F. 398. ex Plut. de capienda ex inimicis utilit. c. 2.)

Τοῦ Σατύρου τὸ πῦρ, ὥς πρῶτον ὥφθη, βουλο-
μένου φιλῆσαι καὶ περιβαλεῖν, ὁ Προμηθεύς·

„Τράγος γένειον ἄρα πενθήσεις σύ γε.“

καίει τὸν ἀψάμενον, ἀλλὰ φῶς παρέχει καὶ θερμότητα,
καὶ τέχνης ἀπάσης ὄργανόν ἐστι τοῖς χρῆσθαι μα-
θοῦσιν.

388. Σαύρα. (B. 41.)

Διαφράγῃναί φασιν ἐκ μέσου νώτου
δράκοντι μῆκος ἐξισουμένην σαύραν.

Βλάβεις σεαυτὸν κοῦδὲν ἄλλο ποιήσεις,
ἂν τὸν σε λίαν ὑπερέχοντα μιμήσῃ.

389. Σελήνη καὶ Μήτηρ.

(C. 325. F. 396. ex Plut. VII Sap. Conv. c. 14.)

Σελήνη ποτὲ ἐδεῖτο τῆς ἑαυτῆς μητρὸς, ὅπως αὐτῇ
χιτῶνιον ὑφάνῃ σύμμετρον. Ἡ δ' εἶπεν· „καὶ πῶς
σύμμετρον ὑφάνω; νῦν μὲν γὰρ ὁρῶ σε πανσέληνον,
αὐτὴς δὲ μηνοειδῇ, ποτὲ δ' ἀμφίκυρτον.“

Οὕτω καὶ πρὸς ἄνθρωπον ἀνέητον καὶ φαῦλον οὐ-
δὲν ἐστὶ μέτρον οὐσίας· ἄλλοτε γὰρ ἄλλος ἐστὶ ταῖς
χρεῖαις διὰ τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς τύχας.

390. Σκύλακες δύο.

(Plut. Apophth. Lacon. p. 225 F. Cf. Cor. 394.)

Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης βουλόμενος ἐκ τῆς προϋ-
παρχούσης διαίτης τοὺς πολίτας εἰς σωφρονεστέραν

βίου τάξιν μετάγειν, καὶ καλοκαγαθικοὺς ἀπεργάζεσθαι (ἀβροδῖταιτοι γὰρ ἦσαν), δύο σκύλακας ἀνέθρεψε τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς γενομένους· καὶ τὸν μὲν εἰθισε περὶ λιχνείας, οἴκοι ἐάσας· τὸν δὲ ἐπαγόμενος ἥσκησε περὶ κυνηγεία. Ἐπειτα ἀγαγὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔθηκε λεκάνας καὶ λιχνείας τινὰς, ἀφῆκε δὲ καὶ λαγῶν· ἐπὶ τὰ συνήθη δ' ἐκατέρου ὀρμήσαντος, καὶ θατέρου τὸν λαγῶν χειρῶσαμένου, εἶπεν· „ὄρᾱτε, ὦ πολῖται, ὅτι ταύτου γένους ὑπάρχοντες, ἐν τῇ τοῦ βίου ἀγωγῇ παρὰ πολὺ ἀλλήλων διάφοροι ἀπέβησαν, καὶ ποιητικωτέρα τῆς φύσεως ἢ ἄσκησις πρὸς τὰ καλὰ τυγχάνει.“ Τινὲς δὲ φασιν, ὡς οὐ παρῆγε σκύλακας, οἱ ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες ἐτύγχανον, ἀλλ' ὁ μὲν ἐξ οἴκουρῶν, ἕτερος δὲ κυνηγετῶν· κᾶπειτα τὸν μὲν ἐκ τοῦ χείρονος γένους πρὸς τὰ κυνηγεία ἥσκησε, τὸν δὲ ἐκ τοῦ ἀμείνονος περὶ λιχνείας μόνον ἥσκησεν· εἰδ' ἐκατέρου ἐφ' ᾧ εἰθιστο ὀρμήσαντος, φανερὸν ποιήσας, ὅσον ἡ ἀγωγὴ πρὸς τὰ ἀμείνω καὶ χεῖρω συλλαμβάνεται, εἶπεν· „οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς, ὦ πολῖται, οὐδὲν ἢ παρὰ τοῖς πολλοῖς θαυμαζομένη εὐγένεια καὶ τὸ ἀφ' Ἡρακλέους εἶναι ὀνύνησιν, εἰ μὴ πράττομεν, δι' ᾧ ἐκεῖνος ἀπάντων ἀνθρώπων ἐπιδοξότερος καὶ εὐγενέστερος ἐφάνη, ἀσκούμενοι καὶ μανθάνοντες καλὰ δι' ὅλου τοῦ βίου.“

391. Στρουθοκάμηλος. (C. 351.)

Πᾶσιν πεφύκει θηρσί καὶ πτηνοῖς μάχη·
ἦλω Λίβυσσα στρουθοῦς, ἣ τούσδ' ἐπλάνα,
εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέσου δὲ θηρίου,
πτηνοῖς κάραν δεικνῦσα, τοῖς θηρσὶν πόδας.

Πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δουλεύοντας καὶ πλανῶν-
τας ἀμφοτέρους.

392. Σφῆκες καὶ Πέρδικες καὶ Γεωργός.

(C. 52 et p. 307. F. 178. S. 211.)

Σφῆκες καὶ πέρδικες, δίψῃ συνεχόμενοι, πρὸς γεωργὸν ἦλθον, παρ' αὐτοῦ αἰτοῦντες πιεῖν, ἐπαγγελ-
λούμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν·
οἱ μὲν πέρδικες, σκάπτειν τὰς ἀμπέλους· οἱ δὲ σφῆκες,
κύκλῳ περιμόντες τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τοὺς κλέπτας.
Ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη· „ἀλλ' ἐμοιγὲ εἰσι δύο βόες, οἳ μὴ-
δὲν ἐπαγγελλόμενοι πάντα ποιοῦσιν· ἄμεινον οὖν ἐστὶν
ἐκείνοις δοῦναι, ἢ περ ὑμῖν.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγ-
γελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

393. Σφήξ καὶ Ὅφις. (F. 179. C. 276 et p. 396. S. 212.)

Σφήξ ποτε ἐπὶ κεφαλὴν ὄφεως καθίσας καὶ συνε-
χῶς τοῖς κέντροις πλήσσω, ἐχειμάξεν. Ὁ δὲ περιώδυ-
νος γενόμενος καὶ τὸν ἐχθρὸν οὐκ ἔχων ἀμύνασθαι καὶ
ἀποσοβῆσαι, ὥς ἐθεάσατο ἄμαξαν μεσσην ξύλων, ἀμυχα-
νῶν τὴν κεφαλὴν τῷ τροχῷ ὑπέδηκε, φάσκων· „συν-
τελευτῶ καὶ γὰρ τῷ ἐχθρῷ μου.“ Καὶ οὕτω τῷ σφηκὶ
συναπέθανεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τινὲς τοῖς ἐχθροῖς αἰροῦνται
συναποθνήσκειν.

394. Ταῦροι τρεῖς καὶ Λέων. (C. p. 401 et 193. F. 333. B. 44.)

Ἐνέμοντο τρεῖς μετ' ἀλλήλων βόες. Λέων δὲ τού-
τους φαγεῖν θέλων, διὰ τὴν ὁμόνοιαν ἐδειλία· αἰμύλοις
δὲ λόγοις τούτους διαχωρίσας, μεμονωμένους, τούτων
ἓνα καθ' ἓνα εὐρών, ἀδεῶς ἥσθιεν.

394^b. Ἄλλως. (C. 296. F. 207.)

Ταῦροι τρεῖς τὴν αὐτὴν δίαίταν ἐπεπολήντο. Λέων
δὲ τις αὐτοῖς παρηκολούθει θηρᾶσαι βουλόμενος· καὶ

συνόντας μὲν εἰλεῖν οὐκ ἐδύνατο, διαστάντας δὲ προη-
ρεῖτο χειρώσασθαι. Καὶ συγκρούσας ἀλλήλοις, ἐν μέ-
ρει διαστήσας ἀπέκρινε, καὶ καθ' ἕκαστον προχειρότε-
ρον ἐφθειρεν, οὓς κοινῇ συνόντας ἡπόρει χειρώσασθαι.

Οὕτως ὁμόνοια τοῖς χρωμένοις σωτήριον.

395. Ταῦρος, Λαίνα καὶ Σύαγρος. (C. 373. F. 332.)

Ταῦρος εὐρηκῶς κοιμώμενον λέοντα, τοῦτον κε-
ρατίσας ἀπέκτεινεν· ἐπιστᾶσα δὲ ἡ ἐκείνου μήτηρ, πι-
κρῶς αὐτὸν ἀπεκλαλέτο. Ἰδὼν δὲ αὐτὴν σύαγρος ὁλο-
φυρομένην, μακρόθεν ἐστὼς ἔφη πρὸς αὐτήν· „ὦ πόσοι
ἄρα τυγχάνουσιν ἄνθρωποι θρηνοῦντες, ὧν τὰ τέκνα
ὕμεῖς ἀπεκτείνετε.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖ τις, μετρη-
θήσεται αὐτῷ.

396. Ταῦρος καὶ Τράγος. (C. 277. B. 91.)

Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον·
τράγος δὲ τοῦτον τοῖς κέρασιν ἐξώθει. Ὁ δ' εἶπεν· „οὐ
σὲ, ἀλλὰ τὸν λέοντα φοβοῦμαι· ἐπεὶ παρελθέτω τὸ
θηρίον, καὶ τότε γνώσῃ, τίς ἡ δύναμις ταύρου καὶ
τράγου.“

Ὅτι πολλάκις καὶ δυνατοὺς ἄνδρας αἱ συμφοραὶ
ταπεινοῦσιν, ὥστε τὰς ἐξ εὐτελῶν καὶ δειλῶν ὑπομέ-
νειν αἰκίας.

396^b. Ἄλλως. Ταῦρος καὶ Αἴγες ἄγριαι.
(S. 214. C. 382. F. 181.)

Ταῦρος διωκόμενος ὑπὸ λέοντος κατέφυγεν εἰς
σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν αἴγες ἄγριαι· τυπτόμενος δὲ ὑπ'
αὐτῶν ὁ ταῦρος καὶ κερατιζόμενος ἔφη· „οὐχ ὑμᾶς
φοβούμενος ἀνέχομαι, ἀλλὰ τὸν πρὸ τοῦ σπηλαίου
ἐστῶτα.“

Οὕτω πολλοὶ διὰ φόβον τῶν κρειττόνων τὰς ἐκ τῶν ἡττόνων ὕβρεις ὑπομένουσιν.

397. Ταῶς καὶ γέρανος. (C. 357 et p. 408. F. 376. B. 65.)

Ἦριξεν εὐφυεῖ γεράνω ταῶς χρυσόπτερος, σκώπτουσα τὴν χοιρὰν τῆς γεράνου. Ἡ δ' ἔφη, „ἀλλ' ἐγὼ ἄστρον ἐγγὺς ἵπταμαι καὶ φωνῶ· σὺ δέ, ὡς ἀλέκτωρ, χαμαὶ περὺσση οὐδ' ἄνω φαίνῃ.“

397^b. Ἄλλως. (S. 219.)

Ταῶν γεράνου κατεγέλα, κωμῳδῶν τὴν χοιρὰν αὐτοῦ καὶ λέγων ὡς „ἐγὼ μὲν χρυσὸν καὶ πορφύραν ἐνδεδυμαι, σὺ δὲ οὐδὲν καλὸν φέρεις ἐν περοῖς.“ Ὁ δὲ „ἀλλ' ἐγὼ“ ἔφη „τῶν ἀστέρων ἔγγιστα φωνῶ, καὶ εἰς τὰ οὐράνια ὕψι ἵπταμαι· σὺ δέ, ὡς ἀλέκτωρ, κάτω μετ' ὀρνέων βαίνεις.“

Ὅτι κρεῖττον περίβλεπτον εἶναι τινα ἐν πενιχρᾷ ἐσθῆτι ἢ ζῆν ἀδόξως ἐν πλούτῳ γαυρούμενον.

398. Ταῶς καὶ Κολοῖος. (S. 216. C. 53 et p. 308. F. 183.)

Τῶν ὀρνέων βουλευσαμένων περὶ βασιλείας, ταῶς ἡξίου ἐαυτὸν χειροτονεῖσθαι βασιλέα διὰ τὸ κάλλος· ὀρμωμένων δὲ ἐπὶ τοῦτο τῶν ὀρνέων, κολοῖος εἶπεν· „ἀλλ' εἰς σοῦ βασιλεύοντος ὁ αἰτὸς ἡμᾶς διώκη, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥώμην καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

399. Τέττιγες. (C. 389. ex Plat. Phaedro p. 259.)

Λέγεται, ὡς οἱ τέττιγες ποτ' ἦσαν ἄνθρωποι τῶν πρὶν Μούσας γερονένοι. Γενομένων δὲ Μουσῶν καὶ φανείσης φῶδης, οὕτως ἄρα τινὲς τῶν τότε ἐξεπλάγησαν ὑφ' ἡδονῆς, ὥστε ἄδοντες ἡμέλησαν σίτων τε καὶ

ποτῶν, καὶ ἔλαθον τελευτήσαντες αὐτούς. Ἐξ ὧν τὸ τεττίγων γένος μετ' ἐκείνο φύεται, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβὼν, μηδὲν τροφῆς δεῖσθαι γενόμενον, ἀλλ' ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον εὐθὺς ἄδειν, ἕως ἂν τελευτήσῃ.

400. Τέττιξ καὶ Ἀλώπηξ. (C. 278. F. 322.)

Τέττιξ ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου ἦδεν. Ἀλώπηξ δὲ βουλομένη αὐτὸν καταφαγεῖν, τοιοῦτον ἐπενόησεν. Ἄντικρυς σταῖσα ἐθαύμαζεν αὐτοῦ τὴν εὐφωσίαν, καὶ παρεκάλει καταβῆναι λέγουσα, ὅτι ἐπεθύμει θεάσασθαι, πηλίκον ζῶον τηλικαῦτα φθέγγεται. Κάκεινος ὑπονοήσας ἀπάτην πρὸς τὴν ἀλώπεκα ἔφη· „ἀλλὰ πεπλάνησαι, ὦ αὖτη, εἰ ὑπέλαβές με καταβήσεσθαι· ἐγὼ γὰρ ἀπ' ἐκείνου ἀλώπεκας φυλάττομαι, ἀφ' οὗ ἐν ἀφοδεύματι ἀλώπεκος πτερὰ τέττιγος ἐθεασάμην.“

Ὅτι τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων τῶν πέλας αἱ συμφοραὶ σωφρονίζουσι.

401. Τέττιξ καὶ Μύρμηκες.
(C. 134 et p. 334 sq. F. 195. 198. B. 137.)

Χειμῶνος ὥρα, τῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον, τέττιξ δὲ λιμώττων ἦτει αὐτούς τροφήν. Οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ· „διὰ τί τὸ θέρος οὐ συνήγες τροφήν;“ Ὁ δὲ εἶπεν· „οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ἦδον μουσικῶς.“ Οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον· „ἀλλ' εἰ θέρους ὥραις ἠΰλεις, χειμῶνος ὄρχοῦ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

401^b. Ἄλλως. (C. 134.)

Θέρους ἦν ἀκμή· καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον, τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖν ἐπήγει καὶ συλλέγειν καρπούς, ἐξ ὧν ἔμελλον τοῦ χειμῶνος τρα-

φήσεσθαι. Χειμῶνος δ' ἐπιγεγονότος, οἱ μύρμηκες μὲν οἷς ἐπόνουν ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἡ τέρψις ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν.

Οὕτω νεότης, πονεῖν οὐκ ἐθέλουσα, παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ.

402. Τοῖχος καὶ Πάλος. (F. 377. C. 419.)

Τοῖχος σπαρattόμενος ὑπὸ πάλου βιαίως, ἐφώνει· „τί με σπαράττεις μηδὲν ἡδίκηκότα;“ Καὶ ὅς „οὐκ ἐγὼ“ φησὶν „αἷτις τούτου, ἀλλ' ὁ ὀπισθεν σφοδρῶς με τύπτων.“

403. Τοξότης καὶ Λέων. (C. 279 et p. 397. F. 323. B. 1.)

Ἀνῆλθέ τις εἰς ὄρος τοξικῆς ἔμπειρος κυνηγῆσαι· πάντα δὲ τὰ ζῶα τοῦτον θρασάμενα ἔφυγε, λέων δὲ μόνος προεκαλεῖτο αὐτὸν εἰς μάχην. Ὁ δὲ βέλος πέμψας καὶ τὸν λέοντα βαλὼν ἔφη· „δέξαι, καὶ ἴδε τὸν ἐμὸν ἄγγελον, οἷός ἐστι, καὶ τότε κἀγὼ ἐπέρχομαι σοι.“ Ὁ δὲ λέων βληθεὶς ὤρμησε φεύγειν. Ἀλώπεκος δὲ τούτῳ θαρρόειν καὶ μὴ φεύγειν λεγούσης, ὁ λέων ἔφη· „ὦ αὖτη, οὐδαμῶς με πλανήσεις· ὅπου γὰρ τοιοῦτον πικρὸν ἄγγελον ἔχει, ἐὰν αὐτὸς ἐπέλθῃ, οὐκ ἂν ὑποίσω.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδαμῶς πλησιάζειν τοὺς πύρρῳθεν χαλεπὰ πράττοντας.

404. Τράγος καὶ Ἀμπελος. (C. 280.)

Τράγος ἐν τῇ ἐκβολῇ τῆς ἀμπέλου τὴν βλάστην ἔτρωγε. Τούτῳ δὲ προσεῖπεν ἡ ἄμπελος· „τί με βλάπτεις; μὴ οὐκ ἔστι χλόη; ὅμως ὅσον σοῦ θυνομένου οἶνον χρῆζουσιν, ἐγὼ παρέξω.“

Τοὺς ἀχαρίστους καὶ βουλομένους τοὺς φίλους πλεονεκτεῖν ἐλέγχει ὁ λόγος.

404^b. "Αλλως. (C. 280. F. 220.)

"Αμπελος ἐκόμα βότρυνσι, παραπλήσιον δὲ ἦν τοῖς καρποῖς καὶ τὸ βλάστημα. Τράγος δέ τις ὕβρει χρώμενος πλείονι, τῆς ἀμπέλου παρέτρωγε, καὶ διελυμαίνετο προσιῶν τοῖς βλαστήμασιν. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „μένει σε τῆς ὕβρεως δίκη· σὺ μὲν γὰρ ἔση μικρὸν ὅστερον ἱερεῖον τοῖς θύμασιν, ἐγὼ δὲ παρ' ἐμαντῆς ἐπισπείσω τὸν οἶνον.“

"Α δρᾷ τις, καὶ πείσεται.

405. "Ταινα καὶ Ἀλώπηξ. (C. 281. F. 324.)

Τὰς ὑαίνας φασὶ, παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλασσομένης αὐτῶν τῆς φύσεως, ποτὲ μὲν ἄρσενας, ποτὲ δὲ θηλείας γίνεσθαι. Καὶ δὴ ὕαινα θεασαμένη ἀλώπεκα ἐμέμφετο αὐτήν, ὅτι φίλην θέλουσαν αὐτῇ γενέσθαι οὐ προσέεται. Κἀκείνη ὑποτυχοῦσα εἶπεν· „ἀλλ' ἐμὲ μὴ μέμφου, τὴν δὲ σὴν φύσιν, δι' ἣν ἀγνοῶ, πότερον ὡς φίλη ἢ ὡς φίλῳ σοι χρήσωμαι.“

Πρὸς ἄνδρα ἀμφίβολον.

406. "Ταιναί. (C. 282. F. 325.)

Τὰς ὑαίνας φασὶ παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλάττειν τὴν φύσιν, καὶ ποτὲ μὲν ἄρσενας γίνεσθαι, ποτὲ δὲ θηλείας. Καὶ δὴ ποτε ἄρσην ὕαινα θηλεῖα παρὰ φύσιν διελέχθη· ἣ δὲ ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ἀλλ', ὦ οὗτος, μὴ ταῦτα προᾶττε, ὡς ἐγγυὲς τὰ αὐτὰ πεισόμενος.“

Πρὸς ἄρχοντας λογοθετοῦντας τοὺς ὑπ' αὐτοὺς, καὶ πάλιν ἐκ τοῦ συμβεβηκότος αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνων λογοθετουμένους.

407. Τῆς ἄγριος καὶ Ἀλώπηξ. (S. 222. C. 54 et p. 309. F. 185.)

Τῆς ἄγριος ἐστὼς παρὰ τι δένδρον τοὺς ὀδόντας ἠκόνα. Ἀλώπεκος δὲ αὐτὸν ἐρωτώσης τὴν αἰτίαν, διὰ

τί μήτε κυνηγοῦ μήτε κινδύνου ἐνεστῶτος τοὺς ὁδόν-
τας θήγει, ἔφη· „ἀλλ' οὐ ματαίως τοῦτο ποιῶ· ἐὰν
γάρ με κίνδυνος καταλάβῃ, οὐ τότε περὶ τὸ ἀκουᾶν
ἀσχολήσομαι, ἐτοίμοις δὲ οὖσι χρήσομαι.“

Ὁ λόγος διδάσκει, ὅτι δεῖ πρὸ τῶν κινδύνων τὰς
παρασκευὰς ποιεῖσθαι.

408. Ὑς καὶ Κύων. (C. 68. F. 230. S. 220.)

Ὑς καὶ κύων ἀλλήλοις διελοιδοροῦντο. Καὶ ἡ μὲν
ὑς ᾧμννε κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ μὴν τοῖς ὁδοῦσιν
ἀναβόρῃξειν τὴν κύνα. Ἡ δὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνι-
κῶς εἶπε· „καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὁμνύεις·
δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἢ τὸν τῶν
σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γευόμενον οὐδ' ὅλως εἰς ἱερὸν
προσίσταται.“ Καὶ ἡ ὑς· „διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον
δήλη ἐστὶν ἡ θεὸς στέργουσά με· τὸν γὰρ κτείναντα ἡ
ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασιν ἀποστρέφεται· σὺ
μέντοι κακῶς ὄξεις, καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ρητόρων τὰ
ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὄνειδῃ εὐμεθέδως εἰς ἐπαινον μετα-
σχηματίζουσιν.

408^b. Ἄλλως. (S. 220.)

Ὑς καὶ κύων πρὸς ἀλλήλους διεφέροντο. Τῆς δὲ
ὑὸς ὁμνυούσης τὴν Ἀφροδίτην, ἐὰν μὴ παύσῃται, τοῖς
ὁδοῦσιν ἀνατεμεῖν, ἡ κύων ἔλεγε, καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο
ἀγνωμονεῖν, εἶγε Ἀφροδίτῃ μισεῖ, ὥστε ἐὰν φάγῃ τις
κρέας ὑὸς, τοῦτον οὐκ ἔαν εἰς τὸ ἱερὸν αὐτῆς εἰσιέναι.
Καὶ ἡ ὑς ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ἀλλὰ τοῦτο οὐ στυγοῦσα
ποιεῖ, ἀλλὰ προνοομένη, ἵνα μὴ τίς με θύσῃ.“

Οὕτως οἱ φρόνιμοι τῶν ρητόρων πολλάκις τὰ ὑπὸ
τῶν ἐχθρῶν φερόμενα ὄνειδῃ εἰς ἐπαίνους μετασχημα-
τίζουσιν.

409. Ἦς καὶ Κύνων. (C. 69.)

Ἦς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον· ἔφη δ' ἡ κύων, εὐτοκος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν ζώων. Καὶ ἡ ὕς ὑποτυχοῦσα πρὸς ταῦτα φησὶν· „ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἴσθι, ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαντῆς σκύλακας τίκτεις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

409^b. Ἄλλως. (S. 221. C. 69 et p. 315. F. 186.)

Ἦς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. Τῆς δὲ κυνὸς εἰπούσης, ὅτι μόνῃ τῶν τετραπόδων ταχέως κύει, ἡ ὕς ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ἀλλ', ὅταν τοῦτο λέγῃς, γίνωσκε, ὅτι τυφλὰ τίκτεις.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνονται.

410. Φαλακρὸς ἱππεύς. (C. 283. F. 326.)

Φαλακρὸς τις, ξένας τρίχας τῇ ἑαυτοῦ περιθελὶς κεφαλῇ, ἱππευεν. Ἄνεμος δὲ φύσῃσας ἀφείλε ταύτας· γέλως δὲ πλατὺς τοὺς παρεστῶτας εἶχε. Κᾶκεϊνος εἶπε τοῦ δρόμου παύσας· „τὰς οὐκ ἐμὰς τρίχας τί ξένον φεύγειν με, αἷ καὶ τὸν ἔχοντα ταύτας, μεθ' οὗ καὶ ἐγεννήθησαν, κατέλιπον;“

Ὅτι μηδεὶς λυπείσθω ἐπὶ συμφοραῖς ἐπελθούσαις αὐτῷ· ὁ γὰρ γεννηθεὶς οὐκ ἔσχεν ἐκ φύσεως, τοῦτο οὐδὲ παραμένει· γυμνοὶ γὰρ ἦλθομεν οἱ πάντες, γυμνοὶ οὖν ἀπελευσόμεθα.

411. Φθειρες καὶ Γεωργός.

(C. 327. F. 386. ex App. B. Civ. I, 101.)

Φθειρες γεωργὸν ἀροτριῶντα ὑπέδακνον· ὁ δὲ δις μὲν τὸ ἄροτρον μεθεὶς τὸν χιτωνίσκον ἐκάθηρεν. Ὡς

δ' αὐθις ἐδάκνυτο, ἵνα μὴ πολλάκις ἀργοίη, τὸν χιτωνίσκον ἔκαυσεν.

Κἀγὼ τοῖς δις ἡττημένοις παραινῶ, τρίτου πυρὸς μὴ δεηθῆναι.

412. Φιλάργυρος. (C. 59.)

Φιλάργυρός τις, ἄπασαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος καὶ χρυσοῦν βῶλον ποιήσας, ἐν τινι τόπῳ κατώρυξε, συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ τὸν νοῦν· καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος αὐτὸν ἐβλεπε. Τῶν δὲ ἐργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας καὶ τὸ γεγονὸς συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. Μετὰ δὲ ταῦτα κάκεινός ἐλθὼν καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, θρηνεῖν ἤρξατο καὶ τίλλειν τὰς τρίχας. Τοῦτον δὲ τις ὀλοφυρόμενον οὕτως ἰδὼν καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, „μὴ οὕτως“ εἶπεν „ὦ οὔτος, ἀθύμει· οὐδὲ γάρ, ἔχων τὸν χρυσὸν, εἶχες. Αἶθρον οὖν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θῆς, καὶ νόμιξέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι. Τὴν αὐτὴν γάρ σοι πληρώσει χρεῖαν· ὥς ὁρῶ γάρ, οὐδ', ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν, ἐν χρήσει ἦσθα τοῦ κτήματος.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἢ κτησίς, ἐὰν μὴ ἢ χρησίς προσῇ.

412^b. Ἄλλως. (F. 188. C. p. 311. S. 223.)

Φιλάργυρός τις τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος, βῶλον χρυσοῦν ὠνήσατο, καὶ τοῦτον πρὸ τοῦ τείχους κατορύξας, διετέλει συνεχῶς ἐρχόμενος καὶ ἐπισκεπτόμενος. Τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον ἐργατῶν τις παρατηρησάμενος αὐτοῦ τὰς ἀφίξεις, ὑπενόησε τὸ ἀληθές· ἀπαλαγέντος οὖν αὐτοῦ τὸ χρυσίον ἀφείλετο. Ὁ δὲ ὥς ἐπανελθὼν εὗρε τὸν τόπον κενόν, ἐκλαίει καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλειν. Ἰδὼν δὲ τις αὐτὸν ὑπερπαθοῦντα καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν, ἔφη πρὸς αὐτόν· „μὴ λυποῦ, ἀλλὰ λαβὼν

λίθον ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ κατάθες, καὶ νόμιζε τὸ χρυσίον
κεῖσθαι· οὐδὲ γάρ, ὅτε ἦν, ἐχρῶ αὐτῷ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδέν ἐστιν ἡ κτῆσις, εἰ μὴ
ἡ χρῆσις παρῇ.

413. Χαλκεὺς καὶ Κυνάριον. (F. 82. C. 284 et p. 397.)

Ἦν τις χαλκεὺς κυνάριον ἔχων. Τούτου χαλκεύον-
τος, τὸ κυνάριον ἐκοιμᾶτο· καὶ αὖ πάλιν ἐσθίοντος,
ἐργηγόρει. Οὗτος ἐπέβριψεν ὅσπου ταῦτα λαλῶν·
„ὦ ταλαίπωρον κυνάριον ὑπνώδες, τί σοι ποιήσω ὅκνη
κατεχομένῳ; ὅτε μὲν γὰρ τὸ ἀκμώνιον μου προσ-
κρούσω, ἐπανακλίνεις σεαυτὸν ἐπὶ κραββάτου· ὅτε δὲ
πάλιν τοὺς ὀδόντας κινήσω, εὐθύς ἐγείρη καὶ τὴν κέρ-
κον μοι σείεις.“

Ὁ μῦθος οὗτος τοὺς ὑπνώδεις καὶ ἀργώδεις καὶ εἰς
ἀλλοτρίων πόρους ἀποβλέποντας ἐλέγχει.

414. Χειμῶν καὶ Ἔαρ. (F. 380. C. 422.)

Χειμῶν ἔσκωψε εἰς τὸ ἔαρ, καὶ αὐτὸ ὠνειδισεν, ὅτι
εὐθύς φανέντος ἡσυχίαν ἄγει ἐτι οὐδεὶς, ἀλλ' ὁ μὲν
τις ἐπὶ λειμῶνας καὶ ἄλση γίνεται, ὅτῳ ἄρα φίλον δρέ-
πεσθαι ἀνθέων καὶ κρίνων, ἢ καὶ ῥόδον τι, περιαγα-
γεῖν τε τοῖς ἑαυτοῦ ὄμμασιν, καὶ παραθέσθαι [ἢ] παρὰ
τὴν κόμην· ὁ δὲ ἐπιβὰς νεὸς καὶ διαβαίνων πέλαγος,
ἦν τύχη, παρ' ἄλλους ἤδη ἀνθρώπους ἔρχεται· καὶ ὅτι
ἅπαντες ἀνέμων ἢ πολλοῦ ἐξ ὄμβρων ὕδατος ἔχουσι
φροντίδα οὐκέτι. „Ἐγὼ δ'“ ἔφη „ἄρχοντι καὶ αὐτο-
δεσπότῃ ἔοικα, καὶ οὐδὲ εἰς οὐρανὸν, ἀλλὰ κάτω που
καὶ εἰς τὴν γῆν ἐπιτάττω βλέπειν, καὶ δεδιέναι καὶ τρέ-
μειν, καὶ ἀγαπητῶς διημερεύειν ἐστιν ὅτε οἴκοι ἡνάγ-
κασα.“ „Τοιγαροῦν“ ἔφη τὸ ἔαρ „σοῦ μὲν καὶ ἀπαλ-
λαγεῖεν ἂν ἄνθρωποι ἀσμένως· ἐμοῦ δὲ αὐτοῖς καλὸν
καὶ αὐτὸ εἶναι δοκεῖ τοῦνομα, καὶ νῆ μὰ Δία γε ὀνομά-

των κάλλιστον, ὥστε καὶ ἀπόντος μέμνηται καὶ φανέντος ἐπαγάλλονται.“

415. Χελιδὼν καὶ Κορώνη. (S. 228. C. 76 et p. 316. F. 192.)

Χελιδὼν καὶ κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονείκουν· ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἑαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρατείνεται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ τοῦ σώματος παράτασις εὐπρεπείας καλλίων.

416. Χελιδὼν καὶ Κορώνη. (F. 381. C. 423.)

Χελιδὼν ἔφη πρὸς τὴν κορώνην· „ἐγὼ παρθένος καὶ Ἀθηναία καὶ βασίλισσα καὶ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν θυγάτηρ.“ προσέθηκε δὲ καὶ τοῦ Τηρέως τὴν βίαν, καὶ τὴν ἀποκοπὴν τῆς γλώττης. Καὶ ἡ κορώνη ἔφη· „τί ἂν ἐποίησας, εἰ τὴν γλῶτταν εἶχες, ὅπου τμηθείσης τοσαῦτα λαλεῖς;“

Ὅτι οἱ διὰ τοῦ λόγου ἀλαζόνες ψευδολογοῦντες ἑαυτοῖς ἔλεγχος καθίστανται.

416^b. Ἄλλως. Χελιδόνες καὶ Κύκνοι. (C. 336. F. 408.)

Ἐπέσκωπτον αἱ χελιδόνες τῶν κύκνων τὸ μὴ ἐθέλειν ὁμιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις, μὴδὲ δημοσιεύειν τὴν μουσικὴν, ἀλλ' ἀμφὶ τοὺς λειμῶνας διάγειν καὶ τοὺς ποταμοὺς, καὶ τὴν ἐρημίαν ἀσπάζεσθαι, καὶ βραχέα μὲν ᾄδειν, ἃ δὲ καὶ ᾄδοιεν, ᾄδειν ἐν σφίσιν αὐτοῖς, ὥσπερ αἰσχυνομένους τὴν μουσικὴν. „Ἡμῶν δὲ“ ἔφασαν „εἰσὶν αἱ πόλεις καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ θάλαμοι, καὶ περιλαλοῦμεν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτοῖς διηγούμεθα, ταῦτα δὲ [ταῦτα] τὰ ἀρχαῖα καὶ Ἀττικὰ, τὸν Πανδίονα, τὰς Ἀθήνας, τὸν Τηρέα, τὴν Θράκην, τὴν ἀποδημίαν, τὸ κῆδος, τὴν ὕβριν, τὴν

ἐκτομὴν τῆς γλώττης, τὰ γράμματα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν Ἴτυν, καὶ ὡς ἐγενόμεθα ἐξ ἀνθρώπων ὄρνιθες.“ Οἱ δὲ μόλις μὲν αὐτὰς ἤξιωσαν καὶ λόγου, τῆς ἀδολεσχίας μισήσαντες· ἐπεὶ δὲ ἤξιωσαν· „ἀλλ’ ἡμῶν μὲν ἔνεκεν, ὧ αὐται, καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν ἀφίκοιτό τις, ὥστε ἀκοῦσαι τῆς μουσικῆς, ὅταν ἀνῶμεν τῷ ξεφύρῳ τὰς πτέρυγας ἐμπνεῖν ἡδύ τι καὶ ἑναρμόνιον· ὥστ’ εἰ μὴ πολλὰ καὶ ἐν πολλοῖς ἄδομεν, ἀλλ’ αὐτὸ δὴ τοῦτο κάλλιστόν ἐστιν ἡμῶν, ὅτι μέτρῳ φιλοσοφοῦμεν τὸ μέλος, καὶ οὐκ ἀναμίγνυμεν θορύβοις τὴν μουσικὴν. Τμᾶς δὲ καὶ εἰσοικιζομένας οἱ ἄνθρωποι δυσχεραίνουσι, καὶ ἀδούσας ἀποστρέφονται, καὶ μάλα ἐν δίκῃ, αἴγε οὐδὲ ἐκτμηθεῖσαι τὴν γλῶτταν δύνασθε σιωπᾶν, ἀλλ’ αὐταὶ τὴν ἀφωνίαν ὑμῶν ὀδυρόμεναι καὶ τὸ ἐφ’ ὑμῖν πάθος, ἐπειτὰ ἔστε λαλίστεραι τίνος οὐχὶ τῶν εὐγλώττων καὶ μουσικῶν;“

417. Χελιδὼν καὶ Ὅρνιθες. (S. 39.)

Ἄρτι τοῦ ἔξοῦ φνομένου ἡ χελιδὼν αἰσθομένη τὸν ἐνιστάμενον τοῖς πτηνοῖς κίνδυνον, συναθροίσασα πάντα τὰ ὄρνεα, συνεβούλευεν αὐτοῖς μάλιστα μὲν ταῖς ἔξοφόροις δρυσὶν (τὸν ἔξον) ἐκκοῦσαι, εἰ δ’ ἄρα τοῦτο αὐτοῖς ἀδύνατον, ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους καταφυγεῖν, καὶ τούτους ἱκετεῦσαι, ὅπως μὴ χρησάμενοι τῇ τοῦ ἔξοῦ ἐνεργείᾳ συλλαμβάνωσιν αὐτά. Τῶν δὲ ἐγκαλεσάντων αὐτῇ ὡς ματαιολογούσῃ, αὕτη παραγενομένη ἱκέτις τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο· οἱ δ’ ἀποδεξάμενοι αὐτὴν ἐπὶ τῇ συνέσει, καὶ σύννοικον αὐτοῖς προσλαβόμενοι, οὕτω συνέβη, τὰ λοιπὰ ὄρνεα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων κατεσθίεσθαι, μόνην δὲ τὴν χελιδόνα ὡς πρόσφυγον καὶ ἐν ταῖς αὐτῶν οἰκίαις ἀδεῶς νεοττοποιεῖσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τὰ μέλλοντα προορῶμενοι εἰκότως τοὺς κινδύνους διακρούονται.

417^b. Ἀλλως. (C. 286. F. 327.)

Χελιδὼν, ἐκκλησίαν τῶν ὀρνέων συναθροίσασα, παρήνει φάσκουσα κράτιστον εἶναι, τὸ μὴ προσκόπτειν ἀνθρώποις, ἀλλὰ φιλίαν συνθεμένους οἰκείως διακεῖσθαι πρὸς αὐτούς. Τῶν δὲ ὀρνέων τις τὰ ἐναντία τῇ χελιδόνι ἔλεγεν· „ἀλλὰ τὸ σπέρμα τοῦ λίνου μᾶλλον κατεσθίοντες ἀναλίσκωμεν καὶ ἀφανὲς ποιῶμεν, ἵνα μήκετι ἔχῃσι πλέκειν δίκτυα καθ' ἡμῶν.“ Ἡ μὲν οὖν χελιδὼν, ἀρίστην γνώμην ἔχουσα, ἀκίνδυνος ἐγένετο, ἐν ταῖς πόλεσι διατρίβουσα, καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις τίκτουσα παρ' ἀνθρώποις, οὐδὲν ὑπ' αὐτῶν πάσχει κακόν. Τὰ δὲ λοιπὰ ὄρνεα, ὥς μᾶλλον ὑπομείναντα κατεσθίειν τὸ σπέρμα, ὥς πάντων ὄντος κακῶν αἰτίου, συμβάλει λιπαρὰ γίνεσθαι, καὶ μάλα δικαίως ὑπὸ ἀνθρώπων συλλαμβανόμενα δαπανᾶσθαι· οὕτως τε ταύτην τὴν κακογνωμοσύνην ὑπομείναντα, μετενόησε μὴ μετ' ἀνθρώπων μένειν, ἀλλ' ἐν ἀέρι πέτεσθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ἐν τοῖς βιωτικοῖς πράγμασι τῷ τῆς ἀγχινοίας βουλευμάτι ἐχρήσαντο, ἀκίνδυνοι διεφυλάχθησαν.

418. Χελιδὼν καὶ Ὀφίς. (C. 286. B. 118.)

Ξένη χελιδὼν, ἣ τοῖς ἀνθρώποις συνοικοῦσα, ἐν δικαστηρίῳ τὴν ἐαυτῆς ἐπηξε καλιὰν ἐν τοίχῳ, κακεῖ γίνεται ἐπὶ νεοττῶν μήτηρ. Ὀφίς δὲ ἐκ τρώγλης συροεῖς τοὺς αὐτῆς κατέφαγε νεοττούς. Ἡ δὲ χελιδὼν θρηνοῦσα ἐκεκράγει· „οἴμοι τῇ ξένῃ, ὅτι ἐνθα πάντες δικαιοῦνται, μόνῃ ἔγωγε ἠδίκημαι.“

418^b. Ἀλλως. (S. 225. C. p. 398. F. 190.)

Χελιδὼν ἐν τινι δικαστηρίῳ νεοττοποιησαμένη ἐξέπτη· Ὀφίς δὲ προσερπύσας κατέφαγεν αὐτῆς τοὺς νεοτ-

τούς. Ἡ δὲ ἐπανελθοῦσα καὶ τὴν καλιὰν κενὴν εὐ-
ροῦσα, ὑπερπαθοῦσα ἔστενεν· ἑτέρας δὲ χελιδόνος πα-
ρηγορεῖν αὐτὴν βουλομένης, καὶ λεγούσης „μόνον ἄρα
σοὶ τὰ τέκνα ἀποβαλεῖν συμβέβηκεν;“ ὑποτυχοῦσα
ἔφη· „ἀλλ’ ἐγώ γε οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τοῖς τέκνοις κλαίω,
ὅσον ὅτι ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἡδίκημαι, ἐν ᾧ οἱ ἀδικού-
μενοι βοηθοῦνται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι χαλεπώτεραι γίνονται τοῖς πά-
σχουσιν αἱ συμφοραί, ὅταν ὑφ’ ὧν ἡκιστα προσεδόκη-
σαν πάσχωσι.

419. Χελώνη καὶ Ἀετός.

(C. 61 et p. 312. F. 193. S. 229. B. 118.)

Χελώνη αἰτοῦ ἐδεῖτο, ἵπτασθαι αὐτὴν διδάξαι.
Τοῦ δὲ παραινοῦντος, πόρρω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς
εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. Λαβὼν οὖν
αὐτὴν τοῖς ὄνυξι καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶτ’ ἀφήκεν.
Ἡ δὲ κατὰ πετρῶν πεσοῦσα συνετρίβη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις, τῶν
φρονιμωτέρων παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἐβλάψαν.

420. Χελώνη καὶ Λαγῶς. (S. 224. C. 287.)

Χελώνη καὶ λαγῶς περὶ ὀξύτητος ἤριζον· καὶ δὴ
προθεσμίαν στήσαντες καὶ τόπον ἀπηλλάγησαν. Ὁ μὲν
οὖν λαγῶς διὰ τὴν φυσικὴν ὠκύτητα ἀμελήσας τοῦ
δρόμου, πεσὼν παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκοιμᾶτο, ἡ δὲ χελώνη
συνειδυῖα ἑαυτῇ τὴν βραδύτητα, οὐ διέλιπε τρέχουσα,
καὶ οὕτω κοιμώμενον τὸν λαγῶν παραδραμοῦσα εἰς τὸ
βραβεῖον τῆς νίκης ἀφίκετο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις φύσιν ἀμελοῦσαν ὁ
πόνος ἐνίκησε.

420^b. Ἄλλως. (C. p. 188 et p. 398. F. 173.)

Ποδῶν χελώνης κατεγέλα λαγῶς καὶ ἀργίας· ἡ δὲ

ἔφη· „ἐγὼ σὲ τὸν ταχὺν ἐν τοῖς ποσὶ νικήσω.“ Ὁ δὲ· „λόγῳ μόνῳ, χελώνη, λέγεις τοῦτο· ἀλλ’ ἐριξε καὶ γνώσῃ. Τίς δὲ τὸν τόπον ὀριεῖ καὶ βραβεύσει τὴν νίκην;“ Ἀλώπηξ δ’ ἡ δικαία καὶ σοφωτάτη ἔταξεν ὁδὸν τῶν δρόμων τὴν εὐθείαν. Ἡ δὲ χελώνη μὴ ῥαθυμήσασα ἤρξατο τῆς ὁδοῦ, πρὸς τὸ αὐτῆς ἀφορῶσα δυσκίνητον. Ὁ δὲ λαγὼς, θαρρόν τοῖς ποσὶν, ἐκοιμήθη· καὶ ἔλθων ἐπὶ τοῦ ὀρισμένου τόπου, εὔρε νικῶσαν τὴν βραδείαν χελώνην.

Ὅτι πολλοὶ τῇ μὲν φύσει ἄργοι, τῇ δὲ συντομίᾳ τοὺς φύσει ταχεῖς, ῥαθύμους δὲ, νικῶσιν.

421. Χῆνες καὶ Γέραναι.

(C. 60 et p. 312. F. 191. S. 226. B. 142.)

Χῆνες καὶ γέραναι ἐπὶ ταύτου λειμῶνος ἐνέμοντο. Τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν γέραναι, κοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν, οἱ δὲ χῆνες, διὰ τὸ βάρος τῶν σωματίων μέλναντες, συνελήφθησαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως οἱ μὲν ἀκτῆμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἀλίσκόμενοι.

422. Χύτραι. (C. 290. F. 329.)

Χύτραν ὀστρακίνην καὶ χαλκὴν ποταμὸς κατέφερεν. Ἡ δὲ ὀστρακίνη τῇ χαλκῇ ἔλεγεν· „μακρόθεν μου κολύμβα, καὶ μὴ πλησίον· ἐὰν γάρ μοι σὺ προσψαύσῃς, κατακλῶμαι, κἂν [τε] ἐγὼ μὴ θέλω σοι προσψαῦσαι.“

Ὅτι ἐπισφαλὴς ἐστὶ βίος πένητι, δυναστοῦ ἄρχοντος πλησίον παροικούντος.

423. Ψιττακὸς καὶ Γαλῆ. (F. 197. C. 291 et p. 399.)

Ψιττακὸν τις ἀγοράσας, ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς οἰκίας νέμεσθαι· ὁ δὲ τῇ ἡμερότητι χρησάμενος, ἀναπηδήσας

ἐπὶ τὴν ἐστίαν ἐκάθισε, καὶ κείθεν τερπνὸν ἐκεκράγει. Γαλῇ δὲ θεασαμένη ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, τίς ἐστι, καὶ πόθεν ἦλθεν· ὁ δὲ εἶπεν· „ὁ δεσπότης με νεωστὶ ἐπρίατο.“ „Οὐκοῦν, ἱταμώτατε ζῶων“, ἔφη „πρόσφατος ὢν τοσαῦτα βοᾷς, ὅτε ἐμοὶ τῇ οἰκογενεῇ οὐκ ἐπιτρέπουσιν οἱ δεσπότες, ἀλλ’ ἐάν ποτε τοῦτο πράξω, προσ-αγανακτοῦντες ἀπελαύνουσί με.“ Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο λέγων· „οἰκοδέσποινα, ἀλλὰ σύ γε βιάδιζε μακρὰν· οὐ γὰρ ὁμοίως δυσχεραίνουσιν οἱ δεσπότες ἐπὶ τῇ ἐμῇ φωνῇ καὶ ἐπὶ τῇ σῇ.“

Ὁ μῦθος οὗτος πρὸς ἄνδρα φιλόσογον, ἑτέροις ἀεὶ αἰτίας προσάπτειν ἐπιχειροῦντα.

424. Ψύλλα. (C. 62. F. 230.)

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν· ὁ δὲ τὸν Ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. Τῆς δὲ ἐκείθεν αὐτὸς ἀφαλομένης, στενάξας εἶπεν· „ὦ Ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ οὐ συνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζουσιν ἀνταγωνισταῖς συνεργήσεις;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων τοῦ θείου δεῖσθαι, ἀλλ’ ἐπὶ τῶν ἀναγκαιῶν.

424^b. Ἄλλως. Ψύλλα καὶ Ἀθλητής. (F. 194. C. p. 313.)

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα, ἐκάθισεν ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἀθλητοῦ σοβοῦντος, καὶ ἄλλομένη ἐνῆκε δῆγμα. Ὁ δὲ ἀκροχολήσας ἠντρεπίσε τοὺς ὄνυχας, ὅπως συνθλάσῃ ταύτην· ἡ δὲ ἀφ’ ὀρμῆς φυσικῆς πῆδημα λαβοῦσα, ἀπέδρα, τοῦ θανεῖν ἀπαλλαγείσα. Καὶ ὃς στενάξας εἶπεν· „ὦ Ἡράκλεις, διὰ τί ἐπὶ κακοὺς ἀνταγωνιστὰς οὐκ εἰ συνεργός;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἐπὶ τὰ ἐλάχιστα καὶ ἀκίνδυνα πράγματα εὐθύς τοὺς θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι, ἀλλ’ ἐπὶ ταῖς μείζουσιν ἀνάγκαις καὶ συμφοραῖς.

425. Ψύλλα καὶ Ἄνθρωπος.
(C. 292 et p. 400. F. 196. S. 231.)

Ψύλλα ποτέ τινι πολλὰ ἠνώχλει· καὶ δὴ συλλαβὼν
„τίς εἶ σὺ“ ἀνεβόα· „ὅτι πάντα μου τὰ μέλη κατεβο-
σκήσω, εἰκῇ καὶ μάτην ἐμὲ καταναλίσκων;“ Ἡ δὲ ἐβόα·
„ὦ οὗτος, σῶξέ με, μὴ κτεῖνε· μέγα γὰρ κακὸν οὐ δύ-
ναμαι ποιεῖν.“ Ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτὴν οὕτως ἔφη·
„ἄρτι τεθνήξῃ χερσὶ μου ταῖς ἰδίαις· ἅπαν γὰρ κακὸν,
εἴτε μικρὸν εἴτε μέγα, οὐδ' ὅλως πρέπει πού φῦναι.“

Ὅτι κακῶ οὐ πρέπει ἐλεηθῆναι, καὶ μέγας ἢ καὶ
μικρός.

426. Ψύλλα καὶ Βοῦς. (F. 382. C. 424.)

Ψύλλα δήποτε τὸν βοῦν οὕτως ἠρώτα· „τί δὴ πα-
θὼν ἀνθρώποις ὁσημέραι δουλεύεις, καὶ ταῦτα ὑπερ-
μεγέθους καὶ ἀνδρείους τυγχάνων, ἐμοῦ σάρκας αὐτῶν
οἰκτίστως διασπώσης, καὶ τὸ αἷμα χανδὸν πινούσης;“
Καὶ ὅς „οὐκ ἄχαρις ἔσομαι“ φησὶ „μερόπων γένει·
στέργομαι γὰρ παρ' αὐτῶν καὶ φιλοῦμαι ἐκτόπως, τρί-
βομαί τε συχνῶς μέτωπόν τε καὶ ὦμους.“ Ἡ δὲ „ἀλλ'
ἐμοὶ γοῦν τέως τῇ δειλαίᾳ ἢ σοὶ φίλη τρίψις οἰκτιστος
μύρος, ὅτε καὶ τύχη, συμβαίνει.“

Ὅτι οἱ διὰ τοῦ λόγου ἀλαζόνες καὶ ὑπὸ τοῦ εὐτε-
λοῦς ἡττῶνται.

INDEX FABULARUM.

- Ἀγαθὰ καὶ κακά 1.
 ἀγαλματοποιὸς καὶ Ἑρμῆς 137.
 ἀγαλματοπώλης 2.
 ἀγροΐκος καὶ ὀνάρις 3.
 αἰτός 4.
 αἰτός καὶ ἀλέκτορες 21^ο.
 αἰτός καὶ ἀλώπηξ 5.
 αἰτός καὶ ἄνθρωπος 6.
 αἰτός καὶ γεωργός 92.
 αἰτός καὶ θράκων 120.
 αἰτός καὶ κύνθαρος 7.
 αἰτός καὶ κολοῖος καὶ ποιμήν 8.
 αἰτός καὶ λέων 245.
 αἰτός καὶ τοξότης 4^η.
 αἰτός καὶ χελώνη 419.
 αἰθῶν καὶ ἱέραξ 9.
 αἰθῶν καὶ χελιδών 10.
 Ἀθηναῖ καὶ Ἡρακλῆς 159.
 Ἀθηναῖ, Ζεὺς, Ποσειδῶν 155^η.
 Ἀθηναῖ, Ζεὺς, Προμηθεὺς, Μᾶ-
 μος 155.
 Ἀθηναῖος χρηοφειλέτης 11.
 Ἀθηναῖος καὶ Θηβαῖος 50.
 ἀθλητῆς καὶ ψύλλα 424^η.
 αἶγες καὶ αἰγοβοσκός 12.
 αἶγες ἄγριοι καὶ ταῦρος 396^η.
 αἰγοβοσκός καὶ αἶγες 12.
 Αἰθίοψ 13.
 αἰθῦνα, βάτος καὶ νυκτερίς 306.
 αἴλουρος καὶ ἀλεκτρονίων 14.
 αἴλουρος καὶ μύες 15.
 αἴλουρος καὶ ὄρνιθες 16.
 αἴλουρος καὶ ὄρνις 16^η.
 αἶξ καὶ αἰπόλος 17.
 αἶξ καὶ λύκος 270.
 αἶξ καὶ ὄνος 18.
 αἰπόλος καὶ αἶξ 17.
 Αἰσχὺνη καὶ Ζεὺς 148.
 Αἰσωπος ἐν ναυπηγίῳ 19.
 Αἰσωπος καὶ κύων 20.
 ἀλέκτορες 21.
 ἀλέκτορες καὶ αἰτός 21^ο.
 ἀλεκτορίσκος, πέρδιξ καὶ ὄρνι-
 θοθήρας 341.
 ἀλεκτρούνες καὶ πέρδιξ 22.
 ἀλεκτρονίων καὶ αἴλουρος 14.
 ἀλεκτρονίων καὶ κλέπται 195.
 ἀλεκτρονίων καὶ κύων 225.
 ἀλεκτρονίων, λέων καὶ ὄνος 323.
 Ἀλήθεια καὶ ὁδοιπόρος 314.
 ἄλιεις 23. 24.
 ἄλιεις καὶ πύθηνιοι 362.
 ἄλιεύς 25. 26.
 ἄλιεύς ἀνῶν 27.
 ἄλιεύς καὶ κυνηγός 220.
 ἄλιεύς καὶ μαινίς 28.
 ἄλκυών 29.
 ἀλώπεκες 30.
 ἀλώπεκες καὶ λαγωοί 236.
 ἀλώπηξ ἐξογκωθεῖσα τὴν γα-
 στέρα 31.
 ἀλώπηξ κόλουρος 46.
 ἀλώπηξ πρὸς μορμολύκειον 47.
 ἀλώπηξ καὶ αἰτός 5.
 ἀλώπηξ καὶ ἄνθρωπος 61.
 ἀλώπηξ καὶ ἄρκτος 69.
 ἀλώπηξ καὶ βάτος 32.
 ἀλώπηξ καὶ βάτραχος 78^ο.
 ἀλώπηξ καὶ βότρυς 33.
 ἀλώπηξ καὶ γέρανος 34.
 ἀλώπηξ καὶ γεωργός 61^η.
 ἀλώπηξ καὶ δέλεος 115^η.
 ἀλώπηξ καὶ δρυοτόμος 35.
 ἀλώπηξ καὶ ἐχίνος 36.
 ἀλώπηξ καὶ ἐχίς 145.
 ἀλώπηξ καὶ Ζεὺς 149.

ἀλώπηξ καὶ καρκίνος 186.
 ἀλώπηξ καὶ κολοιός 199.
 ἀλώπηξ καὶ κόραξ 204.
 ἀλώπηξ καὶ κροκόδειλος 37.
 ἀλώπηξ καὶ κύνες 219.
 ἀλώπηξ καὶ κύων 38. 226.
 ἀλώπηξ καὶ λέαινα 240.
 ἀλώπηξ καὶ λέων 39. 40. 41. 246.
 ἀλώπηξ, λέων καὶ ἔλαφος 243.
 ἀλώπηξ, λέων καὶ λύκος 255. 271.
 ἀλώπηξ, λέων καὶ μῦς 257.
 ἀλώπηξ, λέων καὶ ὄνος 260. 326.
 ἀλώπηξ, λέων καὶ πίθηκος 244.
 ἀλώπηξ καὶ ὄνος 325.
 ἀλώπηξ καὶ πάρδαλις 42.
 ἀλώπηξ καὶ πίθηκος 43. 44.
 ἀλώπηξ καὶ ποιμήν 35^b.
 ἀλώπηξ καὶ σκιάληξ 78^b.
 ἀλώπηξ καὶ τέττιξ 400.
 ἀλώπηξ καὶ τράγος 45.
 ἀλώπηξ καὶ ὑαίνα 405.
 ἀλώπηξ καὶ ὕς ἄγριος 407.
 ἄμαξα Ἑρμοῦ καὶ Ἀραβες 141.
 ἄμαρanton καὶ ῥόδον 384.
 ἄμπελος καὶ ἔλαφος 127.
 ἄμπελος καὶ τράγος 404.
 ἀνδροφόνος 48.
 ἀνὴρ ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος 49.
 ἀνὴρ Ἀθηναῖος καὶ Θηβαῖος 50.
 ἀνὴρ δηχθεὶς ὑπὸ μύρμηκος 118.
 ἀνὴρ κακοπράγμων 55.
 ἀνὴρ κομπαστῆς 203.
 ἀνὴρ μάντις 286.
 ἀνὴρ μεσαιπόλιος καὶ ἑταῖραι 56.
 ἀνὴρ ναναγός 300.
 ἀνὴρ ὄνον ἀγοράζων 320.
 ἀνὴρ πηρός 57.
 ἀνὴρ τοξότης καὶ λέων 403.
 ἀνὴρ φέναξ 58.
 ἀνὴρ φιλάργυρος 412.
 ἀνὴρ καὶ γυνή 52.
 ἀνὴρ, ἵππος καὶ πῶλος 51.
 ἀνὴρ καὶ κηπωρός 191^b.
 ἀνὴρ καὶ Κύκλωψ 53.
 ἀνὴρ καὶ μοιχός 54.
 ἀνὴρ καὶ τέττιξ 65^b.
 ἀνθρακὺς καὶ γναφεύς 59.

ἀνθρωποι πλείοντες 367.
 ἀνθρωποι καὶ Ζεὺς 150.
 ἀνθρωποι καὶ Προμηθεύς 383.
 ἀνθρωπος ἀριθμῶν τὰ κύματα 60.
 ἀνθρωπος καταθραύσας ἄγαλμα 66.
 ἀνθρωπος λέοντα χρυσοῦν εὐ-
 ρῶν 67.
 ἀνθρωπος καὶ αἰτός 6.
 ἀνθρωπος καὶ ἀλώπηξ 61.
 ἀνθρωπος, βοῦς, ἵππος καὶ κύων 173.
 ἀνθρωπος καὶ κύων 62.
 ἀνθρωπος καὶ λέων συνοδεύον-
 τες 63.
 ἀνθρωπος καὶ πέριδιξ 356.
 ἀνθρωπος καὶ Σάτυρος 64.
 ἀνθρωπος καὶ τέττιξ 65.
 ἀνθρωπος καὶ ψύλλα 425.
 ἄξονες καὶ βόες 79.
 Ἀπόλλων καὶ Ζεὺς 151.
 Ἀραβες καὶ ἄμαξα Ἑρμοῦ 141.
 Ἀραψ καὶ κάμηλος 68.
 Ἀρετὴ καὶ Κανία καὶ Ἡρακλῆς 158.
 ἄρκτος καὶ ἀλώπηξ 69.
 ἄρκτος καὶ λέων 247.
 ἄρκτος καὶ ὁδοιπόροι 311.
 ἄρνιον, λέων καὶ λύκος 279^b.
 ἄρνιον καὶ λύκος 273. 274.
 ἀρότης καὶ λύκος 70.
 ἀσπάλαξ 71.
 ἀσπὶς καὶ ἱεστῆς 171.
 ἀστρολόγος 72.
 Ἀφροδίτη καὶ γαλῇ 88.
 Ἀφροδίτη καὶ δούλη 73.
 βάτος καὶ ἀλώπηξ 32.
 βάτος καὶ ἐλάτη 125.
 βάτος καὶ αἰθρία καὶ νυκτερίς 306.
 βάτος καὶ μηλέα καὶ φοιὰ 385.
 βάτραχοι 74. 75.
 βάτραχοι αἰτοῦντες βασιλέα 76.
 βάτραχοι καὶ Ἥλιος 77.
 βάτραχοι καὶ λαγωοί 237.
 βάτραχοι καὶ ὄνος 327.
 βάτραχος ἱατρός 78.

- βάτραχος καὶ ἀλώπηξ 78^c.
 βάτραχος καὶ λέων 248.
 βάτραχος καὶ μῦς 298.
 βόες καὶ ἄξονες 79.
 βόες καὶ μάγειροι 80.
 βοηλάτης καὶ Ἡρακλῆς 81.
 Βορέας καὶ Ἥλιος 82.
 βουκόλος 83.
 βοῦς καὶ δάμαλις 113.
 βοῦς, ἵππος, κύνων καὶ ἀνθρώ-
 πος 173.
 βοῦς, ὄνος καὶ γηπόνος 104.
 βοῦς καὶ φρῦνος 84.
 βοῦς καὶ ψύλλα 426.
 βύρσα καὶ ποταμός 381.
 βυρσοδέψης καὶ πλούσιος 368.
 βωταλὶς καὶ νυκτερίς 85.
 γαλαὶ καὶ μῦες 291.
 γαλῆ 86.
 γαλῆ μέλαινα 87.
 γαλῆ συλληφθεῖσα 89.
 γαλῆ καὶ Ἀφροδίτη 88.
 γαλῆ καὶ νυκτερίς 307.
 γαλῆ καὶ ὄφις καὶ μῦες 345.
 γαλῆ καὶ ψιττακός 423.
 γάμοι θεῶν 162.
 γέραντοι καὶ γεωργός 93.
 γέραντοι καὶ χῆνες 421.
 γέραντος καὶ ἀλώπηξ 34.
 γέραντος καὶ λύκος 276^b.
 γέραντος καὶ ταῶς 397.
 γέρων καὶ Θάνατος 90.
 γεωργός διέκελλαν ἀπολέσας 91.
 γεωργός καὶ αἰτός 92.
 γεωργός καὶ ἀλώπηξ 61^b.
 γεωργός καὶ γέραντοι 93.
 γεωργός καὶ γυνή 109.
 γεωργός καὶ θάλασσα 94.
 γεωργός καὶ κορυδαλλός 210.
 γεωργός καὶ κύνες 95.
 γεωργός καὶ ὄφις 96. 97.
 γεωργός καὶ παῖδες αὐτοῦ 98.
 γεωργός καὶ παῖς καὶ κολοιοί 99.
 γεωργός καὶ πελαργός 100.
 γεωργός καὶ σφήνες καὶ πέρδι-
 κες 392.
 γεωργός καὶ Τύχη 101.
 γεωργός καὶ φθεῖρες 411.
 γεωργός καὶ φυτόν 102.
 γεωργοῦ παῖδες 103.
 Γῆ καὶ Ἑρμῆς 138.
 γηπόνος, ὄνος καὶ βοῦς 104.
 γλαυξ καὶ κολοιοίς 200.
 γλαυξ καὶ ὄρνει 105. 106.
 γναφεὺς καὶ ἀνθρακεὺς 59.
 γραῦς καὶ ἱατρός 107.
 γραῦς καὶ λύκος 275.
 γυνή 108.
 γυνή μάγος 112.
 γυνή καὶ ἀνῆρ 52.
 γυνή καὶ γεωργός 109.
 γυνή καὶ θειράπαινοι 110.
 γυνή καὶ ὄρνις 111.
 δάμαλις καὶ βοῦς 113.
 δειλὸς κυνηγός καὶ δρυοτόμος 114.
 δέλφαξ καὶ ἀλώπηξ 115^b.
 δέλφαξ καὶ πρόβατα 115.
 δελφῖνες καὶ καρίς 116^b.
 δελφῖνες καὶ κωβίος 116.
 δελφίς καὶ θύννος 167.
 δελφίς καὶ λέων 251.
 δελφίς καὶ πίθηκος 363.
 δένδρα καὶ κάλαμοι 179^c.
 δεσπότης καὶ κύνων 227.
 Δημάδης ὁ δῆτωρ 117.
 δηχθεὶς ὑπὸ μύρμηκος καὶ Ἑρ-
 μῆς 118.
 Διογένους ὁδοιπορῶν 119.
 δορκὰς καὶ λέων θυμωθεὶς 252.
 δούλη καὶ Ἀφροδίτη 73.
 δράκων καὶ αἰτός 120.
 δραπέτης 121.
 δρῦς 122.
 δρυοτόμοι καὶ δρῦς 123.
 δρυοτόμος καὶ ἀλώπηξ 35.
 δρυοτόμος καὶ δειλὸς κυνηγός
 114.
 δρῦς καὶ δρυοτόμοι 123.
 δρῦς καὶ κάλαμοι 179.
 ἔαρ καὶ χειμῶν 414.
 ἐλαία καὶ κάλαμος 179^b.
 ἐλαία καὶ σνικῆ 124.
 ἐλάτῃ καὶ βάτος 125.
 ἔλαφος 126.

- ἔλαφος ἐπὶ νόματος 128.
 ἔλαφος νοσοῦσα 131.
 ἔλαφος καὶ ἄμπελος 127.
 ἔλαφος καὶ ἔππος 175.
 ἔλαφος καὶ λέων 128. 129.
 ἔλαφος, λέων καὶ ἀλώπηξ 243.
 ἔλαφος καὶ μήτηρ 130.
 ἔλαφος καὶ νεβρός 303.
 ἔλέφας, κάμηλος καὶ πίθηκος 183.
 ἔλέφας, λέων καὶ Προμηθεὺς 261.
 Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποις 132.
 ἔορτή καὶ ἡ ὕστεραία 133.
 ἔοριφος καὶ λύκος 134. 135.
 Ἐρμῆς 136.
 Ἐρμῆς καὶ ἀγαματοποιός 137.
 Ἐρμῆς καὶ Γῆ 138.
 Ἐρμῆς καὶ δηχθεὶς ὑπὸ μύρμη-
 κος 118.
 Ἐρμῆς καὶ κόραξ 205.
 Ἐρμῆς καὶ κύων 139.
 Ἐρμῆς καὶ λιθουργός 265.
 Ἐρμῆς καὶ ξυλευόμενος 308.
 Ἐρμῆς καὶ ὁδοιπόρος 315.
 Ἐρμῆς καὶ Τειρεσίης 140.
 Ἐρμού ἅμαξα καὶ Ἀραβες 141.
 ἔρωδιός καὶ λύκος 276.
 Ἔρως ἐν ἀνθρώποις 142.
 ἐταῖραι καὶ ἀνὴρ μεσαιπόλιος 56.
 εὐνοῦχος καὶ θυτής 143.
 ἐχθροί 144.
 ἐχίνος καὶ ἀλώπηξ 36.
 ἐχίς καὶ ἀλώπηξ 145.
 ἐχίς καὶ ὁδοιπόρος 97^b.
 ἐχίς καὶ ὄννη 146.
 ἐχίς καὶ ὕδρα 147.
 Ζεὺς κριτής 152.
 Ζεὺς καὶ Αἰσχύνη 148.
 Ζεὺς καὶ ἀλώπηξ 149.
 Ζεὺς καὶ ἄνθρωποι 150.
 Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων 151.
 Ζεὺς καὶ δρύες 122.
 Ζεὺς καὶ κάμηλος 184.
 Ζεὺς καὶ μέλισσα 278^b. 287.
 Ζεὺς καὶ ὄφις 153.
 Ζεὺς καὶ πίθηκος 364.
 Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ
 155^b.
 Ζεὺς, Προμηθεὺς, Ἀθηνᾶ, Μω-
 μος 155.
 Ζεὺς καὶ χελώνη 154.
 ἦδονη καὶ λύπη 156.
 Ἥλιος καὶ βάτραχοι 77.
 Ἥλιος καὶ Βορέας 82.
 ἡμίονος 157.
 ἡμίονος καὶ ὄνος 177^b.
 Ἡρακλῆς καὶ Ἀθηνᾶ 159.
 Ἡρακλῆς, Ἀρετὴ καὶ Κακία 158.
 Ἡρακλῆς καὶ βοηλάτης 81.
 Ἡρακλῆς καὶ Πλούτος 160.
 Ἡρως 161.
 θάλασσα καὶ γεωργός 94.
 θάλασσα καὶ ναυαγός 94^b.
 θάλασσα καὶ ποιμήν 370.
 θάλασσα καὶ ποταμοί 380.
 Θάνατος καὶ γέρον 90.
 θεράπαινοι καὶ γυνή 110.
 θεῶν γάμοι 162.
 Θηβαῖος καὶ Ἀθηναῖος 50.
 θηρευτής καὶ ἱππεύς 163.
 θηρευτής καὶ κύων 164.
 θηρευτής καὶ λύκος 165.
 θρηνηδοὶ καὶ πλούσιος 369.
 θυγατέρες καὶ πατήρ 166.
 θυγατέρες καὶ μήτηρ 166^b.
 θύννος καὶ δελφίν 167.
 θύτης καὶ εὐνοῦχος 143.
 ἱατρός ἀτεχνος 168.
 ἱατρός καὶ γραῦς 107.
 ἱατρός καὶ νοσῶν 169.
 ἱέραξ καὶ ἀηδῶν 9.
 ἱκτῖνοι 170.
 ἱκτίνος καὶ λάρος 239.
 ἱξευτής καὶ ἀσπίς 171.
 ἱξευτής καὶ τέττιξ 172.
 ἱππεὺς φαλακρός 410.
 ἱππεὺς καὶ θηρευτής 163.
 ἱπποκόμος καὶ ἔππος 176.
 ἱππος γέρον 174.
 ἱππος, βοὺς, κύων καὶ ἄνθρω-
 πος 173.
 ἱππος καὶ ἔλαφος 175.
 ἱππος καὶ ἱπποκόμος 176.
 ἱππος καὶ κύων 228.
 ἱππος καὶ λύκος 277.

- ἔππος καὶ μυλωνός 174^b.
 ἔππος καὶ νεανίσκος 302.
 ἔππος καὶ ὄνος 177. 328.
 ἔππος καὶ πῶλος καὶ ἀνὴρ 51.
 ἔππος καὶ στρατιώτης 178.
 κακὰ καὶ ἀγαθὰ 1.
 Κακία καὶ Ἀρετὴ καὶ Ἡρακλῆς 158.
 κάλαμοι καὶ δένδρα 179^c.
 κάλαμοι καὶ δοῦς 179.
 κάλαμος καὶ ἐλαία 179^b.
 κάμηλος 180. 181. 182.
 κάμηλος καὶ Ἄραψ 68.
 κάμηλος, ἐλέφας καὶ πίδακος 183.
 κάμηλος καὶ Ζεὺς 184.
 κάμηλος καὶ πίδακος 365.
 κάνθαροι δύο 185.
 κάνθαρος καὶ αἰτός 7.
 κάνθαρος καὶ μύρμηξ 295.
 κάπρος καὶ λέων 258.
 καρὶς καὶ δελφῖνες 116^b.
 καρκίνος καὶ αἰλώπηξ 186.
 καρκίνος καὶ μήτηρ 187.
 καρκίνος καὶ ὄφις 346.
 καρύα 188.
 κάστωρ 189.
 κεραμεὺς, ὄνος καὶ ὀνηλάτης 190.
 κηπωρός 191.
 κηπωρός καὶ ἀνὴρ 191^b.
 κηπωρός καὶ κύων 192.
 κηπωρός καὶ ὄνος 329.
 κιθαρωδός 193.
 κίχλα 194.
 κλέπται καὶ ἀλεκτρονίων 195.
 κλέπτῃς καὶ μήτηρ 351.
 κλέπτῃς καὶ πανδοχεύς 196.
 κοιλία καὶ πόδες 197.
 κόκκυξ καὶ ὄρνιθες 198.
 κολοιὸς φρυγᾶς 202.
 κολοιὸς καὶ αἰλώπηξ 199.
 κολοιὸς καὶ γεωργός καὶ παῖς 99.
 κολοιὸς καὶ γλαυξ 200.
 κολοιὸς καὶ κόρακες 201.
 κολοιὸς καὶ ὄρνεις 200^b.
 κολοιὸς καὶ περιστέραί 201^b.
 κολοιὸς καὶ ταῶς 398.
 κομπαστής 203.
 κόρακες καὶ κολοιὸς 201.
 κόρακες καὶ πολεμιστῆς 379.
 κόραξ νοσῶν 208.
 κόραξ καὶ αἰλώπηξ 204.
 κόραξ καὶ Ἑρμῆς 205.
 κόραξ καὶ ἱκτίνος καὶ ὄφις 207^b.
 κόραξ καὶ κορώνη 212.
 κόραξ καὶ κύκνος 206.
 κόραξ καὶ λύκος καὶ ὄνος 330.
 κόραξ καὶ ὀδοιπόροι 312.
 κόραξ καὶ ὄφις 207.
 κορυδαλλός 209.
 κορυδαλλὸς καὶ γεωργός 210.
 κορυδὺς θάπτων τὸν πατέρα 211.
 κορυδὸς καὶ ὀρνιθοθήρας 340.
 κορώνη καὶ κόραξ 212.
 κορώνη καὶ κύων 213.
 κορώνη καὶ περιστέραί 358.
 κορώνη καὶ χελιδὼν 416.
 κοχλίας 214.
 κριός, πρόβατα καὶ λύκοι 269.
 κροκόδειλος καὶ αἰλώπηξ 37.
 Κύκλωψ καὶ ἀνὴρ 53.
 κύκνοι καὶ χελιδόνες 416^b.
 κύκνος 215. 216.
 κύκνος καὶ κόραξ 206.
 κυνάριον καὶ χαλκεύς 413.
 κύνες δύο 217.
 κύνες λιμώττονται 218.
 κύνες καὶ αἰλώπηξ 219.
 κύνες καὶ γεωργός 95.
 κύνες καὶ λύκοι 266. 267.
 κυνηγὸς καὶ αἰεὺς 220.
 κυνηγὸς δειλὸς καὶ δορυτόμος 114.
 κυνίδιον καὶ ὄνος 332.
 κυνόδηκτος 221.
 κυνὸς οἰκία 222.
 κύων 223. 224.
 κύων κρέας φέρουσα 233.
 κύων καὶ Αἴσωπος 20.
 κύων καὶ ἀλεκτρονίων 225.
 κύων καὶ αἰλώπηξ 38. 226.
 κύων καὶ ἄνθρωπος 62.
 κύων καὶ δεσπότης 227.
 κύων καὶ Ἑρμῆς 139.
 κύων καὶ θηρευτῆς 164.

- κύων καὶ ἔππος 228.
 κύων, ἔππος, βοῦς καὶ ἄνθρω-
 πος 173.
 κύων καὶ κηπηρός 192.
 κύων καὶ κορώνη 213.
 κύων καὶ λαγῶς 229. 238.
 κύων καὶ λύκαινα 230.
 κύων καὶ λύκος 231. 278.
 κύων καὶ μάγειρος 232.
 κύων καὶ οἷς 317.
 κύων καὶ ποιμὴν 371. 372.
 κύων καὶ ὕς 408. 409.
 κύων καὶ χαλκεύς 413.
 κωβιὸς καὶ δεσφίνες 116.
 κώνωψ καὶ λέων 234.
 κώνωψ καὶ ταῦρος 235.
 λαγωοὶ καὶ ἀλώπεκες 236.
 λαγωοὶ καὶ βάτραχοι 237.
 λαγωοὶ καὶ λέοντες 241.
 λαγῶς καὶ κύων 238.
 λαγῶς καὶ λέων 254.
 λαγῶς καὶ χελώνη 420.
 λάρος καὶ λυτίης 239.
 λέαινα 240^b.
 λέαινα καὶ ἀλώπηξ 240.
 λέαινα, ταῦρος καὶ σύαρος 395.
 λέοντες καὶ λαγωοὶ 241.
 λεοντὴ καὶ ὄνος 333.
 λέοντος βασιλεία 242.
 λέων γεγραμμένος καὶ υἱός 349^b.
 λέων μὴν φοβηθεὶς 257.
 λέων καὶ αἶτος 245.
 λέων καὶ ἀλώπηξ 39—41. 246.
 λέων, ἀλώπηξ καὶ ἔλαφος 243.
 λέων, ἀλώπηξ καὶ ὄνος 260. 326.
 λέων, ἀλώπηξ καὶ πίθηκος 244.
 λέων καὶ ἄρκτος 247.
 λέων καὶ βάτραχος 248.
 λέων καὶ γεωργός 249. 250.
 λέων καὶ δελφίς 251.
 λέων θυμωθεὶς καὶ δορκάς 252.
 λέων καὶ ἔλαφος 128. 129.
 λέων καὶ κῆρυξ 253.
 λέων καὶ κώνωψ 234.
 λέων καὶ λαγῶς 254.
 λέων καὶ λύκος 279. 280.
 λέων, λύκος καὶ ἀλώπηξ 255.
 λέων καὶ μῦς 256.
 λέων, μῦς καὶ ἀλώπηξ 257.
 λέων καὶ ὄναγρος 258.
 λέων καὶ ὄνος 259. 323^b.
 λέων, ὄνος καὶ ἀλεκτρονίον 323.
 λέων, ὄνος καὶ ἀλώπηξ 260. 326.
 λέων, Προμηθεὺς καὶ ἑλέφας 261.
 λέων καὶ ταῦρος 262. 263.
 λέων καὶ τρεῖς ταῦροι 394.
 λέων καὶ τοξότης 403.
 ληστὴς καὶ σκαμνίος 264.
 λιθουργός καὶ Ἑρμῆς 265.
 λύκαινα καὶ κύων 230.
 λυκιδεῖς καὶ ποιμὴν 873.
 λύκοι καὶ κύνες 266. 267.
 λύκοι καὶ πρόβατα 268.
 λύκοι, πρόβατα καὶ κριός 269.
 λύκος καὶ αἶξ 270.
 λύκος καὶ ἀλώπηξ 272.
 λύκος καὶ ἀργὴν 274^b.
 λύκος καὶ ἀρνίον 273.
 λύκος, ἀρνίον καὶ λέων 279^b.
 λύκος καὶ ἀρκτός 274.
 λύκος καὶ ἀρκτός 70.
 λύκος καὶ γέρανός 276^b.
 λύκος καὶ γραῦς 275.
 λύκος καὶ ἔριφος 134. 135.
 λύκος καὶ ἐρωδιός 276.
 λύκος καὶ θηρευτής 165.
 λύκος καὶ ἔππος 277.
 λύκος καὶ κύων 278.
 λύκος καὶ λέων 279. 280.
 λύκος, λέων καὶ ἀλώπηξ 255.
 λύκος, λέων καὶ ἀρνίον 279^b.
 λύκος καὶ ὄνος 280. 334.
 λύκος, ὄνος καὶ κόραξ 330.
 λύκος καὶ παιδίον 271^b.
 λύκος καὶ ποιμένες 282.
 λύκος καὶ ποιμὴν 283. 374—376.
 λύκος καὶ πρόβατον 284.
 λύπη καὶ ἡδονή 156.
 λύχνος 285.
 μάγειροι καὶ βόες 80.
 μάγειρος καὶ κύων 231.
 μάγειρος καὶ νεανίσκος 301.
 μάγειρος καὶ ποιμὴν 377.
 μάγος γυνή 112.

μαινῆς καὶ ἀλιεύς 28.
 μάντις 286.
 μέλη καὶ οὐρὰ ὄψεως 344.
 μέλισσαι καὶ Ζεὺς 287.
 μέλισσαι καὶ ποιμήν 288.
 μελιττουργός 289.
 ρηλέα καὶ φοιὰ καὶ βάτος 385.
 μηναγύρται 290.
 μήτηρ καὶ θυγατέρες 166^b.
 μήτηρ καὶ κλεπτής 351.
 μήτηρ καὶ σπάλαξ 71^b.
 μικρόμπορος καὶ δνάριον 322^b.
 μοιχὸς καὶ ἀνὴρ 54.
 μῦες καὶ αἴλουρος 15.
 μῦες καὶ γαλαῖ 291.
 μῦες, γαλῆ καὶ ὄφις 345.
 μυῖα 292.
 μυῖαι 293.
 μύρμηκες καὶ τέττιξ 401.
 μύρμηξ 294.
 μύρμηξ καὶ κύνθαρος 295.
 μύρμηξ καὶ περιστερὰ 296.
 μῦς ἀρουραῖος καὶ ἀστικός 297.
 μῦς καὶ βάτραχος 298.
 μῦς καὶ λέων 256.
 μῦς, λέων καὶ ἀλώπηξ 257.
 μῦς καὶ ταῦρος 299.
 Μῶμος, Ζεὺς, Ἀθηνᾶ, Προμη-
 θεὺς 155.
 ναυαγός 300.
 ναυαγὸς καὶ θάλασσα 94^b.
 νεανίσκοι καὶ μάγειρος 301.
 νεανίσκος καὶ ἵππος 302.
 νεβρὸς καὶ ἔλαφος 303.
 νέος ἄσματος καὶ χελιδῶν 304.
 νοσῶν καὶ ἰατρός 305.
 νυκτερὶς καὶ βάτος 306.
 νυκτερὶς καὶ βωταλῆς 85.
 νυκτερὶς καὶ γαλῆ 307.
 ξυλευόμενος καὶ Ἑρμῆς 308.
 ὀδοιπόροι 309, 310.
 ὀδοιπόροι καὶ ἄρκτος 311.
 ὀδοιπόροι καὶ κόραξ 312.
 ὀδοιπόροι καὶ πλάτανος 313.
 ὀδοιπόρος καὶ Ἀλήθεια 314.
 ὀδοιπόρος καὶ Ἑρμῆς 315.
 ὀδοιπόρος καὶ ἔξις 97^b.

ὀδοιπόρος καὶ Τύχη 316.
 οἷς καὶ κύων 317.
 ὄναγρος καὶ λέων 258.
 ὄναγρος καὶ ὄνος 318.
 ὄναρια καὶ ἀγροῖκος 3.
 ὄνηλάτης καὶ ὄνος 335.
 ὄνηλάτης, ὄνος καὶ κεραμεύς 190.
 ὄνοι πρὸς τὸν Δία 319.
 ὄνον ἀγοράζων 320.
 ὄνος ἀγροῖος 321.
 ὄνος βασιτάων ἀγαλμα 324.
 ὄνος βασιτάων ἄλας 322.
 ὄνος λεοντήν φέρων 336.
 ὄνος παίζων 338.
 ὄνος καὶ αἶξ 18.
 ὄνος, ἀλεκτροῦν καὶ λέων 323.
 ὄνος, ἀλώπηξ καὶ λέων 260, 326.
 ὄνος καὶ βάτραχοι 327.
 ὄνος, βοῦς καὶ γηπόνος 104.
 ὄνος καὶ ἡμίονος 177^b.
 ὄνος καὶ ἵππος 177, 328.
 ὄνος, κεραμεὺς καὶ ὄνηλάτης 190.
 ὄνος καὶ κηκωρός 329.
 ὄνος, κόραξ καὶ λύκος 330.
 ὄνος καὶ κυνίδιον 331.
 ὄνος καὶ κύων 332.
 ὄνος καὶ λεοντῇ 333.
 ὄνος καὶ λέων 259, 323^b.
 ὄνος, λέων καὶ ἀλώπηξ 260.
 ὄνος καὶ λύκος 281, 334.
 ὄνος καὶ ὄναγρος 318.
 ὄνος καὶ ὄνηλάτης 335.
 ὄνος καὶ τέττιγες 337.
 ὄνον σκιά 339.
 Ὅρκος καὶ παραθήκας εἰληφώς
 354.
 ὄρνεις καὶ κολοῖός 200^b.
 ὄρνιθες καὶ αἴλουρος 16.
 ὄρνιθες καὶ κόκκυξ 198.
 ὄρνιθες καὶ χελιδῶν 417.
 ὄρνιθοθήρας καὶ κορυδός 340.
 ὄρνιθοθήρας καὶ πελαργός 100^b.
 ὄρνιθοθήρας, πέρδιξ καὶ ἀλε-
 κτορίσκος 341.
 ὄρνις χρυσότοκος 343.
 ὄρνις καὶ αἴλουρος 16^b.
 ὄρνις καὶ γυνή 111.

ὄρνις καὶ χελιδὼν 342.
 ὄφρας οὐρά καὶ μέλη 344.
 ὄφρις πατούμενος 347.
 ὄφρις, γαλῇ καὶ μύες 345.
 ὄφρις καὶ γεωργός 96. 97.
 ὄφρις καὶ Ζεὺς 153.
 ὄφρις καὶ ἱκτῖνος 207^b.
 ὄφρις καὶ καρκίνος 346.
 ὄφρις καὶ κόραξ 207.
 ὄφρις καὶ σφῆξ 393.
 ὄφρις καὶ χελιδὼν 418.
 παῖδες γεωργοῦ 103.
 παιδίον ἐσθίουν σπλάγχνα 348.
 παιδίον καὶ λύκος 271^b.
 παῖς ἀκριδᾶς θηγεύων 350^b.
 παῖς κλέπτης καὶ μήτηρ 351.
 παῖς λουόμενος 352.
 παῖς ψεύστης 353.
 παῖς καὶ πατήρ 349.
 παῖς καὶ σκορπίος 350.
 παῖς καὶ Τύχη 316^b.
 πάλος καὶ τοίχος 402.
 πανδοχεὺς καὶ κλέπτης 196.
 παρακαταθήκη ἐλληφῶς καὶ Ὀρ-
 κος 354.
 πάρδαλις καὶ ἀλώπηξ 42.
 πατήρ καὶ θυγατέρες 166.
 πατήρ καὶ παῖς 349.
 πελαργός καὶ γεωργός 100.
 πελαργός καὶ ὀρνιθοθήρας 100^b.
 πένθους γέρας 355.
 πένταθλος κομπαστής 203^b.
 πέριδικες, σφῆκες καὶ γεωργός
 392.
 πέριδιξ, ἀλεκτορίσκος καὶ ὀρνι-
 θοθήρας 341.
 πέριδιξ καὶ ἀλεκτρούνης 22.
 πέριδιξ καὶ ἄνθρωπος 356.
 περισσότερὰ διψῶσα 357.
 περισσότερὰ καὶ κορώνη 358.
 περισσότερὰ καὶ μύρμηξ 296.
 περισσότερὰ καὶ κολοῖς 201^b.
 πένκη 123^b.
 πῆραι δύο 359.
 πηρὸς ἀνῆρ 57.
 πῖθηκοι ὀρχησται 360.
 πῖθηκοι πάλιν οἰκίζοντες 361.

πῖθηκος καὶ ἀλιεῖς 362.
 πῖθηκος καὶ ἀλώπηξ 43. 44.
 πῖθηκος καὶ δελφίς 363.
 πῖθηκος, ἐλέφας καὶ κάμηλος 183.
 πῖθηκος καὶ Ζεὺς 364.
 πῖθηκος καὶ κάμηλος 365.
 πῖθηκος, λέων καὶ ἀλώπηξ 244.
 πῖθῃνον παῖδες 366.
 πλάτανος καὶ ὀδοιπόροι 313.
 πλέοντες 367.
 πλούσιος καὶ βυρσοδέψης 368.
 πλούσιος καὶ θρηνηδοί 369.
 Πλούτος καὶ Ἡρακλῆς 160.
 πόδες καὶ κοιλία 197.
 ποιμένες καὶ λύκος 282.
 ποιμὴν παῖζων 353^b.
 ποιμὴν, αἶτος καὶ κολοῖς 8.
 ποιμὴν καὶ ἀλώπηξ 35^b.
 ποιμὴν καὶ θάλασσα 370.
 ποιμὴν καὶ κύων 371. 372.
 ποιμὴν καὶ λυσιδεῖς 373.
 ποιμὴν καὶ λύκος 374—376.
 ποιμὴν καὶ μάγειρος 377.
 ποιμὴν καὶ μέλισσαι 288.
 ποιμὴν καὶ πρόβατα 378.
 ποιμὴν καὶ σκύλαξ 372^b.
 πολεμιστῆς καὶ κόρακες 379.
 Ποσειδῶν, Ζεὺς καὶ Ἀθηνᾶ 155^b.
 ποταμοὶ καὶ θάλασσα 380.
 ποταμός καὶ βύρσα 381.
 πρόβατα καὶ δέλφαξ 115.
 πρόβατα καὶ λύκοι 268.
 πρόβατα, λύκοι καὶ κριός 269.
 πρόβατα καὶ ποιμὴν 378.
 πρόβατον κειρόμενον 382.
 πρόβατον καὶ λύκος 284.
 πρόβατον καὶ χίμαιρα 382^b.
 Προμηθεὺς καὶ ἄνθρωποι 383.
 Προμηθεὺς, Ζεὺς, Ἀθηνᾶ, Μῶ-
 μος 155.
 Προμηθεὺς, λέων καὶ ἐλέφας 261.
 πῦρ καὶ Σάτυρος 387.
 δῖνη καὶ ἔχρις 146.
 ῥόδον καὶ ἀμάραντον 384.
 ῥοιὰ καὶ μηλέα καὶ βᾶτος 385.
 σαλπικτής 386.
 Σάτυρος καὶ ἄνθρωπος 64.

Σάτυρος καὶ πῦρ 387.
 σάνρα 388.
 Σελήνη καὶ μήτηρ 389.
 σκορπίος καὶ παῖς 350.
 σκύλακες δύο 390.
 σκύλαξ καὶ ποιμήν 372^b.
 σκώληξ καὶ ἀλώπηξ 78^b.
 σπάλαξ καὶ μήτηρ 71^b.
 στρατιώτης καὶ ἵππος 178.
 στρουθοκάμηλος 391.
 σύαγρος, ταῦρος καὶ λέαινα 395.
 συκαμινος καὶ ληστής 264.
 συκὴ καὶ ἐλαία 124.
 σφήκες καὶ πέρδικες 392.
 σφήξ καὶ ὄφις 393.
 ταῦροι τρεῖς καὶ λέων 394.
 ταῦρος καὶ αἴγες ἄγριαι 396^b.
 ταῦρος καὶ κώνωψ 235.
 ταῦρος, λέαινα καὶ σύαγρος 395.
 ταῦρος καὶ λέων 262. 263.
 ταῦρος καὶ μῦς 299.
 ταῦρος καὶ τράγος 396.
 ταῶς καὶ γέρανος 397.
 ταῶς καὶ κολοῖος 398.
 Τειρεσίας καὶ Ἑρμῆς 140.
 τέττιγες 399.
 τέττιγες καὶ ὄνος 337.
 τέττιξ καὶ ἀλώπηξ 400.
 τέττιξ καὶ ἀνὴρ 65^b.
 τέττιξ καὶ ἄνθρωπος 65.
 τέττιξ καὶ ἱεστῆς 172.
 τέττιξ καὶ μύρμηκες 401.
 τοῖχος καὶ πάλος 402.
 τοξότης καὶ ἀετός 4^b.
 τοξότης καὶ λέων 403.
 τράγος καὶ ἀλώπηξ 45.
 τράγος καὶ ἀμπελος 404.

τράγος καὶ ταῦρος 396.
 Τύχη καὶ γεωργός 101.
 Τύχη καὶ ὁδοιπόρος 316.
 Τύχη καὶ παῖς 316^b.
 ὕαινα καὶ ἀλώπηξ 405.
 ὕαινα 406.
 ὕδρα καὶ ἔχιδνα 147.
 υἱὸς καὶ λέων γεγραμμένος 349^b.
 ὕς ἄγριος καὶ ἀλώπηξ 407.
 ὕς καὶ κύων 408. 409.
 φαλακρὸς ἱππεύς 410.
 φένας ἀνὴρ 58.
 φθεῖρες καὶ γεωργός 411.
 φιλάργυρος 412.
 φρῦνος καὶ βοῦς 84.
 φυτὸν καὶ γεωργός 102.
 χαλκὺς καὶ κυνάριον 413.
 χειμὼν καὶ ἔαρ 414.
 χελιδόνες καὶ κύκνοι 416^b.
 χελιδὼν καὶ ἀηδὼν 10.
 χελιδὼν καὶ κορώνη 415. 416.
 χελιδὼν καὶ νέος ἄσπυρος 304.
 χελιδὼν καὶ ὄρνιθες 417.
 χελιδὼν καὶ ὄρνις 342.
 χελιδὼν καὶ ὄφις 418.
 χελώνη καὶ ἀετός 419.
 χελώνη καὶ Ζεὺς 154.
 χελώνη καὶ λαγῶς 420.
 χῆν χρυσοτόκος 343^b.
 χῆνες καὶ γέραναι 421.
 χήρα καὶ πρόβατον 382^b.
 χρωφειλέτης Ἀθηναῖος 11.
 χύτρα 422.
 ψιττακὸς καὶ γαλῆ 423.
 ψύλλα 424.
 ψύλλα καὶ ἄνθρωπος 425.
 ψύλλα καὶ βοῦς 426.

